PASAULIO DETEKTYVO MEISTRAI

Mickey Spillane

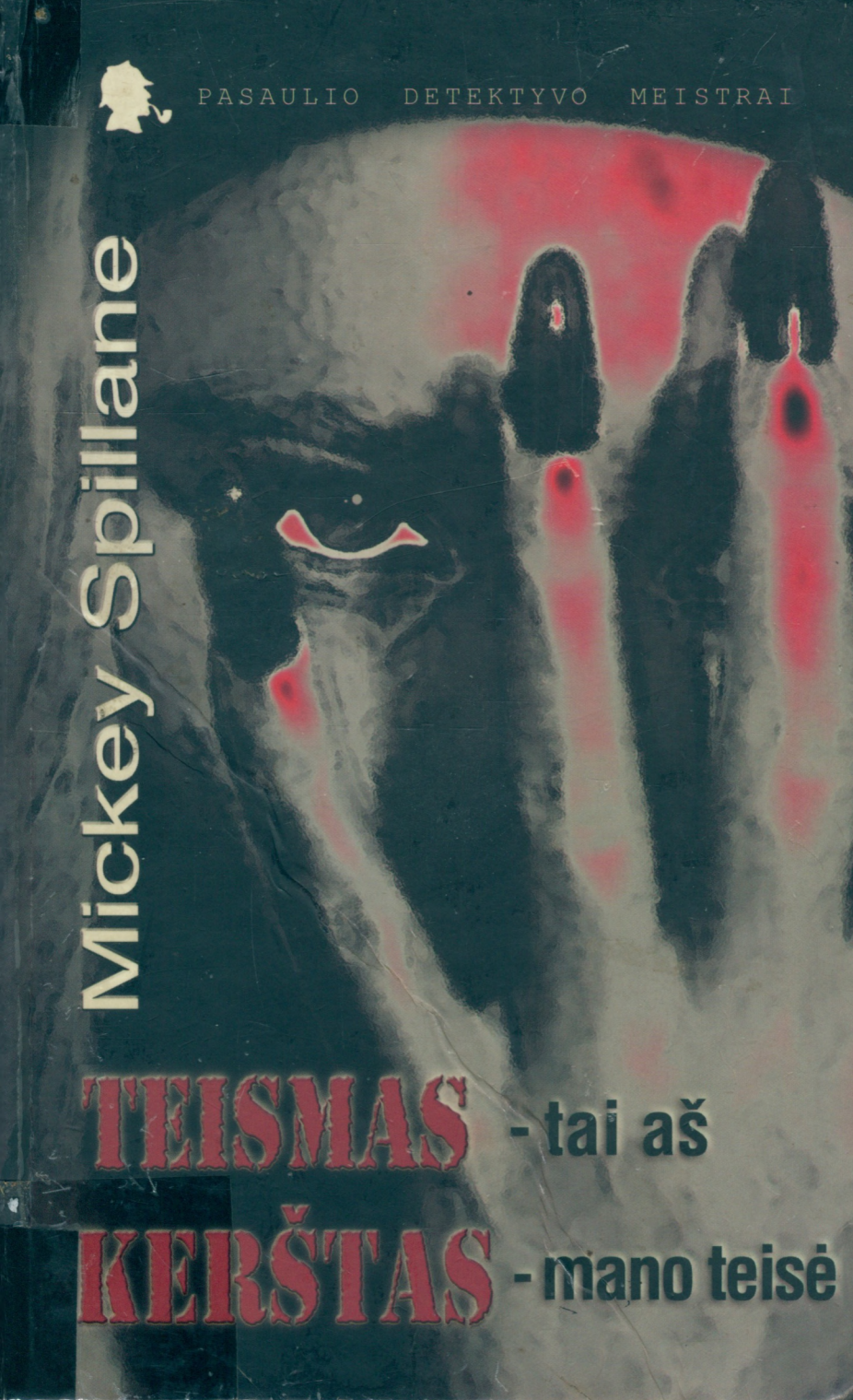

TEISMAS - tai aš
KERŠTAS - mano teisė

Mickey Spillane

TEISMAS — TAI AŠ

~~UDK 820(73)-3~~
Sp31

Spillane, Mickey
Sp31 Teismas — tai aš. Kerštas — mano teisė: detektyvinis romanas / Mickey Spillane; [iš rusų kalbos vertė Diana Jokubonienė]. — Kaunas: Tyrai, [2001]. — 304 p. — (Pasaulio detektyvo meistrai)

ISBN 9955-01-097-5

Garsaus JAV detektyvų rašytojo kūrinių esmę galėtų perteikti du žodžiai: *kraujas* ir *aistra*. Siekdamas kuo didesnės siužeto įtampos, Mickey Spillane atsisako bet kokių pagražinimų ir visą skaitytojų dėmesį sutelkia į aštrius ir netikėtus pojūčius.

Jo romanų herojus Maikas Hameris, privatus detektyvas, nuolat peržengia įstatymo nubrėžtas ribas. Pagrindinis jo gyvenimo ir darbo principas — nusikaltėlis privalo atsakyti už įvykdytus nusikaltimus. Maikas nesiruošia aiškinti ar mokyti, visi jo argumentai atsiremia į tvirtą ranką ir atkaklų charakterį. Svarbiausia Hameriui — TEISINGUMAS, dėl kurio nesudrebės nei ranka, nei širdis...

UDK 820(73)-3

© Vertimas į lietuvių kalbą, *Diana Jokubonienė*, 2000
© Leidykla "Tyrai", 2001
Literatūros konsultantė *D. Gailevičiūtė*
Meninė redaktorė *D. Zubrienė*
Maketavo *T. Petraitytė*

ISBN 9955-01-097-5

SL 250. 9,5 sp. l. Užsak. Nr. 28
Leidykla "Tyrai", Algirdo g. 54, 3009 Kaunas
El. paštas: tyrai@takas.lt
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
AB spaustuvė "Spindulys", Gedimino g. 10, 3000 Kaunas

1 skyrius

Kai atidariau buto duris, visi akimirksniu nutilo ir įbedė akis į mane. Sustingę, nieko nereiškiantys žvilgsniai — mane supo akmeniniai veidai. Aš pasukau į miegamąjį. Prie durų Patas apglėbęs laikė verkiančią Mirną. Ji gailiai kūkčiojo, žvelgdama nematančiomis akimis. Prisiartinęs prie jos, švelniai paliečiau jos petį ir ištariau:

— Mano mergyte, atsigulk, nusiramink.

Man pavyko paguldyti Mirną ant kušetės. Vienas policininkas atsargiai kilstelėjo jos galvą ir pakišo po ja pagalvę.

Patas mostelėjo į miegamojo duris, bet aš ir taip žinojau, kur ieškoti Džeko.

— Jis ten, Maikai, — tarė Patas. — Ten, — ir tyliai pridūrė, — kūnas...

Šis žodis nupurtė mane kaip elektros iškrova.

Džekas gulėjo ant grindų, uždengtas balta paklode. Negyvas Džekas Viljamsas, geriausias mano draugas! Mano bičiulis, su kuriuo aš bridau purvą pasmirdusiose džiunglėse. Džekas dažnai kartodavo: "Draugystė aukščiau visko... Draugui aš ir ranką paaukočiau!" Ir kai japonas užsimojo, norėdamas perskrosti mane savo samurajišku kardu, Džekas spėjo stumtelėti bičiulį Maiką ir išgelbėti jo gyvybę. Kardo smūgis teko dešinei Džeko rankai. Ją amputavo ligoninėje. Taip Džekas tapo vienarankiu.

Patas stovėjo šalia, kol aš suklupęs glosčiau šaltą kaip marmuras draugo veidą...

Niekada gyvenime nesu verkęs, bet dabar rauda veržte veržėsi iš mano krūtinės.

— Kaip? — sukuždėjau. — Kaip jis mirė?

— Keturiasdešimt penktasis kalibras. Šauta iš arti. Į pilvą, — atsakė Čambersas ir pamatęs, kad aš rengiuosi nukloti paklodę, viauktelėjo. — Nežiūrėk!

Bet aš nutraukiau paklodę ir šūksnis sustingo mano lūpose.

Savo vienintele ranka Džekas bandė pridengti peršautą pilvą, tačiau ji pasiliko pusiaukelėje. Aš išvydau kulkos išėjimo angą — maždaug kumščio dydžio. Kulka sutraiškė vidurius, žarnos išlindo lauk...

Atsargiai pridengęs kūną, aš atsistojau. Nepaisant visko, mano sraigteliai sukosi. Apsidairęs aplinkui iškart supratau, kas čia įvyko. Ant lovos matėsi Džeko kūno kontūrai, įspausti į čiužinį. Ant kėdės gulėjo rankos protezas, o ant atkaltės kabojo revolverio dėklas kartu su ginklu. Nuo lovos iki kėdės driekėsi kruvinas pėdsakas. Mirtinai sužeistas Džekas bandė pasiekti savo revolverį. Nepajėgė.

— Patai, ar tavo žmonės nejudino kėdės?

— Kas nors ne taip?

— Kėdė stovi ne savo įprastoje vietoje.

Patas atsitiesė ir neramiai nužvelgė mane.

— Ką nori tuo pasakyti, Maikai?

— Kėdė visada stovėdavo galvūgalyje. Kai žudikas iššovė, mirštantis Džekas bandė pasiekti ginklą, tačiau žudikas stumtelėjo kėdę. Jis stūmė ją vis tolyn ir tolyn. Džekas siekė revolverio, kol jėgos jį apleido. Žudikas matė šią agoniją. Ir mėgavosi, ją tęsdamas... Niekšas! Aš nenurimsiu, kol tam šunsnukiui nenuplėšiu skalpo!

— Maikai, verčiau nelįsk į šį reikalą.

— Ne! Tai mano reikalas.

— Suteik mums galimybę ramiai dirbti. Mes rasime žudiką.

— Aš tirsiu šį nusikaltimą pats. Ir pirmasis žudiką rasiu aš! Aš!

— Po velnių, kodėl tu stačia galva puoli į tą mėšlą? Maikai, tu juk viską supranti!

— Tu irgi, Patai, — pavargusiu balsu ištariau aš. — Džekas buvo mano geriausias draugas. Mes kartu kariavome... Jis išgelbėjo man gyvybę. Jei žudiką rasi tu, numanau, kuo tai baigsis: sukčius advokatas privers susigraudinusius prisiekusiuosius raudoti iš užuojautos nusikaltėliui ir teismas išteisins tą šunsnukį. Juk prisiekusieji nežino, ką reiškia gauti kulką į pilvą ir grindimis šliaužti prie re-

volverio, prilaikant lauk virstančias žarnas. Mūsų teismas — tikrų tikriausias vodevilis. Teisėjas brauks ašarą, gailėdamasis nelaimingojo nusikaltėlio, kuris nuo šiol turės gyventi, slegiamas sunkios kaltės naštos. Pastatę ausis, prisiekusieji ramiausiai virškins absurdiškas sapaliones, jog žudikas nužudė gindamasis. Ne! Aišku, įstatymas yra įstatymas, ir aš gerbiu teisėsaugą, bet šįkart ir advokatu, ir teisėju, ir prokuroru būsiu aš pats viename asmenyje.

Nutilęs įbedžiau akis į Patą ir suėmiau jo švarko atlapus.

— To, kas įvyko šiame kambaryje, aš niekada nepamiršiu. Niekas neprivers manęs tapti nei beaistriu, nei šaltu pragmatiku. Tą "objektyvumą" palieku ponams prisiekusiesiems. O tu, Patai... Tu gali kalbėti apie mane viską, ką manysi esant svarbu.

Aš atsisukau į gulintį kūną. Veltui ieškojau maldos žodžių. Vietoj jų mane užplūdo nuožmi neapykanta, triuškinanti visus krikščioniškus priesakus.

— Džekai, drauguži, tu negyvas... Bet gal girdi mane. Prisiekiu, aš rasiu tą išsigimėlį ir pribaigsiu jį taip, kaip jis nužudė tave. Jis nemirs lengva mirtimi kartuvėse ar elektros kėdėje. Jo žarnos drieksis grindimis, pažadu tau! Aš įvykdysiu šį pažadą, kad ir kiek man tai kainuotų!

Rauda užspaudė man gerklę.

— Maikai, liaukis, nesivelk į šią painiavą... Tave areštuos už savojo teismo organizavimą, ir net aš niekuo negalėsiu padėti.

— Aš elgsiuosi labai atsargiai. Išauš diena, kai aš spustelėsiu gaiduką. Būtinai išvysiu žudiko agoniją. Jis mirs kančiose. Taip, kaip mirė Džekas. O aš stovėsiu šalia.

Supratęs, kad mane įkalbinėti beprasmiška, Patas nusisuko. Jis, aišku, stengsis sučiupti nusikaltėlį anksčiau už mane. Kas laimės šias lenktynes: privatus detektyvas Maikas Hameris ar policija?

Pasirodė Koronerio žmonės.

Man prisiartinus prie kušetės, Mirna pašoko. Aš atsisėdau ir leidau jai išsiverkti ant mano peties bei išsikalbėti. Džekas jai reiškė kur kas daugiau nei paprastas meilu-

žis. Prieš porą metų jis sutrukdė jai nusižudyti — Mirna ruošėsi šokti nuo Bruklino tilto. Ji buvo narkomanė ir priverstinės abstinencijos periodu nusprendė atsisveikinti su šiuo pasauliu. Džekas paguldė ją į ligoninę, palaikė morališkai. Mirna išsikapstė. Tuo be galo džiaugėsi ne tik ji, bet ir Džekas. Jie pamilo vienas kitą.

Po karo Džekas negavo darbo, jo egzistenciją palaikė tik pensija, tad Mirna triūsė už abu. Džekas tai draudė, bet mergina pasirodė esanti atkakli. Į policiją Džeko nepriėmė: vienarankiams ten vietos nebuvo. Draugai policininkai ir Mirna palaikė Džeką kaip įstengė.

Greitai jis rado tinkamą darbelį, tapo draudimo kompanijos agentu. Šis darbas kažkuo panėšėjo į policininko kasdienybę ir Džekas nurimo. Jis turėjo darbą, mylimą moterį ir perspektyvą — vestuvės, šeima, vaikai... Ir... To jau niekada nebus. Tik šaltas kapo akmuo.

Patas liepė vienam saviškiui parvežti Mirną namo.

Paskui mes su Patu susėdome vienas priešais kitą.

— Vakar pas Džeką linksminosi bičiulių kompanija, — pradėjo Patas.

— Žinau, — burbtelėjau. — Džekas ir mane kvietė. Aš atsisakiau, nes buvau nusivaręs nuo kojų ir norėjau nors kartą išsimiegoti. Mirna man išvardijo, kas atėjo į tą vakarėlį.

— Man irgi.

— Kas rado kūną? — paklausiau.

— Mirna. Šiandien jie abu planavo paieškoti vietelės būsimam namui. Mirna atėjo maždaug aštuntą ryto. Paskambino. Jai niekas neatidarė. Ji prisiminė, kad pastaruoju laiku Džekas skundėsi senomis žaizdomis ir išsigando, ar tik neguli jis be sąmonės. Ji puolė pas valdytoją. Tas davė atsarginį buto raktą, bet pats kartu nėjo. Išgirdęs Mirnos klyksmą, valdytojas paskambino mums. Mes atvažiavome. Mirna ėmė pasakoti apie vakarėlį, jai pasidarė bloga... Ir tada aš iškviečiau tave...

— Ar gydytojas nustatė, kada Džekas mirė?

— Trečią valandą penkiolika minučių. Skrodimas šį laiką dar gali patikslinti.

— Kas nors girdėjo šūvį?

— Manau, nors revolveris turėjo duslintuvą.

— Keturiasdešimt penktasis kalibras net su duslintuvu smarkiai trenkia.

— Tiesa, — atsiduso Patas, — deja, apatiniame bute vakar naktį irgi linksminosi... Žodžiu, šūvio niekas negirdėjo.

— O kas buvo Džeko vakarėlyje?

— Štai pavardės, — Patas ištraukė užrašų knygutę ir išplėšė lapą. — Pirmoji atėjo Mirna Devlin. Ji pasirodė pusę devynių ir ėmė vadovauti paradui. Paskutinysis svečias apsireiškė vienuoliktą. O pirmą valandą nakties visi išvažiavo namo.

Aš greitai perbėgau akimis sąrašą.

— Sakai, išvažiavo?

— Taip. Dviem automobiliais. Mirna išvažiavo Gilo Kingso automobiliu. Kingsas traukė į Vest Česterį ir ją pavėžėjo.

Patas tylėjo sunėręs ant pakaušio pirštus.

— Ar turi versiją, Maikai? Kas galėjo nužudyti Džeką?— Nežinau... Nemanau, jog tai paprasta žmogžudystė. Už jos kažkas slepiasi. Tačiau kas? Kaip manai?

— Nė vienos geros minties galvoje, bet tikiuosi, kad dviese mes įveiksime šį galvosūkį.

Aš nusišypsojau.

— Žinai, Patai, man teks tau padėti, tik... — aš nusprendžiau būti sąžiningas, — mano informaciją gausi kiek pavėluotai.

— Gerai, Maikai. Tačiau ir tu nenuvertink policijos galimybių. Mano rankose — visas techninis personalas, kartotekos... Mūsų įstaiga...

— ... išspirs mane iškart, kai tik ištempsiu žudiką į dienos šviesą. Tu užmaūsi nusikaltėliui apyrankes, o man pareikši, kad privalai paklusti įstatymams ir atsiskaityti savo vadovybei. Ne, aš noriu dirbti vienas ir tik sau. Jei norėdamas išgauti parodymus turiu sulaužyti žmogui ranką, tai aš ją ir laužau. Jei reikia vožti žmogui į paširdžius, kad

jo liežuvis atsirištų, taip ir darau... Aš pirmasis pasieksiu Džeko žudiką. Ir neleisiu tau nustumti manęs į šoną.

Pavargęs nuo tuščiažodžiavimo, Patas paleido savo žmones. Tik vienas policininkas liko saugoti nusikaltimo vietos.

Mes su Patu nusileidome liftu į apačią.

Erdviame pirmojo aukšto vestibiulyje mūsų laukė reporteriai. Eidamas pro šalį, Patas mestelėjo jiems porą žodžių.

Gatvėje mes atsisveikinome. Patas įsiropštė į policijos automobilį. Tada aš atsisėdau į savąjį ir nuvažiavau į savo biurą.

2 skyrius

Keista, biuro durys buvo užrakintos. Kelis kartus spyriau koja į duris ir buvau tučtuojau įleistas.

— Tai jūs, šefe? — nė kiek nesumišusi pasiteiravo Velda.

— Ką reiškia — "tai jūs"? Gal manai, kad aš jau pakračiau kojas?

— Jūsų ilgai nebuvo ir aš užsirakinau nuo kreditorių, — Velda gracingai nuplaukė į kabinetą.

Aš giliai įkvėpiau.

Mano sekretorė turi pritrenkiančias kojas. Kai jai ką nors diktuoju, o ji sėdi, palenkusi galvą bei išmetusi priekin tobulų formų kojytes, aš sunkiai tvardausi, kad nenuplėščiau jai sijonėlio. Vyrai limpa prie jos kaip bitės prie medaus, bet Velda niekada nepraranda budrumo. Ji moka save apginti. Mačiau, kaip lengvai mano sekretorė susidorojo su vienu akiplėša: nusiavusi batelį kaip tvojo vaikinui per galvą ir tas akimirksniu susileido. Dirbdama privačioje detektyvų agentūroje, ji turi teisę nešioti ginklą, todėl Velda mielai tamposi su savimi plokščią trisdešimt antrojo kalibro žaisliuką.

Mano sekretore Velda dirba jau trejetą metų, ir per tą laiką aš nė karto nebandžiau jos suvilioti. Ne, aš nebijau

Veldos. Tiesiog neturiu jokio noro keisti griežtus dalykiškus santykius.

Mano senas mėgstamas krėslas laukė manęs ir aš pavargęs ant jo susmukau. Velda sviedė ant stalo aplanką. Nuo stalo pakilo debesis dulkių. Reikės priminti sekretorei apie švarą ir tvarką kontoroje...

— Vakarykščių Viljamso svečių dosjė, — pranešė ji. — Viskas, ką galėjau rasti.

— Kaip?.. Tu žinai?.. — iš nuostabos aš nesurezgiau rišlaus sakinio.

Velda nutaisė arogantišką ir gudrią išraišką.

— Turiu draugų reporterių, — nenoriai iškošė ji. — Pavyzdžiui, Tomas Duglas iš "Kronikl". Jis žino viską, kas įvyko Džeko Viljamso bute. Paskambino čia, tikėdamasis išpešti išsamesnių detalių, tačiau pats viską išpliurpė. Paskui pasirausiau mūsų kartotekoje. Ir štai rezultatai.

Aš atverčiau aplanką. Velda priėjo ir pasilenkusi ėmė komentuoti:

— Gilas Kingsas, studentas medikas, neišskirtinės išvaizdos, daug laiko skiria mokslui. Bilemi, sesutės dvynės, dvidešimt devynerių metų, netekėjusios, pasiturinčios — jų tėvukui priklausė visi tekstilės fabrikai pietuose.

— Žinau, žinau, — pertraukiau Veldą. — Džekas kažkada apie jas pasakojo. Simpatukės, — aš įsmeigiau akis į nuotrauką, — nors, mano nuomone, raktikauliai per daug išsišovę.

Veidas kitoje nuotraukoje taip pat buvo gana pažįstamas. Šį tipą sulaužyta nosimi vadino Džordžu Kelikiu. Tas žmogėnas sausojo įstatymo laikais geriančią visuomenę aprūpindavo viskiu ir susikrovė nemažą turtą. Jis sėkmingai išplovė pinigus, tapo solidžiu komersantu, įgijo svorį visuomenėje, tačiau tamsių neaiškių darbelių šleifas, kaip ir anksčiau, driekėsi paskui jį. Dabar, apsistatęs geriausiais advokatais, pasirengusiais atremti bet kokį teisingumo smūgį, Kelikis nieko nebijojo.

— Gilas Kingsas gyvena pas Kelikį, — informavo Velda, — netoli Mirnos namų, Vest Česteryje.

— Taip, Džekas ir apie tai man pasakojo.

Aš, beje, žinojau, kad Kelikis apmoka Kingso studijas. Kodėl? Daugeliui tai buvo mįslė, man — irgi. O Džeką su Kelikiu supažindino Kingsas.

Kitoje nuotraukoje šypsojosi Mirna. Prie šios nuotraukos buvo pridėtas raštelis: "Atvyko į ligoninę 1940 metų kovo 15, išėjo iš ligoninės rugpjūčio 21. Tiekėjas, aprūpindavęs ją narkotikais, nežinomas. Pasveiko. Perduota detektyvo Džeko Viljamso globai".

Mirna išgavo Džeko pažadą niekada nesiknaisioti jos praeityje. Jis taip ir nesužinojo, kas merginą aprūpindavo heroinu: Džekas pernelyg mylėjo Mirną, kad sulaužytų duotą pažadą.

— O ši damutė jūsų skonio, šefe, — tulžingai įgėlė Velda.

Pažvelgiau į nuotrauką. Žavi šviesiaplaukė baltu maudymosi kostiumėliu buvo įamžinta saulėtame paplūdimyje. Taip, ji net gražesnė už mano sekretorę. Net neįtariau, jog tai įmanoma. Ilgos, grakščios, raumeningos kojos, prikaustančios vyrų akis. Tvirti sportininkės pečiai. Aš asmeniškai niekinu Holivudo standartus. Štai ir dabar, vos pamatęs jos kojas, panūdau tučtuojau bėgti ir patikrinti jų stangrumą. Plokščias pilvas atrodė velniškai seksualiai. Stamantrus biustas, platinos spalvos plaukai. Nuostabus veidas...

— Na ir kas ji? — aš nutaisiau abejingą balsą.

— Skaitau, kas parašyta, — sausu tonu iškalė Velda. — "Šarlota Mening. Psichiatrė. Biuras Parko aveniu. Klientai tik iš aukštuomenės".

Velda, matyt, pajuto mano nuotaikos pokyčius ir piktai prikando lūpą. Aš nedrįsau pakelti akių į sekretorę. Mane ir Veldą šiuos trejus metus siejo ne tik darbas, bet ir tam tikros nematomos gijos. Mes niekada nekalbėjome apie savo jausmus, bet vos tik aš atsivilkdavau į agentūrą po bemiegės nakties, Veldos įžvalgios akys iškart pastebėdavo lūpų dažų žymę ant mano marškinių apykaklės ir liaudavosi su manimi kalbėjusis. Ši slegianti tyla galėjo tęstis savaitę, o kartais ir pusantros.

Aš sugrūdau nuotraukas į aplanką. Velda paklausė:

— Ar turite dar kokios informacijos?

— Ne.

— Žmogžudystės motyvas?

— Neaiškus. Žmonės Džeką mėgo. Jis buvo griežtas, bet visada duodavo žmonėms šansą, ypač jei jie to nusipelnydavo. Jis neturėjo nei didelių ydų, nei pinigų, nei brangenybių. Be to, niekas nebuvo pavogta. Ant staliuko greta lovos Patas rado Džeko piniginę su keliais šimtais baksų. Sveikutėlius... Atrodo, jį nužudė apsigimęs sadistas. Jis stovėjo, žiūrėdamas, kaip mirštantis Džekas siekia savo revolverio, kabančio dėkle ant kėdės, ir lėtai traukė nuo jo kėdę. O Džekas šliaužė, drebančia ranka grūsdamas į skylę pilve savo vidaus organus...

— Maikai! Liaukis! — suriko Velda.

Suvokęs, kad stoviu, įsispitrijęs į baltą sieną, trenkiau per ją kumščiu.

— Aš surasiu tą galviją, kad ir kur jis pasislėptų! Nudėsiu jį kaip pasiutusį šunį! Man jau teko tai daryti, o dabar aš žudysiu pasimėgaudamas. Atkeršyti už Džeką — mano šventa pareiga. Aš jau seniai praradau nekaltybę, karas išsunkė iš manęs paskutinius iliuzijų ir sentimentų likučius. Nenoriu dalyvauti tame absurde, kai žudiką teisia ilgai ir nuobodžiai, o paskui dar ir pasigaili. Žudikus reikia žudyti — taip, kaip tai darau aš. O tada teisingumo organai bando patraukti baudžiamojon atsakomybėn dar ir mane. Kodėl? Argi tai teisingumas?

Aš nutilau, sunkiai atsidusdamas. Jau seniai mane būtų užraukę, jei ne Patas ir jo vyrukai. Jie gelbsti mane netgi tada, kai to neprašau. Jie žino, kad aš jų pusėje, nors dirbu ne ranka rankon su jais.

Velda įėjo į kabinetą, nešina glėbiu vakarinių laikraščių. Na štai, net negirdėjau, kada ji išėjo.

Visi pirmieji puslapiai užpildyti straipsniais apie Džeką: milžiniškos rėkiančios antraštės ir... mano pažadas sudoroti žudiką taip, kaip jis sudorojo Džeką.

Aš nusikeikiau.

— Pato darbeliai! Bet kokia kaina nori mane sustabdyti. Tuoj jam išklosiu, ką apie jį manau. Surink numerį!

— Nusiraminkite, šefe, — griežtai sudraudė Velda. — Patas teisingai pasielgė: žudikas sunerims, puls į kontrataką ir paklius į žabangas. Tada jį ir priplosite.

— Dėkui už pamokslą, — burbtelėjau. — Iš tikrųjų Patas nenori, kad aš susiimčiau su žudiku ir jį paprasčiausiai perspėja. O jei žudikas ir puls į kontrataką, kaip tu pasakei, Patas uždės jam antrankius anksčiau, nei aš spėsiu pačiupinėti savo patranką.

— Patas — profas, jis puikiai žino, kad savo šanso jūs nepraleisite.

— Nori lažintis? Sumuštinis prieš pažadą tuoktis. Galiu galvą dėti, kad prie kiekvieno išėjimo iš namo manęs jau tyko mentas. Aš nusikratysiu "uodega", tačiau man tuoj pat prikabins naują.

Veldos akys blykstelėjo.

— Jūs rimtai, Maikai?

— Visiškai rimtai. Na ką, lažinamės?

Ji linktelėjo.

Užsidėjęs skrybėlę pasukau prie durų, mintyse kartodamas ponios Mening, itin mėgstančios baltus maudymosi kostiumėlius, ligoninės telefoną. Liftininkas Pitas mostelėjo mums. Priėjęs aš bakstelėjau alkūne jam į šoną.

— Labas vakaras, Pitai. Kaip gyvuojame?

— Gerai. Būtų visai puiku, jei ne tie žmogeliai, siuvantys tai aukštyn, tai žemyn.

Aš kilstelėjau lūpų kampučius, Velda pralošė lažybas. Pito atsakymas turėjo dvejopą prasmę. Tai buvo mūsų sutartas kodas. Šiais žodžiais Pitas pranešė, jog apačioje manęs laukia civiliškai apsirengęs policininkas. Už tokį budrumą aš kasdien mokėjau Pitui, tad stengėsi jis visai ne iš mielaširdingų paskatų. Tačiau visgi tai buvo gera investicija: Pitas užuosdavo mentus per mylią. Kažkada jis tik vos vos nepadarė puikios vagies karjeros. Pitas buvo kišenvagis ir jam sekėsi, kol valstybės teisingumo mašina sulaužė

vaikino likimą. Jis pakeitė pašaukimą, sopančia širdimi priimdamas pilko arkliuko vaidmenį.

Mes išėjome. Mentų aš nepastebėjau ir ne juokais išsigandau. Negi Pitas apsiriko?

Velda triumfuodama pažvelgė į mane. Kai praėjome pro turniketą, ji vos nenusikvatojo man tiesiai į veidą. Tvirtai suspaudusi mano parankę Velda pranešė, jog ketina vestis mane pas teisėją surašyti santuokos liudijimo. Bet štai mes peržengėme slenkstį ir Veldos šypsena užgeso. Dabar kikenau aš. Velda iškošė pro dantis kažką nerišlaus, bet aš supratau ką. Šį žodį retai ištaria žavių ponių lūpos, užtat visokios padugnės jį vartoja dažnai ir noriai, o kartais netgi rašo jį ant namų sienų.

— O! — nutęsiau apsimestinai nustebęs.

Jei Velda būtų galėjusi užmušti mentą žvilgsniu, tai tikrai būtų tą padariusi. Mano sekretorė iškart jį atpažino, nors vaikinas dirbo gana kvalifikuotai. Jis gunksojo kitoje gatvės pusėje, o išvydęs mus nudrožė pirmyn, dalykiškai kilnodamas kojas ir net neatsigręždamas. Bet aš žinojau, jog dabar jis perduos mane savo partneriui, tykančiam kažkur netoliese, o pats sės į automobilį ir nusivilks paskui mano vežėčias. Aš prunkštelėjau. Mentas taip stengėsi, kad užmiršo pasirūpinti savo patranka. Revolverio vamzdis išlindo iš po pažasties ir kyšojo po švarku kaip kupranugario kupra.

Mes priėjome garažą. Aš įjungiau variklį ir Velda atsisėdo greta manęs. Ji neslėpė niūrios nuotaikos.

— Kur važiuojame? — paklausė mano sekretorė.

— Kaip kur! Į barą, kirsti sumuštinių.

3 skyrius

Kai pavalgėme, nuvežiau Veldą pas kirpėją, o paskui pasukau į Vest Česterį.

Tiesą sakant, aš ketinau susitikti su Šarlota Mening. Paskambinau jai į ligoninę, tačiau ten Šarlotos neradau. Jos

sekretorė griežtai atsisakė pranešti patronės namų adresą. Pasakiau, kad paskambinsiu dar kartą. Negalėjau užmiršti tos nuotraukos. Prieš akis taip ir stovėjo šviesiaplaukė gražuolė baltu maudymosi kostiumėliu. Kokia krūtinė! O kojos! M-m-m...

Galiausiai aš nuvažiavau pas misterį Kelikį į Vest Česterį.

Savo vilai Kelikis suplojo mažiausiai ketvirtį milijono. Duris atidarė liokajus, apsirengęs kaip lordas, ir pasidomėjo, kuo aš galiu pradžiuginti jo šeimininką.

— Man reikia misterio Kelikio, — skubiai ištariau.

— O kaip jus pristatyti, e... misteri...

— Maikas Hameris. Privatus detektyvas.

Parodžiau savo ženklelį. Liokajaus snukis išlaikė mandagią šaltą miną.

— Dabar misteris Kelikis užsiėmęs. Jis negali jūsų tuoj pat priimti.

Neturėjau nei laiko, nei noro vaidytis su liokajumi.

— Štai ką, branguti, pranešk jam, kad Maikas Hameris nenusiteikęs atidėti susitikimo, o jei tavo šeimininkas spyriosis, netrukus sulūžusią nosį galės derinti prie sutraiškyto žandikaulio, — aš grasinančiai sušniokščiau.

Liokajus nužvelgė mane atidžiau ir paėmė mano skrybėlę.

— Prašau užeiti, misteri Hameri.

Mane pasodino bibliotekoje į krėslą aukšta atkalte. Tokie krėslai atitveria žmogų nuo viso realaus pasaulio, panardindami jį į nerealų svajų vandenyną.

Džordžas Kelikis pasirodė gana greitai. Nuotraukoje atrodęs blankus, jis nustebino mane savo vyriška išvaizda.

— Jums juk aiškiai pasakė, kad aš užsiėmęs ir nieko nepriimu! — jau nuo slenksčio sugriaudė jis. — Kas per įžūlumas — įsiveržti į svetimą namą?!

— Ramiau, seni, — aš neskubėdamas užsirūkiau. — Kaip manote, kodėl pas jus atėjau?

— Viską žinau ir niekuo negaliu padėti. Aš jau ma-

čiau laikraščius. Nieko naujo pranešti jums negaliu. Tuomet, kai žuvo Džekas, aš miegojau.

— Gilas Kingsas irgi miegojo?

— Taip.

— Kas atidarė jums duris, kai grįžote namo?

— Turiu raktą.

— Ar be Kingso kas nors dar gali patvirtinti jūsų alibi?

— O jums nepakanka mano žodžio?

— Ne. Jūs įtariamas.

Kelikis pasiuto. Atrodė, tuoj kibs man į gerklę.

— Akiplėša! Džekas mirė praėjus porai valandų po mano išėjimo. Policija tai žino. Kurių velnių surengėte tą tardymą?

Aš pašokau, abiem rankomis įsikibau į jį ir ėmiau purtyti.

— Tu! Mėšlo gabale! — riaumojau aš. — Jei sužinosiu, kad nužudei Džeką, nelauksiu, kol pasirodys policininkai su antrankiais. Nudėsiu tave, net jei rasiu netiesioginius įkalčius. Nudėsiu pustuzinį tokių šunsnukių, kad tik nepraleisčiau tikrojo nusikaltėlio.

Kelikis tylėjo, tarsi būtų praradęs žadą. Mano žodžiai paveikė: namo šeimininkas suprato, kas aš per paukštis. Jei dabar jis būtų atvėręs burną, tai, be jokios abejonės, išmuščiau jam dantis.

Nemačiau, kaip į biblioteką įslinko Gilas Kingsas, bet veidrodyje akies kraštelių pastebėjau mano galvos link lekiančią sunkią vazą. Stumtelėjęs Kelikį spriegiau į šoną. Vaza kliudė mano petį ir sudužo ant grindų į smulkias šukes. Staigiai čiupau Kingsą už rankos ir pasukęs jį smūgiavau į žandikaulį. Vaikinas nukrito ant grindų.

Ir plėšriai išsišiepiau:

— Be reikalo, Džordžai, pastatėte veidrodį, o tuo labiau bibliotekoje. Kažkada savo rankomis atlikdavote purviną darbą. O dabar už jus tai atlieka šis studentas, argi ne taip?

Kelikis ir šį kartą nutylėjo. Jis sugriebė kėdę ir atsisėdo. Laimei, nesinešiojo revolverio, kitaip būčiau prakiur-

dęs jam galvą vos tik būtų pabandęs atlaužti gaiduką. Kasdienėmis, daug valandų trunkančiomis treniruotėmis aš beveik tobulai sugebėdavau per akimirksnį išsitraukti ginklą.

Kingsas krustelėjo ir sudejavo. Spyriau jam koja.

Kilstelėjęs Kingsas sušvokštė:

— Tai nesąžininga...

— Sūneli, paklausyk vyro, — staigiu trūktelėjimu pastačiau studentą ant kojų. — Aš už tave stipresnis ir paleisiu tau kepenis, jei dar bandysi vaidinti supermeną. Sėsk ir užsikimšk.

Susmukęs ant kušetės, Kingsas įsispraudė į kampą.

Kelikis pagaliau atgavo žadą:

— Misteri Hameri, jūs neįvertinote situacijos. Mano įtakingi draugai...

— ... Pasistengs, kad aš atsidurčiau už grotų arba prarasčiau licenciją? Kaip nors išgyvensiu. Bet kas nutiks jūsų daug iškentusiai nosiai, kai į ją trenks mano kumštis? Būkite ramus, aš pasieksiu, ko noriu. Ar ne geriau jums būtų atsakyti į mano klausimus? Kada jūs išėjote iš Džeko Viljamso buto? Nurodykite tikslų laiką.

— Tikslų? Negaliu. Maždaug pirmą nakties.

— Kur pasukote?

— Namo, kur gi dar? Gilo automobiliu.

— Kas dar važiavo su jumis?

— Gilas, Mirna ir aš. Mirną mes išlaipinome pakeliui, o paskui atvažiavome čia. Aš atrakinau duris, Gilas pastatė ratus į garažą... Gilas buvo su manimi visą laiką, jis tai patvirtins.

Kingsas dėbčiojo į mane kaip užpjudytas vilkiūkštis. Ar tik nepridėjo jis į kelnes? Regis, Džeko žmogžudystė, į kurią jis įsipainiojęs, pirmas tokios rūšies darbelis.

— Gerai, aš paklausysiu Kingso.

— Mes išmetėme po taurelę... — išlemeno Gilas, — ir nuėjome miegoti.

— Kartu? — įgėliau.

Gilas stryktelėjo, jo veidas paraudo. Stumtelėjau studentą atgal ant kušetės.

— Vadinasi, ne kartu. Taigi alibi nėra. Nužudyti galėjote ir vienas, ir kitas. Išeiti iš namo, automobiliu grįžti į Džeko butą ir jį nušauti. Na ką, balandėliai, ruoškitės Pato Čamberso apklausai. Jis išvers jus į kitą pusę. Jei kurio nors skubiai laukia elektros kėdė, tegul jis netempia gumos ir išlieja širdį Patui. Galbūt šitaip jis išvengs Maiko Hamerio kulkos ir sulauks proceso pabaigos.

— Kas čia mini mano vardą? — pasigirdo valdingas balsas.

Patas Čambersas stovėjo ant slenksčio ir šypsojosi. Aš atsisėdau, sukryžiavau kojas ir taip pat nusišypsojau.

— Taip, mes kalbėjome apie tave, Patai.

Policijos akivaizdoje Kelikis pasijuto drąsiau ir suklego:

— Areštuokite šį žmogų! Tučtuojau! Kapitone, tai nusikaltimas! Jis įsiveržė į mano namą, įžeidė mane, sumušė mano draugą. Gilai, papasakok kapitonui, kas čia įvyko prieš dešimt minučių!

Patas stovėjo vidury kambario, sugrūdęs rankas į kišenes ir mėgavosi situacija. Jis aiškiai nenorėjo niekur kištis. Ir visa savo povyza tai demonstravo.

Slegiamas mano žvilgsnio, Gilas Kingsas visai suskydo. Jis buvo toli gražu ne kvailys ir puikiai suprato, kad Patas, kaip ir aš, nenuolaidžiaus įtariamiesiems žmogžudyste.

— Nieko tokio neatsitiko, — sunkiai išspaudė jis.

— Ką-ą? — viauktelėjo Džordžas Kelikis. — Ko tu bijai?

— Manęs! — atsiliepiau.

Ir tuoj pat įrodžiau Kelikiui, kad Kingsas buvo teisus, nuspręsdamas negadinti santykių su manimi. Mano kumštis sulindo į Džordžo Kelikio pilvą beveik ligi laikrodžio apyrankės. Kelikis žioptelėjo kaip žuvis, išmesta ant smėlio.

Kingsas net nekrustelėjo, tik jo akys vos neiššoko ant kaktos. Jo veide netgi, rodos, šmėkštelėjo pasitenkinimas.

— Eime? — pasisukau į Patą.

— Taip, čia tikriausiai nebėra ko veikti.

— Kur tavo ratai?

— Čia, prie durų.

Jau važiuojant Patas nepatenkintas suburbėjo:

— Padėkok man, kad nutraukiau tavo pasirodymą ir išlikau nešališkas.

— Ačiū. O kad žinotum, kaip klasiškai nusikračiau tavo "uodega", a? Iš kur paskambino tavo šniukštas? Iš degalinės? Ten palikau savo ratus, o pats...

— Taip, jis skambino iš degalinės. Tu ką, ėjai iki Kelikio namo pėsčias? Na, na...

— O kam taksi? Tu neturi fantazijos, Patai. Tu verčiau paklausk, kaip aš įsiveržiau į namą? Kelikis, prisiskaitęs laikraščių, įsakė liokajui manęs neįleisti. Štai ir degalinė. Sustok.

Ant suolelio sėdėjo mentas ir knapsėjo.

— Pažiūrėk, tavo "uodega", — linktelėjau. — Pažadink tą pavargėlį.

Patas išlipo iš automobilio. Mentas atmerkė akis ir gailiai išsišiepė.

— Na ką, seni, apmovė jis tave? — Patas nutaikė pirštą į mane. — Jūsų sekimo technika visai prasta.

— Ir patranka ant nugaros kaip kupranugario kupra, — linksmai pridūriau, prieidamas arčiau. — Patranką derėtų nešioti pagal visas taisykles.

— O jūs pats, ar dirbate pagal taisykles? — įsižeidė nevykėlis seklys.

Aš įsiropščiau į savo vežėčias. Priėjęs Patas pabarbeno į kapotą.

— Tu laikysiesi savo, Maikai?

— Būtinai.

— Tavo solo baigsis laidotuvių giesme... Gerai. Noriu tau kai ką parodyti. Važiuok paskui mane.

Netrukus mes ir važiavome: priekyje Patas Čambersas, paskui jį sekiau aš, o pačiame gale — manoji "uodega". Įdomu, ar Patas tikrai baiminasi dėl mano gyvybės, ar naudoja mane kaip masalą? Yra toks gudrus būdas — me-

džioklė su antimi vilioke. Šiame kovos lauke jėgos pasiskirsto labai miglotai, bet viena aišku kaip dieną — savo vienintelę ir nepakartojamą gyvybę aš turiu statyti kaip taikinį.

Ar perskaitė žudikas laikraščiuose mano priesaiką? Ši informacija gali jo ir nepasiekti. Gal žudikas kol kas bijo tik policijos, nes Džekas irgi priklausė šiam klanui. O policininkai sugeba keršyti už draugo mirtį. Galbūt žudikas nežino, jog labiau nei mentų jam reikia saugotis manęs?

Perkračiau mintyse visą pokalbį su Kelikiu ir Kingsu. Nė vieno kabliuko. Jie abu galėjo nušauti Džeką, bet faktų aš neturiu. Džordžas Kelikis vaidina padorų pilietį. Bet jis juk sukčius, o tai — kaip apgamas, nenuplausi. O kokį vaidmenį atlieka tas studentėlis Gilas Kingsas?

Mūsų virtinė išvažiavo iš miesto ir sustojo prie policijos nuovados. Patas nusiuntė savo pavaldinį vykdyti kitos užduoties, o pats kartu su manimi nužingsniavo į kabinetą.

Atsisėdęs prie stalo ištraukė iš stalčiaus brendžio butelį.

Mes išgėrėme. Prisiminėme Džeką. Išgraibęs iš stalčiaus dar kažką, Patas ištiesė man. Tai buvo dosjė. Ant viršelio didelėmis raidėmis užrašyta: "Mirna Devlin".

Aš gana abejingai sklaidžiau dosjė. Beveik viską ir taip žinojau.

— Patai! Tu veltui kasiesi po Mirna. Ji su Džeko žmogžudyste visai nesusijusi.

— Galbūt. Mirnos ir Džeko meilės istorija ypatinga vienu požiūriu: Džekas pirmiausia pažino Mirną iš blogosios pusės, o tik vėliau įvertino jos gerąsias savybes bei pamilo. Dažniausiai būna atvirkščiai. Ir tai prastai baigiasi.

— Aš gerai pažįstu Mirną ir žinau jos istoriją — nuo tos akimirkos, kai ji ruošėsi šokti nuo Bruklino tilto. Jei nori pasodinti ją į elektros kėdę, pirmiausia turėsi nudėti mane. Aš neleisiu skriausti Mirnos, Džekas man to neatleistų.

— Ar prisimeni, Maikai, kai Mirna išėjo iš ligoninės, ji išgavo iš Džeko pažadą, kad jis neieškos narkotikų tiekėjo. Džekas tai pažadėjo.

— Beje, tai įvyko man dalyvaujant.

— Džekas nesirausė Mirnos praeityje. Tačiau jis nežinojo, jog dar ligoninėje, kai Mirna gulėjo pusgyvė ir kliedėjo, mūsų žmogus iš kovos su narkotikais skyriaus — medicinos sesuo — užrašinėjo viską, ką Mirna lemeno. Taip mes suradome nusikaltėlių lizdą. Mieste atlikome operaciją, bet, gaila, svarbus mums žmogus, svari grandis grandinėje, nusišovė. Mes susėmėme smulkias žuveles, o stambiosios paspruko.

— Aš to nežinojau.

— Tu buvai kare... Po metų mes pakartojome operaciją ir sėkmingai. Areštavome didžiumą klano. Mirnos niekas nelietė. Ją laikė auka. Prie narkotikų Mirną pripratino moteris, su kuria kartu nuomojo butą. Heroiną pristatydavo toks vienas lažybininkas, o jį dengė politikas, kuris dabar sėdi kalėjime. Deja, nors mes išardėme tą narkotikų tinklą, niekas nepasikeitė. Viskas sukasi po senovei. Narkotikai dedami į banderoles bei siuntinius ir platinami po visą šalį per abonementines dėžutes. Pinigai atgal keliauja tuo pačiu būdu. Narkomanai moka už prekę, kai ją gauna.

— Palauk, Patai, kažkas ne taip, — sustabdžiau Čambersą. — Paprastai narkomanai moka į priekį ir niekada nebūna tikri, gaus jie savo dozę ar ne.

Nekantriai išsitraukęs cigaretę Patas užsirūkė. Jis troško, kad gerbčiau jo darbą.

— Taip buvo anksčiau. Tačiau prekiautojai narkotikais sugalvojo naują sistemą, kuri labai apsunkino mūsų tyrimus.

Užsiplėšęs Patas išpūtė dūmų debesį.

— Iki šiol mums dar nepavyko sučiupti tiekėjo. Paketai siunčiami reguliariai, tačiau nė ant vieno nėra nei atgalinio adreso, nei pašto atspaudo.

— Taip, įmesti paketėlį į abonementinę dėžutę gali bet kas, — sumurmėjau. — Šitaip jūs niekada nieko nepagausite.

— Mes niekaip nepajėgiame surasti tų nuodų šaltinio, — sugriežė dantimis Patas.

— Suprantu. Tačiau kas yra bendra su Džeko žmogžudyste?

Patas suraukė kaktą, atkakliai kažką mąstydamas.

— Džekas išlaikė savo žodį, aš tuo neabejoju. Bet vis tiek čia galima užsikabinti. Džekas nekentė niekšų, luošinančių jaunų žmonių gyvenimus, sodinančių juos "ant adatos" ir iš jų nelaimės susikraunančių didžiulius turtus.

— Vis tiek nesuprantu.

— Džekas galėjo kai ką suuosti, bet nepasakyti Mirnai. Arba Mirna galėjo, pati to nežinodama, mestelti jam kokią nors mintį. Džekas susidomėjo... Ir tada tas, kuriam teko Viljamso dėmesys, jį nužudė.

Man pasirodė, kad Patas pasirinko klaidingą kelią. Narkotikų biznis ir Džekas? Nesąmonė.

— Patai, tu teisus tik vienu požiūriu: Džekas kažką sužinojo ir ta informacija jį pražudė. Juk iš buto niekas nedingo. Tai, ko bijojo nusikaltėlis, buvo mūsų draugo galvoje.

— Va, ir aš manau, kad šią informaciją jis gavo iš Mirnos, — pačiupo mano mintį Čambersas.

Aš atsistojau, užsidėjau skrybėlę ir pasukau durų link.

— Patai, drauguži, aš tau apie viską pranešiu, bet... — skėstelėjau rankomis, — porą valandų pavėluotai.

Uždaręs duris išsitraukiau iš pakelio cigaretę.

Nuovados hole grūdosi du tuzinai uniformuotų ir civiliškai apsirengusių policininkų. Jie plepėjo, rūkė dvokiančius cigarus, spjaudė į urnas, tačiau dažniausiai šalia jų.

Prie pat durų glaustėsi kažkoks tipas. Ar tik ne mano eilinė "uodega"? Aš atsargiai prisėlinau prie jo, slėpdamasis už mentų nugarų. Vaikinas ištempė kaklą ir ėmė bejėgiškai dairytis.

Atsistojęs jam už nugaros, pliaukštelėjau per petį. Iš nuostabos mentas net pritūpė.

— Gal turi ugnies? — nekaltai paklausiau, mojuodamas jam prieš nosį cigarete.

Jis iškrapštė degtukų dėžutę.

— Baik tuos žaidimus, — taikiai pasiūliau. — Geriau sėsk į mano ratus, padirbėsime drauge.

— Gerai, — išspaudė mentas iš sutrikimo kasydamasis pakaušį.

Pakeliui bandžiau užmegzti su juo pokalbį, bet policininkas pasirodė esąs tylenis. Įvažiavęs į Brodvėjų, pasukau į siaurą gatvelę ir sustojau priešais viešbutį.

Mentas nepatikliai pašnairavo į mane. Kai išlipome iš ratų, prilipo man prie nugaros ir sekė pėda pėdon.

Kaip niekur nieko aš patraukiau prie besisukančių durų, apsukau visą ratą, šokau į gatvę ir apdairiai blokavau duris iš automobilio nugriebtu gumos gabalu. Vargšas vaikinas liko viduje. Mačiau, kaip jis beldžia į stiklą ir kažką susijaudinęs vapa. Man knietėjo patarti jam liautis blaškiusis, bėgti per visą pirmąjį aukštą, susirasti tarnybinį išėjimą ir išsigauti iš viešbučio. Tiesa, pats aš nesirengiau jo taip ilgai laukti.

Portjė šypsojosi už savo pertvaros.

Aš irgi nusišypsojau. Mano triukas pasitvirtino — kaip visada.

Sėdau į ratus ir nuvažiavau ten, kur norėjau.

4 skyrius

Ši patalpa mažiausiai priminė gydytojos laukiamąjį: madingi prašmatnūs baldai, gelsvai ir žaliai margintos sienos, daugybė nedidelių šviestuvų... Ryški saulės šviesa neprasiskverbė pro tankias žaliuzes. Kojos skendo gauruotame kilime. Iš gretimo kambario sklido vos girdima maloni klasikinė muzika...

Aš paskendau palaimoje ir tikriausiai būčiau užsnūdęs, jei ne sekretorė, išbakštinusi mane iš krėslo.

Jos akyse šmėžavo nerimas, netgi baimė, ir aš pabandžiau pažvelgti į save iš šalies: nesiskutęs tipas seniai valytais drabužiais... Matyt, aš visai nepanėšėjau į įprastinius šios vietos lankytojus.

— Mis Mening jus kviečia užeiti, — sekretorė pabandė išspausti šypseną, bet ne itin sėkmingai.

Man pajudėjus durų link, ši sterili lėlytė atšoko nuo manęs per mylią.

— Be reikalo taip bijote, brangute, — numykiau. — Viskas, ką matote, — aš perbraukiau delnu visą kūną, pradėdamas nuo susivėlusios ševeliūros, — tiktai maskuotė.

Atidaręs duris ryžtingai nuvairavau į Šarlotos Mening kabinetą.

Nuotrauka melavo. Ši moteris buvo dar žavesnė nei nuotraukoje. Šarlota sėdėjo prie rašomojo stalo, rankas padėjusi ant krėslo alkūnramsčių. Kabineto interjeras buvo tik rėmai, kuriuose švytėjo jos dieviškas grožis. Abejoju, ar atsirastų pasaulyje dailininkas, sugebantis perkelti į drobę nors dalį šios grožybės. Ko gero, tai įstengtų tik genijus, bet kažin ar vienas...

Aš degiau troškimu įkvėpti saldaus tų auksinių, švelnių, žvilgančių, ant pečių banguojančių plaukų aromato ir įsitikinti tų sabalo juodumo antakių, tos tyros kaktos, tų gintarinių akių po juodomis vešliomis blakstienomis realumu.

Šarlota vilkėjo standžiai diržu suveržtą tuniką. Kietos Šarlotos krūtys buvo nutaikytos tiesiai į mane lyg bazukos. Nuo tokio militarizmo aš vos nesudejavau. Stalas slėpė ponios psichiatrės klubus ir kojas, bet aš leidau siūbuoti savo vaizduotei, kol supratau, kad tuoj kuoktelėsiu.

Jei mis Mening būtų sugebėjusi skaityti mintis, būtų paraudusi iki pat šaknų galiukų ir padavusi mane į teismą.

— Prašau užeiti, misteri Hameri, ir sėskitės, — ištarė ji skaidriu tarsi kalnų upelis balsu, kuriame vienu metu skambėjo ir aistra, ir šaltis.

Išgirdęs tas intonacijas ir obertonus iškart supratau: ši moteris be vargo prakalbina bet kurį lankytoją ir šis jai per penkias minutes išklioja visas savo paslaptis, problemas, baimes, fantazijas ir viltis.

Aš įžūliai ją apžiūrinėjau. Šarlota ryžtingai ištvėrė mano kibų žvilgsnį.

— Ar jūs oficialiu vizitu? — paklausė ji, pamažu atlošdama pečius.

— Ne visai. Aš — privatus detektyvas.

— O!

Mėginau suprasti, ką slepia šis šūksnis. Smalsumą? Ne. Apmaudą? Irgi ne.

— Turbūt jūsų vizitas susijęs su Džeko Viljamso mirtimi?

— Taip. Džeko Viljamso, mano geriausio draugo. Aš tiriu jo žmogžudystę.

Šarlota linktelėjo.

— Skaičiau laikraštyje jūsų pareiškimą. Jis sudomino mane kaip psichiatrę praktikę: norėčiau suprasti, kokia tų žodžių prasmė.

— Ar padarėte kokią išvadą?

— Aš jus suprantu. Dar daugiau, būdama jūsų vietoje, ko gero, elgčiausi taip pat, nors nemažai žmonių mane pasmerktų... Ypač mano kolegos.

Šarlota norėjo būti nuoširdi ir buvo nuoširdi.

— Ar galiu kuo padėti? — pasiteiravo kabineto šeimininkė.

— Kelintą valandą jūs atvažiavote pas Džeką ir kada išvažiavote?

— Atvažiavau maždaug vienuoliktą, o po dviejų valandų visa mūsų kompanija išsiskirstė.

— O paskui?

— Mano automobiliu važiavo seserys Bilemi, Ester ir Meri. Mes nusprendėme užsukti į "Čikeno" barą. Iš baro išvažiavome be penkiolikos antrą. Seserys gyvena viešbutyje, aš jas nuvežiau, o tada ir pati nuvažiavau namo. Atsiguliau penkiolika minučių trečios. Kadangi užsukau žadintuvą, tai puikiai prisimenu tikslų laiką.

— Ar kas nors gali patvirtinti, kad nakvojote namuose?

Šarlota susijuokė.

— Jūsų mina lyg prokuroro... Tarnaitė Keti pabudo, kai atidariau duris. Ant durų pas mane pakabintas varpelis... Keti padėjo man pasikloti lovą. Aš nuėjau čiūčia liūlia...

Jos žaismingą toną aš lengvai iššifravau.

— Jūs atsakinėjate negalvodama, lyg iš anksto žinotumėte klausimus. Vadinasi, Patas Čambersas jau čia buvo. Tiesa?

— Įspėjote. Jis neseniai išėjo.

Ir kabinete vėl sučiurleno juoko upelis. Sunkiai nusikratęs seksualių svajų pabandžiau susikaupti ir mąstyti apie bylą.

— Manau, — iki valios prisijuokusi tęsė Šarlota, — dabar misteris Čambersas tikrina mano parodymus.

— Patas ką nors apie mane sakė?

— Ne. Jis nekalbus. Rimtas žmogus, kaip ir dera tikram policininkui. Asmeniškai man jis patiko.

— Kada jūs susipažinote su Viljamsu?

— Matote... Nenorėčiau kalbėti, kokiomis aplinkybėmis tai įvyko.

— Gerai. Tačiau jeigu jūs jį konsultavote ir tai susiję su Mirna, aš viską žinau.

Ji nustebusi kilstelėjo antakius, juk paprastai Džekas niekam nieko nepasakodavo apie savo merginą.

— Na, jei jūs žinote... — mąsliai sumurmėjo ji. — Džekas tikrai susirado mane dėl Mirnos. Jūs juk žinote apie narkotinės abstinencijos sindromą? Narkomanas, nusprendęs atsisakyti narkotikų, nežmoniškai kenčia. Jo nervų sistemą veikia didžiulė įtampa. Kai kuriems pavyksta su tuo susidoroti. Kai kurie vėl griebiasi narkotikų, kai kurie — savižudybės. Narkomaną, pasiryžusį gydytis, užrakina specialioje palatoje. Beje, viskas vyksta savanoriškai. Bet netgi ryžtingai apsisprendęs žmogus greitai pradeda maldauti ligoninės personalo narkotikų, nors mažytės dozės. Jo kančios tokios baisios, kad net gali sutrikti psichika. Galiausiai jis arba pasveiksta, arba išsikrausto iš proto, — Šarlota nutilo. — Mirna pasveiko. Bet jos nervai pakriko, ir Džekas kreipėsi į mane. Aš aplankiau Mirną ligoninėje, tačiau jai iš ten išėjus, mergina daugiau nesidomėjau — profesionalia prasme. Toliau Džekas ir Mirna privalėjo savo sunkumus įveikti patys. Štai ir viskas.

— Ačiū už pasakojimą... Turiu jums dar ne vieną klausimą. Bet iš pradžių norėčiau kai ką pasitikslinti. Pavyzdžiui, jūsų alibi.

— Tada paskubėkite, — ji vėl nusišypsojo. — Tarnaitė greitai eis apsipirkti. Aš duosiu jums savo namų adresą.

— Taip, aš ten nuvažiuosiu.

Šarlota užliejo mane spindulinga šypsena. Jei ji nesiliaus šypsojusis, aš supažindinsiu švelnius gundytojos skruostus su savo šeriais.

Sumekenau kažką, bandydamas išlaikyti oficialų toną ir abejingą išraišką veide. Širdies gilumoje tikėjausi, kad ji atsistos ir aš pamatysiu jos kojas.

Ji tarsi pajuto mano slaptą mintį ir pakilo.

Tunika pasirodė besanti ganėtinai trumpa, kitaip man būtų tekę tyčia nusviesti ant grindų pieštuką ir pulti jo pakelti, kad galėčiau kaip reikiant apžiūrėti mis Mening kojas. Dabar aš mačiau, kad gamta kartais sukuria ir tobulas formas.

Staiga, matyt, atsakydama į kažkokias savo mintis, visai nesusijusias su mūsų pokalbiu, Šarlota pareiškė:

— Aš manau, kad vyriška draugystė tvirtesnė už moterišką.

— Sutinku. Mano draugas, gelbėdamas man gyvybę, nedvejodamas paaukojo savo dešinę ranką, — atsakiau.

— Tai buvote jūs?! — Šarlotos akys išsiplėtė. — Mirna man papasakojo, kokiomis aplinkybėmis Džekas neteko rankos, bet pats Džekas niekada apie tai nė žodeliu neprasitarė. Tai yra, jis minėjo jūsų vardą, tačiau nė vienu žodžiu neužsiminė apie savo žygdarbį.

— Džekas buvo taikus žmogus, — atsidusau. — Jis tapo mano draugu seniai, dar prieš karą, ir per tą laiką nė kiek nepasikeitė. Jo sąžiningumas ir kuklumas, jo pasiaukojimas...

Man užspaudė gerklę.

— Jūs rasite Džeko žudiką, — įtaigiai patvirtino Šarlota. — Noriu, kad surastumėte jį kuo greičiau, ir linkiu sėkmės.

— Ačiū.

Ji stovėjo kambario viduryje nuostabi kaip graikų deivė.

Aš atsistojau. Dabar mes žiūrėjome tiesiai vienas kitam į akis.

— Man laikas, — išpoškinau, glamžydamas skrybėlės kraštą. — Tačiau aš dar grįšiu.

Šarlota palydėjo mane ligi pat durų.

— Pasimatysime, — ištarė ji.

Kol leidausi laiptais, žodis "pasimatysime" skardėjo mano ausyse. Ką jis slėpė? Klausimas ar tvirtinimas? Jei tvirtinimas, kodėl toks drovus? Kodėl jos akys, mums atsisveikinant, staiga blykstelėjo ir suspindėjo? Velniai rautų, privalau tai suprasti!

— Misteris Hameris? — tokiais žodžiais buvau sutiktas ant mis Mening buto slenksčio.

Priešais mane stovėjo tarnaitė, kurios protėviai neabejotinai gyveno Afrikoje.

— Iš kur mane pažįstate? — rūsčiai paklausiau.

— Misteris policininkas liepė man jus pakviesti. Jis laukia, — ir juodukė mostelėjo į kambario duris.

Laukdamas manęs Patas nuobodžiavo.

— Sveikas, Maikai.

Stumtelėjęs krėslą ir visai neskubėdamas, oriai įtaisiau užpakalinę savo kūno dalį. Skrybėlę atsainiai bloškiau į šalį.

— Na ir?..

— Švaru. Moteris iš gretimo namo matė, kaip mis Mening grįžo namo. Ir tarnaitė patvirtino alibi.

Man tarsi akmuo nuo širdies nusirito.

— Žinojau, kad čia pasirodysi, — tęsė Patas. — Noriu paprašyti tavęs vienos paslaugos — liaukis tyčiotis iš mano vyrų. Jie tarnyboje...

— Štai kaip, tarnyboje. O aš pamaniau, kad mes pakištynes žaidžiame, — suirzau. — Pasiųsk tuos savo vyrus

į kaimą ožkų melžti, o man prilipink, jei jau nerimsti savo kailyje, tikrus profesionalus. Tada ir pasikalbėsime.

— Mulki, jie gi saugo tavo kailį, — nepiktai atkirto Patas.

— Aš pats save saugau, ir tu tai puikiai žinai! Galiu apsiginti geriau, nei visa šaunioji Niujorko policija.

Klausydamasis mano retorinės prakalbos, jis atsilošė į kėdės atkaltę ir sunkiai nuleido vokus.

Aš apsidairiau. Kambarys buvo apstatytas itin skoningai — kaip ir Šarlotos kabinetas. Paveikslai ant sienų manęs nedomino, o štai knygų nugarėles apžiūrėjau atidžiai. Pastebėjau dvejas duris, matyt, į virtuvę ir į vonią. Tada mano žvilgsnis užkliuvo už plačios žemos kušetės, vėl man atgaivinusios nuodėmingas mintis. Kad atsikratyčiau gundymų, garsiai kostelėjau.

— Pabusk, kapitone. Tau moka ne už tai, kad drūnytum tarnyboje.

— Aš nemiegu, — Patas atvėrė akis. — Maniau, kad norėsi pasidomėti šiuo namu, tačiau jeigu jau viską apžiūrėjai, eime.

Juodaodė tarnaitė atidarė paradines duris. Suskambėjo varpelis.

— Keti, — prisiminiau juodukės vardą, — ar varpelis visada skamba, kai atidaromos durys?

— Taip, misteri Hameri.

— O kam? Juk tu, Keti, ir taip saugai duris?

— Kai išeinu apsipirkti, mis pati įleidžia svečius. Varpelio reikia ir tada, kai mis dirba tamsiame kambaryje su raudonu žibintu. Mis turi žinoti, jog kažkas įėjo.

Patas nustebęs pažvelgė į mane, o aš — į tarnaitę.

— Kas tai per tamsus kambarys su raudonu žibintu?

Keti, pamaloninta atkaklaus dviejų vyrų dėmesio, nudelbė akutes.

— Ten mis daro nuotraukas.

Mes spoksojome į Keti kaip du idiotai. Šarlota domisi fotografija?

Puiku. Pasikalbėsiu su ja apie tai per kitą susitikimą.

5 skyrius

Aš košiau pro dantis alų. Mes su Patu susitikome bare ir dabar gurkėme alų, tingiai šnekučiuodamiesi.

— Ar išsiaiškinai žmogžudystės motyvą? — paklausiau Pato.

— Ne.

— Turi kokią nors versiją?

— Ne.

— Ką parodė balistinė ekspertizė?

— Šauta iš naujo kolto. Tiksliau, šūvis į Džeką — pirmasis iš to ginklo. Bet koltas parduotas jau seniai, mes tai nustatėme.

— Nori pasakyti, žudikas koltą turėjo jau seniai, tačiau tik dabar pirmąkart juo pasinaudojo?

— Taip. Oficialiais duomenimis nė vienas iš įtariamųjų ginklo nepirko.

— Na, įsigyti patranką, kaip žinai, vienas juokas. Tik iš kur žudikas gavo duslintuvą? Jis neabejotinai profesionalas — viską atliko tiesiog nepriekaištingai.

— Manau, duslintuvą jis nuėmė nuo karabino. Tas daikčiukas tinka ir stambaus kalibro revolveriams.

Mes išmaukėme dar po skardinę alaus.

— Ė, velnias! — atsiminė Patas. — Užmiršau tau pasakyti: Kelikis ir Kingsas skubiai pakeitė gyvenamąją vietą.

— Tikrai? O kas nutiko?

— Pereitą naktį kažkas šovė į Džordžą Kelikį. Kulka vos neištaškė jo makaulės.

— Ir tu tylėjai? — aš vos nevožiau Patui.

— Kulka išdaužė stiklą ir lengvai drėkstelėjo Kelikį. Mes palyginome ją su ta, kurią radome Džeko miegamajame — abi iššautos iš vieno ir to paties ginklo. Keturiasdešimt penktas kalibras.

— Tai bent! Ir ką dar prisiminei?

— Neširsk. Kelikis... jis...

— Ką? Netempk gumos!

— Pasakė, kad įtaria tave, atseit tu į jį šovei.

— Kretinas! — aš trenkiau kumščiu į stalą, net barmenas šoktelėjo. — Aš jam...

— Maikai, tvardytis. Tau nėra ko jaudintis. Mes juk slapčia patikrinome ir tave. Mes privalome tikrinti visus, nedėbsok į mane kaip vilkas, tai nepadės. Tai va, mes turime tavo revolverio kulkas — tu juk retsykiais pašaudai. Į Kelikį pataikiusi kulka — ne tavo, tad gali miegoti ramiai. Be to, mes žinome, kur buvai praėjusią naktį.

— Mikliai dirbate, vaikinai. Įdomumo dėlei galėtumėte ir žudiką rasti... Kur apsigyveno Kelikis su Kingsu?

— Tame pačiame viešbutyje, kur gyvena ir sesutės Bilemi, antrame aukšte.

— Tu, aišku, jau išnaršei visą viešbutį skersai ir išilgai?

— Žinoma. Beje, aš įtikinau Kelikį neduoti tavęs į teismą. Jis pritarė mano nuomonei, kad įstatymus gerbiančių piliečių daužymas — įprastinis tavo darbo metodas.

Aš neprieštaravau. Nekantravau kuo skubiau aplankyti viešbutį, esantį visai netoli baro, tad paskubom atsikračiau Pato.

Kelikis mano, kad į jį šoviau aš. Tai kažką reiškia.

Patas laiko mane pamovęs ant kabliuko ir tikrina, kur valkiojuosi naktimis. Hm...

Aš nesikreipiau į portjė, su kuriuo Kelikis tikriausiai susitarė dėl mano kuklios personos, bet nužygiavau tiesiai prie lifto kaip nuolatinis gyventojas.

Mėgstu liftininkus. Todėl ir šį apžiūrėjau gana įdėmiai. Nusprendžiau, kad jam — trisdešimt treji. Gudrus beždžionės snukutis.

Kai liftas sustojo antrame aukšte, kyštelėjau vaikinui po nosimi penkinę.

— Noriu aplankyti savo bičiulį Džordžą Kelikį. Jis čia neseniai apsistojo. Neprisimeni, kur jis gyvena? Kokiame numeryje?

Liftininkas smalsiai nužvelgė mane.

— Negaliu, misteri Hameri, — atsakė jis. — Nupiešęs jūsų išvaizdą, Kelikis davė man dešimtinę ir įsakė tylėti.

Nusprendęs griebtis rimtesnio argumento, pūstelėjau į revolverio vamzdį. Išvydęs patranką, liftininkas baikščiai stvėrėsi už durelių sąvaros.

— Taip, aš ir esu tas Hameris, gudrusis vaikine. Tu labai supratingas. Tačiau jei nepasakysi Kelikio numerio, tai dešimtinės nepakaks apmokėti gydymo išlaidoms.

Vaikinas tylėjo.

Paėmęs už vamzdžio revolverį, lėtai pakėliau ranką.

— Du šimtai šeštas!

Aš įgrūdau banknotą tiesiai į išsižiojusius liftininko nasrus.

— Jei prašneksi, išskrosiu tave kaip austrę.

Ištraukęs iš burnos banknotą, jis užtikrino:

— Ne, ne... ką jūs... aš tylėsiu kaip žuvis...

Tikriausiai tą patį jis kalbėjo Kelikiui. Nutilęs liftininkas šoko į savo gelbėjimosi kabiną ir paspaudė visus mygtukus išsyk. Keista, liftas nuvažiavo.

Tiek to, laikas man užsiimti savais reikalais.

Į mano beldimą niekas neatsakė. Priglaudžiau ausį prie rakto skylutės, bet neišgirdau nė šnaresio. Išplėšęs iš užrašų knygutės lapelį, įkišau jį į tarpdurį. Paskui, garsiai kaukšėdamas padais, nusileidau laiptais, nusiaviau batus ir parslinkau atgal. Popieriaus lapelis tūnojo savo vietoje, durų niekas neatidarė. Prisiminęs, jog moku prasibrauti ir pro užrakintas duris, išsitraukiau iš kišenės visrakčius.

Trečias bandymas pavyko, ir aš įžengiau į kambarį.

Švaru, tuščia, baldai standartiniai. Svetainėje ant židinio — Džordžo Kelikio nuotrauka.

Dabar miegamasis. Dvi spintos ir viena lova. Ką aš sakiau! Kelikis ir Kingsas miega drauge!

Dar viena staigmena manęs laukė lagamine, kurį ištempiau iš po lovos.

Apatiniai, marškiniai ir... keturiasdešimt penkto kalibro koltas. Ir dvi dėžutės šovinių. Tai, be abejo, išmanančių ir mokančių su juo elgtis ginklas.

Apžiūrėjau vamzdį. Švarus kaip nekaltos mergelės lova. Jei iš tos patrankos kas ir šaudė, tai labai seniai.

Žvilgtelėjau ir į abi spintas. Be albumo su nuotraukomis, ten neradau nieko įdomaus. Akivaizdu, jog tai studento daiktai. Daugybė paties Gilo Kingso nuotraukų, ypač universitetų salėse ir teniso kortuose fotografuotų, dar daugiau — liesų kaip pakabos merginų atvaizdų. Asmeniškai man niekada nepatiko tos plokščiakrūtės gražuolės, panašios į berniūkščius.

Bendros Kingso ir Kelikio nuotraukos. Gilas ir Džordžas žvejoja, Gilas ir Džordžas gamtoje, palapinėje, priešais parduotuvės vitriną...

Stok! Viena nuotrauka ryškiai išsiskyrė iš kitų. Gilas joje panėšėjo į solidų poną. Jis buvo fotografuotas šalia laikraščio vitrinos. Šis laikraštis ir patraukė mano dėmesį. Stambi antraštė ir nuotrauka neleido abejoti: ten buvo aprašoma "Marokastlio" žūtis. Tačiau "Marokastlis" žuvo prieš aštuonerius metus! Gilui tada buvo penkiolika metų. O jis atrodė netgi vyresnis nei dabar.

Nusprendžiau įminti tą mįslę laisvu laiku, nes išgirdau lifto ūžesį.

Kai Džordžas Kelikis įkišo raktą į skylutę, aš plačiai atlapojau duris ir maloniai pakviečiau šeimininką užeiti.

Jo snukis ištįso. Tačiau jame atsispindėjo nuostaba ir apmaudas, o ne baimė. Ar tik Patas man nepripūtė miglos? Ar tikrai Kelikis dėl nepavykusio pasikėsinimo įtarė mane? Už Kelikio nugaros išvydau Gilą Kingsą. Regis, jis norėjo sprukti. Bet jo draugas Džordžas viena ranka sugriebė mane už rankovės, o kita laikė Gilą.

— Įsibrovimas? Puiku. Visrakčiai? Nuostabu. Dabar aš jus...

— Liaukitės darkęsis ir įeikite. Jei sėdėtumėte namuose, o ne valkiotumėtės velniai žino kur, jūsų svečiai nesikankintų laukdami.

Kelikis ryžtingai puolė į numerį. Jo šnervės virpėjo lyg įdūkusio buliaus. Pirmiausia jis šoko į miegamąjį ir greitai išlėkė raudonas iš pykčio.

— Jūs rausėtės mano daiktuose!

— Aha. Gerai, kad priminėte. Taigi į ką jūs rengėtės nutaikyti savąją artileriją? — pasidomėjau.

— Į žudiką! — sustaugė jis. — Galbūt į jus! Jei norite žinoti, aš turiu leidimą ginklui.

— Jūsų teisė. Tačiau leiskite jums duoti profesionalų patarimą: elkitės su šiuo daikčiuku rūpestingiau.

— Kai nuspręsiu jį panaudoti, tai jums, misteri Hameri, nusiųsiu telegramą, — atrėžė Kelikis. — O dabar atsakykite, kodėl įsilaužėte į mano namus?

— Jūs apkaltinote mane, kad šoviau į jus pro langą ir nepataikiau. Beje, ateityje žinokite — aš visada pataikau.

Spigindamas į mane neapykanta degančias akis Džordžas išsitraukė cigarą, nupjovė galiuką ir užsirūkė.

— Aišku, policijoje jūs turite savų žmonių, — jau ramiau konstatavo.

— Mano informacija — visada iš pirmų rankų, ko nepasakysi apie jus. Kitaip žinotumėte, kad kulka, nužudžiusi Džeką, sesuo tos, kuri vos nenudėjo jūsų. Jos abi iššautos iš to paties revolverio. Aš ieškau šio ginklo šeimininko, tą jau jums sakiau... Beje, jei žudikas prašovė pirmąjį kartą, tai nereiškia, jog jam nepasiseks ir antrąjį. Ar ne, Džordžai?

Kelikis ištraukė iš burnos cigarą. Jo veidas papilkėjo, o žvilgsnis ėmė blaškytis po kambarį. "Ei, vaikine, o tu, pasirodo, nervingas", — pastebėjau mintyse.

— Jūs tikriausiai norite sužinoti smulkmenas, — sulemeno jis. — Aš sėdėjau prie lango. Stiklas sudužo ir kulka įstrigo krėslo atkaltėje. Aš griuvau ant grindų ir ėmiau šliaužti prie sienos...

— Kodėl?

— Gelbėjau savo gyvybę! — piktai iškošė pro dantis Kelikis. — O gal turėjau stovėti visu ūgiu, kad žudikas galėtų įsegti man kulką į kaktą?!

— Kaip manote, kodėl į jus šovė? — aš nekreipiau dėmesio į jo nuotaikos svyravimus.

Išėmęs iš kišenės nosinę, Džordžas ėmė šluostyti nuo prakaito šlapią veidą.

— Neturiu supratimo.

— Jūs juk ne pirmą kartą įkliūvate į bėdą, ar ne?

— Na, bet kokiame versle atsiranda pavyduolių ir išdavikų, — burbtelėjo jis. — Tačiau jie nežudo.

— Taikli pastaba. Mane domina štai kas, — kaip Džekas Viljamsas ir Džordžas Kelikis atsidūrė vienose vežėčiose?

Kelikis pabandė pridegti užgesusį cigarą, tačiau jo rankos drebėjo.

— Nežinau... Aš nieko nežinau... Visą laiką bandau suprasti, tik niekas netopteli į galvą. Viena, ką sumąsčiau, — tai pakeisti gyvenamąją vietą. Čia visgi saugiau.

Mes kalbėjomės stovėdami. Prikišęs prie jo veidą, aš kapojau kiekvieną žodį:

— Ką turite bendro su Džeku? Kas jus sieja? Jei padėsite man, aš padėsiu jums, nes galėsiu sugauti žudiką. Manau, spėsiu, kol jis dar jūsų nepriplojo.

Krūptelėjęs Kelikis atšlijo. Jo akyse įsiplieskė baimė.

Aš sustaugiau:

— O gal man gerokai papurtyti jums smegenis?! Ko jūs muistotės?! Sėskite ir pagalvokite.

Kelikis sudejavo:

— Aš... aš menkai pažinojau Džeką. Mis Mening supažindino Džeką su Gilu, o jis savo ruožtu supažindino mus. Gilas kartais užsukdavo pas Džeką, nors retai... Negi manote, kad aš slėpčiau informaciją, jei bent ką žinočiau? O gal manote, kad aš svajojau patekti į negyvėlių draugiją?

Jis paminėjo Kingsą, kurį aš buvau visai užmiršęs.

Kingsas susigūžęs tūnojo krėsle, į nieką nežiūrėdamas. Godžiai rūkė. Aiškus sportinio režimo pažeidimas. Tada prisiminiau nuotrauką, kurioje Gilas atrodo kaip subrendęs vyras.

— Kingsai, dabar jūs papasakokite, ką žinote.

Jis kilstelėjo galvą, pasuko ją į langą ir aš išvydau ne-

įtikėtinai taisyklingą, lyg skulptoriaus pagal užsakymą iškaltą profilį.

— Niekuo negaliu padėti, — išsunkė Kingsas.

— Kada ir kur jūs susipažinote su mis Mening?

— Mūsų universitete vyko psichiatrų konferencija. Mis Mening joje dalyvavo ir pakvietė kelis studentus aplankyti jos ligoninę. Aš patekau tarp išrinktųjų. Mis Mening mane palaikė, man padėjo...

Šarlota juo susidomėjo! Aš užviriau, nors to ir neparodžiau. O gal tai buvo tik profesinis suinteresuotumas? Kodėl aš taip pavydžiu? Šarlota turi teisę pati išsirinkti vyrus, ir aš čia niekuo dėtas.

— O kaip jūs susipažinote su Džeku?

— Mis Mening pakvietė Džeką su Mirna pavakarieniauti. Mes atsitiktinai atsidūrėme prie vieno staliuko... Paskui aš įsivėliau į nedidelį incidentą, nes mūsų futbolo komanda prakišo ir mes truputį patriukšmavome kavinėje... Žodžiu, mane pastebėjo. Džekas man padėjo. Jis pasikalbėjo su kavinės savininku, kuris vos nepadavė mūsų į teismą. Žodžiu, jis mane ištraukė. Be to, mus siejo dar vienas dalykas: aš tyrinėjau tam tikrus savižudybės aspektus ir Viljamso dėka patekdavau į tokias vietas, kur pats nė už ką nebūčiau pralindęs. Su Džeku mes buvome bičiuliai. Nuostabus žmogus...

Gilas tik patvirtino tai, ką aš ir be jo žinojau. Taip, Džekas buvo šaunus vaikinas. Bendri reikalai su juo visada virsdavo nuoširdžia draugyste, kai žmonės įsitikindavo Džeko patikimumu, kuklumu ir garbingumu... Man jis retai pasakodavo apie svetimus reikalus, nors kartais pokalbyje šmėkšteldavo Kingso, Kelikio ir seserų Bilemi pavardės...

Kelikis ir Kingsas sėdėjo niaurūs ir palūžę. Užsitęsusi tyla slėgė kaip akmuo.

Aš užsimaukšlinau skrybėlę. Nė vienas nepratarė jokio žodelio atsisveikinimui, ir aš įniršęs trenkiau durimis.

Ir visgi, iš kur Džordžas gavo tą revolverį?

Dar kartą apmąstęs visą situaciją ir išanalizavęs pasi-

kėsinimą į Kelikį, supratau, kad žudikas jau tyko naujos aukos. Greit pasirodys dar vienas lavonas. Tada bent galėsiu už ko nors užsikabinti.

Sesutės Bilemi gyveno penktame aukšte.

Aš pasibeldžiau. Durys prasivėrė.

— Kas ten? — balsas nebuvo draugiškas.

— Mis Bilemi?

Moteris, kurios aš niekaip negalėjau įžiūrėti pro siaurą durų plyšį, nors ir stengiausi, linktelėjo.

— Aš — Maikas Hameris, privatus detektyvas. Atėjau dėl Džeko Viljamso žmogžudystės. Norėčiau užduoti jums kelis klausimus, jei leisite...

— Taip, taip, žinoma...

Mis Bilemi įleido mane.

Aš spoksojau į jauną moterį trumpu rožiniu chalatėliu, sukdamas galvą, kas ji: Meri ar Ester? Priešais mane stovėjo įdegusi, liekna sportininkė: elastingi, tvirti raumenys, spyruokliuojančios kojos, stamantri krūtinė. Ir vėl aš įsitikinau, kad nuotrauka neatspindi visų išorinių privalumų.

Bilemi netekėjusios. Bet kodėl? Grožį, sveikatą, pinigus — viską jos turi. Daugybė vyrų sutiktų dalytis guoliu su tokia apetitiška bobike, net jeigu ji neturėtų solidaus kraičio.

— Įeikite, įsitaisykite patogiau...

Bilemi numeris buvo identiškas Kelikio numeriui, tik čia dvelkė gėlių aromatu ir brangiais kvepalais, o ne cigarų smarve.

Mes susėdome į krėslus. Mus skyrė nedidelis žemas stalelis, ant kurio stovėjo vaza su vaisiais ir gulėjo šūsnis madingų žurnalų.

— Ir kas jus domina? — koketiškai sučiulbo bronzinė sportininkė, gracinga kaip tingi liūtė.

— Jūs su seserimi — dvynės. Bet kas sėdi priešais mane? Nenorėčiau jūsų supainioti...

— Aš — Meri. O Ester iškeliavo į parduotuves ir grįš negreit.

— Ar Patas Čambersas čia buvo?

— Taip. Jis sakė, kad mane aplankysite.

— Tada savo klausimais jūsų nenustebinsiu... Ar vakarėlyje nepastebėjote nieko, kas galėtų padėti tyrimui?

— Ne... Vakarėlis buvo gana ramus ir padorus: šokiai, lengvas nugėrimas... Džekas šnekučiavosi su Mirna, paskui jie su Gilu apie kažką kalbėjosi virtuvėje. Regis, pasakojo anekdotus...

— Nieko neįprasto?

— Mirna ir Šarlota bandė pasislėpti, bet vyrai ištempė jas šokti. Manau, Mirna norėjo pasikalbėti su Šarlota apie savo vestuves. Vėliau mes išsiskirstėme. Šarlota išlaipino mus prie viešbučio. Mes užmiršome raktus ir teko pažadinti portjė... Štai ir viskas. Ryte mus pabudino reporterio, jau žinančio apie žmogžudystę ir mėginančio išpešti kokių nors smulkmenų, telefono skambutis. Jis mums papasakojo apie Džeką... Policija per daug mumis nesidomėjo. Kapitonas Čambersas atėjo tik šiandien, — Meri nutilo. — Atleiskite, regis, aš neužsukau čiaupo. Turiu nueiti į vonią.

Aš ne kurčias, tačiau tikrai negirdėjau, kad kas nors kapsėtų ar lašėtų. Bet gal Meri tai tik pretekstas išeiti iš kambario "pasipudruoti nosytės", kaip sako moterys.

Neturėdamas ką veikti, ėmiau sklaidyti žurnalus. Viename iš jų radau apsakymą apie merginą, kurią suvedžiojo privatus detektyvas. Jis atėmė jai nekaltybę automobilyje. Mergina, norėdama atkeršyti suvedžiotojui, nudūmė į metro, ketindama pulti po traukiniu. Tačiau kilniaširdis jaunuolis ją išgelbėjo. Skambant vestuviniams varpams, į svetainę įėjo Meri. Ji vilkėjo kitą chalatėlį — kaproninį.

— Atleiskite, Maikai, kad priverčiau jus laukti...

— Neatsiprašinėkite. Daugelis moterų praleidžia vonioje valandas, dienas, o galiausiai — ilgus metus.

— Daugelis, tik ne aš.

Ji atsisėdo ir mes šnekučiavomės toliau.

Ilgais, grakščiais pirštais Meri paėmė cigaretę. Sprag-

telėjau žiebtuvėliu ir Bilemi pasilenkė, demonstruodama savo įspūdingą biustą. Mano akyse vis dar šmėkščiojo Šarlota Mening, ir aš tikėjausi spėti ją aplankyti, tad sutramdžiau savo įkarštį, nusprendęs pataupyti jėgas.

Ji atsilošė į krėslo atkaltę, užmetė koją ant kojos ir pasukusi žavų ištekinį kaklą išpūtė dūmus.

— Regis, viską jums papasakojau. Nemanau, kad Ester dar ką nors pridurs. Iš vakarėlio mes grįžome kartu... Beje, kapitonas Čambersas apklausė ir ją.

— Sakykite, Meri, ar nepastebėjote Džeko elgesyje ko nors neįprasto? Ar jūsų niekas nenustebino — koks nebūdingas Džeko, Mirnos ar kitų poelgis ar posakis?

— Ne. Manau, šį klausimą reikėtų adresuoti ne mums. Mes su seserimi gana užsidariusios ir niekuo nesidomime.

Jos permatomo chalatėlio skvernai atsilapojo, bet Meri neskubėjo veržti diržo. Įžūlus mano žvilgsnis nuslydo kai kuriomis gundančiomis vietelėmis. Jis užkliuvo už lygaus plokščio pilvo, ir aš aplaižiau staiga perdžiūvusias lūpas.

— Jūs gyvenate už miesto. O kiek laiko praleidžiate čia?

— Nedaug. Kai tik Ester apsipirks, mes išvažiuosime. Ester dievina gražius apdarus. Nusiperka naują suknelę, pasikabina ir grožisi. Sesuo tos suknelės gali nė neapsivilkti, bet ji turi būti jos garderobe.

— O kas teikia džiaugsmo jums?

— Pats gyvenimas. Visos jo išraiškos...

Dar vakar aš greičiausiai būčiau nepagavęs jos žodžių prasmės. Dabar man viskas buvo aišku kaip ant delno: merginos gyvena paisydamos tik savo įgeidžių. Šią akimirką jos įgeidis buvau aš, privatus detektyvas, kuriam norima atimti nekaltybę (kelintą jau kartą!), tik ne automobilyje, o viešbučio numeryje. Štai šiame numeryje.

— Ir vis dėlto, Meri, kaip jus atskirti nuo Ester?

— Labai lengvai, nors mes neįtikėtinai panašios: viena iš mūsų turi įgimtą dėmę ant dešiniosios šlaunies.

— Ir kuri? — aš giliai įkvėpiau, lyg ruošdamasis nerti.

— Tai lengva sužinoti...

Taigi jaunoji medžiotoja nori išbandyti nuostabų nuotykį lovoje.

— Gerai... Tačiau gal atidėkime apžiūrą? Šiandien aš turiu būti geros formos.

— Jūs mane trikdote...

Jos akys spindėjo kaip žvaigždutės. Liežuvio galiuku ji lyžtelėjo ryškiai raudonas, putlias lūpas. Chalatėlis nuslydo, apnuogindamas apvalų petį, ir aš vos susivaldžiau nepaglostęs tos įdegusios, švytinčios, prinokusio persiko spalvos odos.

Aš nepastebėjau baltų dryželių ant peties. Meri deginasi nuoga?

Ji pasirąžė. Saulės spindulėlis linksmai nustriksėjo tuo tobulu kūnu ir aš pajutau jam pavydą. Paskui mano žvilgsnį prikaustė Meri kojos. Koks vis dėlto silpnas žmogus! Ypač jei jis — vyras be kompleksų. Prisitraukiau merginą arčiau savęs ir pabučiavau. Aistringai virpėdama, Meri prigludo prie manęs.

Ir staiga aš supratau, kodėl ji netekėjusi, — kur gi surasi vyrą, galintį numalšinti ugnį, siaučiančią šiame kūne. Pralaimėjimas garantuotas. Visada ir besąlygiškai.

Ši mintis iškart prigesino mano nuodėmingas godas.

Nuplėšęs nuo Meri chalatą, pažvelgiau į dešinę šlaunį. Viskas aišku.

— Įgimtą dėmę turi jūsų sesuo, — tuo aš baigiau pokalbį. — Likite sveika, mieloji...

Man pasirodė, kad ji tuoj išakės nagais mano skruostus. Tačiau Meri tik tylutėliai nusijuokė. Įdomu, ar Patui ji irgi surengė tokį eksperimentą?

Patas... Žinodamas, kad ateisiu, jis tikriausiai išdėstė Meri mano vyriškus polinkius ir privalumus. Patas visą laiką pusę žingsnio priekyje. Jis prilaiko mane, o pats rauna tiesiai prie tikslo. Gal atsakyti jam tuo pačiu ir pakišti tą temperamentingą blondinę iš Trečiosios aveniu, kuri taip dievina policininkus?

6 skyrius

Priėjęs savo biurą pamačiau, kad langų užuolaidos atitrauktos. Vadinasi, Velda darbe.

Hole aš rūpestingai apžiūrėjau save priešais veidrodį, nosinaite nuvaliau lūpas ir patikimai paslėpiau marškinių apykaklę po švarku. Lūpų dažai turi savybę lengvai dingti nuo moters lūpų ir tvirtai prilipti prie vyro kūno bet kurių jo drabužių dalių. Gamtos mįslė ar moterų bendrininkų — parfumerijos fabrikantų — machinacijos?

Kaip visada Veldos apmauti nepavyko. Nors ir tyčia nerūpestingu žingsniu įlingavau į agentūrą, Velda skvarbiai mane nužvelgė ir burbtelėjo:

— Pomada ant ausies...

Ji buvo prastai nusiteikusi ir aš tylėdamas nutipenau į savo kabinetą.

Čia manęs laukė siurprizas: švarūs marškiniai ir kaklaraištis. Veldos intuicija tiesiog antgamtiška! Kai kuriuos savo drabužius aš laikau kabinete, spintoje, bet dar nebuvo atvejo, kad Velda būtų neįspėjusi, ko man reikia.

Palinkęs prie kriauklės, aš nusiprausiau ir persirengiau. Kaklaraiščio mazgas man visada sukeldavo daug problemų. Vos pagalvojau, kad reikėtų paprašyti Veldos, į duris stuktelėjo ir tuoj pat mano pagalbininkė įžengė vidun.

Aš nusprendžiau pasivaikščioti. Priėjęs prie artimiausio baro užsisakiau porciją viskio. Paskui susitariau su padavėju, kad šis neštų man viskį kas penkiolika minučių. Mane gana gerai pažinojo šiame bare ir kai kuriuos mano įpročius — taip pat. Padavėjas supratingai linktelėjo.

Išsitraukęs užrašų knygutę, pasižymėjau Bilemi pavardę.

Taigi ko aš pasiekiau? Tyrimas kol kas nepajudėjo iš vietos. Tačiau aš klydau, manydamas, kad Patas mane lenkia puse žingsnio. Jis irgi nieko neišsiaiškino. Svarbiausia, nei aš, nei Patas nenutuokėme, koks nusikaltimo motyvas. Kodėl, už ką nužudė Džeką? Aišku tik viena, kad jo mirtis nebuvo nei atsitiktinė, nei netikėta... Iš tikrųjų žudikas viską suplanavo.

Aš dar kartą perbėgau akimis per įtariamųjų sąrašą. Mažiausiai norėjau, kad nusikaltėlis būtų moteris — visai netroškau įtarti Mirnos, Šarlotos arba sesučių. Alibi yra. O jei tai buvo specialiai suorganizuota? Taip, portjė paliudijo, kad Bilemi grįžo po vakarėlio, bet vėliau seserys arba viena iš jų galėjo tyliai išeiti iš viešbučio pro užpakalines duris ir grįžti į Džeko butą... Toks planas būtų tiesiog genialus — prieš jį nukelčiau skrybėlę. Beviltiška bandyti supainioti jas detalėmis: jos viena kitos neišduos ir, jei reikės, meluos net nemirkteldamos... Žodžiu, išsisuks...

Meri... Virpanti iš aistros, šėlstanti iš geismo... Nimfomanė! Aukštuomenės paskalų skyrelyje to neperskaitysi. Galų gale, koks kieno reikalas, kas vyksta po lovos baldakimu...

Džordžas Kelikis... Į jį šovė, nes... Kažkam tapo pavojinga? Kažką pamatė? Suraukęs antakius, paprašiau sąskaitos, tuo nuliūdindamas padavėją, aiškiai nusiteikusį ilgam procesui. Aš prasėdėjau bare vos valandą ir susipyliau tik tris dozes.

Padavėjas būtų rimtai įsižeidęs, jei būtų sužinojęs, kad iškeičiau jo barą į kitą, gana apšiurusią arklidę. Šios užeigos savininkas susikrovė turtelį sausojo įstatymo laikais, slapčia pardavinėdamas viskį. Dabar reikalus tvarkė storasis Semas. Jis prisidurdavo prie algos lošdamas, tiksliau, priimdamas statomas sumas. Kažkada labai seniai mes padarėme vienas kitam po paslaugą: Semas ištraukė mane iš vienos nešvarios bylos, o aš atmušiau nuo jo skylės reketininką. Kai mano sudorotas reketininkas baigė savo varganas dieneles upės dugne, niekas daugiau nebandė išpešti iš Semo nė poros dolerių.

Storasis Semas pirmasis pamatė mane ir sveikindamasis mostelėjo rankšluosčiu:

— Sveiki atvykę, misteri Hameri!

Jis paspaudė man ranką ir pripylė stikliuką. Visi, sėdėję užeigoje, išgirdę mano pavardę, smalsiai sužiuro.

— Senokai lankėtės pas mus! — nuoširdžiai džiaugėsi Semas.

Kadangi aš neskubėjau priglausti prie lūpų stikliuko, tai Semas suprato, kad atėjau su reikalu, ir priėjo arčiau.

— Nagi, klokite, misteri Hameri. Kuo galėsiu, tuo padėsiu.

— Pas jus vis dar galima pastatyti?

— Aišku, — Semas apsižvalgė į šalis. — Kas nutiko?

Neatsakęs į jo klausimą, tęsiau:

— Ar Džordžas Kelikis vis dar vadovauja reketui?

Semui aiškiai nepatiko tokia pokalbio pradžia, tačiau išsisukti jis negalėjo. Aš supratau, jog Semas pasakys lygiai tiek, kad jaustųsi saugus.

— Seni, tai siejasi su žmogžudyste... Aš juk atėjau ne stiklelio viskio išmaukti. Ir geriau turėti reikalų su manimi, nei su policija, — tyliai ištariau.

Semas nusišluostė rankšluosčiu sudrėkusią kaktą.

— Okei, misteri Hameri... Taip, Kelikis vadovauja visam paradui, tik pastaruoju laiku retai čia pasirodo. Jau seniai jį bemačiau.

— Ar Bobas Houperis vis dar jam dirba? Kur jis?

— Bobas čia. Tačiau Kelikiui nebedirba. Rūpinasi bitėmis.

— Kuo, kuo? — iš nuostabos mano antakiai šoktelėjo aukštyn.

Nors ir sulaukęs brandžių metų, Houperis liko infantilus ir fiziškai, ir intelektualiai. Jis buvo panašus į susenusį dvylikametį berniūkštį. Bobas laikė save gamtos dalimi ir mylėjo visus be išimties: žmones, žvėris, vabzdžius, nors žmonės jį skriaudė, šunys kandžiojo, o uodai gėlė. Augina bites... Tai bent vaikinas! Buvau matęs, kaip jis verkia prie sutrypto skruzdėlyno, lyg kiekviena skruzdė būtų jo giminaitė.

— Jis kabinete? — aš mostelėjau viskį, tikėdamasis, jog nuo virusų, kuriuos paliko mano pirmtakas, numirsiu ne iškart.

— Taip, — atsakė Semas, — skaito knygą apie vandens paukščius. O gal apie bites.

Prie baro sėdintys žvairas azijietis bei susivėlęs juo-

daodis ėmė žvilgčioti į mus su Semu įdėmiau nei kiti lankytojai. Aš nukrypavau į kabinetą, nugara jausdamas į mane įsmeigtus įtartinus žvilgsnius.

Bobas sėdėjo ir skaitė. Kaip jis sugebėjo įžiūrėti tekstą toje mažoje ir tvankioje patalpoje, apšviestoje vien poros blausių lempučių, vienas Dievas težino.

Po Bobo kojomis mėtėsi šiukšlės. Siena buvo apklijuota nuogalių nuotraukomis, tačiau visas abejotinas parsiduodančių moterų grožybes patikimai slėpė storas purvo sluoksnis. Bobas manęs nematė. Jo lūpos krutėjo, pirštai šlamino puslapius.

Kuo sandariau uždaręs duris, jungiančias kabinetą su baru, pliaukštelėjau Houperiui per petį.

— Nebepažįsti senų draugų, Bobai?

Krūptelėjęs iš baimės, jis pašoko, pažino mane ir vėl suvirpėjo iš džiaugsmo.

— Maikai! Velniai rautų! Kokia sėkmė! — jis ištiesė man savo vaikišką ranką — Atėjai į svečius? Taip, čia gana nešvaru. Palauk, aš nuvalysiu suolą...

Jis troško vienu metu glostyti mano ranką ir vaišinti vynu, klausinėti apie gyvenimą ir pats pasakoti.

— Man sakė, kad tu domiesi bitininkyste. Ką tai reiškia, Bobai?

— Bitės — nuostabios būtybės! Aš visai neseniai jomis susidomėjau. Kai prieinu prie avilio, jos mane sveikina. Jos manęs negelia! Ateik ir pats pamatysi.

— Atleisk, Bobai, aš medžioju, bet, deja, ne bites. Geriau sakyk, ar tai brangus užsiėmimas?

— Nežinau... Aš padariau bitėms namuką iš senos dėžės ir jį nudažiau. Šeimininkė suirzo, bet jai daviau medaus. O dabar visi patenkinti: šeimininkė, bitės ir aš.

Bobas neturėjo nieko: nei savo būsto, nei žmonos, nei turto. Tačiau jį mylėjo bitės bei gailiaširdės šeimininkės ir Bobas buvo laimingas.

Aš bijojau tik vieno, kad jis užkamuos mane savo bitiškais džiaugsmais.

— Bobai, ar turi darbą?

— O taip! Ir dar kokį gerą!

— Ką tu veiki?

— Padedu žmonėms apsipirkti, pristatau paketus, surenku senas pakuotes... Kartais man leidžia paimti dviratį.

— O uždarbis?

— Kiekviena paslauga kainuoja trisdešimt, keturiasdešimt centų. O praėjusią savaitę Parko aveniu vienas ponas leido man užsidirbti penkiolika dolerių!

Aš atsidusau. Bobas džiaugiasi penkiolikos dolerių uždarbiu... Teisingai pasakyta, kad laimė — reliatyvus dalykas.

— Kas tau padėjo rasti šį gerą darbą?

— Senis Hempis.

Hempis... Pamenu jį. Kuprius galingomis rankomis. Batų valytojas, dirbantis Parko aveniu. Akylas, gudrus, godus. Kai kada jis padėdavo man gauti vertingos informacijos.

— Hempis susirgo tuberkulioze, — tęsė Bobas, — jam nebetiko miesto oras. Jis išvažiavo, o į savo vietą pasodino mane. Aš tapau savu biču Parko aveniu, manimi pasitikima... Aš paimu pinigus, nuperku produktų, išnešioju siuntinius ir banderoles. Ir visi labai manimi patenkinti. Tiesa, šiandien aš nenuėjau į Parko aveniu, man pažadėjo parduoti bičių motinėlę, tuoj čia turi ateiti pardavėjas. Noriu užsiveisti dar vieną avilį bičių. Už motinėlę prašo penkių dolerių. Kaip manai, tai daug?

Tiesą sakant, aš nebūčiau atskyręs motinėlės nuo trano, tačiau su moteriškos lyties asmenimis visada elgiausi švelniai ir meiliai, tad užtikrinau Bobą:

— Tai visai nebrangu, vyruti. O kaip į tavo pabėgimą reagavo Kelikis?

Bobas galėjo ir neatsakyti, jis buvo keistas žmogus.

— Kelikis? Viskas nuostabu! — Bobas pasukiojo savo galvytę. — Kelikis davė man dešimt dolerių ir pažadėjo, kad panorėjęs sugrįžti visada rasiu pas jį darbo.

Viskas aišku, juk Bobas buvo geras vykdytojas — sąžiningas ir kruopštus.

— Džordžas pasielgė šauniai, — nusišypsojau, — tačiau dirbdamas sau tu tikriausiai praturtėsi. Ar ne?

— Tu teisus, Maikai! — sušuko Bobas. — Aš tapsiu įžymiu bitininku. Mano medų pirks kiekviena šeima. Aš...

Jis staiga prarado žadą. Jo žvilgsnis sustingo virš mano galvos. Supratau, kad mes — ne vieni.

Priešais akis blykstelėjo peilis. Tiksliau, peilis sužvilgo prie mano gerklės. Gerai išgaląsti ašmenys... Peilis nedrebėjo profesionalo rankoje ir lėtai artėjo...

Bobas apmirė lyg paralyžiuotas. Vargšelis norėjo rėkti, tačiau lūpos neišspaudė nė garso.

Viena ranka laikydamas peilį, kita gangsteris čiupinėjo mane, ieškodamas revolverio. Įtempęs kūną, aš staigiai loštelėjau atgal ir trenkiau galva banditui į krūtinę. Mes blinktelėjome ant grindų, aš trūktelėjau akiplėšos riešą... Tik dabar supratau, kas mane užpuolė: peilį laikė bare gunksojusio ir atidžiai mane apžiūrinėjusio azijiečio ranka, o jam padėjo juočkis. Niekšai aplipo mane kaip musės. Juočkis pašoko. Jo sunkus kaustytas batas taikėsi man į tarpuakį, bet vikriai nusiritęs grindimis aš išvengiau smūgio.

Pešiausi iškart su dviem. Azijietis neišleido iš nagų peilio. Juodaodis spardėsi kaip įdūkęs mulas. Man pavyko panaudoti atkakliai tobulintą veiksmą ir aš staigiai suktelėjau ranką, laikiusią peilį. Garsiai trakštelėjo kaulai. Azijietis klaikiai sustūgo. Peilis iškrito ant grindų. Juočkis gavo gerą kablį į žandikaulį, o jam krentant aš dėl viso pikto rėžiau koja į galvą. Atsitrenkęs į sieną, jis susmuko lėtai kaip kine. Jo akys išvirto, iš kruvinos burnos kyšojo dantų nuolaužos.

Azijietis nebuvo praradęs sąmonės ir pabandė atsistoti. Aš jam padėjau. Kai jo veidas pakilo iki mano smakro, vožiau jam į nosį skiausčiu delnu. Vėl pasigirdo džiugus kaulo trakštelėjimas, iš jo šnervių prapliupo kraujas ir azijietis trenkėsi pakaušiu į grindis.

Apieškojau gangsterius. Azijiečio kišenėse voliojosi tik šlamštas: nuogų mergyčių nuotraukos, keli doleriai, kvitai... Juočkio — skutimosi peiliukas ir pieštukas. Juodis sudeja-

vo, atsimerkė ir pabandė šliaužti. Kojos spyris tiksliai į paširdžius vėl nugramzdino jį ramybės jūron. Galima tikėtis, kad šalies vaikų gimstamumo problemų jis daugiau nespręs.

Atsisukęs į Bobą, pamačiau, kad jo veiduką nudažė įprastas raudonis. Jis atsikvėpė.

— O, Maikai! Koks tu stiprus! Kaip aš norėčiau toks būti!

Įkišau jam į krūtinės kišenėlę penkinę.

— Bobai, smagu buvo pasėdėti ir paplepėti su tavimi šioje malonioje užeigoje. Štai pinigai, nupirk gerą patiną savo bičių motinėlei.

Čiupęs azijietį ir juoduką už apykaklių, nuvilkau tuos nugeibusius galiūnus į barą.

Visi užeigos lankytojai spoksojo į mus išvertę akis.

— Ei, Semai! — karktelėjau absoliučioje tyloje. — Kodėl neperspėjai tų niekšų, kai jie norėjo pakutenti mane peiliu? Juk žinojai, kad mes su Bobu draugiškai šnekučiuojamės.

Plati Semo šypsena nušvietė visą barą.

— Atleiskite, misteri Hameri, bet mes čia visai prarūgome be jokių pramogų, ir jei ne jūs...

Paskui jis rūsčiai nužvelgė nuolatinius lankytojus:

— Na, tai kur mano pinigėliai? Neškite juos čionai, tik greičiau!

Aš tvarkingai suguldžiau puslavonius baro viduryje. Semas surinko išloštus pinigus. Spjovęs į šiuos besmegenius galvijus, stačiusius prieš mane, jau rengiausi išeiti, kai pasirodė Bobas. Jis mojavo mano penkine.

— Maikai! Tu suklydai! Mano bitėms nereikia patino.

— Ką tu šneki! Visoms motinėlėms reikia patino! Va ir Semas tai patvirtins.

Bobas susimąstė, kankinamai stengdamasis suvokti, ką aš turėjau omenyje...

Šeštą vakaro, velniuodamasis kaskart, kai mano ratai patekdavo į kamštį, galiausiai pasiekiau namus. Mano

marškiniai buvo purvini, prakaituoti, aptaškyti krauju. Kaklaraištis liko mūšio lauke. Švarką suplėšiau. Apžiūrinėdamas veidrodyje savo apgailėtiną fizionomiją, aš piktai grikštelėjau dantimis, gailėdamasis, kad nepritvojau tų šlykščių, mane užpuolusių beždžionių. Kostiumas šiais laikais kaštuoja pasiutusius pinigus. O argi aš jų turiu?

Aš nusimaudžiau po kontrastiniu dušu, nusiskutau, susišukavau, susiradau švarius marškinius ir švarką. Mano keturiasdešimt penktasis irgi atrodė apgailėtinai. Sutepiau jį ir grąžinau į dėklą. Ką padarysi, net į pasimatymą aš einu su savo ištikimuoju draugužiu, dar prasčiau išauklėtu nei aš, ir jei bent kas — tuoj pradedančiu spjaudytis švinu.

Dar kartą apžiūrėjau save veidrodyje. Velniai rautų, aš nieko nenusimanau apie drabužius. Velda, aišku, galėtų pasakyti, ar tinka šis kaklaraištis prie marškinių ir ar apskritai aš neatrodau kaip klounas. Tačiau Velda įsižeidė dėl Meri Bilemi. Kam aš susipainiojau su ta Meri? Prarasti Veldą visai savaitei — ji tik purkštaus ir tylės — neatleistina kvailystė.

Velda griežta ir principinga. O man tie jos principai — vien gaišatis ir nepatogumai.

Garaže automobilių mechaniku dirbo mano senas bičiulis Henris. Jis mėgo kartoti: "Turėkite tik ratus, visa kita aš padarysiu". Ir tai nebuvo tušti žodžiai. Kažkada jis padarė stebuklą ir su mano vežėčiomis: sustiprino ašis, pakeitė variklį... Iš pažiūros automobilis atrodė tikra griuvena, tačiau iš tikrųjų buvo greitesnis ir patikimesnis nei daugelis šiuolaikinių modelių. Galėjau pravažiuoti bet kokiu keliu, pavyti bet ką ir atsiplėšti, jei prireiktų...

Persimetęs su Henriu pora žodžių, išvairavau iš garažo.

Ir štai aš — prie Šarlotos Mening namo. Apie ką su ja kalbėsiu? Ek, ar ne vis tiek! Šarlota — psichiatrė. Vadinasi, įžvalgi ir pastabi. Žmonių elgesio niuansai, nereikšmingi žodeliai, žvilgsniai — kaip profesionalė ji gali man daug ką papasakoti. Tai mano minimali programa. O maksima-

li? Mintyse atkūriau paskutinį Šarlotos žvilgsnį ir mano krūtinę užliejo šiluma.

Man paspaudus skambučio mygtuką, melodingai pragydo varpelis ir Keti mane įleido. Tarnaitė kažkodėl vilkėjo paltą.

— Štai ir jis, mis! — šūktelėjo Keti.

— Ačiū, — atsiliepė iš kambario gilumos pažįstamas balsas. — Tu laisva ir dabar gali eiti į kiną.

Linktelėjau Keti atsisveikindamas ir atsisėdau svetainėje ant kušetės.

Šarlotai įėjus pašokau.

— Labas vakaras, misteri Hameri!

Aš sutrikau: paspausti ar pabučiuoti ranką damai?

— Labas vakaras, mis Mening. Panašu, kad jūs žinojote apie mano atvykimą?

— Buvau tikra, kad panorėsite aplankyti mane dar kartą ir pasirengiau. Na, kaip jums mano suknelė?

Grakščiai apsisukusi ant aukštų kulniukų, ji padovanojo man tokią šypseną, jog aš mirksniu pamiršau ir savo tyrimą, ir dar nesenus nemalonumus.

Žydras šilkas ir sidabrinės garbanos...

Šarlota pracipeno pro mane, gracingai siūbuodama klubais lyg prityrusi manekenė ant podiumo. Liemuo atrodė toks lieknas, kad lengvai tilptų mano delnuose. Aukštos krūtinės, kurią dengė vien besvoris šilkas, niekas neprilaikė. Užtat apnuoginta nugara švytėjo švelnia persikų spalva ir traukė mane ne mažiau nei kojos. Beje, kojos... Gana raumeningos, tačiau aukšti kulniukai pavertė jas meno kūriniu. Nuostabus, harmoningas, dieviškas kūnas...

— Kaip aš atrodau? — meiliai suburkavo Šarlota, puikiai žinodama, kaip ji atrodo man.

— Tuojau pasakysiu. Kaip tobulas rafinuotų kankinimų įrankis.

— Ką-ą?

— Įsivaizduokite vyrą, jau šimtą metų nebendravusį su moterimis... tiesiog su moterimis, o ne su įtariamosio-

mis. Ir štai pasirodote jūs ir demonstruojate save. Ką turėtų jausti toks vyras?

Šarlota užsiliejo juoku, žavingai atmetusi galvą. Aš sunkiai tvardžiausi jos neužpuolęs ir nenuplėšęs tos nuostabios suknelės. Jei nors pirštu paliesčiau tą kūną, tai išvis pamesčiau galvą. Tačiau kas galėtų teisti ištroškusį vampyrą?..

Šarlota pakvietė mane į valgomąjį.

Jau ant slenksčio pastebėjau, kad stalas serviruotas dviem... vištiena su keptomis bulvytėmis. Aš išsižiojau: arba Šarlota iš Mirnos išpešė, koks mano mėgstamiausias valgis, arba ji turi Dievo dovaną įspėti vyrų troškimus.

— Štai ir vakarienė. Nebijokite, maistas neapnuodytas, — meiliai nusišypsojo ji.

Aš atsisėdau, vis dar nesuprasdamas, kaip ta moteris sugeba krėsti tokius stebuklus.

— Šarlota, tokia vakariene aš mėgaučiausi net stovėdamas su kilpa ant kaklo. Kaip sakoma, iš jūsų rankų net nuodai — gardumynas.

Mis Mening užsirišo ryškią koketišką prijuostę. Dabar prieš mano akis plazdėjo egzotiška, tačiau mirtinai pavojinga plaštakė.

— Leiskite, pasakysiu jums komplimentą, — sėsdama prie stalo ištarė Šarlota.

— O galiu kartu ir klausyti, ir ragauti? — mėginau pašmaikštauti.

— Žinoma.

Aš ėmiau valgyti, žiūrėdamas ne į lėkštę, bet į namo šeimininkę.

— Mano klientūra — turtinga, — prašneko Šarlota. — Beveik visi klientai — vyrai. Jie ateina pas mane — nervingi, apgailėtini, sutrikę, dirglūs... Ištisą dieną bendrauju su tokiais žmonėmis ir galiausiai pradedu tikėti, kad visas pasaulis pilnas neurastenikų ir degeneratų. Todėl man laimė sutikti tikrą vyrą — valingą, turintį tikslą, nors impulsyvų, tačiau patikimą.

— Dėkoju, — vos išspaudžiau, energingai dorodamas viščiuką.

— Aš daug ką pastebiu iš pirmo žvilgsnio. Kai jūs pirmąkart apsireiškėte mano kabinete, išsyk supratau, kad priešais mane — vyras be kompleksų. Jis nebijo likimo smūgių ir iš gyvenimo ima viską, ką tik jis gali duoti. O ko neduoda, tą pats išplėšia.

— Gryna tiesa. Tačiau jūs kai ką užmiršote — mane kamuoja manija...

— Eikit sau?! Ir kokia?

— Aš ieškau žudiko. Man reikalingas žudikas. Aš noriu jį užmušti.

Minutėlę ji stebėjo mane, spręsdama, ar aš nejuokauju, paskui atsiduso ir palenkusi ilgą kaklą švelniai nusišypsojo.

— Noriu patikslinti — tai profesinė manija. Valgykite...

Aš jau pamečiau savo sunaikintų viščiukų skaičių. Kaip mano begėdiško rajumo įrodymas ant lėkštės išaugo krūva kauliukų.

Šarlota irgi valgė su apetitu, tačiau šios rūšies sporte ji man nė iš tolo neprilygo. Tada mes vaišinomės vaisiais, kava... Pasijutau gyvūnu, kurį norima atšerti ir paaukoti pagoniškiems dievams.

— Jūsų virėjas, aišku, iš Prancūzijos? — paklausiau sotus iki begalybės.

— Virėjas? — Šarlota nusijuokė. — Aš jo neturiu. Viską paruošiau pati.

— Ar jūs dar nieko nenusprendėte dėl vedybų? Manau, net karališko kraujo vyras kristų iš laimės, jei jį pasirinktumėte.

— Mėgstu vaišinti vyrus, — nukreipė kalbą mis Mening. — Paprastai pietų ar vakarienės pabaigoje jie visi pasiūlo man ranką ir širdį. Matyt, prancūzai teisūs, sakydami, kad kelias į vyro širdį eina per skrandį.

— Šįkart jūs to nesulauksite, — su giliu vertės pajau-

timu atšoviau aš. — Detektyvas Hameris nedaro kulto iš valgio. Tuo jo nepapirksi.

Mes nusijuokėme.

Nusprendęs, jog ir aš turėčiau prisidėti prie namų ruošos, ėmiau plauti indus. Prijuostės aš atsisakiau, nes niekada nesugebėjau susitvarkyti su tais raišteliais, o tapti pajuokos objektu — ne mano stilius. Sutvarkę virtuvę mes grįžome į svetainę.

Šarlota atsisėdo į krėslą, o aš nuvirtau ant kušetės.

— Na, misteri Hameri, apie ką dar norėtumėte su manimi pasikalbėti?

— Taip, klausimų aš turiu... Nesirūpinkite, jums nebus sunku atsakyti. Atvažiavau, norėdamas geriau jus pažinti ir paklausti, ar nesutiktumėte padėti man kaip psichiatrė. Tiesa, nesitikėjau, kad mane pavaišins dar ir tokia neužmirštama vakariene...

— Man buvo malonu, — Šarlota apdovanojo mane dar viena kerinčia šypsena. — Ir visgi, ką norėtumėte išgirsti?

— Aš beveik įsitikinęs, kad Džeką nužudė kuris nors svečias... Nors, aišku, galėjo nužudyti ir pašalinis, dar nepatekęs į mano akiratį. Nėra nusikaltimo motyvo ir tai smarkiai stabdo tyrimą. Nenoriu traukti iš jūsų faktų. Tik pasakykite, kuris iš tų žmonių atitinka psichologinį žudiko portretą? Psichiatro požiūriu, kuris iš jų galėtų įvykdyti nusikaltimą?

Šarlota pasiėmė cigaretę ir užsirūkė. Jos veidas tapo neįžvelgiamas, o bruožai paaštrėjo. Ji mąstė. Išpūtė melsvų dūmų debesį ir pareiškė:

— Jūs skiriate man teisėjos vaidmenį, o tai gali baigtis lemtinga klaida. Paprastai nuosprendį paskelbia dvylika prisiekusiųjų. Dvylika! — ji vėl užsitraukė. — Aš daug apie jus girdėjau, Maikai, netgi pati ėmiau rinkti informaciją. Apie misterį Hamerį kalbama ir rašoma daugiausia negatyviame kontekste. Dauguma žmonių jus tiesiog pakenčia, nors beveik galima sakyti — nekenčia, — ji nutilo. — Tačiau aš radau žmonių, kurie jus supranta ir netgi myli... Tad susidariau savo nuomonę. Jūs, Maikai, gyvenime daž-

nai vadovaujatės ne sveiku protu, bet savo norais. Jūsų veiklą lemia atsitiktiniai impulsai. Pavojinga jums piešti psichologinį žudiko portretą, nes gali nukentėti nekaltas žmogus. Viena, ką aš galiu padaryti, — nupasakoti įvykius taip, kaip jie atrodo man pačiai. Taip, aš pastebėjau keletą nesutapimų bei keistenybių ir galbūt taip galiu jums padėti. Tik noriu perspėti, kad paprastai aš susiduriu su atskiros asmenybės problemomis ir negaliu kvalifikuotai spręsti apie dviejų ar kelių subjektų tarpusavio santykius. Aš galiu ištraukti į dienos šviesą tai, ko žmogus nepajėgia pripažinti — pavydą, kerštо troškimą, slaptą neapykantą, — bet negaliu rasti motyvų, stumiančių žudyti. Kai nusikaltėlis areštuojamas, aš galiu pareikšti, kad to laukiau, tačiau ištarti jo pavardę šią minutę — tai virš mano sugebėjimų...

Regis, aš ją supratau.

— Tada išdėstykite faktus, kuriuos pastebėjote.

— Jų nedaug. Pastarosiomis dienomis Džekas buvo labai susijaudinęs ir kažko bijojo. Kai bandžiau su juo pasišnekėti, jis viską nuleido juokais: girdi, jo kairioji ranka viską daro ne taip, kaip darydavo dešinioji. Jis tikrai stengėsi prisitaikyti prie naujojo gyvenimo ir nugalėjo daug sunkumų. Per vakarėlį Džekas sunkiai slėpė nerimą. Beje, Mirna taip pat. Pastebėjau, kad net juokėsi jie nenatūraliai. Kai sudužo bokalas, Džekas piktai riktelėjo, paskui paskubom sumetė kalambūrą... Kelikis irgi buvo įsitempęs. Rūsčiai nutraukė Gilą, kai tas bandė papasakoti anekdotą, mėtė patyčių strėlytes į Meri. Kelikis bandė slėpti savo prastą nuotaiką, tačiau aš mačiau, kad jam šiandien ne pyragai.

— Apie ką Kelikis kalbėjo su Meri?

— Jie šoko. Meri kažką pasakė. Išgirdau Džordžo atsakymą: "Ne! Ieškokite kito kvailio!" Šokis baigėsi. Džordžas pasodino Meri į krėslą ir spruko į kitą kambarį.

Aš nusijuokiau. Šarlota suglumusi dėbtelėjo į mane.

— Meri pabandė užnerti Kelikui kilpą, — paaiškinau, springdamas juoku. — Bet juk Meri — nimfomanė, o Džordžui ne septyniolika, net ne dvidešimt septyneri...

— Iš kur žinote, kad Meri kabinėjasi prie vyrų? — šaltai iškalė mis Mening.

— Nusiraminkite, su manimi raundą ji pralaimėjo. Jai nepavyko nusitempti manęs į lovą.

— Jūs tuo tikras?

— Taip, nes aš — iš prigimties užkariautojas. Ir nemėgstu, kai obuolys pats krenta į burną.

— Meri — nimfomanė, — mąsliai sušlamėjo Šarlota. — Gali būti. Aš tai įtariau, tačiau niekada rimtai nesusimąsčiau... Kai mes su seserimis Bilemi rengėmės išeiti, Džekas pasivijo mane ant slenksčio ir paprašė po savaitės užsukti... O kitą dieną sužinojau, kad jis negyvas...

Mes ilgokai patylėjome.

Apsvarsčiau Šarlotos žodžius. Džekas ir Mirna nervinosi. Kodėl? Ar jie abu jaudinosi dėl tos pačios priežasties, ar kiekvieną kamavo sava problema? Dar tas Kelikis! Ko gi tas suirzo?

— Gal mestelėjau jums kokią idėją? Ar sukūrėte bent vieną versiją? — pasmalsavo Šarlota.

— Deja...

Ji atsistojo ir įsitaisė ant kušetės šalia manęs. Nuleidusi blakstienas paėmė mano ranką savo grakščia, dailia rankele. Pabandžiau pažvelgti jai į akis. Pagaliau man tai pavyko.

— Maikai, aš pradedu nerimauti dėl jūsų gyvybės... Pažadėkite, kad būsite atsargus, — vien lūpomis sukuždėjo Šarlota.

— Pažadu. Tačiau kodėl jūs nerimaujate?

— Štai kodėl...

Ji pabučiavo mane. Bučinys pažadino manyje snaudusį ugnikalnį. Stvėriau Šarlotą į glėbį, kietai suspaudžiau ir įsisiurbiau į lūpas. Kai pagaliau nuo jos atsiplėšiau, pamačiau, jog mano pirštų žymės įsispaudė į mis Mening rankas.

— Ar jūsų meilė tokia pat stipri, kaip ir jūsų neapykanta? — sušlamėjo Šarlota.

Pamėginau suvaldyti savo jausmus. Šįkart apglėbiau

Šarlotą atsargiai ir švelniai. Mūsų bučinys tęsėsi visą amžinybę. Suliepsnojusi nuo mano krūtinėje siaučiančios ugnies, Šarlota suvirpėjo ir nubarstė bučiniais mano veidą. Aš godžiomis lūpomis tyrinėjau jos kaklą, krūtinę, rankas... Palaima užliejo mane. Švelnumas, šiluma, aistra ir meilios glamonės susilydė į vieną vienintelį troškimą. Suėmęs rankomis jos klubus, pasukau Šarlotą taip, kad galėčiau matyti jos puikiąsias akis.

Bet aš bijojau jose paskęsti.

— Šarlota, aš privalau eiti. Jei dabar neišeisiu, tai neišeisiu niekada. Ar supranti mane?

Ji linktelėjo.

— Tačiau jei norėtum čionai sugrįžti, žinok, kad aš lauksiu.

Ir Šarlota pabučiavo man į nosį. Mano bučinys irgi pademonstravo išmintį: aš bijojau, kad geismas užvaldys mane.

— Iki pasimatymo, Maikai, — ji padavė man skrybėlę.

— Iki pasimatymo, Šarlota.

Aš leidausi laiptais svyruodamas kaip girtas. Peržengęs slenkstį, ilgai negalėjau prisiminti, kur pastačiau automobilį. Mintys painiojosi, aš regėjau vien ją... Delnai vis dar jautė tobulas jos kūno formas, o lūpos degė...

Grįžęs namo jaučiausi lyg autobuso sutraiškytas. Šiandien aš panaudojau prievartą prieš patį save.

7 skyrius

Rytas niekuo nesiskyrė nuo kitų: dušas, skutimasis, pusryčiai. Aš jau šliurpiau trečią puoduką kavos, kai paskambino pasiuntinukas. Jis atnešė mano švarką — išvalytą, išlygintą, suadytą. Taigi švarkas neturėjo jokių defektų. Apsirengęs paskambinau į savo agentūrą.

Velda iškart pakėlė ragelį.

— Hamerio agentūra.

— Sveika, Velda. Tai Maikas.

— O-o-o...

— Liaukis niršusi, — sudejavau, — pamanyk tik, lūpų dažai ant marškinių apykaklės! Mano toks darbas...

— Aš suprantu, kad toks darbas, — Veldos balsas buvo šaltesnis už ledą. — Tai peilis prie gerklės, tai lūpdažis ant apykaklės... Žodžiu, kuo galiu būti naudinga, šefe?

— Man skambino?

— Ne.

— Kas nors buvo užėjęs?

— Ne.

— Nieko neatnešė?

— Ne.

— Ir net nežadėjo?

— Ne.

— Nieko nepranešė?

— Ne.

— Ar tekėsi už manęs?

— Ne!

— Atleiskite!

— Ką?.. Tekėti? Alio, Maikai, aš nenugirdau! Alio!

Piktdžiugiškai šypsodamasis padėjau ragelį. Bus mano sekretorei pamoka. Kitą kartą rimtai pagalvos, prieš kartodama savąjį "ne". Aišku, dabar ji bus itin dėmesinga mano klausimams, tačiau antrą kartą rankos ir širdies aš nepasiūlysiu. Man patinka mano viengungiškas gyvenimas. Tačiau jeigu tektų tai padaryti, Velda — vienintelė moteris, su kuria ryžčiausi tokiai beprotybei.

Džeko butas buvo užantspauduotas, o man žūtbūt reikėjo ten patekti. Tačiau kaip tai padaryti, nesupykdant apygardos prokuroro? Ir čia man į galvą stuktelėjo paprasta, bet geniali idėja. Šalia Džeko namo, už pusantro metro, dunksojo kitas pastatas. Aš įžengiau į gretimą namą ir pasibeldžiau į buto, kurį laikiau tinkamiausiu savo avantiūrai, duris.

Pro duris žvilgtelėjo pusamžis vyras.

— Policija! — kyštelėjau jam po nosimi savo ženklelį.

Vyras, matyt, priklausė tai mokesčių mokėtojų grupei, kuri baisiausiai bijo policijos, nors patys ją ir išlaiko. Jis net nepažiūrėjo, ką aš jam rodau.

Svetainėje aš priėjau prie pat jo ir pažeminęs balsą pareiškiau:

— Mes tiriame visas įsibrovimo į misterio Viljamso butą galimybes. Ar žinote, kas jį nužudė? Tai va, vienas iš jūsų langų įrengtas priešais misterio Viljamso vonią.

— Taip... Bet atleiskite! Negi norite pasakyti, kad kažkas pasinaudojo mūsų langu? Tai neįmanoma!

— Žudikas turėjo įsibrauti į jūsų butą. Jis galėjo pasinaudoti gaisrinės kopėčiomis. Reikia patikrinti, ar įmanoma atidaryti langą iš išorės. Padėkite man. Negaliu aš kaip beždžionė laipioti stogais.

— Taip, taip, žinoma, — subruzdo įstatymams paklusnus pilietis.

Iš miegamojo kyštelėjo galvą jo žmona:

— Džekai, kas ten?

— Policijai reikia mano pagalbos, brangioji, — oriai atsiliepė buto šeimininkas.

Mes su juo nuėjome į vonią, žmogelis atidarė langą. Jis, matyt, niekada nebuvo atidarinėjamas — šeimynėlė saugojosi nekuklių žvilgsnių. Tačiau purvas ir dulkės man netrukdė. Svarbiausia, langas buvo įtaisytas tiesiai prieš Džeko butą.

Aš stryktelėjau ant palangės. Šeimininkas mane saugojo. Įsirėmęs į palangę, aš ištiesiau rankas į priekį ir nukritau... ant Džeko namo palangės. Įsikibęs į rėmą, pro atvirą orlaidę atidariau langą ir įlindau į Džeko butą.

Čia viskas buvo kaip ir anksčiau: daktiloskopijos specialistų miltelių žymės, protezas ant kėdės... Tik ten, kur gulėjo Džekas, dabar baltavo kreida apibrėžtas kūno kontūras.

Ant kėdės atkaltės kabojo dėklas. Žvilgtelėjęs į jį, vietoj revolverio radau raštelį:

"Neieškok revolverio, Maikai, aš jį paėmiau. Patas".

— Ir teisingai padarei, seni Patai, — sumurmėjau, nė

kiek nenustebęs, kad Patas įspėjo mano ketinimą pabuvoti Džeko bute dar kartą.

Patas nė kiek neabejojo, kad aš įsibrausiu čia, nesukėlęs prokuroro rūstybės.

Išsitraukęs rašiklį brūkštelėjau kitoje lapelio pusėje: "Ačiū, Patai. Bet aš neieškojau revolverio. Maikas".

Puikiai žinojau, kad policija čia viską nuodugniai perkratė. Tačiau aš gerai pažinojau šį butą ir kai ką pastebėjau, pavyzdžiui, dulkių sluoksnį garsiakalbyje, į kurį niekas nesivargino žvilgtelėti. O tai reiškė, kad mano vizitas gali būti sėkmingas.

Svetainėje aš pirmiausia patikrinau kušetės pagalvėles ir kilimus. Tada ėmiausi knygų. Asmeninius popierius žmonės dažnai saugo knygose. Turbūt Patas tai irgi žinojo. Žodžiu, knygose nieko neradau.

Vonią apieškojau kruopščiai, bet sėkmė manęs nelydėjo.

Dabar miegamasis. Labiausiai mane domino čiužinio siūlės. Nieko. Prisiminiau, jog Džekas buvo užsiprenumeravęs laikraštį. Paprastai jis gulėdavo ant staliuko. Dabar jo ten nebuvo. Ar jį paėmė policija?

Apžiūrėjau užuolaidas. Kažkur turi egzistuoti slaptavietė. Juk Džekas kažkur turėjo slėpti savo užrašus. Jei juos turėjo...

Į spintą įlindau be jokio entuziazmo. Perverčiau visus marškinius, kojines, apatinius... Tuščia. Paskutinis stalčius buvo prigrūstas kaklaraiščių. Kai jį atidariau, vienas kaklaraištis užkrito už stalčiaus. Teko jį ištraukti, kad paimčiau kaklaraištį. Stalčiaus dugne tarp kaklaraiščių gulėjo bloknotėlis. Na va, aš juk tikėjausi sėkmės.

Sutvarkiau kambarį ir nusprendžiau, kad metas grįžti. Vyras iš gretimo namo galėjo manęs pasigesti, o susitikimas su policija neįėjo į mano planus.

Bet vyras gana ramiai laukė mano sugrįžimo prie lango.

Aš apsimečiau, kad skrupulingai tyrinėju sienas. Paskui uždariau Džeko buto langą ir tuo pačiu keliu grįžau vidun.

— Ar ką nors radote? — užgniaužęs kvapą, paklausė mano padėjėjas.

— Jokių pėdsakų.

Aš dar kartą paliečiau sieną, uždariau langą ir apsimestinai graudžiai atsidusau.

— Bereikalingas vargas. Teks grįžti į nuovadą tuščiomis rankomis.

— Visada pasiruošęs jums padėti, — ryžtingai užtikrino vyras, lydėdamas mane ligi durų.

Nuvažiavau namo, tramdydamas norą tuoj pat perversti Džeko užrašus.

Kai įėjau, Velda nustojo tauškinti mašinėle ir įbedė į mane sunkų žvilgsnį.

— Maikai!

— Ką, mano sielos brangenybe?

— Nedrįskite žaisti su manimi savo kvailų žaidimų!

— Tai ne žaidimai, brangioji. Ką tau reiškė atsakyti "taip"? Tada mes būtume susituokę. Na, o dabar... — aš skėstelėjau rankomis. — Geriau eik ir pažiūrėk, ką aš atkapsčiau.

Ji lėtai atsistojo ir priėjo prie mano stalo.

Patupdęs savo kūną į krėslą, užkroviau ant stalo kojas ir ištraukiau iš kišenės bloknotėlį.

— Kas čia? — paklausė Velda.

— Džeko užrašų knygutė.

Griežtas Džeko braižas pirmajame puslapyje rikiavo virtinę pavardžių. Visos užbrauktos. Kituose puslapiuose — tas pats: pavardės, datos, pastabos apie senus reikalus. Viskas užbraukta.

Bloknoto viduryje radau pastabą: "Byla dar tiriama". Perskaičiau. Tai irgi buvo seni reikalai, tiesiog juos užbaigė, kol Džekas kariavo. Nieko ypatingo.

Atsivertęs kitą puslapį, švilptelėjau. Džekas užsirašė jautienos ragu receptą. P. S. "Dėti daugiau druskos". Taip, toliau... Asmeninės pajamos ir išlaidos. Viskas dvelkia kuklumu. Trumpas užrašas: "Ailin Vikers, be jokios abejonės,

šeima irgi gyveno Poukipsyje". Prisiminiau, jog Džekas gimė Poukipsyje. Vadinasi, jis sutiko kraštietę.

Draudimo kompanijos agento instrukcija, darbai, skaičiai... Paskui vėl Ailin Vikers vardas. Likus pusei mėnesio iki mirties, Džekas užrašė: "Paskambinti A. V. ir pasistengti susitikti".

Po penkių puslapių: "R. G. Vikers. Halperis. Puk. 221. Skambinti vakare". Ir dar užrašas: "Paieškoti A. V. Meri Rait pavarde. Adresas nežinomas".

Taigi, ką tai galėtų reikšti? Džekas Viljamsas susitinka su tūlu Halperiu, prieš tai vakare paskambinęs. Ailin Vikers dar žinoma kaip Meri Rait. Kur gyvena — neaišku.

Dar vienas užrašas: "Operaciją paskirti A. V. Paskambinti šeimai. Operaciją paskirti 29-oje. 36904".

Ir paskutinis užrašas paskutiniame puslapyje: "Paklausti Š. M., ar ji galėtų padėti".

Šarlota sakė, jog Džekas pasivijo ją ant slenksčio ir paprašė artimiausiu laiku užsukti. Š. M. — tai, aišku, Šarlota Mening.

Pirmiausia aš norėjau susisiekti su Poukipsiu. Paprašiau telefonistės sujungti mane su numeriu 221.

Spragtelėjimas. Nepatenkintas balsas:

— Alio?

— Jūs — misteris Vikersas?

— Ne, Halperis. Norite ką nors perduoti misteriui Vikersui?

— Ne, noriu asmeniškai su juo pasikalbėti. Pasakykite, Halperi, ar Vikersas turi dukterį?

Ragelyje pasigirdo šnopštimas.

— Nekalbėkite apie tai su misteriu Vikersu! Kas jūs! Ko jums reikia?

— Aš — Maikas Hameris, privatus detektyvas. Tiriu vieną žmogžudystę — kartu su policija. Misterio Vikerso dukters vardas minimas byloje. Turite man padėti.

Halperis dvejojo. Paskui atsirišo:

— Matote, — jis atsargiai rinko žodžius, — Ailin įstojo į koledžą, o vėliau... Vienas jaunuolis tiesiog išvedė ją iš

proto ir ji metė mokslą. Daugiau misteris Vikersas jos nematė. Jis pasakė, kad amžinai išbraukia dukterį iš savo gyvenimo. Jis labai griežtas žmogus, misteris Vikersas, puritonas... Bijau, kad aš priplepėjau jums ko nereikia.

Padėkojęs Halperiui padėjau ragelį. Velda taktiškai kostelėjo. Pastebėjau, kad ji tyrinėja priešpaskutinį Džeko įrašą ir ypač skaičių 36904.

— Maikai!

— Ką?

— Ar jums nieko neprimena tie penki skaitmenys — 36904?

Aš susimąsčiau. Dosjė numeris? Ar telefono numeris? Ne, pernelyg trumpas. Ir vis tik šiuos skaitmenis kažkur esu matęs.

Paėmusi popieriaus lapelį, Velda pieštuku parašė: XX 3-6904.

— Telefono numeris!

— Ilgai galvojote, — įgėlė Velda. — Dabar pakeiskite XX reikalingomis raidėmis.

Puoliau į kartoteką. Dabar tiksliai žinojau, kur mačiau tą numerį.

Jį radau vieno tipo, kuriam kažkada gana seniai atspardžiau užpakalį, kortelėje. Tas vaikinas bandė man kai ką pasiūlyti... Aha, štai ir jo dosjė!

Aš nutaisiau pergalingą miną.

— Štai!

Kortelėje buvo parašyta:

"Šoka visi! O jei nemokate šokti, dvidešimt gražių merginų mielai jus išmokys!"

Čia buvo užrašytas ir telefono numeris: LO-36904.

Velda irgi perskaitė įrašą kortelėje.

— Ką tai reiškia, šefe?

— Tik tai, kad netoli šio telefono surasime Ailiną Vikers.

Aš jau ruošiausi rinkti numerį, kai Velda prispaudė pirštu ragelį.

— Maikai! Ką jūs darote?

— Kas yra, Velda? — suglumau.

— Ten eiti negalima!

— Velda, kuo tu mane laikai? Negi aš panašus į kretiną? O gal į pienburnį, kuris prisižiūrėjęs pornografinių filmų ryžtasi iššaginti net savo bobulę?!

— Tie juokeliai, misteri Hameri, baigsis tuo, kad jums teks ieškotis naujos sekretorės! O apskritai... darykite, ką norite...

Aš nusijuokiau ir paglosčiau išsidraikiusius Veldos plaukus. Surinkau numerį.

Ragelyje sugergždė kimus moteriškas balsas:

— Alio?

Man pasirodė, kad aš net matau šio balso savininkę: išdažytą blondinę, iš kurios grožio belikę vien šešėlis ir viltis, jog būdama penkiasdešimt penkerių metų jis vis dar patinka vyrams.

— Mane domina artimiausia naktis, — susniaukrojau nuobodžiu balsu. — Ar turite ką nors?

— Kas kalba? — dama aiškiai permetė cigaretę iš vieno lūpų kampučio į kitą.

— Pitas Sterningas. Man šitą numerį davė jūsų agentas.

— Varykite! Jei atkulniuosite dešimtą vakaro, bus pats tas. Liksite nakčiai?

— Manau, taip. Užsimokėsiu atėjęs, grynais.

Šis telefono pokalbis visai pribaigė Veldą. Ji sutelkusi visas jėgas tvardėsi.

— Grynieji — puiku. Ateikite. Trys ilgi skambučiai ir vienas trumpas.

— Okei, — aš padėjau ragelį.

Velda žiūrėjo į grindis. Jos akys išdavikiškai blizgėjo.

Aš susijaudinau. Priglaudęs Veldą, dar kartą paglosčiau galvą.

— Nusiramink, brangioji. Toks mano darbas, neimk visko taip giliai į širdį. Mūsų darbe jautrumas — per brangus malonumas. Baltos pirštinaitės — ne man.

— Negi būtina ten eiti?

— Velda, tai juk net nerimta. Aš dar ne toks senas,

kad man reikėtų panašios įstaigos paslaugų. Jei reikėtų, galėčiau pasičiupti prašmatnią bobikę ir veltui!

Veldos akys iškart išdžiūvo. Su įniršiu ji trenkė man krūtinėn, net susvyravau.

— Ir tai jūs sakote man! — užsiplieskė ji. — Beje, ko aš čia jaudinuosi? — Velda atvėso. — Atsiprašau, Maikai. Užmiršau, kad esu tik jūsų sekretorė.

Dviem pirštais čiuptelėjau jai už nosies.

— Aha, sekretorė! Ir nuostabi sekretorė! Ką aš be tavęs daryčiau, Velda, — pasimeilinau, švelniai žvelgdamas jai į akis. — Mano įsakymas — privalai sėdėti prie telefono ir laukti mano skambučio. Galima čia, galima namuose. Tikriausiai man prireiks pagalbos.

Velda jau šypsojosi.

— Laukti prie telefono! Bus įvykdyta, šefe!

Įgudusiais judesiais ji ėmė rūšiuoti popierius ant mano stalo.

Aš užsidėjau skrybėlę ir palikau kabinetą.

8 skyrius

Dar automobilyje aš sukūriau klastingą planą, kaip apgauti Patą. Sustojęs prie vaistinės, užėjau į ją, paėmiau telefonų knygą, aklai išrinkau kelis numerius ir paskambinau Patui.

— Kaip reikalai? — pasidomėjo jis.

— Man reikia kelių adresų, — atsakiau, tvirtai nusprendęs Ailin Vikers istoriją nutylėti.

Aš padiktavau Patui telefonų numerius, tarp jų įterpęs ir LO-36904. Palaukiau, kol Patas suras ir padiktuos man adresus. Patikrinau juos pagal telefonų knygą. Viskas sutapo. Taigi sužinojau paslaptingojo LO-36904 adresą ir tuo pačiu nukreipiau Patą klaidingu keliu. Jei jis paleis šiais pėdsakais savo šunis, tai praeis nemažai laiko, kol suvoks, kas iš tikrųjų sudomino jo draugužį Maiką.

Pasimatymų namai buvo įsikūrę raudono mūro triaukš-

tėje viloje. Šalia gunksojo dar du pastatai. Visi trijų namų langai buvo tamsūs, tad ši niūri aplinka žadino negerą nuojautą.

Pastačiau automobilį šiek tiek atokiau ir nužingsniavau pėsčias, atidžiai stebėdamas namą. Tačiau niekas į jį nei įėjo, nei išėjo. Protingai parinkta vieta: nors rajonas ir ne iš geriausių, užtat ramus, tylus.

Trečiame aukšte staiga nušvito vienas langas.

Supratau, kad atvažiavau per anksti.

Surūkęs cigaretę, užgesinau nuorūką, ryžtingai priėjau prie durų ir paskambinau: trys ilgi ir vienas trumpas. Kažkas čerkštelėjo ir durys atsivėrė.

Moteris, stovinti ant slenksčio, tikrai buvo ne pirmos jaunystės, kaip jau supratau iš telefono pokalbio, tačiau ne blondinė. Plaukai lygiai sušukuoti. Veidas storai padengtas kosmetika. Su juoda dukslia suknele be rankovių ji atrodė panaši į senovės žynę.

— Pitas Sterningas, — prisistačiau.

— Prašau užeiti, — pakvietė ji.

Šeimininkė uždarė duris. Aš apsidairiau. Svetainė puikiai dekoruota, ko nepasakytum apie namo fasadą. Čia dvelkė visai kitokia atmosfera — frivoliškai gyvybinga ir viliūgiška. Akivaizdu, jog šiame name žmonės stengėsi, kad svečiams būtų malonu ir smagu. Ant gražaus židinio puikavosi prabangios vazos, parketas žvilgėjo kaip veidrodis, palei aksomu apmuštas sienas stovėjo patogūs šiuolaikiški baldai.

Iš kambario viršuje sklido smagi muzika. Aš atkreipiau dėmesį į tai, kad pro sunkias tankias užuolaidas nepajėgė prasiskverbti dienos šviesa. Tai va kodėl vila atrodo visada tamsi, žiūrint iš gatvės!

— Jūsų skrybėlę? — šeimininkė ištiesė ranką.

Atidaviau jai savo galvos apdangalą. Ji nunešė jį į drabužinę, grįžo ir mostelėjo sofos link.

— Prisėskite.

— O pas jus čia jauku, — pagyriau, norėdamas nutraukti užsitęsusią tylą.

— Klientai patenkinti, — sausai atkirto ji. — Sakykite, kuris iš mūsų agentų davė jums mano telefono numerį?

— Nežinau jo pavardės. Toks niekingas tipas žiurkišku snukiu. Jis man labai nepatiko, ir aš su malonumu pavaišinau jį spyriu į sėdynę.

— Taip, dirba pas mus toks. Tiesa, dabar jis poilsiauja Floridoje. Ar tik ne ten jį sutikote, misteri Hameri?

Jei ji laukė, kad aš iš nuostabos išsižiosiu, tai aiškiai prašovė pro šikšnelę. Aš ramiai paklausiau:

— Kaip jūs apie mane sužinojote?

— Jūsų nuotraukos dažnai puošia pirmuosius laikraščių puslapius, misteri Hameri. Nesikuklinkite, jūs — žymus asmuo. O dabar sakykite, kas jus čia atvedė?

— Spėkite, — aš kreivai šyptelėjau.

Ji neskubėdama užsirūkė.

— Norite atsipalaiduoti? Tikrai, kodėl gi ir ne... Galite pakilti viršun ir išsirinkti pagal savo skonį.

— O kas viršuje?

— Viskas, ko jums reikia, misteri. Tačiau pinigus klokite iš anksto. Dvidešimt penki doleriai, prašyčiau.

"Mandagi", — mintyse pastebėjau ir neprieštaraudamas susimokėjau.

Šeimininkė nuvedė mane prie laiptų ir spustelėjo kažkokį mygtuką. Tik dabar pamačiau, kad laiptai remiasi į lubas. Nors iš tikrųjų tai buvo durys. Laiptinė užsiliejo šviesa, durys atsivėrė ir aš išvydau gražią merginą, vilkinčią perregimais rytietiškais apdarais.

Aš sutrikau. Tada ji maloniai pakvietė:

— Kilkite.

Trimis šuoliais nuskriejęs į viršų, atsidūriau greta haremo merginos. Jos kūnas buvo puikus, bet veido bruožai šiurkštoki.

Sumanus makiažas slėpė išvaizdos trūkumus, o lengvas kvepalų aromatas maloniai kuteno šnerves.

Nusekiau paskui merginą. Ji nuvedė mane į kitą svetainę, tokią pat erdvią ir puošnią kaip ir pirmajame aukšte. Merginos sėdėjo, gulėjo, rūkė, skaitė, plepėjo, rinkosi

plokšteles... Brunetės, blondinės, šatenės... Buvo net rudaplaukių ir raudonplaukių. Visos puikios, visos jaunos ir pusnuogės. Jos nekreipė į mane jokio dėmesio. Jų akys buvo apsiblaususios — ar tik ne nuo narkotikų? Mano pulsas padažnėjo, tačiau ne iš geidulio, o iš šleikštulio. Šis kambarys man pasirodė panašus į galvijų aptvarą, o merginos — į aveles, net nenumanančias apie savo liūdną lemtį.

Bet kaip tarp šių merginų man rasti Ailin Vikers? Ar Meri Rait? Aš juk niekada nebuvau jos matęs, net nežinau, kiek jai metų.

Mane atlydėjusi haremo vergė laukė, kol aš išsirinksiu. Tačiau jos kantrybė pagaliau išseko.

— Ar jūs gurmanas? Norite ko nors ypatingo?

— Meri Rait.

— Ji savo kambaryje. Nueisiu jos perspėti.

Greitai vergė grįžo ir paaiškino, kur rasti Meri kambarį:

— Paskutinės durys į dešinę.

Aš nužingsniavau ilgu koridoriumi. Koridoriaus dešinėje ir kairėje pusėse rikiavosi kambarių, kuriuose merginos priiminėdavo klientus, durys. Durys atkreipė mano dėmesį gražiomis metalinėmis rankenomis ir tuo, kad jose nebuvo rakto skylučių.

Aš pasibeldžiau. Man atsakė:

— Įeikite.

Meri Rait, taip pat Ailin Vikers, sėdėjo nugara į mane ir šukavosi plaukus. Priešais ją kabojo veidrodis, bet vargu ar moteris matė jame save: sustingęs žvilgsnis buvo įsmeigtas į jai vienai regimus tolius. Išgirdusi, kaip už mano nugaros trinktelėjo durys, Ailin-Meri suvirpėjo, tarsi gindamasi nuo šalto oro srovės. Ji buvo tik su mažomis kelnaitėmis ir liemenėle. Kūnas stambus, atšertas, stamantrus kaip kumelės, tačiau vangus ir be gyvybės ženklų, lyg ta kumelė būtų vien muliažas.

Tik po kelių minučių jos žvilgsnis veidrodyje įgavo sąmoningą išraišką, Ailin-Meri apžiūrinėjo mane. Jos veide jau ryškėjo išgyventų sunkių metų pėdsakai. Kažkada ji

buvo miela mergina, tačiau dabar iš jos grožio mažai kas beliko. Lūpų kampučiai trūkčiojo. Tikas? Raudonos dėmės ant skruostų. Alkoholis? Rudos akys retkarčiais sušvisdavo žalsvu atspalviu. Negalėjau atspėti jos amžiaus. Profesija paliko baisų įspaudą dar gana jaunos moters, kuriai galėjo būti nuo dvidešimt aštuonerių iki trisdešimt penkerių metų, veide. Aš pažinojau tas merginas — jas galėjai beveik mirtinai primušti, bet iš jų lūpų neišgirsi dejonės.

— Sveiki.

Mergina atsistojo. Ji buvo puikiai sudėta. Tvirta, stangri, nedidelė krūtinė, apvalūs klubai, ilgas kaklas... Ir pasidažiusi sumaniai. Pasiturintys padorūs klientai mėgsta būtent tokias.

— Jūs anksti atėjote, — tarė ji maloniu, minkštu balsu. — Jums tikriausiai pabodo stypsoti bare arba šlaistytis gatvėmis. Ką gi, pas mus jums bus gera.

Aš nužvelgiau kambarį. Labiausiai mane domino apatinė stalo dalis — pasiklausymo mikrofonai.

Aš nepatingėjau palįsti net po plačia lova. Regis, švaru.

— Jei ieškote "šnipelio", tai veltui gaištate laiką, — Ailin-Meri stebėjo mano judėjimą po kambarį. — Čia nėra mikrofonų. Ir sienos absoliučiai nepraleidžia garso.

Atsitiesęs įsmeigiau į ją veriančias akis. Tai visai netrikdė prostitutės ramybės.

— Stikliuką viskio? — pasiūlė ji.

— Ne.

— Vadinasi, geriate viskį, kai...

— Ne.

— Jūs apskritai negeriate?

— Atėjau pasikalbėti.

— Apie orą? Apie senus gerus laikus? O gal norite, kad pasekčiau pasaką nakčiai?

— Jūs beveik įspėjote, Ailin Vikers.

Ji išbalo lyg popierius. Ailin-Meri įsikibo rankomis į stalo kraštą ir aš pabūgau, kad ji tik nenuvirstų. Bet moteris greitai susitvardė. Kietai sukandusi dantis, ji primerkė akis, slėpdama baimę ir įniršį.

— Kas jūs? Ko jums reikia?

— Aš — Maikas Hameris, privatus detektyvas. Nebijokite.

— Šniukštas... — sumurmėjo ji. — Jus pasamdė mano tėvas.

— Ne, jo aš nepažįstu. Aš tiriu bylą. Nužudytas mano draugas. Jį vadino Džeku. Džeku Viljamsu.

Ji pakėlė ranką prie burnos ir vos nesuriko. Paskui susmuko ant lovos. Jos akys išsiplėtė.

— Nežinojau, jog Džekas nužudytas...

— Apie tai rašė laikraščiai.

— Aš neskaitau laikraščių.

— Džeko užrašų knygutėje radau dvi jūsų pavardes: tikrąją ir tą, kuria prisidengusi dirbate čia. Kada jūs paskutinį kartą matėte Džeką?

— Neprisimenu... Neseniai... Jūs norite mane areštuoti?

— Dieve gink! Aš ieškau žudiko.

Staiga jos lūpos sutirtėjo, ir Ailin-Meri puolė į isteriją. Ašarų srautas užliejo jos veidą, ji nespėjo jų šluostyti ir tik išterliojo visą veidą. Ši subrendusi prostitutė raudojo kaip jauna mergaitė prie mylimojo karsto. Kodėl žinia apie Džeko mirtį ją taip sujaudino?

— Džekas... Jis buvo toks geras... — pro kūkčiojimus išdaužė ji. — Jis norėjo, kad turėčiau normalų darbą... Jis rado man darbą, bet nespėjo...

Ji prispaudė prie burnos pagalvę, įsirausė į ją ir tik pečiais konvulsiškai trūkčiojo.

Priėjęs atsisėdau šalia ir raminančiai paplekšnojau per ranką.

— Jei jūs gerbiate Džeką, padėkite man. Ašaros jau nieko nepakeis. Aš noriu nubausti draugo žudiką. Tvardykitės.

Mano žodžiai padarė jai įspūdį. Ailin-Meri nurimo.

— Džekas šiame name šiandien norėjo surengti gaudynes, — tęsiau. — Tai pažymėta jo užrašų knygutėje. Ar čia vyksta kas nors neaiškaus?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Nežinau... Viešnamių Niujorke daug. Kuo gi mūsiškis skiriasi nuo kitų? Mano manymu, niekuo.

— Ko jūs laukiate? Kas šiandien ateis? Kokie svečiai?

— Vakaras kaip vakaras, — ištarė ji. — Atsigrūs turtingų tėvų sūneliai, provincialai, klerkai, komivojažieriai, taupantys kiekvieną centą, kad galėtų paūžti kaip reikiant, verslininkai, labiau trokštantys ne sekso, bet sumažinti juos slegiančią įtampą... Žodžiu, nieko įdomaus — įprasta klientūra, įprastos orgijos...

— Tada papasakokite apie save. Kaip jūs čia pakliuvote?

— Velniams jums tai? Mano gyvenimas, ką noriu, tą ir darau.

— Paklausykite, man pačiam nerūpi svetimos išpažintys, aš juk ne šventikas. Ir ne prokuroras, trokštantis jums nemalonumų. Tačiau privalau žinoti, kas jums nutiko palikus tėvų namus. Man regis, kažkur jūsų biografijoje yra faktas, galintis nurodyti man žudiko pėdsakus. Jūs pati negalite įvertinti to fakto, jo prasmės ir reikšmės. Neslėpsiu: galėčiau išmušti iš jūsų atsakymus, tačiau to nedarysiu. Prisiminkite Džeką...

— Džekas... Taip... Gerai, aš jums papasakosiu. Džekas buvo vienintelis mano gyvenime sutiktas kilnus žmogus. Jis ištiesė man pagalbos ranką tada, kai kiti stūmė į pražūtį arba mėtė akmenimis... Atleiskite... Kiekvieną kartą, prisiminusi savo jaunystę, aš verkiu. Laikas užmiršti, jog aš kažkada buvau maža mergaitė, lepinama ir mylima... Praėjo tiek daug metų...

Uždegęs dvi cigaretes, vieną ištiesiau jai. Ailin-Meri godžiai užsitraukė. Mes patylėjome.

— Aš išvažiavau iš Poukipsio, mokiausi koledže, — pradėjo ji. — Vaikinai man meilinosi, tačiau aš jiems buvau abejinga, kol nesutikau Džono. Džonas Hamsunas — gražus, aukštas, kerintis. Kalbėjo, jog myli, kad susituoksime. Kažkurį vakarą po futbolo rungtynių, kai laimėjo jo komanda ir mes iš džiaugsmo kojomis žemės nesiekėme, tai įvyko. Pats suprantate kas. Po trijų mėnesių aš pasto-

jau. Kai pasakiau tai Džonui, jis supanikavo. Tuoktis jis nenorėjo, ėmė įkalbinėti mane, nuvežė pas kažkokį gydytoją... Pogrindiniai abortai retai kada pavyksta. Tačiau tada aš to nežinojau. Po aborto man pasidarė bloga. Ilgai negalėjau pasveikti, apleidau mokslus. Tėvai viską sužinojo, o iš ko — iki šiol nesuprantu. Kažkas jiems pranešė, kad aš... — ji nutilo, klausydamasi garsų už lango. — Tėvas parašė laišką, kad namo galiu negrįžti. Jis manęs atsižadėjo. Džonas irgi atsižadėjo. Aš laukiau jo, ieškojau, bet jis dingo. Reikėjo mokėti už butą, aš neturėjau nė cento, verkiau, blaškiausi, krausčiausi iš proto ir... pradėjau priiminėti klientus. Šeimininkė nieko neįtarė, bet jai kažkas "pakišo liežuvį" ir tą pačią dieną ji išspyrė mane į gatvę, kur mane paėmė automobilis, beje, vairuotojas žinojo, kur važiuoti... Na, o toliau — visai nuobodu. Klajonės po įvairiausias, tačiau tą pačią paskirtį turinčias įstaigas... Pirmasis viešbutis, į kurį patekau, buvo purvinas, nušiuręs, apspjaudytas, ne viešbutis, o kažkokie nakvynės namai. Šeimininkė dvasino mane badu, mėtė duonos gabalus, stengdamasi pataikyti į galvą. Senoji ragana pareiškė, kad viską apie mane žino, kad aš esu valkata. "Nesispardyk, mergyte, dirbk, kitaip policija tuoj įgrūs tave į motelį su grotomis ant langų". Aš buvau tikra kvaiša ir tikėjau senės grasinimais. Kartu su manimi gyveno tokia pat kvailutė. Su mumis elgėsi kaip su vergėmis ir negailestingai išnaudojo... Kartą, kai nebuvo klientų, mes su ta mergina išliejome viena kitai širdis. Aš pasipasakojau savo istoriją, ji savo. Ir be galo abi nustebome, kai mūsų istorijos sutapo. Tačiau didžiausias siurprizas mūsų laukė tuomet, kai nupasakojau Džono išvaizdą. Bičiulė prisipažino, kad lygiai su tokiu pat vaikinu draugavo ir ji. Mes įsišnekėjome ir greit supratome, kad kalbame apie vieną ir tą patį asmenį. Jis įgrūdo mus į tą pelkę, kur ant mūsų užmetė tinklą... Manau, ne tik mus. O šiame viešnamyje aš jau seniai. Tai, tiesą sakant, ir viskas. Nieko ypatingo, kaip matote.

Netikėtai aš pajutau gailestį prostitutei.

— Ar seniai metėte koledžą?

— Prieš dvylika metų.

— Ačiū. Išgirdau viską, ko norėjau.

Aš padėjau ant stalo savo vizitinę ir penkių dolerių banknotą.

— Kortelėje — mano adresas. Jei norėsite ką nors pridurti arba ką sužinosite, skambinkite. Viso gero.

Ji be galo nustebo.

— Jūs išeinate? O lova?.. Aš daug ką moku...

— Ne, dėkoju. Aš iš tikrųjų ne dėl to atėjau. Ir prašau jus — dėl Džeko atminimo — suimkite save į rankas. Nesielvartaukite.

Ji pabandė šyptelėti.

— Okei.

Koridoriuje aš greitai radau sraigtinius laiptus. Nusileidau į pirmąjį aukštą.

Šeimininkė skaitė knygą. Knygos viešnamyje? Mmm taip...

— Jau išeinate? — ji nustebo dar labiau nei Ailin-Meri. — Regis, jūs norėjote praleisti pas mus visą naktį.

— Deja. Aš ne toks jaunas... Pervertinau savo jėgas...

Šeimininkė grąžino man skrybėlę su tokia dygėjimosi išraiška, su kokia padavėjas aptarnauja klientą, kuriam pašalinta du trečdaliai skrandžio.

Aš vėl nukulniavau pėsčias — ligi savo vežėčių. Atsisėdęs į jas privažiavau arčiau viešnamio. Dabar man liko tik laukti. Ko? Aš ir pats nežinojau. Kaip siejasi šis namas ir Džeko mirtis? Jaučiau, kad toks ryšys egzistuoja ir nusprendžiau pasikliauti sėkme.

Sėdėdamas mintyse rikiavau iš Ailin Vikers išgirstus faktus. Džonas Hamsunas... Tokius niekšelius reikia traiškyti kaip moskitus. Aš pats tai daryčiau su malonumu. Ailin visai teisi, sakydama, kad jis įviliodavo merginas į liūną. Jam tikriausiai mokėdavo už "prekės pristatymą". Niekada negirdėjau tos pavardės — Hamsunas. Kiek jam metų dabar? O kokio amžiaus stojama į koledžą? Aštuoniolikos? Praėjo dvylika metų. Vadinasi, dabar tam tipui mažiausiai trisdešimt. Ailin irgi trisdešimt dveji metai, o atrodo ji tar-

si keturiasdešimtmetė. Jei jos tėvas nebūtų buvęs toks kietas moralistas, dabar ji būtų ištekėjusi moteris, gerbiama visuomenėje... Bet kas pranešė tėvui apie dukros nuopuolį? Ar tik ne tas, kuris buvo suinteresuotas paversti ją paklode? O galbūt tai padarė Hamsuno meilužė? Apie tokius puošeivas sukasi dešimtys gražučių vėjavaikių, besikabinančių jiems ant kaklo.

Aš atidžiai stebėjau gatvę. Tylu, ramu. Kiek šios merginos uždirba? Šeimininkė iš manęs paėmė dvidešimt penkis. O kiek ji duos Ailin? Dešimt ar penkiolika procentų? Jei taip, Ailin turėtų būti užspaudusi nemažai pinigėlių.

Čia privažiavo taksi. Iš jo tingiai išsiropštė pienburnis, kurio nuotrauką buvau matęs laikraštyje, aukštuomenės gyvenimo skiltyje — tai, matyt, kažkokio Bruklino ryklio sūnelis. Viešnamio durys atsivėrė tuoj pat — jauniklį čia gerai pažinojo. Dar vienas taksi. Na ir porelė! Jis — mažas, trumpas, susisupęs į sunkų paltą apsiaustą. Ji — kaip sausas medis, ištįsusi, gyslota.

Tai tęsėsi maždaug valandą. Jie atvažiuodavo ir įeidavo. Aš stebėjau akis pakabinęs. Į orgiją sulėkė patys įvairiausi paukšteliai: turtingi ir nelabai, ištvirkę ir ne itin. Ailin tikriausiai nežinojo, kas yra kas — ji juk neskaitė laikraščių. Bet aš galėjau praturtėti, spragsėdamas fotoaparatu. Mažiausiai keturi politikų, išdidžiai nešiojančių dorovingų teisuolių kaukes, snukiai. Pustuzinis žymių finansininkų, aktorių, verslininkų... Visi įėjo, nė vienas neišėjo. Vadinasi, pasirodymas pačiame įkarštyje... Kurį iš jų norėjo demaskuoti Džekas? Turbūt tą, kurį ir aš pažinojau, tačiau nė neįtariau apie jo tikrąjį veidą.

Kurį?

Staiga mano smegenys nušvito.

Įjungęs variklį, iš vietos roviau prie Džeko namo. Neturėjau laiko šokinėti pro kaimyninio pastato vonios langą, tad paprasčiausiai nuplėšiau plombas ir atsirakinau duris visrakčiu.

Džeko bute visų pirma puoliau prie telefono:

— Alio, policija! Kalba Hameris. Man reikalingas Patas Čambersas.

Laukiau spirgėdamas, kol ragelyje pasigirdo Pato balsas:

— Čambersas klauso.

— Sveikas. Aš — Džeko bute. Atleisk, bet teko nuplėšti plombas. Pasiimk du padėjėjus ir tučtuojau atlėk čionai. Jei paėmei nuo Džeko stalo kokias nors knygas, tai būtinai jas pasiimk. Toliau. Reikia surengti kratą pasimatymų namuose. Viskas.

— Paaiškink, Maikai, ką visa tai reiškia, — ramiai išsunkė Patas. Ir staiga susprogo. — Kokių velnių tu laužiesi į butą ir lendi, kur niekas tavęs neprašo?!

— Vėliau išsiaiškinsime santykius. Veik kuo greičiau, nes dar gali pavėluoti.

Aš mečiau ragelį, atimdamas iš Pato galimybę įtraukti mane į beprasmišką ir ilgą ginčą.

Įjungęs stalinę lempą, atidariau knygų spintą. Štai ko man reikia — universiteto metraščių. Ploni žurnalai buvo įrišti į tris storus tomus. Kažkur čia turi būti Džono Hamsuno nuotrauka.

Aišku, tai tik hipotezė, kad Džeką nužudė Hamsunas. Džekas sužinojo Ailin Vikers istoriją, išsiaiškino, kaip ji užsidirba pragyvenimui. Ir išryškino Hamsuną.

Kiekvieno tomo viršeliai buvo pažymėti bukinisto iš Taimso skvero antspaudu. Kada Džekas nusipirko šias kronikas?

Taigi jis atrado Hamsuną. O šis jau turi šeimą. Hamsunas bijo, kad išaiškės dvylikos metų senumo įvykiai. Ką jam daryti? Tai jis ir...

Aš neradau to, ko ieškojau.

Atvyko Patas, po pažasčia nešinas dar trimis tomais.

— Dėstyk! — viauktelėjo jis, mesdamas knygas ant stalo.

Išdėsčiau jam savo versiją. Papasakojau ir apie Ailin Vikers. Patas klausėsi tylėdamas, po įtempta veido oda ritinėdamas kietus raumenis.

— Vadinasi, tu manai, kad radai šios paslapties raktą? — suburbėjo jis, išklausęs mano pasakojimą. — Ir tas raktas — Vikers?

— Sutik, versija ne pati blogiausia. O dabar norėčiau paieškoti Hamsuno tuose tomuose, kuriuos atvežei. Džonas Hamsunas — gražus, aukštas... Beje, Ailin buvo įsimylėjusi, o toms kvailutėms jų mylimieji atrodo tikri apolonai. Tiesa, o kam tu pasiėmei tas knygas?

— Aš pamaniau, jei tos knygos gulėjo ant stalo, vadinai, prieš mirtį Džekas jas sklaidė. Tačiau kam jam prireikė koledžų ir universitetų metraščių? Nutariau atlikti palyginamąją analizę, — o gal pavardės iš metraščių sutaps su esančiomis mūsų kartotekoje?

— Sutapo?

— Tris kartus. Daugiapatis, daugiapatis ir žudikas, seniai nuteistas ir pakartas. Viskas. Kaip matai, veltui sugaišome.

Dviese su Patu mes pervertėme tomus. Neradome jokios užuominos apie Hamsuną. Nejaugi vėl veltui gaištame laiką?

— Džekas ieškojo šiose knygose Hamsuno, bet jo nerado, kaip neradome ir mes, — atsiduso Patas.

— Esi tikras, kad nerado? Džekas labai pedantiškas. Matai, visi tomai dvylikos metų senumo. Beje, noriu tau kai ką prisipažinti, — aš ištraukiau iš kišenės Džeko bloknotėlį. — Žvilgtelėk.

— Žinojau, kad jį turi, — subambėjo Patas. — Tu juk radai bloknotą stalčiuje po kaklaraiščiais?

— Žinai?..

— Pats vadovavau kratai, tad prisimenu, kur mes ieškojome, kur ne. Tada nespėjome kruopščiai patikrinti spintos. Po tavo pirmojo vizito čionai aš atvažiavau ir radau raštelį... Ir viską supratau.

Pervertęs bloknotėlį, Patas įsidėjo jį į kišenę. Tegul! Aš prisimenu viską, kas ten parašyta.

— Patai, mes trypčiojame vietoje. Reikia surasti bukinistą. Yra ir daugiau metraščių. Aš nepaklausiau Ailin,

kokiame koledže ji mokėsi. Vadinasi, reikia perversti visas knygas.

Patas rado bukinisto krautuvėlę telefoną knygoje ir paskambino. Knygyną jau ruošėsi uždaryti.

— Palaukite mūsų, — įsakė Patas į ragelį. — Tai labai svarbu.

Patas dūmė gatvėmis lyg akis išdegęs. Jis tiesiog įgriuvo į knygyną ir pareikalavo knygų.

— Neseniai iš jūsų pirko kelis tomus universitetų metraščių. Ar galėtumėte tiksliai pasakyti, kurie metraščiai buvo parduoti? Ar dar turite analogiškų tomų?

— Savo sąskaitose mes užrašome ne knygų pavadinimus, o kainas. Tačiau aš žinau, apie kokias knygas jūs kalbate, tad pabandysiu jums padėti.

Liesasis pardavėjas nuvedė mus į kažkokią patalpą, labai primenančią sandėliuką. Ant stelažų stovėjo ir gulėjo krūvos knygų. Bukinistas mostelėjo į viršutinę lentyną.

— Matote? Šios knygos dulka metų metus, jų niekas neperka. Ir staiga atsirado pirkėjas! Aš pardaviau net dešimt tomų! — išdidžiai išrėžė šis.

— Dešimt? — pasitikslinau.

Džekas turėjo tiktai šešis. Vadinasi, keturis tomus išsinešė žudikas.

— Kas juos nupirko?

— Nežinau. Knygos nelabai vertingos, tad aš paprašiau pirkėjo pačiam jas pasiimti. Tiesiog pasakiau, kur jos yra.

— Kokių universitetų ir koledžų metraščius jūs pardavėte? — viltingai paklausiau.

— Atleiskite, negaliu pasakyti. Neprisimenu.

Ant lentynos dar gulėjo nemažai tomų. Pačiupęs pristatomas kopėčias paprašiau bukinisto:

— Leiskite ir mums pasirausti jūsų knygose.

Jis neprieštaravo. Aš užlipau viršun ir numečiau Patui porą tomų. Likę nuvirto patys.

Kartu su Patu mes surinkome metraščius ir padėjome juos ant staliuko. Bukinistas smalsiai stebėjo mūsų veiksmus.

— O dabar, gerbiamasis, suraskite savo pajamų knygoje įrašą apie šių prekių gavimą, — įsakiau knygyno savininkui. — Mes turime kai ką patikrinti.

— Manote, kad aš tai padarysiu per penkias minutes? — išvertė akis nupiepėlis.

— Darykite, kas liepiama!

Prarijęs liežuvį, bukinistas šiaušte nušiaušė tikrinti savo buhalterijos.

— Raminkis, Maikai, — perspėjo Patas, — tu bendrauji su padoriais mokesčių mokėtojais.

— Man ceitnotas! Aš, beje, irgi mokesčių mokėtojas.

Bukinistas atvilko storas pajamų knygas.

— Įrašas apie universitetų metraščius kažkur čia. Galite jas pasiimti.

— Užtruksime visą amžinybę, kol jas perversime, — atsiduso Patas.

Pakėlęs ragelį, jis pareikalavo pagalbos iš nuovados.

Vaikinai paprastais kostiumais atrūko lyg ant sparnų. Mes pasiėmėme kiekvienas po knygą ir įsitaisę įvairiuose parduotuvės kampuose ėmėme skaityti įrašus.

Bukinisto raštas buvo kreivas ir neįskaitomas. Mintyse pasiunčiau jam ne vieną prakeiksmą.

Šiurenome lapus visą pusvalandį.

Staiga vienas policininkas pakvietė Patą.

— Regis, radau tai, ko ieškome, kapitone, — tarė jis, didžiuliu pirštu prispaudęs puslapį.

— Pažiūrėk, Maikai, — liepė man Patas.

Taip, kaip tik to mes ir ieškojome. Sąrašas knygų, kurias bukinistui pardavė teismo vykdytojas, likviduojantis tūlo Merfio turtą.

Kai sulyginome šį sąrašą su Džeko bute rastomis knygomis, iš karto supratome, ko trūksta. Trūko Rytų pakrantės ir Vidurio Vakarų universitetų kronikų.

— Kur dublikatai? — paklausiau Pato.

— Nacionalinėje bibliotekoje.

— Važiuojame tenai? Nors jau naktis.

— Būtinai važiuojame. Ir mums atidarys duris! Čia ir

yra policijos nuovados pranašumas, palyginti su privataus detektyvo agentūra, — įgėlė kapitonas Čambersas.

Jis vėl pakėlė ragelį. Jo pokalbis su nuovada ilgai netruko. Įsakęs savo žmonėms pailsėti, Patas pažvairavo į krūvą suverstų tomų ir paklausė bukinisto:

— Sudėti viską į vietas ar patys susitvarkysite?

— Patys, — skubiai patikino šis. — Rytoj kartu su pardavėjais čia viską sutvarkysim. Kapitone, galite ateiti čia bet kuriuo laiku. Pasikliaukite manimi.

Ak, jau tie garbingi, padorūs piliečiai! Kažkokia įstatymų garbinimo manija. Greitai nusikaltėliai patys ims šliaužti į policiją, kad tiktai triumfuotų teisingumas.

Prie Nacionalinės bibliotekos pastato mūsų jau laukė. Kaip supratau, tai buvo vyresnysis bibliotekininkas ir du jo padėjėjai.

Pastatas buvo tamsus ir niūrus kaip uola. O kas, jeigu skliautai griūs ir mus palaidos knygų plytos? Blausios lemputės vos apšvietė aukštas lubas. Tokia nykuma lyg rūsyje ar lavoninėje. Nusprendžiau, kad naktinis Nacionalinės bibliotekos lankymas — ne silpnų nervų žmonėms.

Patas paaiškino vyresniajam bibliotekininkui, ko mums reikia. Mieguisti padėjėjai sukruto ir greitai atnešė mums tuos keturis tomus, kurių neradome bukinisto krautuvėlėje.

Mes su Patu paėmėme kiekvienas po dvi knygas ir atsisėdę už atskirų staliukų ėmėme jas sklaidyti.

Geltonuose puslapiuose neradau nieko įdomaus. Bibliotekos tarnautojai stovėjo čia pat, akmeniniais veidais, stebėdami, kaip mes ieškome nežinia ko.

Aš perverčiau sporto puslapį ir staiga prieš akis šmėkštelėjo pažįstamas veidas. Sustingau kaip medžiotojas, pajutęs, kad ilgas valandas trukęs žvėries persekiojimas baigsis pergalingu šūviu.

Tai buvo Džono Hamsuno nuotrauka. Aš ilgai stebėjau nuotrauką, netardamas nė žodžio.

Patas irgi kažką rado. Ir taip pat tylėjo.

Paskui mes sulyginome savo radinius. Paėmėme du li-

kusius tomus. Žinojome, kokį skyrių reikia atversti ir vėl palyginome nuotraukas.

Viskas aišku.

— Eime, — burbtelėjau.

Patas minutėlę užtruko, kad galėtų paskambinti į nuovadą. Mes palikome biblioteką, o trys jos darbuotojai, taip ir neišspaudę nė žodžio, palydėjo mus iki automobilio.

Ir mes kuo skubiausiai nurūkome. Gatvę, kurioje stovėjo viešnamis, iš abiejų galų blokavo policijos autobusai. Priėjome prie pastato durų. Spustelėjau sutartą signalą, ir mes įsiveržėme vidun.

Linksmybes iškart pakeitė chaosas. Kažkas atsidarė langą ir norėjo iššokti, kažkas staugė... Policininkams gana greitai pavyko nuraminti šią publiką.

Aš užlėkiau sraigtiniais laiptais į antrąjį aukštą. Patas dvėsavo man į pakaušį. Skuodėme per koridorių su durimis tokiomis gražiomis metalinėmis rankenomis ir be rakto skylučių. Meri Rait kambario durys buvo praviros.

Ailin-Meri gulėjo nuoga ir negyva. Po kaire krūtimi juodavo keturiasdešimt penktojo išgręžta skylutė — tai buvo aišku iš pirmo žvilgsnio. Kraujas dar tekėjo iš žaizdos...

Jos galvūgalyje tysojo dar vienas lavonas. Džonas Hamsunas buvo apsirengęs. Rankos nenatūraliai atmestos atgal, už nugaros. Sprogstamoji kulka ištaškė jam galvą. Smegenys aptaškė sieną. Ir vėl kraujas...

Džonas Hamsunas mirė. O kartu su juo ir Gilas Kingsas, — nes tai buvo vienas ir tas pats asmuo.

9 skyrius

Policija veikė greitai ir tiksliai. Visos durys buvo užkirstos. Mentai surinko svečius ir prostitutes į šokių salę. Lankytojams buvo pasiūlyta sėsti ant kėdžių, sustatytų palei veidrodines sienas. Merginas susodino ant scenos podiumo grindų.

Žudikas kažkur čia. Vikers ir Kingsas buvo nužudyti

prieš pat mūsų įsiveržimą. Jei žudiko nėra tarp svečių ir merginų, vadinasi, jis pasinaudojo užpakalinėmis durimis.

Puoliau pro tas duris ir patekau į vidinį kiemelį. Tai buvo visiškai uždara erdvė. Kiemelį juosė dviejų su puse metrų aukščio betoninė siena, paverčianti jį aklinais spąstais. Perlipti šią sieną be kopėčių paprastas žmogus neįstengtų. Aš įjungiau žibintuvėlį ir ištyrinėjau žolę. Jokių pėdsakų. Į kiemelį vedė rūsio durys, tačiau jos buvo užrakintos. Žudikas pro čia nepraslystų, net jei jis būtų mikrobas.

Aš grįžau į namą.

Policininkai akylai saugojo savo grobį.

— Na kaip? — nekantravo Patas.

— Pro užpakalines duris jis niekur toli nenubėgtų.

— Gal tas tipas dar čia? Namas apsuptas. Jam nepavyks ištrūkti.

— Reikėtų šiuos paukštelius patikrinti, — susiraukęs mostelėjau į linksmųjų namų svečius.

Mes žingsniavome palei sienas, įdėmiai stebėdami snukius. Daugelio galvos sviro žemyn, jie droviai gręžėsi į šalį. Rytoj jiems teks paprakaituoti, duodant parodymus policijoje, o vėliau — aiškinant žmonoms apie savo naktinius žygius.

Kelikio tarp svečių nebuvo.

Pato Čamberso vyrai baigė Ailin-Meri kambario apžiūrą. Jie surinko visus daiktinius įrodymus ir viską nufotografavo. Tada išėjo.

Aš išsitraukiau iš vidinės kišenės pieštuką, pasilenkiau virš Kingso ir perbraukiau juo vos pastebimas linijas ant vaikino odos. Na, na!

— Kažkas puikiai dirba, — suburbėjau. — Ir gerai uždirba tokiomis operacijomis.

— Ką tu čia tauziji? — atskubėjo prie manęs Patas.

— Kingsas — toks pat studentas kaip tu ar aš, — piktai prunkštelėjau.

— Kaip suprasti?

— Kingso albume mačiau įdomią nuotrauką, kurioje

Kingsas stovi šalia laikraščio vitrinos, kur pasakojama apie "Marokastlio" žūtį. Tada aš nesupratau, kodėl toje senoje nuotraukoje Gilas atrodo kaip savo paties tėvas. Nelaužiau dėl to galvos, o be reikalo. Jei būčiau atspėjęs tą mįslę, gal Ailin būtų likusi gyva. Jei būčiau iškart suvokęs, kad niekšas darydavosi plastines operacijas, norėdamas atrodyti jaunesnis, tai būčiau suradęs žudiką.

Patas nustebęs įbedė akis į mano pieštuko žymes ant Kingso odos.

Aš tęsiau:

— Kingsas su Kelikiu dirbo vienoje gaujoje, besiverčiančioje prostitucijos kontrole. Jų uždavinys buvo tiekti pasilinksminimų įstaigoms ir viešnamiams jaunas gražuoles. Kingsas tapo "amžinu studentu". Jis koledžuose ir universitetuose rinkdavo jaunas simpatiškas merginas, kurias vėliau suvedžiodavo, sukompromituodavo ir padarydavo viską taip, kad merginoms belikdavo vienas kelias — į gatvę. Mes niekada nesužinosime, kiek sielų jis taip pražudė. Manau, tas kalės vaikas niekur neužsibūdavo ilgiau kaip vieną semestrą. Jis nuolat keisdavo mokslo įstaigas ir savo "būsimąją profesiją". Tai buvo puikiai suplanuota ir veikianti sistema.

— Šunsnukis, — pro dantis iškošė Patas.

— Kai Kingsas pamatė ant Džeko stalo universiteto metraščių tomą, iš karto suprato, kad Džekas aptiko jo pėdsaką. Prieš savo mirtį Džekas įspėjo Kingso-Hamsuno paslaptį. Jis norėjo išpurtyti šį namą, kad faktais įrodytų Kingso ryšį su organizuota prostitucija. Jei Kingsas nebūtų žuvęs, aš manyčiau, jog tai jis nugalabijo Džeką, kad galėtų nutildyti jį amžinai...

Patas susikaupęs krapštė iš sienos kulką, nutraukusią Kingso gyvenimą. Keturiasdešimt penktas kalibras. Visos kulkos iššautos iš vieno revolverio, tai aišku ir be ekspertizės.

— Su kokiu malonumu įsegčiau tokią pat kulką į jo kaktą, — sugriežiau dantimis, galvodamas apie žudiką. — Gyvulys! Niekšas! Mėšlas!

— Liaukis.

Įlingavo vyrukai su neštuvais, suguldė ant jų negyvus kūnus ir išnešė.

Patas įsakė autobusais nuvežti pusnuoges merginas į nuovadą. Svečius paleido namo, tik užsirašė jų pavardes bei adresus ir įpareigojo rytoj ateiti duoti parodymų.

Bet kur viešnamio šeimininkė? Atrodo, išslydo.

— Mes nepraleidome nė vieno žmogaus, — raportavo Patui grupės vyresnysis.

— Dar kartą apieškokite namą! — suriaumojo Patas. — Apieškokite kiemelį ir rūsį. Patikrinkite kiekvieną. Kiekvieną! Aišku?

— Taip, kapitone.

Patas atsisuko į mane, žvelgdamas tuščiomis ir pavargusiomis akimis. Naktis neatnešė mums laukiamų rezultatų.

— Ar galėsi pažinti madam iš nuotraukos?

— Žinoma.

— Nuovadoje yra nuotraukų. Reikia išsiaiškinti madam tapatybę. Merginos sakė, kad visi ją vadino mis Džu. Ji retai pasirodydavo svečiams. Tau teko garbė susipažinti su Džu, matyt, todėl, kad pasirodei ne laiku. Paprastai duris atidarydavo viena iš merginų.

— Reikia surasti Kelikį. Tu jį pamiršai.

— Ne, — nusišiepė Patas. — Aš jau daviau reikiamus nurodymus. Šimtai policininkų Kelikio ieško visuose viešbučiuose ir oro uostuose, visose stotyse, metro, taksi... Ar galėtum tai padaryti geriau už policiją?

Jo kvailas klausimas pakibo ore.

Nesiruošiau, galvą pametęs, pulti ieškoti to niekšo. Jis buvo tik maža grandis ilgoje grandinėje, kurią sudarė ir vadeivos, ir landynių šeimininkai, ir "prekių" tiekėjai, — tokie kaip Kingsas. Mano apetitas didelis, o Kelikio man nepakaktų net užkandai.

Tačiau kaip Džekas atkapstė Kingsą? Universitetų metraščius jis pirko kur kas vėliau. Gal Džekas kur nors sutiko Gilą? O gal sužinojo, kuo verčiasi Kelikis ir per jį pa-

aiškėjo Kingso darbeliai? Klausimai, klausimai... Ailin Vikers man dar daug ką galėjo papasakoti...

Gilas Kingsas sukūrė savo sistemą ir metodiškai ją taikė. Jis buvo kruopštus ir atsargus. O ką, jei vis tik Gilas nužudė Džeką, o kažkas kitas pasinaudojo tuo pačiu revolveriu ir nudėjo patį Gilą? Revolveris — tai svarbiausias įkaltis. Jis pavojingas ir aukai, ir nusikaltėliui. Kaip sunkiai nuplaunama dėmė.

Ne, Gilas nežudė Džeko. Jis galėjo papasakoti žudikui, kad matė ant Džeko stalo senas kronikas. Ir Džeką nušovė tas kitas. Žudikas pašalino tas keturias knygas, kad mes niekuo neįtartume Kingso ir neatskleistume jo paslapties. Žudiką ir Kingsą kažkas siejo. Tik būtent kas?

Aš vėl pradedu nuo nulio. Šiek tiek prašvito, tačiau žmogžudystės motyvas ligi šiol neaiškus. Kažkokie kontūrai ryškėja pro tą smegenis slegiantį rūką. Kartais man atrodo, jog matau... Deja! Aš vis dar ieškau išeities kaip ir anksčiau. Žinoma, aš viską išsiaiškinsiu, žinoma, aš sučiupsiu žudiką. Tik kada?

— Važiuoju namo numigti, — pareiškiau Patui ir jis išdavė man leidimą, su kuriuo aš sėkmingai praūžrau pro visus policijos kordonus.

Namuose surūkiau cigaretę ir užmigau.

Anksti ryte aš jau buvau viešbutyje, kuriame gyveno Kelikis su Kingsu. Išėjęs iš lifto, pamačiau prie Kelikio numerio durų stypsantį mentą. Patas mane aplenkė.

— Gal turite ką perduoti misteriui Hameriui? — mandagiai paklausiau policininko.

Misteriui Hameriui jis perdavė kapitono Čamberso raštelį:

"Maikai, čia tuščia. Kelikis paspruko. Taip skubėjo, kad net daiktų nepasiėmė. Patas".

Suplėšęs raštelį išėjau į gatvę.

Diena buvo nuostabi. Vaikai nerūpestingai klegėjo ir išdykavo, džiaugdamiesi šilta saulute. Praeiviai šypsojosi. Aš įlindau į telefono kabiną ir paskambinau mis Mening.

Šarlotos neradau. Sekretorė pasakė, kad mis vaikštinėja Centriniame parke.

— Tas parkas tarp Penktosios aveniu ir Šešiasdešimt aštuntosios gatvės. Žinote?

Padėkojęs nuvažiavau tenai. Važiavau ilgai, nes man smarkiai trukdė gatvių kamščiai. Palikęs ratus Šešiasdešimt aštuntojoje, ėmiau ieškoti Šarlotos.

Aš strykčiojau per vejas bei gėlynus ir energingai sklaidžiau rankomis krūmus. Alėjomis slankiojo daugybė žmonių. Auklės stumdė vežimėlius su kūdikiais taip išdidžiai, lyg nuo jų priklausytų planetos likimas.

Aš stabtelėjau greta kepintų riešutų pardavėjo ir išvydau Šarlotą. Labiausiai mane nustebino tai, kad priešais save ji irgi stūmė vežimėlį.

— Labas! — priėjau prie jos greitu žingsniu.

— Sveikas, Maikai.

Jos balti kaip sniegas plaukai švelniai vilnijo ant pečių. Šarlota vilkėjo puikiai pasiūtą pilką kostiumėlį ir aš supratau, kad pilka — tai tikrųjų gražuolių spalva.

Ji ištiesė man ranką. Jausmingai paspaudęs ją, paėmiau Šarlotą už parankės.

— Iš šalies mes tikriausiai panašūs į jaunavedžius, — koketiškai sučiulbo mis Mening.

— Ne visai, — aš linktelėjau į vežimėlį.

Šarlotos skruostai paraudo. Ji prigludo prie manęs.

— Tau šiandien išeiginė? — paklausiau.

— Dirbti tokį nuostabų rytą — tiesiog nuodėmė! — šūktelėjo Šarlota. — Mes su Beti nusprendėme pasivaikščioti parke. Draugė paprašė pažiūrėti kūdikį, o pati nuėjo apsipirkti.

— Tu myli vaikus?

— Labai! Mano motiniškas instinktas kužda, kad aš jų turėsiu mažiausiai šešis!

Aš net švilptelėjau ir neiškentęs leptelėjau:

— Vargu ar aš sugebėsiu išmaitinti tokią gaują!

— Ne bėda! Mano pajamų užteks išlaikyti didelei šeimai. Beje... Tu ką, man peršiesi?

— Ir taip, ir ne, — sumykiau. — Apskritai iki šiol man sekėsi, ir kaip matai, aš dar viengungis. Bet kai žiūriu į tave, Šarlota...

"Dar truputį ir suskambės vestuvių maršas", — susigriebiau ir skubiai pakeičiau temą.

— Šarlota, ar matei rytinius laikraščius?

— Ne. Kas vėl nutiko?

— Nužudytas Gilas Kingsas.

Ji atšlijo ir išbalo.

— Vėl žmogžudystė?!

Aš tylėdamas ištraukiau iš kišenės laikraštį. Mis Mening perskaitė pirmąjį puslapį.

— Siaubas... Kaip tai įvyko?

— Gerai, aš papasakosiu. Tačiau prisėskime.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį.

— Ne. Netrukus ateis Beti. Aš atiduosiu jai kūdikį ir tuomet būsiu laisva. Tu palydėsi mane namo, o pakeliui pasikalbėsime.

Šarlotos draugė tuoj turėjo pasirodyti, bet aš troškau išsipasakoti, tad pradėjau jos nelaukdamas. Šarlota nepertraukinėjo. Pabudo jos profesinis smalsumas — ji klausėsi manęs ir kartu analizavo, aš tai pastebėjau.

Pasirodė Beti. Mes susipažinome, pasikeitėme pora žodžių, ir jaunoji mamytė nusivežė savo brangenybę namo.

Aš vis dar pasakojau Šarlotai apie tos nakties įvykius. Mes atsidūrėme tuščioje alėjoje ir žingsniavome palei žemą sienelę, skiriančią parką nuo gatvės. Staiga aš pastebėjau gatve į mus dideliu greičiu atūžiantį automobilį. Aš mirksniu puoliau ant žemės, kartu pargriaudamas ir Šarlotą. Man pasirodė, kad pro automobilio langą kyšo revolverio vamzdis. Mano spėjimą tuoj patvirtino į sieną susmigusi kulka.

Šaudė Kelikis. Antrą kartą iššauti jis nespėjo, automobilis dingo. Mes išsigelbėjome per stebuklą. Kelikis turėjo daug šansų padidinti lavonų skaičių.

Aš padėjau Šarlotai atsikelti ir džiugiai nupurčiau dulkes nuo jos kostiumėlio, po audiniu užčiuopdamas jaudi-

nantį stangrų kūną. Pro mus praėjo vaikinas su mergina. Jie žingsniavo apsikabinę, ir vaikinas man supratingai mirktelėjo, tikriausiai nusprendė, kad stebi meilės žaidimą su privalomu raičiojimusi žeme.

Aš pakėliau kulką. Grėsmingasis keturiasdešimt penktasis.

— Šovė į tave, Maikai, — suraukė antakius Šarlota. — Kažkas labai tavęs nemyli.

— Tai, be abejo, Kelikis, mūsų senas bičiulis. Jis kuoktelėjo, jei ryžosi žmogžudystei vidury baltos dienos.

— Tu šypsaisi? O juk galėjai tysoti su peršauta galva.

Apsivijau rankomis jos taliją. Šarlota suvirpėjo.

— Mieloji, ne pirmą kartą į mane šauna. Blogiausia, kad ir tu galėjai tapti atsitiktine auka. Kaip matai, vaikštinėti su manimi — pavojinga. Dabar aš iki pat namų nepaleisiu tavęs iš rankų.

Mes įtemptai nusijuokėme.

Šarlota žingsniavo tylėdama. Dukart ji giliai įkvėpė, lyg norėdama kažko paklausti, bet nesiryžo.

Aš neištvėriau.

— Kalbėk. Kas tave kamuoja?

— Ar Kelikis norėjo nušauti tave todėl, kad pažadėjai atsiskaityti su Džeko žudiku?

— Galbūt...

— Ar turi rimtų įkalčių prieš Kelikį?

Aš gūžtelėjau pečiais.

— Nieko tokio, ko nežinotų policija. Tiesa, aš dirbu mikliau už juos, tačiau mūsų rezultatai vienodi. Nusikaltėlį gali jaudinti tik tai, kad aš iš prigimties žvėris. Iš tikrųjų esu daug pavojingesnis už mentus. Ir jis tai žino. Ir labai bijo, o iš baimės krečia kvailystes.

Kai privažiavome mis Mening namą, užlipome laiptais viršun. Šarlota spustelėjo skambučio mygtuką. Keti neskubėjo atidaryti durų.

— Ak, taip, — susigriebė Šarlota. — Užmiršau, kad ir Keti šiandien išeiginė.

Suradusi rankinuke raktą ji atrakino duris. Įėjusi į bu-

tą, ji iškart paskelbė, kad po tokių ristynių žeme jai būtina nusimaudyti.

— O jūs, pone, gal galėtumėte paruošti dvi kokteilių taures?

— Būtinai paruošiu, — maloningai pažadėjau, traukdamas prie baro. — Tik dabar man reikia kai kur paskambinti.

— Skambink. Jauskis kaip namuose.

Aišku, aš skambinau Patui. Jį greitai surado.

— Patai?

— Maikai?

— Kelikis neišvažiavo ir neišskrido.

— Iš kur žinai?

— Prieš ketvirtį valandos jis į mane šovė.

Patas ramiai išklausė mano pasakojimą.

— Kokiu automobiliu jis važiavo?

— Mėlynu kadilaku. Numerių neįžiūrėjau. Kadilakas nurūko į miesto centrą.

— Tuoj pranešiu visiems policijos postams. Kulką radai?

— Keturiasdešimt penktas kalibras! Bet kulka paprasta, ne sprogstamoji. Kur šiandien galėsiu tave rasti?

— Būsiu nuovadoje visą dieną. Jei nenutiks ko nors nepaprasto. Galiu tau pranešti, kad buvai teisus — tas, kas nužudė Džeką, nužudė ir Vikers, ir Kingsą. Visos trys kulkos iššautos iš to paties ginklo.

Nusikeikiau.

Žudikas buvo greta, o aš jį paleidau. Ištraukęs iš kišenės Kelikio kulką, atidžiai ją apžiūrėjau. Prisiminiau matęs revolverį Kelikio numeryje. Kodėl neatidaviau jo ekspertizei?

Paslėpęs kulką, pakviečiau Šarlotą gerti kokteilio. Ji dar tik rengėsi į vonią ir iš už miegamojo durų atsiliepė, kad būtų dėkinga, jei kokteilį atnešiu pats.

Matyt, privalėjau pasibelsti. Tačiau prisipažinsiu, su panieka žvelgiu į vadinamąsias geras manieras. Todėl aš tiesiog atidariau duris ir žengiau į kambarį.

Prie lovos ant kilimėlio stovėjo nuoga Šarlota. Mano

kraujas užvirė, ranka, laikiusi padėklą, sudrebėjo. Kokia ji nuostabi! Net pačiose saldžiausiose svajonėse nemačiau jos tokios...

Ji čiupo suknelę ir prisidengė ja. Pastebėjau, kad susijaudinusio vyro vaizdas paveikė ir ją.

— O, Maikai...

Šarlota ėmė lėtai rengtis. Jokios žemiškos jėgos nebūtų privertusios manęs nusigręžti. Mano veidas degė. Tikriausiai buvau raudonas kaip kalvio žaizdras. Šarlota, matyt, buvo mano spalvinis atvaizdas. Mes abu stovėjome ant paskutinės plonytės ribos.

Vienu gurkšniu, nejausdamas skonio, išmaukiau savo kokteilį. Ji irgi vienu mauku prarijo savąjį. Nenuleisdami vienas nuo kito akių ir vienu kartu pastatėme savo bokalus ant staliuko. Mes stovėjome taip arti vienas kito. Įkvėpiau jos kūno aromato ir supratau, kad dabar įvyks tai, kas neišvengiama... Akivaizdu, jog Šarlota jautė kažką panašaus. Ji pirmoji puolė į aistros bedugnę ir godžiai prilipo prie manęs. Atsargiai suėmiau rankomis jos galvą ir įnikau bučiuoti akis, antakius, kaktą, įsisiurbiau į lūpas. Nebesuvokiau, ką darau. Tikriausiai jai suskaudo, bet Šarlota tik dejavo apsvaigusi. Ji spaudėsi vis stipriau ir stipriau, o jos rankos glostė mano galvą, nugarą, pečius...

Kaip aš jos geidžiau!

— Imk mane, — sukuždėjo Šarlota, kai tik atsiplėšiau nuo jos lūpų.

— Ne...

— Taip! Imk...

— Ne.

— Kodėl, Maikai?

— Ne dabar... Nenoriu visko sugadinti skubėdamas. Ateis laikas ir tada... Tai bus tikra šventė!

Supratau, kad privalau kažkaip įveikti savo pagundą. Tad pakėliau Šarlotą ant rankų ir nunešiau į vonią.

— Juk norėjai maudytis, ar ne? Atvėsink savo karštį.

Šarlota, tokia minkšta, paklusni, atsipalaidavusi, tik šyptelėjo atsakydama.

Greitai išgirdau čiurlenantį vandenį.

Aš surinkau mis Mening ligoninės numerį.

— Alio, tai Maikas Hameris. Ar niekas manęs neieškojo?

— Ieškojo, misteri Hameri! — energingai atsiliepė sekretorė. — Tas žmogus vadino save jūsų draugu. Pasakiau, kad jūs išėjote į Centrinį parką, kur vaikštinėjo mis Mening. Ar jūs prasilenkėte?

— Jis ras mane, nesirūpinkite, — mandagiai atsakiau, nors iš tikrųjų troškau paskutiniais žodžiais išplūsti tą kvaišą.

Viskas aišku. Pametęs mane iš akių, Džordžas Kelikis greit susivokė, kur ieškoti privataus detektyvo — prie puikiosios Šarlotos sijono.

Suplakęs dar porą kokteilių panirau į savo mintis.

Kodėl Kelikis nusprendė, kad aš būtinai eisiu pas mis Mening? Regis, mes su juo nesikalbėjome apie Šarlotą. O gal mano veide tiesiog užrašytas geidžiamos moters vardas? Ne veltui sakoma, kad aistra apakina ir paverčia kurčiu. Jei Kelikio vežėčias būčiau pastebėjęs nors dalele sekundės vėliau, tai mano kūnas jau gulėtų lavoninėje ir jį mėsinėtų patanatomai. Tuščia parko alėja, nė vieno policininko... ką ir sakyti, Kelikis išsirinko beveik idealią žmogžudystės vietą.

Nesukau dėl jo galvos, manydamas, jog tai ne pati stambiausia figūra, tačiau dabar teks susidurti su juo kaktomuša.

Šarlota išplaukė iš dušo ir paėmė bokalą iš mano rankų. Ir iškart užgožė visas mano mintis. Mačiau, jog ir ji svajoja apie seksą. Mes abu jautėme tą patį, mūsų troškimai sutapo, bet nepaisant visko aš nusprendžiau susilaikyti.

Šarlota atsisėdo šalia manęs ant sofos.

— Tikėjausi šiandien tave išvysti.

— Kodėl?

— Nežinau... Intuicija... Bet greičiausiai aš labai norėjau, kad tu pasirodytum. Galvojau apie tave po paskutinio mūsų susitikimo.

— O kodėl?

— Tu sakei, kad nevertini lengvų pergalių... Tu mane sudominai... Beje, neversk prisiminti, jog aš — psichiatrė.

Ji padėjo drėgną ranką ant mano peties.

Atpasakojau jai savo pokalbį su sekretore.

— Tu toks neatsargus, Maikai! — sunerimo Šarlota. — Kelikis pavojingas ir gudrus. Iš tiesų jis pasiryžęs viskam. Maikai, prašau, pasisaugok. Jei kas nors tokio atsitiks... aš...

Ji vos nepravirko.

— Ką tu?..

— Neištversiu to! Nejaugi nematai, kad aš myliu tave!

Mane užliejo šilta banga. Aš paglosčiau Šarlotą ir tyliai ištariau:

— Viską matau... Aš ir pats praradau galvą.

Ji patenkinta nusijuokė:

— Matosi. Tačiau geriau prarasti galvą iš meilės, nei nuo žudiko kulkos.

Mes gurkšnojome kokteilius, juokavome, šildydami vienas kitą meiliais žvilgsniais. Jautėmės tarsi paaugliai, mokinukai, kurių mintis drumsčia visai ne mokslai...

— Ir vis dėlto pasikalbėkime rimtai, — aš bandžiau grįžti realybėn.

— Na, štai! Pasirodo, tave atvedė pas mane nuobodūs reikalai, o ne švelnūs jausmai! — kvatodama sušuko Šarlota.

— Ir taip, ir ne, — išsisukau.

— Jaučiau tai nuo pat pradžių, — Šarlota paplojo man per petį. — Nors ir bandau tavo draugijoje užmiršti savo profesiją, vis tik bet kurioje situacijoje lieku psichiatre. Deja, tai mano prakeiksmas. Net bendraudama su žmonėmis, kuriems jaučiu kažką ypatinga, aš nesiliauju analizavusi.

— Pasiduodu! Tu mane perkandai. Aš norėjau pasikalbėti su tavimi apie Kingsą.

Ji krustelėjo antakius ir kaktoje iškart susimetė raukšlelė.

— Ar manai, kad Kingsas gyveno dvigubą gyvenimą?

Pažinojau jį kaip sąžiningą studentą, pasinėrusį į medicinos mokslus. Tavasis Kingsas — žmogus, parūpinantis viešnamiams "mėsą". Man — tiesiog simpatiškas vaikinas.

Kažkur čia galai nesutampa...

— Kuo? Tikrasis Kingsas pardavinėjo gyvas prekes. Jis pasirinkdavo merginas, kurių tėvai gyveno kitame mieste ar valstijoje, apžavėdavo jas, suvedžiodavo ir įvarydavo į kampą... Joms likdavo tik vienas kelias — prostitucija. Viešnamiuose jos bent būdavo sočios ir aprengtos, tiksliau, gražiai aprengtos... nurengtos... Tačiau peržengus tą slenkstį, atgal grįžti buvo beveik neįmanoma. Kingsas sukūrė žiaurią ir nepriekaištingai veikiančią sistemą. O rizika — minimali.

Šarlota liūdnai palenkė galvą.

— Taip... Turbūt tu teisus. Aš susipažinau su Gilu vienoje konferencijoje. Jis atrodė gabus vaikinas, ir aš suteikiau jam, kaip ir dar keliems, galimybę praktiškai tirti mano gydymo metodus. Dabar suprantu, kuo pasireiškė Gilo gabumai: jis išklausė ne vieną psichiatrijos kursą, tik skirtinguose universitetuose ir koledžuose.

— Ar Kingsas gyveno studentų bendrabutyje? — paklausiau.

— Taip, Pokdeilo koledžo bendrabutyje. O dirbdamas mano ligoninėje gyveno pas Kelikį. Man atrodė, kad jis galvoja tik apie mediciną ir savo būsimą profesiją. Jis daugiau apie nieką nekalbėdavo. Žinau, kad Gilas kartą pakliuvo į keblią situaciją ir Džekas jį išgelbėjo nuo arešto.

— Kingsas man apie tai pasakojo. Mane domina kas kita. Ar jis buvo jautęs kam nors gilesnius jausmu? Ar nebandė meilintis tau?

— Ne, — nusijuokė Šarlota. — Būtų kvaila atakuoti patyrusią psichiatrę. Aš netinku tokiems vaidmenims, kuriuos jis galėjo pasiūlyti moterims.

— Taip, Kingsas nebuvo kvailys... Manau, jis neatsitiktinai studijoms pasirinko psichiatriją. Žmogiškų silpnybių pažinimas padėjo jo nusikalstamoms užmačioms.

— Manai, tai jis nužudė Džeką? — pažemino balsą Šarlota.

— Sunkų klausimą uždavei... Manau, Džekas perkando Kingsą. Kažkada Džekas buvo puikus policininkas. Jis turėjo uoslę... Bet dabar jis policijoje nebedirbo, tad negalėjo areštuoti to niekšo. Tikriausiai Džekas rinko įrodymus, norėdamas pateikti juos teismui. Nužudė Kingsas mano draugą ar pats žuvo nuo žudiko rankos? Norėčiau žinoti tiesą. Kartais pamanau, kad sutikčiau netekti rankų bei kojų, kad tik sužinočiau to išgamos vardą. Vis tiek užmuščiau šunsnukį — perkąsčiau jam gerklę.

— Kodėl Gilas atėjo pas Ailin Vikers?

— Matyt, jos nudėti. O žudikas nusprendė, kad reikia nutildyti abu. Žudikas bijojo, nes Kingsas arba Vikers bet kada galėjo nurodyti policijai pėdsakus. Viena neaišku, ką mąstė Džekas apie Kingsą ir Vikers? Ar jis norėjo perspėti Ailin-Meri ar panaudoti ją prieš Kingsą? Aš susipainiojau. Turiu per mažai faktų ir per daug klausimų. Aišku, įtariamųjų ratas siaurėja su kiekvienu nauju lavonu... Pikta: žudikas kažkur čia, slapstosi, žiūri, kaip mes bruzdame, ir kikena į kumštį. Bet nieko! Nuo manęs jis nepasislėps. Patas pakėlė ant kojų visą Niujorko policiją. Tačiau aš aplenksiu mentus. Trokštu mūsų švelnaus pasimatymo. Tik aš ir jis. Ir kulka! Pati paprasčiausia, ne sprogstamoji. Ši kulka tikrai nepadarys man gėdos. Įsegsiu ją žudikui į pilvą ir juoksiuosi...

Staiga pastebėjau, kad Šarlota atidžiai mane tyrinėja.

Aš sutrikau:

— Klausyk, mieloji, aš ne psichas, ne sadistas, ne monstras... Nežiūrėk taip į mane.

— Žinai, ką aš svarstau? Ar tai įgimtas žiaurumas, ar karo košmarų pasekmė?

— Aš manau, kad karas niekuo dėtas... Karas išaštrino mano jausmus ir kai ko išmokė. O visokiausių niekšų ir išgamų aš visada nekenčiau.

Atėjo priešpiečių metas. Šarlota prisiminė, kad antrą valandą ji paskyrė dalykinį susitikimą.

— Palydėsi mane, Maikai?

— Būtinai.

Aš luktelėjau, kol ji apsirengė.

Važiavau lėtai, neskubėdamas, tempdamas laiką, trokšdamas pabūti su Šarlota dar bent porą minučių. Šarlota kažką mąstė. Staiga ji paklausė:

— Pasimatysime, Maikai?

— Dar klausi! Tik susitarkime — tu padėsi man sučiupti Kelikį. Perspėk sekretorę, kad ji atsakytų, jei tas gerai pažįstamas balsas pasiteiraus Maiko Hamerio, jog misteris Hameris laukia mis Mening prie kampo, priešais ligoninę. O aš jau nepražausiu! Ištaškysiu jo žarnas ant asfalto!..

— Gerai, — Šarlota atsiduso. — O jei paskambins kapitonas Čambersas?

— Viską jam papasakok, tačiau neužsimink apie mano spąstus Kelikiui.

Ji prisiglaudė prie manęs, puriais plaukais kutendama kaklą, pabučiavo...

Kai Šarlota dingo už durų, aš pagaliau atsipeikėjau. Dieviška moteris! Tobulybė! Ir priklauso man! Panirau į ekstazę, išvysdamas mus abu lovoje.

Aš vos nesustabdžiau eismo. Man ėmė signalizuoti ir aš kuo skubiau nuriedėjau tolyn.

Tik raudonas šviesoforo signalas užtvėrė man kelią. Išgirdau kažką šaukiant mane vardu ir apsidairęs pamačiau Bobą Houperį, besibraunantį prie mano ratų.

Atidariau dureles.

— Sveikas, Bobai! Ką čia veiki?

— Kaip ką? Dirbu. Išnešioju korespondenciją, banderoles, — Bobas didžiavosi savo darbu. — Kur važiuoji, Maikai?

— O kur tau reikia?

— Į Kenelo gatvę.

— Tai sėsk, pavėžėsiu.

Užsidegė žalia šviesa, ir mes pajudėjome. Aš pasukau į Brodvėjų. Bobas švietė laimingas kaip naujametinė lem-

putė. Švilpavo, mojavo merginoms ranka, sukiojo galvą. Jis dievino važiavimą automobiliu.

— Ar nematei Džordžo Kelikio? — atsargiai paklausiau.

— Ne. Tačiau mačiau jo vyrukus. Kažkodėl Džordžas juos išvijo.

— O kas naujo pas Semą?

— Vis tas pat.

— O tavo bitutės? Ar vaišina tave medumi?

— O, bitės — tai nuostabūs gyvūnai! Aš jau turiu motinėlę! Ir tiksliai išsiaiškinau, kad jai nereikia patino.

— Bet kaip tada atsiranda mažutės bitutės?

Bobas prasižiojo ir ilgam susimąstė.

— Gal, — pasikrapštė jis pakaušį, — bitės deda kiaušinėlius? Aš dar ne viską išsiaiškinau.

Išlaipinau Bobą Kenelo gatvėje, ten, kur jam ir reikėjo. Vaikinas paglostė automobilio dureles, atsiduso, padėkojo man ir nubėgo, mėtydamas savo mažas kojeles.

Gerasis Bobas... Paslaugus ir visada pasiruošęs padėti...

10 skyrius

Patas tobulino šaulio sugebėjimus. Įžengiau į šaudyklą tuomet, kai Patas, niūriai suraukęs antakius, apžiūrinėjo taikinį su kulkų žymėmis.

— Virptelėjo ranka? — paklausiau, užuot pasisveikinęs.

— Ne. Revolveris dar visai naujas.

Užtaisęs ginklą, jis iššovė į judantį taikinį.

— Neblogai, — pakomentavau išvydęs, kaip kulka sutriuškino manekenui raktikaulį.

— Tokiu šūviu nusikaltėlio nesustabdysi, — suburbėjo Patas.

Jam sunku įtikti, aš tai puikiai žinojau, tad nusišypsojau, žvelgdamas į surūgusią jo fizionomiją. Mano šypsenėlę Patas įvertino savaip ir ištiesė revolverį.

— Pats pabandyk!

— Šaudyti iš tavosios sulčiaspaudės? Na jau ne!

Aš išsitraukiau savo keturiasdešimt penktąjį.

Į judantį siluetą šoviau tris kartus, ir visos trys kulkos pataikė į "galvą".

Patas pritariamai sumykė:

— Supermenas.

Lifte jis pasidomėjo kulka, kurią radau parke. Ištraukiau ją iš kišenės.

Patas pavartė mano radinį ir šiaip, ir taip, tačiau nieko pasakyti negalėjo, nes kulka nuo smūgio į sieną deformavosi.

Balistikos laboratorijoje Patas įjungė ekraną ir įstatė mano kulką į specialią kasetę. Ilgai ją apžiūrinėję pagaliau pripažinome, kad nėra jokio panašumo su žudiko kulkomis.

Išjungęs šviesą, Patas kietai pareiškė:

— Jei Kelikis nepakeitė revolverio, vadinasi, su žmogžudystėmis jis nesusijęs.

— Jis galėjo pakeisti patranką, kad apdumtų mums akis.

— Neįtikima, — atkirto Patas. — Mano praktikoje nieko panašaus nebuvo pasitaikę.

Patas atidavė kulką laboratorijos darbuotojams ir įsakė įforminti kaip daiktinį įrodymą, o kulkos nuotraukas sudėti į operatyvinę kartoteką.

Mes suradome nuošalų kampelį, ir aš papasakojau apie įvykį parke. Patas neskubėjo pareikšti savo nuomonės. Jis apskritai niekada netėkšdavo skubotų išvadų, visada laukdavo, kol faktai patys susidėlios į vienintelį teisingą ir aiškų piešinį. Patas buvo seklys, sugebąs naudotis ir techninėmis galimybėmis, ir savo smegenimis. Ir dar išlaikydavo geležinę ištvermę bei ramybę, nepaisydamas melo bei kaltinimų srauto, kurį negailėdama liejo ant policijos galvos žiniasklaida.

Aišku, ir tarp policininkų pasitaiko kvailių, išdavikų, niekšų. Tačiau ir tokių kaip Patas Čambersas netrūksta. Aš glaudžiausi prie jų, jei sugebėčiau sutarti su viršininkais. Deja, aš nemėgstu paklusti instrukcijoms. Tai ne man.

— Prie to, ką jau žinai, nieko pridurti negaliu, — pareiškė Patas, vos tik aš baigiau savo pasakojimą. — Kaip manai, ar nors per colį priartėjome prie žudiko?

— Jei žinočiau, kas tas kalės vaikas, colių neskaičiuočiau — nudėčiau iškart. Bet štai ką aš pamaniau... O ką, jei žudikas iki šiol nerastas dėl to, kad mes jo nė nelaikome įtariamuoju? Sakykim, jis priklauso tai organizacijai, kuriai dirbo Kingsas. Džekas galėjo užkliudyti stambią mafijos figūrą, už tai ir užmokėjo galva. O Kingsą galėjo nužudyti viena iš suvedžiotų moterų arba nauja paukštytė, su kuria jis ėmė regzti savo niekšišką intrigą. Arba — giminaičio kerštas: tėvo, brolio, merginos. Tiesa, tokiu atveju aš negalėčiau paaiškinti, kodėl Kingsą nužudžiusi kulka kaip du vandens lašai panaši į Viljamso kulką. Tačiau gal tu pats paaiškintum!

— Okei, Maikai, nesuk sau galvos, — Patas atsistojo. — Eime, parodysiu tavo gerą pažįstamą.

— Ką?

Patas nieko neatsakė. Suintriguotas aš nusekiau paskui jį koridoriumi.

Mes įžengėme į nedidelę patalpą, kur du detektyvai tardė moterį. Moteris sėdėjo nugara į duris. Kai apėjęs žvilgtelėjau į veidą, iškart atpažinau tą moterėlę, nors ji vilkėjo kitą suknelę. Mintyse aš pasiunčiau Patą velniop. Iš tikrųjų "gera pažįstama".

Ant kėdės, suspaudusi riebiai dažytas lūpas, sėdėjo pasimatymų namų šeimininkė.

— Ir kur gi ją radote? — pasidomėjau.

— Iki aušros ji kažkur slėpėsi, o paskui išėjo į gatvę. Ten mes ją ir susėmėme. Policininkas paprašė parodyti dokumentus, o jų madam neturėjo.

Moteris pavargo ilgai sėdėdama ant kėdės. Jos sausose akyse spindėjo neapykanta. Ant krūtinės sukryžiuotos rankos vos pastebimai virpėjo.

— Ar prisimenate mane? — paklausiau ją.

Ji atsiliepė, nežiūrėdama į mano pusę:

— Taip.

— Kaip jums pavyko pasislėpti per gaudynes? — šis klausimas visą laiką mane kamavo,. tačiau madam iki šiol nesiteikė atsakyti.

Pagaliau reikalo ėmėsi Patas. Apsižergęs kėdę, jis atsisėdo priešais tardomąją ir ramiai pareiškė:

— Jūsų jaukiame namelyje įvyko dvi žmogžudystės. Mes ketiname apkaltinti jus. Pasvarstykite, ar pažįstate gerą advokatą.

Moteris suburbuliavo ir aš supratau, kad ji juokiasi. Nervingu, nenatūraliu juoku. Nedaug trūko iki isterijos.

— Bandykite, jei norite. Aš nieko nežudžiau. Ir nereikia manęs gąsdinti.

— O mes ir netvirtiname, kad jūs — žudikė. Jūs tikrai nieko nenugalabijote, — Patas aiškiai nuobodžiavo. — Mes įrodysime visai ką kita: jūs padėjote žudikui pasprukti nepastebėtam. Ir tada jūs — nusikaltėlio bendrininkė! Teismas bus visai trumpas...

Ji persigando. Iš baimės pabalusiame veide prasimušė nesveikas raudonis ir madam tapo panaši į klouną.

— Idiotizmas, — iškošė ji pro dantis, nervingai gurktelėdama.

Atrodė ji šlykščiai.

— Aš išėjau viena! Girdite, viena!

— Įžūlus melas! — spustelėjau aš.

— Kai pasirodė policija, — viešnamio šeimininkė sutirtėjo visu kūnu lyg tampoma mėšlungio, — aš pasprukau pro slaptą išėjimą.

— Slaptas išėjimas? Kur? — išdrožėme su Patu beveik unisonu.

— Po laiptais. Ten toks medinis drožinys... Ir mygtukas. Už vienos medinės plokštės — durys...

Taip, atrodo, pirmojo aukšto svetainėje aš mačiau medines plokštes.

— O toliau? Kur jūs sutikote žudiką? Prie laiptų? Kas jis?

— Aš nieko nemačiau! Atsikniskite! Aš viena pabė-

gau slaptu išėjimu į gretimą kiemą ir pasislėpiau kaimyninio namo sandėliuke.

Madam įkniaubė veidą į delnus.

— Išvesti, — trumpai įsakė Patas ir atsisuko į mane. — Na, klok savo nuomonę.

Aš palydėjau madam dygiu žvilgsniu.

— Ji nemeluoja. Tai pasisekė žudikui! Manau, viskas vyko taip: jis nušovė Vikers ir Kingsą. Ši porelė, matyt, ruošėsi pasidulkinti ir nelaukė užpuolimo. Šūvių niekas negirdėjo, nes ten garso izoliacija — nepralaužiama. Ir štai į viešnamį įsiveržiame mes. Jei iš pradžių žudikas tikėjosi pasislėpti įsimaišęs tarp lankytojų, tai dabar suprato, jog įkliuvo, nes visas duris akimirksniu blokavo policininkai. Tačiau kokia sėkmė! Leisdamasis iš antrojo aukšto žudikas pastebėjo madam, manipuliuojančią kažkokiu mygtuku. Paskui moteris dingo už slaptų durų. Žudikas išnyko tuo pačiu keliu. O mes movėme pro šalį.

Pato skruostuose sujudėjo raumenų gumuliukai.

— Eime.

Po pusvalandžio viską patikrinome. Viešnamio šeimininkė sakė tiesą. Raižytuose medžio ornamentuose slėpėsi mygtukas. Primityvus įrenginys! Mes privalėjome nuspėti, kad tokiame name kaip šis turi būti panašus įtaisėlis.

Slaptas išėjimas ėjo tiesiai, pasisuko ir baigėsi prie durų, už kurių buvo kaimyninio namo rūsys. Iš rūsio durys buvo visai nepastebimos, tad niekas iš gyventojų apie jas nežinojo. Rūsio durys vedė į kiemą, o iš kiemo — į kaimyninį namą. Viskas logiška ir paprasta. Sukorėme visą kelią per dvi minutes ir atsidūrėme toli nuo linksmybės namų. Žudikas paspruko tuo pačiu keliu. Būtume tai žinoję vakar... Mes grįžome ir viską kruopščiai ištyrinėjome. Jokių pėdsakų.

Tuščiame name nejaukiai slėgė tamsa. Niekas nesurinko butelių, nesutvarkė išvartytų kėdžių...

Mes susėdome ir užsirūkėme.

— Aklavietė, — niūriai suburbėjo Patas.

— Pakalbėkime apie Gilą Kingsą, — pasiūliau. — Ar ką nors atkapstei?

Patas užsitraukė ir išpūtė dūmų debesį.

— Dvidešimt septyni universitetai ir koledžai. Ilgiau vieno semestro Kingsas nė viename neužsibuvo. Tik paskutiniame koledže Pokleide kažkodėl mokėsi jau antrus metus... Visi prisimena, kad kartu su Kingsu paprastai dingdavo ir viena mergina. Mano žmonės tikrina, kur tos merginos dabar, kas joms nutiko.

Aš palinkėjau Kingsui pačios karščiausios vietos pragare, kur nors kepyklos vidury.

— Ką radai jo kišenėse?

— Penkiasdešimt dolerių smulkiais banknotais, vairuotojo pažymėjimą, merginų nuotraukas...

— Iš tikrųjų nieko ypatingo.

— Maikai, tu juk stebėjai namą. Kodėl nepamatei Kingso?

— Gal jis įėjo į viešnamį tada, kai kalbėjausi su Ailin-Meri, — spėliojau.

— Kaip manai, Kingsas atvažiavo vienas ar su kuo nors?

— Aha! — prisiminiau. — Ten buvo didelė kompanija, atbildėjusi trimis vežėčiomis. Jie atvažiavo septintą valandą ir skubiai suvirto į namą. Kingsas galėjo nepastebimai prasmukti kartu su jais.

— Tai jis buvo vienas ar ne?

— Nežinau. Tik žinau, kad Kingsas neatvyko kartu su žudiku.

Mūsų pokalbis išblėso. Mes išsiskirstėme į priešingas puses: Patas grįžo tarnybon, o aš nusivilkau namo.

Troškau išsimaudyti, atsipūsti, užkrimsti ką nors. Užsisakiau vakarienę iš restorano, ištraukiau iš šaldytuvo porą skardinių alaus.

Laukdamas vakarienės, tingiai rikiavau mintyse pastarųjų dienų įvykius. Ar ko nors nepraleidau? Prisiminiau, kad taip ir neišvydau Ester Bilemi ir jos įgimto apgamo ant klubų.

Devintą valandą vakaro paskambinau sesutėms. Ragelyje sučiulbo saldus balselis.

— Alio! Klausome.

— Mis Bilemi?

— Taip.

— Jums skambina Maikas Hameris.

Po nedidelės pauzės atsakė tas pats balselis:

— Kuo galiu būti jums naudinga?

— Atleiskite, o kas prie telefono? Meri ar Ester?

— Ester.

— Aš tiriu Džeko Viljamso žmogžudystę ir norėčiau su jumis pasikalbėti.

— Ar galime padaryti tai telefonu?

— Ne. Norėčiau atvažiuoti dabar.

— Gerai, aš laukiu.

Aš padėkojau jai, kol dar nebuvo padėjusi telefono ragelio.

Ester buvo velniškai panaši į Meri. Negalėčiau jų atskirti. Klubus slėpė suknelė. Tikriausiai seserų skoniai skyrėsi: Ester man pasirodė kuklesnė. Toks pat sportininkės kūnas kaip ir Meri. O temperamentas? Tikėjausi, kad netrukus tai sužinosiu. Ester skyrėsi ir šukuosena: plaukus ji buvo suveržusi į arklio uodegą. Man visada atrodė, kad tai tarnaičių šukuosena.

Ir vis tik Ester, nepaisant tos kvailos uodegos, buvo miela ir simpatiška.

Mes susėdome ant tos pačios kušetės, kurią prisiminiau iš pirmo apsilankymo. Ester pasiūlė viskio su soda.

— Na, ir apie ką mes kalbėsimės? — ironiškai žvelgdama į mane, išdainavo ji. — Ko jūs iš manęs tikitės, misteri Hameri?

— Vadinkite mane Maiku, — paprašiau.

— Gerai, meskime į šalį oficialumą.

— Ką galite pasakyti apie Džeką Viljamsą?

— Menkai jį pažinojau. Mus jungė bičiuliški saitai ir ne daugiau.

— O Džordžą Kelikį?

— Negaliu jo pakęsti.

— O jūsų sesuo?

— Irgi.

— Ar per vakarėlį jis bandė jus kabinti?

— Ne! Jis apskritai buvo prastai nusiteikęs. Nežinau, kodėl tokios nuotaikos atsivilko į svečius. Kelikis man nepatinka. Man jis panašus į kažkokį gyvulį.

— O kaip gi! Kelikis — apsigimęs sukčius. Tai gangsteris, vilkintis džentelmeno smokingą. Jis ir dabar užsivertęs purvinais darbeliais.

Supratau, kad pokalbis su Ester nieko neduos. Tuo metu mergina patraukė aukštyn sijoną ir užsimetė koją ant kojos. Beje, vos man žvilgtelėjus į nuogus keliukus, ji viską grąžino atgal.

— Sakykite, Ester, iš kokių pajamų jūs gyvenate? — leptelėjau pirmą į galvą atėjusią nesąmonę.

Mano klausimas jai nepatiko.

— Tėvas mums kai ką paliko, — sausai nukirto ji. — Akcijas, vertybinius popierius... Tėvas turėjo kelis tekstilės fabrikus pietuose... O argi tai siejasi su žmogžudystės tyrimu? O gal jūs ieškote turtingos nuotakos?

— Jei tai būtų tiesa, iškart būtumėte pajutusi mano ypatingą dėmesį... Ar turite nekilnojamojo turto?

— Žinoma. Tėvas gerai pasirūpino savo dukrelėmis. Už miesto turime didelį namą — dvidešimt trys kambariai, baseinas, miškas, trys šimtai akrų žemės, teniso kortai ir golfo aikštelė... Jei nekilnojamu turtu laikote ir suakmenėjusius gerbėjus, yra ir tokių. Pakankamai.

Mergina ne tik turtinga, bet ir aštrialiežuvė.

Aš net švilptelėjau. Žiūrėdama į mano suglumusį veidą Ester susijuokė. Negalėjau atplėšti žvilgsnio nuo jos linguojančios krūtinės.

— Kertu lažybų, Maikai, kad jūs panorote apsilankyti mūsų kuklioje rezidencijoje.

— Įspėjote, — sumykiau, vis dar varstydamas akimis įspūdingą Ester biustą. — Kada priėmimas?

— Šeštadienį. Prožektorių šviesoje vyks naktinis te-

niso turnyras. Mes su seserimi nusprendėme į jį pakviesti Mirną Devlin. Reikia bent kiek atitraukti ją nuo liūdnų minčių.

— Kas dar pakviestas?

— Šarlota Mening. Pažįstate ją?

— Taip.

Kažkas mano balse privertė Ester atidžiau įsižiūrėti į mano veidą. Paskui ji bakstelėjo į mane pirštu.

— Ir negalvokite, Maikai! Jums neišdegs! Meskite Šarlotą iš galvos.

— Atleiskite, tačiau ką aš veiksiu dvidešimt trijuose kambariuose?

— Kaip ką? Linksminsitės su manimi! Juk jus pakviečiau aš, o ne Šarlota. O gal jūs dar nesupratote?

Atstūmęs bokalą, pasislinkau prie Ester.

— Supratau...

Aš apkabinau ją. Ester apsivijo rankomis mano kaklą. Sunkiai kvėpuodama, ji užmerkė akis. Kai mano ranka palietė jos pilvą, Ester suvirpėjo visu kūnu. Jos karštas kvėpavimas degino kaip žvakės liepsna. Išgirdau atitraukiamo užtrauktuko šiugždesį. Suknelė nuslydo nuo merginos pečių kaip nuo gyvatės sena oda. Bučiavau jos krūtis lėtai, tęsdamas malonumą. Ester nebevirpėjo — ji raitėsi aistros konvulsijose. Jos lūpos rado manąsias ir skaudžiai įkando. Aš dar tvirčiau prispaudžiau gražuolę prie kušetės. Mano ranka užčiuopė šviestuvo jungiklį. Išjungiau šviesą...

Mes tylėjome. Kalbėjosi mūsų lūpos, pečiai, rankos... Tai buvo pašėlęs, nepakartojamas "dialogas". Paskui pasigirdo garsai: plėšiamų drabužių šlamesys, nusviestų batų stuktelėjimas, kušetę dreskiančių nagų krebždėjimas, atsegamų spaustukų spragsėjimas... Ir galiausiai — dejonės, atodūsiai, riksmai... Žaibo blyksnis sąmonėje — ir viskas.

Į gyvenimą grįžome ramiai ir tingiai.

Aš apsirengiau, uždegiau šviesą ir apžiūrėjau pailsusią draugužę.

— Apgavikė Meri! — nusijuokiau. — Nėra jokio apgamo!

Ji kilstelėjo ant alkūnės ir suvėlė mano plaukus.

— Galėjau galvą dėti, kad išgirdęs apie įgimtą apgamą, panorėsi pats patikrinti.

— Meri, tave reikėtų išperti.

Aš smagiai pliaukštelėjau per akinamai baltą užpakaliuką. Meri džiaugsmingai suspiegė.

— Už ką?!

Sugriebusi mane už rankos, vėl nuvertė ant kušetės. Atkakli ir nepasotinama, ji tikėjosi tęsinio. Tačiau aš nenorėjau ieškoti apgamų. Atsistojau ir suplakiau du kokteilius.

Meri apsirengė, kaprizingai papūtusi lūpytę. Mes išsausinome bokalus, ir aš pasiėmiau skrybėlę.

— Beje... Ar kvietimas į naktinį turnyrą vis dar galioja?

— Žinoma! — sušuko ji. — Prašau nevėluoti.

Grįžęs namo patogiai atsisėdau ir kaip šuo ėmiau vėl graužti savo mėgstamiausią kaulą. Kodėl nužudytas Džekas? Kodėl nužudyti dar du žmonės? Ar tuo ir baigsis žmogžudysčių serija? Kodėl žudikas atsivilko į viešbutį? Negi ten geresnės sąlygos šaudyti? O gal šauti jį prispyrė aplinkybės? Kaip mano priešui pavyko įsmukti į namą nepastebėtam? Kodėl pabėgo Džordžas Kelikis? Ką reiškė tas keistas pasikėsinimas parke? Kokią grėsmę aš keliu Džordžui? Ar jis tas žudikas, kurį aš vaikausi? Koks jo motyvas? Bet kuris, buvęs tame vakarėlyje, galėjo tai padaryti — Mirna, seserys Bilemi, o gal Šarlota... Bet kodėl? Koks tikslas? Mirna? Ji tokia sentimentali... Šarlota? Juk gydytojo profesija nesuderinama su nusikaltimu, o ir kam Šarlotai žudyti? Ji susipažino su Džeku, kai gydė Mirną. Nieko kompromituojančio. Seserys Bilemi — turtingos nuobodžiaujančios kalės. Kuo jas pradžiugintų Džeko mirtis? Meri — nimfomanė, jai tik viena galvoj ir šiuo atžvilgiu vargu ar Džekas ją domino. Net jei ir domino, o jis jai vis tik atsakė, už tai niekas nežudo. Ester? Aišku, reikia ją rūpes-

tingai patikrinti ir pagaliau rasti tą įgimtą apgamą. O ką, jei tai nusikaltimas iš aistros? Seserys nepratusios, kad joms kas nors ką nors atsakytų... Tačiau tada ore pakibtų toks svarus įkaltis kaip universiteto metraščiai. Ir kaip jie apskritai susiję su žmogžudyste?

Aš atsistojau, pasirąžiau, pavaikščiojau po kambarį. Užsirūkiau.

Gilas Kingsas... Ar tik ne jis trijų žmogžudysčių paslapties raktas? Bet Kingsas jau nieko nepasakys, kaip ir Ailin Vikers. O gal tiktų toks variantas: Kingsas nužudė Viljamsą ir Vikers, o kažkoks trečias asmuo nušovė Gilą jo paties revolveriu. Tiesa, tokiu atveju kambaryje būtume aptikę kovos pėdsakų. Beje, kodėl Ailin gulėjo nuoga? Ar jai įsakė nusirengti?

Kodėl? Kaip?

Aš visai pasimečiau tose spėlionių džiunglėse. Jokio siūlelio, vedančio į tikrą kelią.

Išsausinęs dar vieną alaus skardinę, iš visų jėgų sviedžiau ją į sieną. Susierzinimas trukdė mąstyti, pyktis temdė sąmonę.

Kaip mažai aš žinau! Pavyzdžiui, kuo konkrečiai užsiima Kelikis? Kas dar dalyvauja jo nusikalstamose aferose? Kaip susiję Kelikis su Kingsu? Kur surasti Kelikį? Kingsas galėtų padėti, tačiau jis negyvas...

Kingsas... Staiga aš trenkiau kumščiu į kelį. Velniai rautų! Koks aš asilas! Kingsas bijojo užsiiminėti "prekių" tiekimu čia, Niujorke. Ir čia jis švarus. Vadinasi, reikia ieškoti ten, kur jis mokėsi. Kas nors būtinai išplauks į paviršių.

Aš apsirengiau, paskambinau į garažą ir paprašiau atvairuoti ratus prie vartų. Patikrinęs savo ginklą, sugrūdau į kišenę daugiau šovinių.

Buvo jau po vidurnakčio. Mechanikas, laukęs manęs prie automobilio, vos laikėsi ant kojų. Atsidėkojau jam keliais žaliais popierėliais ir mikliai išdūmiau. Smagiai pavariau apytuščiu plentu.

Gerai prisiminiau paskutinės Gilo Kingso lankytos mokslo įstaigos adresą — jį buvau gavęs iš Pato. Dieną aš

būčiau vilkęsis iki reikiamos vietos tris keturias valandas. Dabar skriejau kaip vėjas. Du kartus mane bandė pavyti policininkai motociklininkai, bet bergždžiai. Kaip jau sakiau, mano griuvena turėjo galingą variklį. Persekioti mane — beviltiška. Bijojau vieno: kad policininkai nepraneštų apie greitį viršijantį kelių pažeidėją ir neužtvertų kelio. Tačiau mane lydėjo sėkmė.

Pasukęs į šoninį kelią sulėtinau greitį. Pokdeile gyveno trisdešimt tūkstančių žmonių — tai skelbė kelio ženklas prieš įvažiavimą į miestelį. Apskrities centras. Nuo vieno miestelio pakraščio iki kito — penkios mylios.

Tokioje skylėje rasti koledžą nesunku. Jis buvo įsikūręs dykvietėje. Keli pastatai. Mokomasis korpusas visiškai tamsus. Kitame pastate buvo apšviesti tiktai koridoriai. Aišku, jog tai bendrabutis.

O kur gyvena dekanas?

Suradau dviaukštį kotedžą. Sustabdžiau automobilį ir išlipau. Ant kotedžo durų kabojo lentelė: "Mr. Raselas Gilboras, dekanas".

Nežinau, kelintą sapną šiuo metu sapnuoja misteris Gilboras, tačiau jam teks išlįsti iš sapnų karalystės. Aš paspaudžiau skambučio mygtuką. Man ilgai neatidarė. Skalambijau tol, kol durys atsivėrė ir ant slenksčio išdygo piktas kaip velnias vyras, ant pižamos užsimetęs gauruotą chalatą. Tikriausiai tai buvo durininkas. Neklausydamas, ką jis veblena, pastūmiau į šalį ir įžengiau į namą.

Dekanas irgi apsireiškė su pižama.

— Kas jūs? Kokią turite teisę?

— Maikas Hameris, detektyvas iš Niujorko, — kyštelėjau jam savo ženklelį.

— Tačiau čia ne Niujorkas, o Pokdeilas! Jūs paklydote! Ko jums reikia?

— Aš atvykau antrą valandą nakties tik tam, kad apžiūrėčiau kambarį, kuriame gyveno studentas Gilas Kingsas.

— Policija jau buvo čia ir viską apžiūrėjo. Aš nesuprantu...

Neturėjau noro ginčytis su tuo mokslingu asilu.

— Štai ką, seni, — bedžiau pirštą jam į pilvą, — žudikas laisvėje. Jis pavojingas ir bet kurią akimirką gali ką nors nušauti... Pavyzdžiui, jus. Aš įtariu, kad tas tipas slepiasi Kingso kambaryje. Jei neparodysite, kur tas kambarys, tai... — aš padėjau ranką ant dekano peties ir švelniai spustelėjau, — man teks pataisyti jūsų veidą. Ir tada jūsų nepažins ne tik studentai, bet ir žmona, jei tokią turite.

Raselas Gilboras suakmenėjo iš baimės. Mačiau, kad jis pasirengęs net sielą kipšui parduoti, o jau parodyti kažkokio studenčioko kambarį — juo labiau.

— Tai... 107 numeris... pirmas aukštas... kairysis flygelis... kampinis kambarys... jis užantspauduotas, misteri... e... Hameri!

— Sakote, 107? Gerai. O dabar eikite miegoti. Ir jokių pokštų! Jei sumanysite skambinti policijai, aš sudirbsiu ne tik jūsų fizionomiją, bet ir likusias kūno dalis.

Jo baimė mane linksmino.

— Aš neturiu teisės slėpti jūsų vizito!

— Išjunkite šviesą ir nė krust!

— O studentai?!

— Aš pats jiems viską paaiškinsiu.

Nors buvo tamsu, aš greitai suradau kairįjį flygelį.

Intuicija pakuždėjo man slinkti tyliai kaip šešėliui. Laimei, aplink koledžą augo žolė.

Kampinis kambarys... Štai jis. Prisispaudęs prie sienos pabandžiau atidaryti langą. Nesėkmingai. Penkias minutes tampiau tą prakeiktą stiklą, kol galiausiai viršulangis sujudėjo. Vikriai užsikabinęs rankomis permečiau savo kūną per palangę.

Man krentant ant grindų, pasigirdo du šūviai. Nežinau, kas išgelbėjo mano gyvybę... Kulkos susmigo į palangę. Nusprendžiau, kad nusikaltėlis prašovė tik todėl, jog buvo susijaudinęs.

Kelias minutes griausmingi šūviai mane buvo apkurtinę. Tačiau mano ranka veikė automatiškai. Įprastu judesiu ji čiupo revolverį ir atsakė vienu vieninteliu driokstelėjimu. Vėl pasigirdo papliūpa, kuri pamažu nutilo... Stab-

telėjau atgauti kvapo, įsiklausiau ir tada vėl sugriaudė šūvis, o kulka įsmigo į palangę. Kažkas trenkė man į šoną. Mano revolveris viauktelėjo...

Ilgai negalėjau patikėti, kad užpuolikas negyvas. Lėtai prišliaužiau prie tamsoje sustingusio kūno. Mano ranka užčiuopė ginklą ir iš atsargumo aš numečiau priešininko patranką į šalį. Atsistojau. Suradęs jungiklį uždegiau šviesą.

Ant grindų gulėjo Džordžas Kelikis. Mano kulkos prakiurdė jam krūtinę.

Tik dabar aš pajutau sudegusių popierių kvapą, gožiantį parako dūmų dvoką. Kelikis atliko tai, ko, tiesą sakant, ir atvyko: kampe stovinčiame atlapotame plieno seife rūko pelenų krūvelė. Aš pavėlavau. Kelintą jau kartą...

11 skyrius

Į duris atkakliai beldėsi. Aš girdėjau nerimastingus balsus koridoriuje ir net po langu.

— Ei, jūs ten! Užsikimškite! — viauktelėjau, iš apmaudo vos nepykštelėjęs į duris.

— Kas jūs? — pasigirdo atsargus jaunas balsas.

— Jūsų mylimiausias dėdulė Čarlis, — piktai atkirtau. — Pakvieskite dekaną ir netrypčiokite prie durų. Ir pasakykite jam, kad skubiai iškviestų policiją.

Koridoriuje visi gyvai aptarinėjo įvykius.

— Plombos nepaliestos... Jis įlindo pro langą... Reikia šūktelti Diukui, kad nusitaikytų į langą.

— Mulkiai! — užriaumojau. — Darykite, ką sakiau.

Negaliu gi iššaudyti tų psichų! Prie lango tikrai stovėjo perkaręs studentas su karabinu. Jei jam neišlaikys nervai, oi, pridarys jis man rūpesčių! Šalia karabino savininko mindžikavo dar keli vaikinai.

— Ei, tu! — aš atsargiai pamojau ginkluotajam. — Prieik arčiau!

Studentas priėjo, laikydamas parengtą karabiną.

Aš parodžiau jam savo ženklelį.

— Aš — privatus detektyvas iš Niujorko. Įkirtai, mulki?

Vaikinukas tirtėjo iš baimės ir įtampos kaip medžio lapelis.

— Jei nori būti naudingas, padaryk čia tvarką. Kad nė viena gyva siela nepaliktų koledžo!

Jo akys džiugiai sublizgo ir jis iškart nulapnojo. Greit atbėgo apsimiegojęs dekanas. Jis nuplėšė plombas ir įlėkė į kambarį.

— Dieve mano! Kas nutiko? — vargšelis vos neverkė.

— Čia guli negyvėlis, — atsakiau. — Bet jūs ir pats matote... Tai aš jį... Kvieskite policiją.

Kai jis išpuolė atgal pro duris, ėmiau ieškoti Kelikio revolverio. Reikėjo apžiūrėti jį prieš pasirodant policijai.

Taigi revolveris. Tas pats, kurį mačiau viešbutyje, Kelikio ir Kingso numeryje.

Paskui aš kruopščiai apžiūrėjau seifą. Pelenų krūvelė išsibarstė, vos ją palietus. Dar pelenai... Sprendžiant iš apanglėjusių viršelių, tai buvo Kingso užrašų knygutė. Daug paaukočiau, kad galėčiau atkurti nors dalį užrašų.

Šalia seifo mėtėsi keli apdegę lapukai. Kažkokie skaičiai...

Staiga išvydau prie lovos rūkstantį kilimėlį: matyt, ant jo užkrito degantis bloknoto lapelis. Per stebuklą pusė lapelio nesudegė. Iš teksto supratau, jog Džordžą Kelikį kompromituojanti medžiaga, tiksliau, jos kopija, paslėpta Niujorko banko seife. Vadinasi, Kelikis visdėlto nusikaltėlis. Visada tai įtariau. Dabar galėsiu tai neginčijamai įrodyti. Nors dabar man svarbiausia įrodyti, kad Kelikio žmogžudystė — savigynos aktas.

Atsargiai įdėjau brangų įkaltį į voką, kurį visada nešiodavausi panašiems atvejams. Ant voko užrašiau savo agentūros adresą. Paskui žengiau į koridorių. Studentai šastelėjo į šalis lyg išvydę pragaro pabaisą. Flygelyje, suradęs pašto dėžutę, įmečiau voką.

Grįžęs į Kingso kambarį, atsisėdau ant lovos ir susimąsčiau.

Kaip galėjo Kelikis čia įsibrauti? Taip, kaip ir aš — pro langą? Kingso seifas Kelikiui prilygo mažai atominei bombai su tiksinčiu laiko mechanizmu. Todėl jis ir atlėkė jos nukenksminti, kol kieno nors pirštas nespustelėjo mygtuko...

Iki šiol Kelikį laikiau bosu, o Kingsą — parankiniu. Ko gero, viskas atvirkščiai. Gilas Kingsas pradėjo kaip gyvųjų prekių į viešnamius tiekėjas. Vėliau tikriausiai išplėtė "verslą", pradėjo užsiiminėti ir kitais nelegaliais darbeliais... Tada vyrukui prireikė padėjėjų. Jis rinkosi žmones, kurių juodą sąžinę slėgė ne vienas nusikaltimas. Kingsas skrupulingai sudarinėjo jų dosjė — tai buvo jo draudimas ir jo botagas, kuriuo jis valdė visą bandą. Niekšas privertė šiuos žmones jam dirbti, įtraukė juos į savo aferas... Seifas saugojo dokumentus, nuotraukas, liudijimus. Jei būčiau atmynęs į Pokleidą bent pora valandų anksčiau, savo rankose dabar turėčiau iš koto verčiančius įkalčius. Būtume likvidavę visą grupuotę!

Tačiau gal iš tikrųjų dokumentų kopijos guli Niujorko banke? Norėčiau tuo tikėti... Ne, ten turbūt vien Džordžą Kelikį kompromituojanti medžiaga. Tokie kaip Kingsas kiekvieną dosjė laiko skirtingame seife. Jei nori pašalinti iš gaujos neklusnųjį arba išdaviką, paprasčiausiai skambina policijai, apsimetę gera linkinčiais anonimais, ir padiktuoja seifo šifrą... Genialiai paprasta kaip dukart du.

Aš nesigailėjau Kelikio. Vienu šunsnukiu mažiau! Tačiau savo tikslo vis dar nepasiekiau. Žmogus "iksas" vis dar laukia savosios lemties valandos.

Mano apmąstymus nutraukė riebus meitėlis, įlėkęs į kambarį ir sužvieręs, kad jis šerifas ir kad aš areštuotas. Teko jį raminti bent kelias minutes. Dručkis ilgai ir priekabiai tyrinėjo mano privataus detektyvo licenciją, vartaliojo rankose leidimą ginklui. Kai aš paprašiau sujungti mane su kapitonu Čambersu, šerifas pagaliau nurimo. Nors provincijos mentai šnairuoja į savo kolegas iš sostinės, tačiau Pato grasinimas paskambinti gubernatoriui, jei dručkis manęs nepaleis, suveikė.

Išsiaiškinęs su vietine policija, grįžau į Niujorką. Šįkart skubėti nebuvo kur ir nuovadą aš pasiekiau be nuotykių.

Aušo. Patas laukė manęs savo kabinete. Aš svajojau tik apie šiltą vonią ir lovą, bet Patas privertė mane pasakoti apie įvykius Pokdeile. Jis iškart nusiuntė į Pokdeilą nedidelę brigadą padaryti kratos, viską nufotografuoti ir surinkti iš seifo pelenų.

Kai Patas pagaliau paliko mane ramybėje, aš paskambinau Šarlotai.

Ji jau buvo atsikėlusi.

— Palauk manęs ir tu sužinosi kai ką įdomaus apie mūsų Džordžą, — pareiškiau jai.

— Gerai, Maikai. Nekantrauju viską išgirsti.

— Būsiu pas tave po penkiolikos minučių.

Aš apgavau moterį, nes dėl rytinių automobilių kamščių atvykau į Šarlotos namus daug vėliau.

Ji laukė manęs svetainėje. Paėmusi paltą, pasiūlė prisėsti ant kušetės. Kokie dar "prisėsti"! Aš griuvau ant jos. Priėjusi Šarlota meiliai apkabino mane, paglostė... Aš vos beįstengiau ją pabučiuoti.

Smulkiai išpasakojau viską, kas nutiko naktį. Šarlota paklausė:

— Kuo galiu tau padėti?

— Gali. Prašau, paaiškink... Ar nimfomanės pavojingos?

Ji vos nestryktelėjo iš pavydo.

— Tai tu buvai pas ją?!

— Su reikalais.

Šarlota nemokėjo ilgai pykti.

— Gerai, šįkart patikėsiu... Viliuosi, nimfomanija tave domina tik tarnybine prasme. Nimfomanija — tai liguistai padidėjęs moters seksualinis potraukis.

— Ar nimfomanija gali kaip nors sietis su nusikaltimais?

— Žmogžudystė dėl aistros? Tai turi omenyje? Bet tada reikėtų įtarti visas moteris. Manau, nimfomanės sugeba bendrauti su vyrais ir išspręsti savo problemas, nesigrieb-

damos pistoleto ar nuodų, — ji nusijuokė. — Jos turi kitą ginklą...

— Ir kaip jos sprendžia tas problemas?

— Na, pavyzdžiui, nevykėlį meilužį jos pakeičia kitu... Jei nimfomanei nepasiseka su vienu, ji išmėgina savo galias su kitu... Tai efektyviau nei pavydas, šantažas ar žmogžudystė... Galiausiai ji vis tiek laimi, o jos savimeilė būna patenkinta. Kaip matai, viskas labai paprasta.

Iš tikrųjų viskas paprasta.

— Ar abi seserys Bilemi nimfomanės?

Šarlota pagrasė man piršteliu.

— Meri — taip. Jai patinka tai, ką ji daro. Patinka būti aistringai ir nepasotinamai, patinka semti iš gyvenimo pilnomis rieškučiomis. Ester daug šaltesnė. Didžiausias Ester rūpestis — padėti seseriai išsipainioti iš tų meilės istorijų. Ester protinga, graži, bet ne širdžių ėdikė. Jos miegamojo nepuošia nė vienas vyriškas skalpas. Manau, kada nors Ester įsimylės ir... Viskas klostysis taip, kaip ir visiems.

— Noriu pasikalbėti su Ester. Sesutės rengia kažkokį sporto turnyrą. Ar važiuosi pas jas šeštadienį?

— Taip. Bet būsiu ten trumpai. O ką, tave irgi kvietė?

— Aš lydėsiu Mirną. Tikiuosi, Mirna nepersigalvos. Jai reikia prasiblaškyti, kitaip skausmas ją pribaigs. Ir aš pats pailsėsiu... vėliau... ir...

Ir aš nusmigau. Išmiegojau beveik visą dieną. Kai pažvelgiau į laikrodį, jis rodė keturias.

Kaip mostelėjus stebuklinga lazdele pasirodė Keti, nešina padėklu, ant kurio garavo apetitiška kiaušinienė su kumpiu ir stipri karšta kava.

— Jūsų pusryčiai, — nusišypsojusi sumurkė ji. — Mis Mening patikėjo man pasirūpinti jūsų skrandžiu.

Pusryčiai gerokai po pusiaudienio. Ryte prarijau juos. Paskui paskambinau Mirnai. Atsidususi ji pasakė, jog pasistengs negadinti mums nuotaikos ir lauks manęs šeštadienį.

Šiltai atsisveikinęs su Mirna, ėmiau svarstyti, kuo galė-

čiau save pradžiuginti, iki grįš Šarlota. Svetainėje radau keletą sunkių tomų. Vienas iš jų patraukė mano dėmesį. Jis vadinosi "Psichinių ligonių gydymas hipnoze". Tačiau knyga buvo prigrūsta sunkių mediciniinių terminų. Supratau tik viena: užhipnotizuotam ligoniui įteigiamas tam tikras elgesio modelis, kuriuo jis vėliau vadovaujasi gyvenime, beje, net neįtardamas, kas verčia jį taip elgtis.

Aš pasvajojau, kad visai šaunu būtų užhipnotizuoti kokią gražuolę ir įteigti jai tokį elgesio modelį... Ė, velnias! Kam man tai? Aš ne koks senis ir moterys manęs nesišalina.

Pasiėmiau kitą knygą, su paveiksliukais. Šis šedevras vadinosi "Šeimyninio gyvenimo psichologija". Prarijau ją vienu atsikvėpimu.

Įėjusi Šarlota išvydo mane, įkišusį nosį į knygą, ir garsiai ištarė:

— Keliame kvalifikaciją? Ką gi, dar ne vėlu...

Mes pasibučiavome.

Truputį pasidžiaugęs Šarlotos artumu, pradėjau ruoštis atsisveikinti.

— Tu išeini? — nuliūdo Šarlota. — O aš tikėjausi, kad mes vakarieniausime prie žvakių.

— Kitą kartą, mieloji. Man reikia susitvarkyti. Kelikis sugadino mano kostiumą.

Ir aš parodžiau jai skylutę švarke. Griebusi mane už rankos, Šarlota puolė mane čiupinėti.

— Tu nesužeistas?

— Kulka tik brėžtelėjo.

Sučirpė telefonas. Šarlota nepatenkinta pakėlė ragelį.

— Taip! Jūs įsitikinęs? Gerai, aš išsiaiškinsiu.

Kai ji padėjo ragelį, paklausiau kas nutiko.

— Ligoniui remisija... Teks rytoj ryte jį aplankyti.

— Na, aš einu.

— Lauksiu, — sumurkė Šarlota, prisiglausdama visu kūnu. — Ateik, Maikai...

— Iškart... kai tik... būtinai...

Kirpykloje paprašiau nukirpti mane ežiuku. Meistras nužvelgė mano skylėtą švarką, dėklą po pažastimi ir kažką neaiškiai numykęs pridengė mane savo paklode.

— Ežiuku? — perklausė jis. — Tačiau šiemet madinga... — jis sutriko, išvydęs veidrodyje niršų mano žvilgsnį, ir ėmė čeksėti žirklėmis.

Aš nuvažiavau į Brodvėjų.

Policijos automobilių sirenų kauksmas privertė mane stabtelėti. Pirmajame automobilyje pastebėjau įtemptą kapitono Čamberso veidą. Jie praūžė pro mane kaip vėjas!

Ta pati intuicija, kuri nukreipė į Pokleidą, dabar ginė mane paskui Pato vyrus.

Kai pasukau dar kartą, policijos automobiliai jau stovėjo, o Patas su savo padėjėjais skverbėsi pro minią.

Nusekiau paskui juos. Kyštelėjau man kelią pastojusiam mentui savo ženklelį ir licenciją. Jau iš tolo supratau, kas ten susirietęs guli ant asfalto. Bičių mėgėjas, geras mano bičiulis, kurį dar vakar vežiau į Kenelo gatvę...

Patas padėjo man ant peties ranką.

— Pažįsti jį?

— Bobas Houperis. Tikras angelas žemėje... Jis dirbo Kelikiui, vėliau metė jį. Išnešiodavo korespondenciją, atlikdavo smulkius pavedimus.

— Jį nušovė keturiasdešimt penktuoju. Atrodo, tuo pačiu...

— Ką?!

Tai bent smūgis! Tikrai nelaukiau tokio įvykių posūkio.

— Eime, kai ką parodysiu, — paragino Patas.

Čia aš pastebėjau, kad Bobas guli prie vaistinės slenksčio. Mes įžengėme į vidų. Baltas kaip aspirinas vaistininkas išsitempęs stovėjo priešais mentus. Jį apklausė inspektorius Deilas iš kovos su narkotikais skyriaus. Deilas nemėgo manęs nuo tada, kai užbarsčiau jam druskos ant uodegos, — išaiškinau nusikaltimą, su kuriuo jis ilgai ir nesėkmingai plūkėsi.

— Ką čia veikia tas akiplėša šniukštas? — piktokai viauktelėjo Deilas.

— Tą patį, ką ir jūs, — mandagiai atsiliepiau.

— Nešdinkitės!

— Luktelkite, inspektoriau, — įsiterpė Patas. — Maikas Hameris tiria labai rimtą nusikaltimą...

Deilui užteko proto nesiginčyti su inspektoriumi Čambersu, reikšminga figūra policijoje. Be to, Patas turėjo specialųjį išsilavinimą, o Deilas taip ir liko savamokslis.

— Maikas nedirba policijoje, — tęsė šaltakraujiškai Patas, — tačiau jis daug padėjo tiriant šią bylą. Noriu, kad jis susipažintų su padėtimi.

— Okei, — suburbėjo Deilas. — Tegul pasilieka. Bet jei jis vėl nugvelbs įkalčius arba mėgins tai padaryti, aš paduosiu raportą, kapitone.

Deilas negalėjo užmiršti, kaip aš nugriebiau daiktinius įrodymus, pribaigęs vieną šunsnukį, prekiavusį narkotikais.

Išrėžęs savo pareiškimą, Deilas čiupo į nagą išsigandusį vaistininką.

— Pakartokite viską, ką pasakojote. Gal dar ką prisiminsite.

Vaistininkas baimingu žvilgsniu perbėgo mūsų veidais ir sustojo ties kapitonu Čambersu.

— Aš nekaltas, — ėmė jis skųstis Patui. — Aš žymėjausi... Įėjo tas žmogus, kuris dabar guli gatvėje... Jis paprašė nedidelės paslaugos: pakeisti vienus vaistus į... tokius pat. Jis bijojo prarasti darbą... Atleiskite, aš tikriausiai painiai dėstau. Jis išnešiotojas. Jam reikėjo pristatyti į vieną namą mažą banderolę... ar paketėlį... Jis jį išmetė, o kažkas užmynė... Aš pažadėjau duoti jam naujų vaistų. Bet pirmiau turėjau išsiaiškinti, kas buvo paketėlyje. Aš padariau analizę. Negalėjau suklysti, nors neturiu tinkamos aparatūros... Tai buvo heroinas! Iš galinio kambario aš paskambinau policijai. Man įsakė sulaikyti klientą. Aš išsigandau. Jei būčiau bandęs jį sulaikyti, tai jis būtų išsitraukęs pistoletą ar... Aš padorus žmogus, turiu šeimą... — išsitraukęs iš kišenės nosinę, vaistininkas nusišluostė drėgną kaktą. —

Aš užkalbinėjau jam dantis ir staiga matau: tas tipas kiša ranką į pažastį, kur paprastai būna pistoleto dėklas. Tada paėmiau tokios pat formos paketėlį, pribėriau boro rūgšties miltelių ir atidaviau jam. Jis padėkojo, davė man dolerį ir išėjo. Aš puoliau prie lango pažiūrėti, kur jis pasuks. O jis...susvyravo... parkrito... Štai ir viskas. Aš vėl paskambinau policijai...

— Ar nieko nepastebėjote gatvėje?

— Nieko.

— Girdėjote šūvį?

— Ne. Jis susvyravo, o paskui matau, kad teka raudonas... kraujas... Aš nubėgau prie telefono...

— Ar prie jūsų vaistinės nestovėjo automobilis? — Patas pasitrynė smakrą.

Vaistininkas ėmė purtyti galvą, bet staiga apmirė ir nustebęs pažvelgė į Patą.

— Taip... Prisiminiau... Kai lankytojas įėjo, pro šalį pravažiavo kažkoks automobilis. Labai lėtai... O koks automobilis, nepastebėjau.

Mes išėjome laukan ir apžiūrėjome nelaimingąjį Houperį. Aišku, žudikas iššovė ir nurūko Lesingtono aveniu pusėn.

Greta Bobo voliojosi paketėlis su boro rūgštimi. Bobo kišenėse radome kelis dolerius, bibliotekos taloną, mažą bitininkystės žinyną ir dar kelis niekučius.

— Vėl duslintuvas, — Patas sunkiai atsiduso. — Ką pasakysi, Maikai?

— Jei nebūčiau matęs savo akimis negyvo Kelikio, juo labiau jei pats nebūčiau jo nudėjęs, manyčiau, kad Bobą nužudė jo buvęs patronas.

— Iš pradžių įklimpome į prostituciją. Dabar dar ir į narkotinį mėšlą...

— Negi Bobas man melavo, tvirtindamas, jog nebedirba Kelikiui?

Klausiau, nelaukdamas atsakymo, nes niekas negalėjo atsakyti.

Mes pasitraukėme nuo nužudytojo ir užsirūkėme. Staiga man dingtelėjo mintis.

— Patai!

— Ką?

— Mes užmiršome vieną neišaiškintą smulkmeną. Ar prisimeni, kai į Kelikį kažkas šovė pro langą, o paskui jis persikraustė į viešbutį?

— Na ir?..

— Tai labai svarbu — kodėl bandė nužudyti Kelikį?

— Pats Kelikis, bijau, neatsakys.

— Teisingai. O Kingso popieriai sudeginti. Bet kai ką aš turiu! Ar gali atidėti visus reikalus ir važiuoti su manimi?

— Galiu. Bobu užsiims inspektorius Deilas. Tačiau ką nori man parodyti?

Sąmokslininko mina pačiupęs jį už parankės nutempiau prie savo vežėčių. Buvau įsitikinęs, kad paštą jau gavau ir dėžutėje guli vokas, išsiųstas iš Pokdeilo.

Taip ir buvo. Atsiprašiau Pato, kad iškart nepapasakojau voko istorijos.

— Atleisk, Patai, aš buvau velniškai pavargęs... Ir dar atleisk, kad nuslėpiau tą popieriaus skiautę nuo Pokdeilo policijos.

Patas žinojo, kaip dirba provincijos policininkai, tad man nepriekaištavo.

Mes nuvažiavome į banką. Prieš tai Patas paskambino kam reikia ir banko valdytojas sutiko mus meilikaujančia šypsena lyg solidžius klientus. Jis atrakino Pato nurodytą dėžę. Įkalčių prieš Kelikį buvo tiek, jog aš mielai būčiau nudėjęs tą pasiutusį šunį dar kartą.

Sudėjęs visus dokumentus į didelį voką, Patas brūkštelėjo raštelį valdytojui. Kai išėjome iš banko, paklausiau Pato, ką jis rengiasi daryti su tais popieriais.

— Liepsiu vyrams kruopščiai išanalizuoti kiekvieną raidelę, kiekvieną kablelį... Ir pats patyrinėsiu. Gal čia rasime daugiau vertingos informacijos, nei matosi iš pirmo žvilgsnio.

— O aš riedu namo.

— Namo? — Patas užsiliejo juoku. — Gerai, tikiu. Tu juk sąžiningas vaikinas. Nori, ir tau kai ką parodysiu?

Jis atvertė savo užrašų knygutę.

— Dabar aš tau išvardysiu kelias pavardes. Pagalvok, gal buvai kada sutikęs šiuos žmones?

Susikaupiau.

— Henris Stebou, Germanas Seilbis, Telma Diuval, Virdžinija Geims, Konradas Stivensas. Na, pažįsti kurį nors?

— Nė vieno. O kas tai per žmonės?

— Narkomanai. Persisunkę heroinu kiaurai. Nors gręžte gręžk. Įgrūsti į ligoninę giminaičių prašymu.

— Kur gavai tuos duomenis? — paklausiau.

— Iš kovos su narkotikais skyriaus.

— O laikraščiuose jie neminėti... Tokio fakto reporteriai nebūtų pražiopsoję... Svarbiausia — kas jiems tiekdavo narkotikus?

— Inspektorius Deilas įsikąstų sau į nosį, jei tik rastų heroino tiekėją.

— Negi neįmanoma ištardyti tų narkomanų?

— Neįmanoma... Tai žmonės, turintys įtakingų ryšių... Mes negalime jų spustelėti. Žinome tik viena: narkotikai buvo siunčiami paketėliuose, tokiuose, kaip ir mūsų matytas šiandien. Tiesa, šiandienykštis permirkęs krauju.

— Vadinasi... Bobas?! Jis išnešiodavo heroiną, net neįtardamas, kokį darbą dirba. Tiesa?

— Įspėjai. Sužinoję, kad pasiuntinys nušautas, visi tie žmogeliai, besigydantys narkomanai, užčiaups žabtus amžinai.

Man širdį graužė gėla ir apmaudas. Juk kažkas iš šio verslo susikrovė milžinišką kapitalą, o Bobas už skatikus atlikdavo patį pavojingiausią darbą... Ir štai jis negyvas, o mes net negalime priversti kalbėti tų nususėlių narkomanų.

— Patai, čia yra kažkoks ryšys. Štai grandinės nareliai: Bobas ir Kelikis... Kelikis ir Kingsas... Kingsas ir Vikers... Vikers ir Viljamsas... Trūksta kažkokių grandžių, ta-

čiau man atrodo, kad mes užčiuopėme stambią organizaciją... Džekas aptiko ją anksčiau už mus. Todėl jis negyvas. Yra dar kažkas, verčiantis žudiką vis griebtis keturiasdešimt penktojo. Bet kas?

— Viskas, mes vėl grįžome į pradinį tašką, — ištvermingam Patui pakako jėgų pripažinti šį liūdną faktą.

— Ne, Patai, kai kas šviesėja... Iš to suraizgyto kamuolio kyšo siūleliai... Tik nežinia, už kurio truktelėti?

— Trauk, trauk.

— Deja, aš vis dar nenutuokiu, kas žudikas. Įtartiniausi man atrodė Kelikis su Kingsu. Tačiau jie abu negyvi, o žudikas ką tik mestelėjo mums naują auką.

— Vis dar tikiesi nugriebti jį mums iš panosės?

— Taip. Kertam lažybų?

— Ką statai? Išgėrimą?

— Sutinku.

Namuose manęs laukė nemalonus siurprizas. Kyštelėjau ranką į kelnių kišenę ir pastebėjau, kad kažkur dingo mano piniginė, o kartu su ja ir paskutiniai grašiai. Du šimtai dolerių. Velnias! Kur galėjau palikti tą prakeiktą piniginę? Aš apsirengiau ir nusileidau į garažą. Apieškojau savo vežėčias. Nieko. Gal palikau piniginę kirpykloje? Vėl nieko. Už kirpimą ištraukiau keletą smulkių banknotų iš išorinės kišenėlės. Kur dar šiandien buvau?

Pamąstęs nulėkiau pas Šarlotą. Priėjęs mis Mening buto duris, paspaudžiau mygtuką, tikėdamasis išgirsti pažįstamą melodingą skambesį. Tačiau varpelis tylėjo. Tai mane šiek tiek nustebino. Gal name nieko nėra? Tačiau aš aiškiai girdėjau Keti balsą, ji niūniavo dainelę. Tada aš pasibeldžiau.

Keti atidarė. Aš burbtelėjau:

— Labas? Kas nutiko varpeliui? Jis neveikia.

Keti įbedė į mane suglumusias akis. Iš kažkur iššoko Šarlota, mūvėdama gumines pirštines, ant pečių užsimetusi darbinį chalatą.

— Viskas pas mus veikia! Užeikite, Maikai!

Šarlotos akys nušvito džiaugsmu. Nusitraukusi pirštines ji apkabino mane.

— Mielasis! Aš taip džiaugiuosi, kad grįžai.

Mes ilgai bučiavomės. Akies krašteliu pastebėjau, kad Keti smalsiai ir pavydžiai spokso į mus.

— Trečias nereikalingas! — šnipštelėjau į jos pusę.

Keti plykstelėjo raudoniu ir išnyko. Šarlota prigludo prie manęs, padėjo ant peties galvą, pasitrynė į skruostą.

— Pasiliksi? — sukuždėjo.

— Ne.

— Bet kodėl? Juk grįžai!

— Kažkur pamečiau savo piniginę. Įtariu, jog pas tave.

Piniginę tikrai radau už kušetės pagalvėlės.

— Perskaičiuok pinigus, — nusišypsojo Šarlota. — Jei būčiau radusi juos anksčiau, būčiau ištraukusi šimtinę, kad mano namuose pradėtum kruopštų tyrimą. Geriausia — miegamajame.

— Švaistūnė. Kokį chalatą čia vilki?

— Kai pabeldei, dirbau savo fotolaboratorijoje. Ryškinau juosteles. Nori pažiūrėti?

Tamsiame kambarėlyje ji uždegė raudoną žibintą ir aš pasilenkiau prie atvaizdų, plaukiojančių didelėje vonelėje. Paėmiau vieną.

Nuotraukoje išvydau keistą žmogų. Jis sėdėjo ant kėdės. Rankos surištos, veidas perkreiptas.

Šarlota irgi pasilenkė prie nuotraukos.

— Kas jis? — paklausiau, bučiuodamas Šarlotos ausį.

— Pacientas... Iš mano ligoninės. Jį atvedė Gilas Kingsas.

— Kas jam?

— Nieko ypatingo. Tiesiog jis hipnozės būsenoje. Tas žmogus buvo kleptomanas. Aš daug su juo kalbėjau ir išsiaiškinau, kad vaikystėje jis kamavosi klaikiame skurde. Jis nieko neturėjo. Pradėjo vogti... Vėliau tapo pasiturinčiu žmogumi, tačiau vis tiek kniaukdavo viską, ką matydavo.

Kai paaiškinau jam tokio elgesio motyvus, žmogus sutiko atlikti hipnozės seansų kursą. Dabar jis sveikas.

Ji įdėjo nuotrauką į džiovintuvą.

Aš apsižvalgiau. Tiek įrangos... O taip... Nuotrauka — brangus malonumas. Reikėtų pamąstyti apie savo pajamų gausinimą.

Išvydusi nukabusį mano žandikaulį ir išgirdusi sunkų atodūsį, Šarlota susijuokė:

— Kai tik susituoksime, užkalsiu šį kambarį. Juosteles duosiu ryškinti fotostudijai.

— Na jau ne! Nenoriu atimti iš tavęs mažų džiaugsmų.

Svaigau, bučiuodamas ją tamsiame kambarėlyje, šviečiant raudonai šviesai. Susikibę už rankų, nuslinkome į svetainę.

— Maikai, gal nueikime šįvakar į kiną? — pasiūlė Šarlota.

— Puiki mintis. Aš užvažiuosiu tavęs pasiimti. Bet... Tu vėl manęs neišgirsi, — mostelėjau ranka į durų varpelį.

— Skambutis veikia! — sušuko Šarlota. — Mes tavęs negirdėjome, nes Keti buvo įjungusi dulkių siurblį.

Nenorėjau palikti jos, tokios meilios, glaudžios, nuostabios... Bet vis tiek užsimaukšlinau skrybėlę.

— Lauk manęs aštuntą.

— Gerai, mielasis.

Šarlota gracingai pūstelėjo man oro bučinį.

12 skyrius

Vos neįvariau siuvėjui šoko, nes tik prieš porą savaičių buvau atnešęs jam pataisyti kostiumą, suraižytą peiliu vieno gangsterio, paskui atsiunčiau kostiumą, kurį perplėšė azijietis ir juočkis, o šiandien atkėblinau su kulkos prakiurdytu švarku. Ačiū Dievui, kai ką jis jau buvo pataisęs. Pataręs man būti atsargiam, siuvėjas pažadėjo pirmadieniui kruopščiai užadyti vargšą švarką.

— Tačiau jei kitą kartą jus vėl apšaudys iš automato, — subambėjo jis, — taisymas užtruks daug ilgiau.

Grįžau namo puikiai nusiteikęs. Dar ant slenksčio išgirdau, kaip plyšojo telefonas. Metęs kostiumą ant kėdės stvėriau ragelį.

Skambino Patas.

— Aš pamaniau, Maikai, kad norėsi išgirsti balistikos laboratorijos išvadas.

— Netempk gumos!

— Kulka, nužudžiusi Bobą, paleista iš to paties keturiasdešimt penkto kalibro revolverio, kurio mes ieškome.

— Tai viskas?

— Mes patikrinome Kelikio revolverį. Jis naudojo jį tik vieną kartą Pokleide, kai šovė į tave. Išsiaiškinome šio ginklo kilmę. Jis pakeitė daug savininkų, galiausiai pateko į rankas vienam stambiam palūkininkui, pas kurį išgulėjo kelerius metus. Paskui jį nusipirko Kelikis, pasivadinęs Džonu Mastersu.

— Ačiū, Patai.

Padėjęs ragelį, iš nustebimo ėmiau barbenti į jį pirštais. Kodėl Kelikis pasivadino Mastersu? Ko jis bijojo? Tiesą sakant, man buvo šlykštu raustis to niekšo praeityje. Net jei Patas ras Kingso popieriuose ką nors įdomaus, jo jau nebenuteisi. Jis miręs. Taigi jis jau apmokėjo savo sąskaitą. Ir atsakymų turiu ieškoti kitoje vietoje...

Telefonas vėl sučirškė. Aš jau buvau pavalgęs, persirengęs ir ruošiausi važiuoti pas Šarlotą. Velniuodamasis pakėliau ragelį. Skambino Mirna. Ji paprašė atvykti pas ją rytoj iš pat ryto. Patikinau ją, jog atlėksiu kuo anksčiau.

Džeko mirtis palaužė Mirną ir aš džiaugiausi galėdamas bent kiek sušvelninti jos skausmą. Labiausiai bijojau, kad Mirna iš nevilties nesigriebtų heroino... Geriau, jei ji sutiktų šaunų vaikiną, pagimdytų vaikų...Pavėlavau pas Šarlotą tik penkias minutes, o ji jau siautėjo taip, lyg būtų pralaukusi manęs visą vakarą.

— Maikai! Kodėl pavėlavai? — rūsčiai paklausė mis Mening.

— Tu gi žinai tą Niujorką, gatvėse — vieni kamščiai.

— O aš jau maniau, kad tu vėl užsiimi nimfomanių problemomis!

— Velniop visas iškrypėles! Eime į kiną.

— Į kokį filmą? — suminkštėjo Šarlota.

— Norėčiau pažiūrėti kokį kietą kovinį detektyvą. Žodžiu, aštraus siužeto filmuką. Gal aš išmoksiu ko nors naudingo iš tų vyrukų. Pravers senatvėje.

— Okei.

Tokį radome nedideliame kino teatre. Susėdome beveik tuščioje salėje, o detektyvas pasirodė kaip reta nuobodus ir painus, nors šaudė ir gaudė be perstojo.

Po filmo mes nučiuožėme į barą. Aš paprašiau atnešti alaus. Šarlota žvilgtelėjo į mane ir taip pat užsisakė alaus.

— Na, kam gi, — kilstelėjau antakius. — Užsisakyk ką nori, galbūt konjako. Turiu pakankamai pinigų.

— Tačiau aš iš tikrųjų mėgstu alų ir gersiu tiktai alų, — erzino mane Šarlota.

— Nagi, nagi, nepaisant visų tavo aristokratiškų polinkių, mieloji, gali būti kukli, kai nori. Regis, atsieisi man ne taip brangiai, kaip maniau anksčiau.

— O jei mums pritrūks pinigų, tai aš prisiminsiu savąjį gydytojos diplomą, — man į toną atitarė Šarlota. — Aš dirbsiu dieną ir naktį!

— Niekada! — atrėžiau. — Noriu, kad mano teisėta žmona sėdėtų namuose. Trokštu matyti ją šalia savęs dieną ir naktį...

— Paklausyk, mano džiaugsme, tačiau juk tu dar nepasipiršai man! Ir kodėl tu toks tikras, jog aš sutiksiu?

— Tuoj pasitaisysiu.

Suėmęs jos liauną rankutę delnais, pabučiavau ir pažvelgiau jai į akis.

— Mis Mening, ar tekėsite už manęs?

Jai užėmė kvapą. Šarlota bandė nusijuokti, bet vietoj to vos nepravirko.

— Taip, Maikai, — sušlamėjo ji, glamonėdama lūpomis mano kaklą. — Aš myliu tave!

— Jei taip, baik alų. Mums jau laikas važiuoti. Turime skubėti į sapnų karalystę. O gal užmiršai, kad mes rytoj pakviesti į svečius?

— Tik vieną bučinį! — sudejavo Šarlota.

Kažkokie tipai prie baro žvilgčiojo į mus pašaipiai kriuksėdami, tačiau mes nekreipėme į juos dėmesio. Bučiavomės kaip pašėlę.

— Kada aš gausiu sužadėtuvių žiedą? — reikliai paklausė Šarlota.

— Kitą savaitę. Kai tik sutvarkysiu visus reikalus, iškart šiaušime pas teisėją.

— Maikai!

— Ką?

— Aš laiminga!

Palikę tuščius stiklus ant staliuko, nužingsniavome prie durų. Pakeliui žengtelėjau porą žingsnių į šoną arčiau baro. Sugriebęs nemandagius girtuoklius už plaukų, stuktelėjau galvomis vienas į kitą. Jų akys sustiklėjo, o liežuviai nutįso žemyn. Tegul dabar pakriuksi...

Šią sceną stebinčiam barmenui net žandikaulis atvipo. Pamojau jam ranka ir išvedžiau Šarlotą iš baro. Akies krašteliu pastebėjau, jog mano paglostyti vyrukai gražiai sugulė ant grindų.

Keti, aišku, jau miegojo. Kad nepažadintų tarnaitės, Šarlota ranka prilaikė varpelio šerdį.

Mes nusimetėme apsiaustus.

— Nori išgerti? — paklausė Šarlota.

— Ne.

— O ko nori?

— Tavęs.

Ji puolė man į glėbį ir dusdama šnibždėjo, kad tokie žodžiai jai gražiausia muzika. Jos krūtinė aistringai kilojosi.

— Maikai, ištark dar kartą: "Aš noriu tavęs, aš myliu tave!.."

Uždėjęs delnus ant pečių, švelniai ją atstūmiau.

— Mieloji, neturime užsimiršti... Kitaip tu prarasi nekaltybę anksčiau, nei nueisime pas teisėją. Užteks ir bučinio... Aš juk ne geležinis...

— Neišeik... Susituoksime rytoj... — suaimanavo ji.

Pašėlusiai spaudžiamas, aš atbulom traukiausi durų link. Kai pravėriau duris, Šarlota prilaikė skambalėlį. Jai pavyko nuvogti nuo mano lūpų dar vieną bučinį.

Naktį mane kamavo košmarai. Sapnavau, kad Velda, sužinojusi apie būsimas mano vedybas, gėdingai išveja mane iš agentūros.

Viešpatie, o kaip apie tai pasakyti Veldai?

Kokia laimė, kad rytui pasilikau skardinę šalto alaus! Po košmariško sapno ir staigaus pabudimo, suzvimbus žadintuvui, šaltas alus nuskaidrino mano sielą.

Aš nusimaudžiau. Gerai būtų ko nors užkrimtus. Virtuvėje radau svogūnų ir bulvių, nuskutau jas ir pakepinau ant sviesto. Viengungio pusryčiai... Nieko, greitai viskas apsivers kitaip. Išsiviriau kavos. Jei bulves galėjai valgyti iš bėdos, tai kava tikrai buvo gera.

Skambtelėjau Mirnai. Ji pareiškė, kad bus pasiruošusi aštuntą valandą ir paprašė nevėluoti.

Laiko turėjau į valias, tad susukau Šarlotai.

— Alio? Tinginėle, tu dar lovoje?

— O, taip... Vakar ilgai negalėjau užmigti. Kaip tu drįsai palikti mane tokios būsenos!..

Aš išsišiepiau iki ausų.

— Man ši naktis taip pat buvo sunki. Kada atvyksi pas Bilemi?

— Kai tik baigsiu visus darbus.

— Ar nežinai, kas ten lakstys po kortus?

— Meri su Ester atkapstė kažkokius čempionus...

— Sekso? — pralinksmėjau aš. — Okei, važiuok kuo greičiau. Lauksiu.

Išgirdau lūpų cvaktelėjimą.

Paskui paskambinau į savo biurą, bet Veldos neradau. Paskambinau jai į namus. Žinojau, kaip sunku apmauti mano sekretorę, tad sukaupiau visą valios stiprybę.

— Sveika, Velda. Tai aš.

— Ir ko jūs taip anksti pakilote? — įtariai paklausė ji.

— Šiandien turiu sutvarkyti svarbų reikalą...

— Reikalą?

— Jei paskambins Patas, tai perduok, kur manęs ieškoti. Aš vykstu į Bilemi užmiesčio rezidenciją. Jis žinos...

Velda tylėjo, bandydama išlukštenti tikruosius mano ketinimus. Galiausiai ragelyje nuvilnijo atodūsis:

— Gerai... Būkite atsargus. O kuo man įsakysite užsiimti?

— Savimi. Ilsėkis ir džiaukis gyvenimu.

— Kada grįšite?

— Matyt, pirmadienį.

— Aišku, Maikai. Nepamirškite savisaugos, Maikai. Iki pasimatymo.

Velnias, išsisukau! Ar įtaria Velda apie mano santykius su Šarlota? Ką ji padarys, išgirdusi, jog aš vedu, — pravirks ar skambiai nusijuoks? Na ir dilema! Jei ne Šarlota, tai aš neišleisčiau iš nagų Veldos. Tačiau Šarlota sugebėjo pakabinti mane pirma. Velnias, na ir pakliuvau į keblią padėtį!

Mirna sutiko mane ant slenksčio. Man suspaudė širdį, žvelgiant į jos sunykusį veidą, tamsius ratilus po akimis, liudijančius kankinančią nemigą. Paėmęs jos lagaminą padėjau Mirnai įlipti į automobilį. Ji buvo skoningai apsirengusi. Užuodžiau net kvepalų aromatą... Kad tik jos vėl nepavergtų narkotikai! Nepasakojau jai apie žmogžudysčių virtinę. Net apie Džeką vengiau kalbėti. Tegu ji prasiblaško ir pailsi. Vargšė mergaitė, jai likimas skyrė tiek smūgių!

Spidometro strėlytė prilipo prie skaičiaus — 80. Kelias tuščias, oras puikus. Parkų alėjomis vaikštinėjo auklės su vaikučiais.

Atitrūkau nuo liūdnų minčių, tačiau kai vėl pažvelgiau į Mirną, ji verkė. Svetima laimė jai vėl priminė skaudžią jos pačios dalią.

Tada aš ėmiau plepėti apie tenisą. Smagiai pasampro-

tavau apie seseris Bilemi, stengdamasis įtraukti Mirną į pokalbį. Mirna atsakinėjo ne itin rišliai. Beje, greitai ji susitvardė.

Prie Bilemi vilos jau stovėjo kelios prabangios vežėčios. O aš maniau, kad būsiu pirmas!

Mus pasitiko viena iš Bilemi. Spėtinai mečiau:

— Labas, Meri!

— Sveikas, Maikai!

Šortai ir ažūrinė palaidinukė. Aukštas kaklas ir rusva bambutė. Ir kojos! Negalėjau atplėšti nuo jų akių. Eidama Meri pabandė prisiglausti prie manęs. Kaip jos susitiks — Meri ir Šarlota? Prisiminęs Šarlotą, pamėginau įbrukti tarp mūsų kūnų Mirnos lagaminą. Meri sukikeno.

Namas jau buvo paruoštas svečių priėmimui. Mirną nuvedė į jos kambarį ir kambarinė ėmė kraustyti jos lagaminą. Meri padėjo man. Labai glaudžiai.

Vos tik likome vieni, ji uždėjo rankas man ant pečių ir saldžiai sumurkė:

— Gal padėti tau užsivilkti sportinį kostiumą?

— Manai, jo reikės? Man sekasi tik rinktinės sporto šakos. Labiausiai aš mėgstu maratonus bare arba kelis raundus lovoje.

— Kovai pasiruošusi! — ji vos nenusimetė tų paskutinių skiaučių, kurios per stebuklą dar laikėsi ant jos kūno.

— Tu laikai mane vertu priešininku? — atvirai šaipiausi.

— Ir dar kokiu! — plėšriu grobuonies žvilgsniu ji nuvėrė mane nuo galvos iki kojų.

Man netgi pasirodė, kad girdžiu prislopintą urzgimą. Pasijutau nejaukiai ir sumurmėjau, jog noriu grįžti prie automobilio pasiimti daiktų. Meri nenorėjo manęs paleisti, sekė paskui lyg ištikima vergė. Mes grįžome labai greitai.

Mano kambarys labiau panėšėjo į milžinišką miegamąjį. Prabangi didžiulė lova, matyt, buvo skirta sekso galiūnų žaidimams. Sumečiau, jog tokioje aikštėje laisvai tilptų septyni žmonės.

Šįkart Meri neaušino veltui burnos, ji tiesiog puolė ma-

ne. Norėdamas kuo greičiau ja atsikratyti, apdovanojau aistringu bučiniu.

— Viskas, Meri. Išeik. Aš noriu pailsėti ir persirengti.

— Aš netrukdysiu!

— Trukdysi! Aš nemėgstu rengtis matant moterims.

— O kaip anąsyk?

— Tada buvo tamsu. O dabar diena ir saulė plieskia lyg padūkusi.

— Mes užtrauksim užuolaidas! — Meri atsitūpė keturpėsčia, smailu liežuvio galiuku laižydama lūpas.

Suvokiau, kad paėmęs ją jėga, suteikčiau neapsakomą palaimą. Karščio banga užliejo mane. Tramdydamas pats save, pakėliau įkaitusią moterį, smarkiai papurčiau ir išgrūdau už durų.

— Koks drovus, — sušnypštė įžeista katytė, prieš man užtrenkiant duris.

Už lango pasigirdo riksmai ir per akimirksnį Meri išdulkėjo iš galvos. Aš puoliau prie lango. Du geltonsnapiai pliekėsi pievelėje. Jie nemokšiškai kūlė vienas kitą, tai nukrisdami, tai vėl atsikeldami. Keletas tokių pat pienburnių drąsino juos šūksniais ir juoku. Dykūnai! Pešasi dėl kokios nors vištelės, stovinčios čia pat ir sąlančios iš laimės.

Atsinešiau iš vonios ąsotį vandens ir atidaręs langą šliūkštelėjau jį ant gaidžiukų galvų. Kaip ir reikėjo laukti, jie gėdingai nešė kudašių.

Meri laukė manęs pirmame aukšte, prie laiptų. Mes su Mirna nusileidome beveik vienu laiku. Meri įsižeidė ir nusisuko. Nejaugi galėsiu atsipūsti? Kad taip būtų!

Eidami į teniso kortą sutikome... Meri. Ne, žinoma, tai ne Meri, tai buvo Ester. Tačiau kokios jos panašios!

Ester santūriai pasisveikino. Jos šaltas žvilgsnis jaudino mane labiau nei karštos Meri glamonės. Smagu būtų įkaitinti tą ledkalnį.

Ester pristatė mane svečiams. Aš svaidžiau į ją šnairus, smalsius žvilgsnius, visai nesidomėdamas svečiais. Jiems aš irgi nerūpėjau. Būsimas turnyras kaitino jausmus ir visi aplinkiniai gyvai spėliojo, kas laimės.

Aš pats ne itin mėgau tenisą. Meri pabandė sužaisti su manimi vieną kėlinį, bet greitai aš pradanginau kamuoliuką ir žaidimą teko nutraukti. Suradusi kamuoliuką Meri numetė raketę ir klestelėjo ant suolo, atstatydama mano žvilgsniui ilgas įdegusias kojas.

— Maikai, tu teisus: pergales tu laimi ne sporte. Kam mes tada gaištame laiką? — kaprizingai papūtė lūpas.

— Nusiramink, Meri. Imk pavyzdį iš sesers — ji tokia kukli, dorybinga...

— Na, jei prašnekai apie dorovę, vadinasi, greitai atsidursi Ester sąraše.

— Kokiame sąraše?

— Meilužių! O gal tikiesi, kad Ester — nekalta?

Meri garsiai nusikvatojo, atlošdama pečius, o kojomis išdarinėdama kažkokius šokių piruetus.

— Žinau visus jos meilužius.

— Turbūt įsiteiksiu tau, sakydamas, jog tavasis meilužių sąrašas daug ilgesnis?

— Tai jau taip! — išdidžiai atkirto ji.

Nusprendžiau pakeisti temą.

— Meri, ar šiuose namuose galima gauti gaivinančių gėrimų? Parodyk man barą.

Bare mane nustebino seserų Bilemi apdovanojimų už sporto pasiekimus gausybė. Taurės, medaliai, kažkokios graviruotos vazos. Keista, kad tokių daiktų demonstracijai parinktas baras. Nors, tiesą sakant, kur būna daugiausia vyrų, jei ne čia? Akivaizdu, jog sesutės mėgsta dominuoti ne tik lovoje, bet ir sporto arenoje.

Meri paliko mane ramybėje ir aš ėmiau mėgautis burbono skoniu. Vos tik išsausinau taurę, atidus juodaodis barmenas vėl pripylė stiklą.

Užsuko Mirna. Ji išgėrė sodos vandens ir išėjo. Paskui į girdyklą suvirto triukšminga kompanija. Ryžtingai numalšinę troškulį didoku viskio kiekiu jaunuoliai išrūko linksmintis toliau. Į barą žvilgtelėjo vienas iš gaidžiukų, kurių kovos įkarštį atvėsinau vandeniu. Jis bandė man kažką

paaiškinti, tačiau aš nebuvau nusiteikęs klausytis geltonsnapio ir išmečiau jį pro duris.

Dar po dešimties minučių supratau, kad nuobodžiauju. Jei čia būtų Šarlota, mes ką nors sugalvotume. O gal paieškoti Meri? Aš ėmiau lyginti Meri su Šarlota, ir antrosios pliusai akivaizdžiai nusvėrė. Meri valdo gyvuliška aistra, nepasotinamas seksas... Šarlota daug protingesnė, subtilesnė, įdomesnė. Nors... Ką gi man veikti?

Gal persirengti? Savo kambaryje užsivilkau kostiumą, patikrinau revolverį, pašliaužiojau iš kampo į kampą ir galiausiai atsiguliau ant lovos. Bare išgertas burbonas suveikė kaip migdomieji.

Kai atmerkiau akis, virš manęs spindėjo pats gražiausias veidas pasaulyje. Šarlota! Ji atvažiavo! Šarlota dvelkė svaigiu aromatu. Ji meiliai paglostė man galvą ir pabučiavo.

— Maniau, tu lakstai po pievas, skindamas man gėles! — nusišypsojo ji. — O tu, pasirodo, druniji!

Aš sutrikau.

— Atleisk, brangioji. Kelinta valanda?

— Pusė aštuonių vakaro.

— Vakaro?!

— Taip, brangusis. Einu, paieškosiu Mirnos. Tu irgi nusileisk žemyn, — ji staiga užliejo kambarį sidabriniu juoku. — Nuo pagalvės tau skruoste įsispaudė raukšlės.

Velniai rautų! Šokau į vonią ir ėmiau taškyti veidą šaltu vandeniu. Paskui pamėginau išlyginti raukšles ant švarko. Šiaip ne taip apsitvarkęs žengiau į laiptinę.

Meri manęs tykojo.

— Per vakarienę tu sėdėsi šalia manęs, — griežtai pareiškė ji.

Atsidusęs nuspūdinau į milžinišką valgomąjį, primenantį futbolo aikštę. Svečiai jau sėdosi prie stalo. Radau savo vietą, nes ant servetėlės buvo užrašyta mano pavardė. Laimei, Šarlota sėdėjo priešais, Mirna — greta jos. Jos gyvai plepėjo, ir ačiū Dievui, nes Meri po stalu su mano kojomis išdarinėjo tokias įmantrias figūras, jog vos jai nespyriau.

Apžvelgęs svečius, pastebėjau pažįstamą veidą. Tik-

rai buvau matęs tą padžiūvusį tipą, kuris kažką aiškino kaimynei, šakute braižydamas lėkštę. Žmogus pajuto atkaklų mano žvilgsnį. Jis kelis kartus nužvelgė mane ir, atrodo, pažino. Jis pasisuko profiliu ir aš prisiminiau, kad jį mačiau mis Džu linksmybių namuose tądien, kai buvo nužudyti Kingsas ir Vikers.

Aš palinkau prie Meri.

— Sakyk, kas tas tipas, sėdįs štai ten — tarp šnekios brunetės ir storulio?

— Garmonas Vilderis, šeimos advokatas. Jis tvarko mūsų finansinius reikalus. O kuo jis tave sudomino?

— Aš mačiau jį...

— Tikriausiai teisme. Kažkada jis buvo puikus advokatas, laimėdavo beveik visas baudžiamąsias bylas, kurių imdavosi... Tačiau visa tai — praeityje. Dabar jis turi ramų darbą.

— A...

Pamačiau, kad Šarlota rodo man kažkokius ženklus. Paskui ji užčiuopė po stalu mano koją ir skaudžiai užmynė. Bijau, kad nuo tų moteriškų glamonių greitai klibikščiuosiu tik su ramentais.

Meri įtariai pašnairavo į mus abu. Demonstratyviai atstačiusi krūtinę ji sušlamėjo man į ausį:

— Įsidėmėk, šiąnakt tu — mano.

Teko stuktelėti jai alkūne. Meri aiktelėjo.

Po vakarienės svečiai patraukė į lauko teniso aikštelę, virš kurios jau įsiplieskė prožektoriai.

Aš atsisėdau tarp Šarlotos ir Mirnos. Net iš čia matėsi, kaip atrieda vis nauji ir nauji automobiliai. Nejau sesutės pakvietė į turnyrą visą valstiją? Susirinko daugybė žmonių. Mes nespėjome užsiimti vietų ant suolo, liko tenkintis žolyte.

Pasirodė arbitras. Jis paskelbė tenisininkų pavardes ir turnyras prasidėjo.

Vaikinai turbūt klasiškai žaidė. Aš nelabai supratau šios sporto šakos subtilybių, tad mieliau stebėjau publiką. Labiausiai man patiko, kaip sirgaliai sukioja galvas: į vie-

ną pusę, į kitą pusę, į vieną, į kitą... Jie šėlo po kiekvieno sėkmingo smūgio kaip vaikai.

Vos prasidėjus antrajam kėliniui, Mirna pakilo ir pasiskundė, kad jai skauda galvą. Ji išėjo, o į jos vietą įsibrovė Meri. Šarlota arba buvo pasinėrusi į žaidimą, arba apsimetinėjo, kad nepastebi Meri priekabių.

Nimfomanė visai suįžūlėjo. Atsainiai kumštelėjusi Šarlotą, ji pareiškė:

— Maikas man reikalingas. Ar galiu pasigrobti jį minutėlę? Noriu pristatyti jį kai kam iš svečių.

— Dėl Dievo.

Šarlota padovanojo man šypseną. Ji reiškė pasitikėjimą. Taip, Šarlotai nebuvo ko bijoti ir pavydėti, nes mano širdis priklausė jai. Na, o Meri... Mielai būčiau sugniaužęs rankas ant jos gerklės. Jei padaryčiau tai čia, prožektorių šviesoje, reginys būtų kur kas smagesnis, nei rakečių pliaukšėjimas per kamuoliuką ir tas bruzdesys korte.

Meri tempė mane į krūmus.

— Palauk, tu juk norėjai mane kažkam pristatyti, — šiurkščiai griebiau ją už rankos.

— Tu ne tik drovus, bet ir naivus, — nusišaipė Meri. — Tiesiog trokštu pabūti su tavimi dviese.

— Meri, tada buvo kitos aplinkybės... Tačiau nuo to vakaro daug kas pasikeitė. Mes su Šarlota nusprendėme tuoktis. Ir aš...

— Manęs tai nejaudina! Be to, aš visai nenoriu tekėti. Man reikia tavęs, o ne sutuoktuvių žiedo.

— Meri, tu gyva pagunda, tu patinki vyrams. Tačiau negalima elgtis lyg grobikei! Tai man gerokai gadina nuotaiką. Jei tu rečiau maišytumeis mano kelyje...

Pamokslavau gal kokį dešimt minučių. Meri pavyko įtempti mane į atokiausią vietą, kur net mėnulio šviesa negalėjo prasiskverbti. Aš aušinau burną, nematydamas Meri veido ir nežinodamas, kaip ji reaguoja į mano pamokslą. Regis, ji murmėjo kažką apie mano tvirtas rankas ir stangrų pilvą. Išsėmęs argumentų atsargas, pagaliau užsičiaupiau. Tada ji paskelbė savo sąlygą:

— Aš būsiu protinga ir nė piršteliu tavęs neliesiu, jei... Jei padovanosi man paskutinį bučinį.

— Gerai, — pasidaviau, — paskutinį...

Aš apčiuopiau jos rankas ir... Ta besotė katė buvo nuoga! Kol aš bandžiau apšviesti jos protą, Meri spėjo nusirengti! Ji apsivijo mane aistringai, karštai... Neįstengiau atstumti nuo savęs to kūno — saldžios ir svaigios nuodėmės įsikūnijimo. Ji apsiautė mane iš visų pusių ir galiausiai prarijo...

Turnyras baigėsi, bet dauguma žiūrovų vis dar sėdėjo ant suolų. Jie plepėjo, smaguriaudami ledais...

Pamačiau Šarlotą, o greta jos — šviesiaplaukį pliuškį. Mane draskė prieštaringi jausmai: ir pavydas, ir kaltės jausmas vienu kartu. Žvelgdamas į jos gyvą, išraiškingą veidą, į susižavėjimo pilnas jauniklio akis, supratau, kad neturiu nė menkiausios teisės priekaištauti. Kruopščiai nuvaliau veidą nosine, nupurčiau kostiumą ir priėjau prie Šarlotos.

— Kur buvai? — atsistodama paklausė ji.

— Turnyre. Koviausi už savo garbę, — pompastiškai atsakiau.

— Ir kas nugalėjo? — pajuokiamai nutęsė Šarlota. — Oi! Kokia aš netaktiška. Man nederėtų klausinėti.

— Viskas gerai, mano garbė nenukentėjo, — sumelavau. — Tavoji irgi.

Pats save įtikinėjau, jog mano širdis tikrai priklauso Šarlotai, o tai, kas įvyko tarp mūsų su Meri — gryna biologija.

— O aš, beje, mąsčiau apie būsimą mūsų namų židinį... — pradėjo Šarlota.

Ją pertraukė klaikus riksmas. Iš pradžių pamaniau, kad vienas iš sirgalių pernelyg karštai reagavo į mylimo žaidėjo nesėkmę. Tačiau žvilgtelėjęs į rėkiantįjį žaibiškai puoliau prie jo.

Ant namo slenksčio stovėjo paslaugusis juodaodis bar-

menas. Klaidžiame šviesos ir šešėlių žaisme aš mačiau, kaip jis tirta ir drebančia ranka rodo į antrąjį aukštą.

Atstūmęs jį kaip viesulas nulėkiau laiptais.

Mirnos kambario durys buvo praviros. Ant grindų tysojo kambarinė, matyt, apalpusi. Ir šalia — Mirna. Jos krūtinė buvo užlieta krauju. Pakėlęs nejudrią ranką pabandžiau užčiuopti pulsą. Jo nebuvo.

Atidaręs langą šūktelėjau barmenui, kad nieko neleistų į namą. Paskui paskambinau vidaus ryšiu apsauginiams ir įsakiau neišleisti iš dvaro nė vieno automobilio, nė vieno žmogaus.

Šalia namo, tolėliau nuo svečių minios, stoviniavo kažkokie vyrai darbiniais kombinezonais. Kaip ir spėjau, tai buvo sodininkas ir jo parankiniai. Nusileidau ir priėjau prie jų.

— Ar name yra ginklų?

— Taip, misteri, — atsakė vyresnysis. — Šeši karabinai ir vienas medžioklinis šautuvas.

— Paimkite karabinus. Name — lavonas. O tai reiškia — žudikas kažkur čia, jis negalėjo pasislėpti...Sodininkas vėpsojo į mane kaip į beprotį. Parodžiau jam savo ženklelį.

— Nedelskite! Turėsite kuo akyliau saugoti namą ir artimiausias apylinkes. Šaukite į kiekvieną, kuris bandys pabėgti.

Jie linktelėjo.

Tada aš kreipiausi į minią, kviesdamas laikytis ramiai ir tyliai. Trumpai paaiškinau padėtį. Svečiai suerzėjo, o viena isterikė ėmė spiegti.

— Klausykite manęs, — kietai iškaliau. — Niekas, iš čia esančių, neturi teisės palikti nusikaltimo vietos. Jus seka ginkluoti žmonės. Jie šaus į kiekvieną, bandantį sprukti. Pagalvokite apie savo alibi. Raskite žmogų, šalia kurio sėdėjote per turnyrą. Ir nebandykite gudrauti, nes policija išplėš tiesą su mėsa. Savo pačių naudai elkitės protingai ir šaltakraujiškai.

Išvydau baltą kaip sniegas Šarlotos veidą. Ji palietė mano ranką.

— Kas?

— Mirna. Ji grįžo pas Džeką.

— Ar galiu kuo nors padėti? Surask seseris Bilemi.

Šarlota nuskubėjo jų ieškoti. O aš pasikviečiau barmeną.

— Sakyk, drauguži, ar visą laiką stovėjai prie durų?

— Taip, — jis vis dar tirtėjo. — Aš... maniau, gal kas užsigeis išgerti... Ir norėjau pažiūrėti, kaip vyksta žaidimas... Tačiau nebuvau pasitraukęs...

— Ką matei?

— Mergina... Ji įėjo ir pakilo laiptais. Bet neišėjo. Daugiau niekas neįėjo, Dievas liudininkas!

Jo akys lakstė į šalis.

— Niekas? Nagi, dar pagalvok! — viauktelėjau.

— Galbūt... Aš minutėlę nusisukau išgerti alaus. Tik nesakykite mano šeimininkėms, kad pažeidžiau jų draudimą! Jos mane atleis.

— Ir tu dar šaukiesi Dievą į liudininkus! Minutės pakanka, kad žudikas užbėgtų laiptais į viršų ir iššautų! Beje, dabar mes patikrinsime, kiek laiko tu užtrukai. Eik į barą.

Jis grįžo su alaus skardine. Dabar žinojau tiksliai, kad žudikas turėjo dvidešimt sekundžių.

— Ar ėjai taip pat, kaip ir tada? Alų išgėrei čia ar bare?

— Čia, misteri.

Jis net rado prie slenksčio tuščią skardinę. Paliepiau jam saugoti duris, o pats nusprendžiau apeiti pastatą.

Išsiaiškinau štai ką — iš tikrųjų namai buvo du: senas ir naujas. Juos jungė užrakintos durys. Galinis išėjimas irgi užrakintas. Liko tik durys, kurias saugojo barmenas. Visi pirmojo aukšto langai buvo uždaryti.

Tikėjausi, kad žudikas slepiasi namo viduje. Įžengęs pradėjau kopti laiptais. Kambarinė raudojo. Pasodinau ją ant viršutinio laiptelio. Merginą ištiko šokas, tad nieko doro iš jos neišgavau.

Pasirodė Šarlota su seserimis Bilemi. Meri su Ester

ėmė rūpintis kambarine, o aš paprašiau Šarlotos susisiekti su kapitonu Čambersu. Tegul tučtuojau atvažiuoja.

Mirnos kambaryje buvo tylu ir baisu. Pridariau duris. Džekas... Ir dabar Mirna... Nė neabejojau, kad juos nužudė vienas ir tas pats žmogus.

Apžiūrėjau žaizdą. Kaip pirštu į dangų — keturiasdešimt penktasis.

Mergina vilkėjo melsvą paltą. Jo klostėse radau kulką. Tiksliai — keturiasdešimt penktasis. Kulka pervėrė kiaurai. Ant kilimo pastebėjau baltų miltelių žiupsnelį. Man pasirodė, jog kažkas bandė tuos miltelius surinkti. Išėmęs iš vidinės kišenės voką, prispaudžiau jį prie grindų ir pirštu įstūmiau šiek tiek miltelių.

Atidžiai apžiūrėjau negyvą kūną. Mirnos kumščiai buvo kietai sugniaužti. Vargais negalais atlenkiau dešinės rankos pirštus. Po nagais kažkas bolavo. Keli įstrigę jos pačios palto plaušeliai.

Ji nesikankino. Šūvis — ir viskas. Bet kodėl?! Ji netilpo į tą logikos grandinę, kurią mes su Patu taip kruopščiai nėrėme. Ji niekada nebuvo įsipainiojusi į prostituciją. O narkotikai? Aš prisiminiau nelaimingąjį Bobą Houperį. Jį nušovė tada, kai jis išbarstė miltelius.

Dar kartą kibiu žvilgsniu apmečiau kambarį. Tikriausiai nerasiu pirštų atspaudų, patyręs žudikas jų nepalieka.

Aš tūžau. Mylėjau Mirną kaip seserį. Tiesą sakant, branginau ją kaip ir Džeką.

Kada tai baigsis?! Man norėjosi kaukti šuns balsu.

Ester, Meri ir Šarlota šokinėjo aplink kambarinę. Meri laistė ją viskiu, Šarlota dėjo ant kaktos kompresą su ledu, Ester trynė skruostus.

— Ar ji pajėgs atsakyti į porą klausimų? — niūriai paklausiau.

— Pabandyk, — atsiliepė Šarlota. — Tik neversk jos. Jei persistengsi, viskas baigsis nervų priepuoliu.

Pritūpęs ant kulniukų, aš paglosčiau merginos ranką.

— Jums geriau? Ar galite kalbėti?

Ji žvelgė į mane kiaurai. Paskui linktelėjo.

— Turiu jus kai ko paklausti... O tada eisite čiūčia liūlia. Jūs ką nors matėte?

— Aš tvarkiau kambarius... Nieko nemačiau.

Ji sunkiai tarė žodžius, vis dar neatsipeikėdama.

— Ar girdėjote šūvį?

— Ne.

Duslintuvas... Na žinoma, tas pats braižas.

— Kodėl įėjote į mis Devlin kambarį?

— Aš norėjau sutvarkyti jos drabužius. Ir staiga... ji... guli...

Kambarinė pravirko.

— Paskutinis klausimas. Nurimkite... Ar lietėte ką nors mis Devlin kambaryje?

— Ne. Išvydau ją... Daugiau nieko neprisimenu.

Paprašiau Šarlotos duoti kambarinei raminamųjų ir paguldyti į lovą. Dar kartą šnektelėjau su barmenu. Tas irgi negirdėjo šūvio.

Revolveris su duslintuvu — stambus daikčiukas, kišenėje jo nepaslėpsi.

Griežtai priminiau barmenui, kad saugotų duris kaip savo akį, nieko neįleistų ir neišleistų. Jis užrakino duris ir parodė man raktą.

Meri jau užsipylė viskiu. Čiupusi už parankės, Ester nuvedė ją į miegamąjį.

Greičiausiai žudikas čia, šiame name. Įsmuko jis vidun pro paradines duris per tas dvidešimt sekundžių, kol barmenas lakstė alaus. Laiko pakako vienam šūviui. O štai išeiti niekšas nespėjo.

Aš tikėjau barmenu. Vargu ar jis susitarė su žudiku, laiko tam buvo per maža, o dar paprasčiau buvo vaikiną tiesiog nušauti.

Išsitraukęs iš dėklo revolverį ėmiau dairytis po kambarį. Veikiau itin atsargiai, suprasdamas, kad žudikas gali tykoti manęs pačioje netikėčiausioje vietoje — iššokti iš už durų, iššauti pro užuolaidas...

Visi antrojo aukšto kambariai buvo tušti. Visi langai uždaryti iš vidaus. Vėl įžengiau į Mirnos kambarį. Jo lan-

gas buvo praviras, tai prisiminiau tiksliai. Žudikas galėjo pasprukti pro jį! Tačiau kaip? Juk antras aukštas. Šoksi — kaulų nesurinksi. Apačioje — betono danga.

Ištyrinėjęs langą, po juo radau fasadą juosiantį siaurą karnizą. Bet ant karnizo neužtikau jokių pėdsakų.

Ir staiga aš pastebėjau gaisrininkų kopėčias, maždaug devynių pėdų atstumu nuo lango. Jei žudikas iki jų nusigavo, tai žemę pasiekti — vienas juokas. Bet kaip žudikui ant jų pastatyti savo koją? Siauras karnizas neišlaikytų suaugusio žmogaus svorio. Žudikas būtų nudribęs... Na ir galvosūkis!

Dešinysis smilkinys siuntė į mano smegenis skausmo signalus. Aš sunkiai nuraminau įsiaudrinusią Meri, kuri nenorėjo nei sėdėti, nei gulėti, o vis ieškojo viskio. Laimei, netrukus pasirodė Patas su svita: nuovados vyrai ir vietiniai policininkai.

Patas gan greit užčiaupė vietinius, ir jie netrukdė mums, kol aš dėsčiau, kas čia atsitiko.

Koroneris nustatė mirties faktą.

— Kada šauta? — paklausė Patas.

— Maždaug prieš dvi valandas. Tikslus laikas bus nustatytas po skrodimo, dabar tai neįmanoma.

Mano galva nusviro. Mirną nužudė tada, kai mes su Meri dulkinomės krūmuose.

— Kiek žmonių pastate?

— Kviestinių svečių sąrašą turi Ester Bilemi, — atsiliepiau. — Man pavyko gan greitai sukelti ant kojų namo apsaugą. Tikiuosi, niekas nespėjo pasprukti.

— Reikia surinkti svečius ir tarnus. Pradėsime nuo svečių.

Patas stovėjo hole, laikydamas rankoje sąrašą, ir garsiai šūkčiojo pavardes. Kiekvienas, išgirdęs savo pavardę, privalėjo pakelti ranką ir kulniuoti į kampą, prie lango. Mentai tylėdami stebėjo. Ką nors sugudrauti buvo neįmanoma.

Patas patikrino penkiasdešimt žmonių. Bet štai jis ištarė Garmono Vilderio pavardę. Niekas nepakėlė rankos.

— Garmonas Vilderis! — pakartojo Patas.

Advokatas dingo. Pasišaukęs vieną iš savo padėjėjų, Patas kažką įsakė. Patikrinęs dar keletą žmonių, Patas ištarė Čarlzo Šermano pavardę. Tyla.

— Čarlzas Šermanas!

— Kas jis? — paklausiau Ester.

— Advokato Vilderio padėjėjas. Mačiau abu turnyre. Kur gi jie dingo?

Aš apmaudžiai susiraukiau, nes nesugebėjau organizuoti kietos apsaugos. Beje, Vilderis su Šermanu tikriausiai išmovė tuoj pat, vos buvo rastas Mirnos kūnas.

Patas vėl pasikvietė padėjėją. Dabar ant kojų bus sukelta visa Niujorko policija. Vilderis su Šermanu toli nenuskuos.

Kai sąrašas buvo baigtas, mes nustebome, išvydę visą krūvą nekviestų svečių. Tai buvo ponai, mėgstantys paūžti kitų sąskaita ir sulekiantys į vakarėlius be pakvietimo, būdami tikri, kad gausioje minioje niekas nesiaiškins jų "status quo". Tokių dykūnų susirinko apie dvidešimt.

Mes su Patu susitarėme, kas ir ką apklausinėsime. Aš — tarnus, ponus veltėdžius, mis Mening ir dvynukes Bilemi. Patas — svečius.

Atsikrenkštęs Patas paskelbė:

— Ledi ir džentelmenai! Čia nužudytas žmogus. Didžiam mano apgailestavimui, visi, esantys name, įtariami žmogžudyste. Visi be išimties. Jus visus privalome apklausti, ir tai neišvengiama. Kiekvienam būtinas alibi. Mes norime išsiaiškinti, kur ir su kuo jūs buvote nusikaltimo metu. Žmogžudystė įvyko, — Patas pažvelgė į laikrodį, — prieš dvi valandas penkiasdešimt minučių. Už melagingus liudijimus baudžiama, jūs tai žinote. Klausimų yra?

Išsigandę scenos dalyviai prislėgtai tylėjo.

Aš nusivedžiau savuosius į valgyklą. Pirmiausia nusprendžiau apklausti tarnus. Visi turėjo alibi, tad ramia sąžine juos paleidau. Ponai dykaduoniai irgi įrodė neprisidėję prie nusikaltimo. Meri buvo su manimi, jos alibi patvirtinau aš pats. Ester visą laiką sukiojosi prie arbitro, ir tai

paliudijo visi. Išprašiau visus už durų, trokšdamas bent kiek pabūti su Šarlota.

— Mieloji, man plyšta galva, — pasiskundžiau.

— Aš pabučiuosiu, ir viskas praeis, — nusišypsojo ji.

— Beje, kur tu buvai prieš tris valandas?

— Buvau ten, kur tu mane palikai! — įsiuto Šarlota. — Beje, kol tu lakstei, mane šiek tiek prablaškė vienas blondinas. Jis vardu Haidomas. Ir dar vienas sukosi aplinkui. Nežinau jo pavardės, nešioja tokią juokingą barzdelę, kaip varnos uodegą.

— Gerai, Šarlota, aš prisiminsiu — blondinas ir barzdočius.

Mes išėjome į holą. Patas jau irgi buvo baigęs apklausą ir rankiojo raportui reikalingus popierius. Jis įsakė saviškiams surašyti visų dalyvių adresus ir tada išleisti juos namo.

— Tačiau jūs neturite teisės išvykti iš Niujorko, — garsiai apreiškė Patas.

Visi turėjo alibi. Nebuvo prasmės laikyti tų žmonių.

O mes su Patu įklimpome į mėšlą ligi pat ausų.

Svečiai stumdydamiesi puolė prie savo vežėčių. Vienas po kito išvažinėjo automobiliai. Laikas ir man su Šarlota palikti šią liūdną vietą.

Šarlota neužsivilko palto, tik užsimetė jį ant rankos. Nužingsniavome atsisveikinti su seserimis. Kaip ir reikėjo tikėtis, Meri drybsojo visiškai girta, tad mus palydėjo Ester. Aš pabučiavau jai ranką.

Šarlota neturėjo automobilio, nes atvažiavo traukiniu. Pasodinau ją į savąjį kabrioletą, ir mes lėtai nuriedėjome miesto link. Su kiekviena mylia mano įniršis yis augo. Lyg pasiutęs šuo troškau aukos, į kurią galėčiau suleisti savo iltis.

Žudikas penkis kartus apvyniojo mane aplink pirštą! Penkis kartus! Penki lavonai brėžė užburtą ratą, kurio aš nepajėgiau pertraukti. Ką ten aš! Nokautuota visa Niujorko policija! Pradėjo Džeku, baigė Mirna. Ratas užsidarė. Ir nė vienos padorios versijos!

Šarlota tyliai verkė. Ašaros ritosi nuostabiu jos veidu, nosis paraudo, vokai išpurto. Raminančiai paplojau jai per petį. Vargšė Šarlota! Pakliūti į tokią padėtį. Aš mačiau daug mirčių. Aš pats sėjau mirtį. Tačiau Šarlota buvo toli nuo visų gyvenimo šlykštynių... Ir štai tuo purvu ji apdrabstoma...

Prisiminiau Vilderį su Šermanu. Ką jie pasakys, kai juos pačiups policija? Jų rankos nešvarios, tai aišku kaip dieną. O gal tai tie patys žmonės, nepatekę į įtariamųjų sąrašą, apie kuriuos aš kažkada kalbėjau Patui. Ne, vargu...

Vilderiui ir Šermanui nepavyks pasprukti nuo farų, nes žmonių medžioklė — seniausias ir mėgstamiausias vyrų užsiėmimas. Tiū tiū! Pirmyn, policijos šunys! Jei bėglių rankose išvysite blyksint metalą, šaukite! Į kaktą, o dar geriau — į kojas, kad nusikaltėliai ilgiau pasikankintų. Galite būti tikri, kad jus už tai apdovanos ir pagirs: "Šaunuoliai!"

Aš netrokštu nei šlovės, nei medalio, todėl ir nesu jūsų gretose. Man rūpi tik teisingumas. Aukščiausias teisingumas. Aš pats — Dievo rykštė.

Mes privažiavome Šarlotos namą.

Išlipau iš ratų ir atidariau jai dureles.

— Užeisi minutėlei? — viltingai paklausė ji.

Žvilgtelėjau į laikrodį, dabar rodė pusę pirmos.

— Ne, jau vėlu. Noriu pabūti vienas. Reikia pagalvoti.

Ji ištiesė kaklą, atkišdama putnias lūpas. Pabučiavau ją. Aš mylėjau Šarlotą, aš geidžiau jos! Na, o kitos moterys... Elgiausi su jomis be kompleksų, pagal aplinkybes... Šarlota buvo saulė, tačiau mane džiugino ir mažų žvaigždučių šviesa.

— O rytoj? Užsuksi? — Šarlota pakuteno mano skruostą švelniu piršteliu.

— Vargu.

— Užšok, Maikai! Kitaip nesusitiksime iki trečiadienio.

— Kodėl? O pirmadienį?

— Pažadėjau seserims Bilemi papietauti su jomis. Jos klaikiai išsigandusios, ypač Ester. Meri elgiasi blogai...

— Ką gi, — atsidusau, — jei rytoj nepasimatysime,

paskambinsiu tau pirmadienį, o trečiadienį eisime pirkti sutuoktuvių žiedų.

Mes dar kartą pasibučiavome. Sekiau akimis, kol Šarlota nupleveno į flygelį ir išnyko už durų.

Metas namo. Reikia pajudinti smegenis. Penki lavonai... O jei žudikas tyko ir šeštos aukos?

Turiu išnarplioti šią bylą. Dabar arba niekada.

13 skyrius

Trinktelėjęs tą prakeiktą žadintuvą (kam išvis jį užsukau?!), išgirdau lietaus stuksenimą į langą. Oras — šlykštus. Nuotaika — suknista.

Aš atsistojau ir su pižama nulingavau į virtuvę. Aišku, reikėtų nusiprausti, tada bent kiek pažvalėčiau. Tačiau iš tiesų man į viską buvo nusispjaut. Į save — taip pat.

Nešdamas į kriauklę lėkštes, probėgšmais žvilgtelėjau į veidrodį. Ū! Snukis neskustas, plaukai susivėlę, akys užputusios...

Šaldytuve radau paguodą — daugybę alaus skardinių. Dar turėjau kelis pakelius cigarečių. Dabar norėčiau tik laikraščius pavartyti...

Atidariau paradines duris ir man po kojomis nuvirto visa krūva laikraščių. Išplėšiau visus reklaminius bei iliustruotus puslapius ir išmečiau į šiukšlių dėžę. Tada atsisėdau ir puoliau sklaidyti tai, kas liko. Nieko įdomaus...

Pasiėmęs nedidelį radijo imtuvą ilgai ieškojau tinkamos muzikos. Ir vėl nesisekė... Va tau ir sekmadienis!

Senas krėslas girgždėdamas priėmė mane į savo glėbį. Suspaudžiau rankomis galvą. Jaučiausi lyg palaidotas po storu smėlio ir akmenų sluoksniu.

Ir vis dėlto kažkas buvo... Kažkokia smulkmena, detalė, kurios aš niekaip neprisiminiau. Saga? Sraigtelis? Vinutė? Smeigtukas? Tačiau kas būtent? Man dingojosi dar dar — ir aš tai pamatysiu. Štai jis... Bet kas?!

Alus nesuteikė man palaimos. Aš užsimerkiau. Kodėl

mūsų smegenys sukonstruotos taip, kad jose reikia raustis lyg žemėje, ieškant valgomų šaknelių? Kodėl aš toks bukas? Kodėl man taip sunku? Kodėl žudikas iki šiol nebaudžiamas atiminėja kitų žmonių gyvybes?

Kodėl, kodėl, kodėl?..

Aš praradau laiko nuojautą. Valgiau, gėriau, rūkiau, užmigau ir vėl prabudau, bandydamas įminti tuos begalinius "kodėl?" Vakare suskaičiavau, kad per dieną išmaukiau penkiolika skardinių alaus. Tiksėjo laikrodis. Kokia smulkmena, kokia detalė? Ką aš pražiopsojau?

Įjungiau šviesą. Šaldytuvas tuščias, o kampe — kalnas tuščių skardinių ir sumaigytų cigarečių pakelių. Net lova man trenkė, kai išsekęs griuvau ant jos.

Naktį sapnavau žudiko veidą. Jis šlykščiai kvatojosi. Prabudau išpiltas šalto prakaito. Širdis pašėlusiai daužėsi. Žudiko veidas ištirpo, nors ausyse vis dar skambėjo ledinis juokas. Aš vėl prasmegau į nebūtį. Grandinės... Ant jų su išsukiotais sąnariais kabo Džekas, Bobas, Mirna ir dar kažkas... Jie ten, už stiklo, dar gyvi. Aš noriu išdaužti stiklą, turiu du revolverius, šaudau iš abiejų vamzdžių. Bet stiklas lieka sveikas. O žudikas, išgama, kvatoja...

Pirmadienis. Lietus. Jis net nemano liautis.

Burnoje jaučiu bjaurų skonį. Jis liko netgi tada, kai išsivaliau dantis. Paskui prisiverčiau nusiskusti. Užsimetęs apsiaustą patraukiau į restoraną. Prarijau pusryčius ir nudrožiau į barą išmesti poros stikliukų. Gėriau viskį kaip vandenį. Gėriau ir galvojau...

Ant baro sienos kabojo laikrodis. Žvilgtelėjau į jį — beveik šešios vakaro. Dienos nebėra.

Panorau užrūkyti, nuleidau ranką į kišenę, ieškodamas cigarečių, ir užčiuopiau voką. Vokas? Štai ką aš visą laiką bandžiau prisiminti! Šalia negyvos Mirnos išbarstyti milteliai! O Viešpatie!

Pasiteiravau barmeno, kur artimiausia vaistinė, ir galvotrūkčiais nukūriau tenai. Šie tiek pasimuistęs vaistininkas paėmė voką su milteliais ir ėmė bambėti, jog darbo die-

na jau baigėsi, o jis ir taip visą dieną ant kojų nuo pat ankstaus ryto. Tačiau išpylęs savo graudų monologą nudrožė su voku už širmos daryti analizės.

Aš patrypčiojau vietoje, pažvelgiau pro langą, priėjau prie veidrodžio ir ėmiau taisyti kaklaraiščio mazgą.

Vaistininkas išlindo iš už širmos ir pervėrė mane keistu žvilgsniu. Netardamas nė žodžio, ištiesė voką. Ant jo didelėmis raidėmis buvo užrašyta trumpai ir aiškiai: "Heroinas".

Aš pasisukau ir instinktyviai žvilgtelėjau į veidrodį. Ir staiga visi grandinės nareliai susijungė — narkotikai ir veidrodis. Veidrodis ir narkotikai...

Aš paskubom numečiau vaistininkui kelis žalius ir išlėkiau į gatvę. Viskas išaiškėjo! Mano atradimas mane pritrenkė. Jei ne praeiviai, tai būčiau sudrebinęs artimiausias apylinkes laukiniu riksmu. Iš laimės jaučiausi esąs septintame danguje. Daugiau nebėra klausimų! Tiktai atsakymai!

Ir staiga aš stabtelėjau tarsi galvon daužtas. Vos nenugriuvau lygioje vietoje. Argi aš laimingas? Argi aš galiu būti laimingas?

Grįžęs į barą, užsisakiau dar vieną viskio porciją, nurijau gurkšnelį ir mano galvą susuko girtas svaigulys.

Ką gi, laiko aš turiu pakankamai.

Neskubėdamas įžengiu į holą ir ignoruodamas liftą užkopiu laiptais. Buto durys, aišku, užrakintos, tačiau aš apdairiai pasiėmiau kartu ir visrakčių pundelį. Paskutinis visraktis tiko ir aš įslinkau vidun.

Tylu. Nėra nė gyvos dvasios. Daiktai gyvena savo ypatingą gyvenimą, ilsėdamiesi nuo šeimininkų. Nusprendžiau nedegti šviesos. Tamsa visada suteikia pranašumą. Juk aš puikiai žinau baldų ir daiktų išsidėstymą.

Apčiuopęs krėslą patogiai įsitaisau jame. Ant staliuko stovi vazelė su kažkokia gėlyte, jos lapeliai kutena man skruostą. Reikia stumtelėti vazą toliau.

Kas dar? Reikia pasirengti.

Aš atsisegu dėklą, ištraukiu revolverį, atlaužiu gaiduką.

Jau pasirengęs. Aš laukiu žudiko. Aš atkeršysiu už Džeką. Čia — siūlo galas. Išraizgiau visą kamuolį.

Jei ne viena mažytė žudiko klaidelė, aš taip nieko ir nebūčiau supratęs. Nusikaltėliai visada suklysta. Jie kruopščiai kuria savo planus, tačiau koks nors niekingas kupstelis apverčia jų surėstą vežimą. Mes, sekliai, amžinai ieškome to mažyčio aplaidumo ženklo... Mes mėgstame logiką, bet dažniausiai viską lemia ne logika, o elementari sėkmė.

Džekai, aš tau pažadėjau, kad pribaigsiu žudiką taip, kaip ir jis tave. Jis raitysis tokiose pačiose kančiose. Šiandien aš išpildysiu savo pažadą! Jokios elektros kėdės, jokios dujų kameros! Tiktai mano kulka. Iš žudiko pilvo lėtai tekės kraujas — kartu su gyvybe. O aš žiūrėsiu ir džiaugsiuosi. Taip ir bus!

Mano keturiasdešimt penktasis maloniai svėrė ranką. Aš nesinaudosiu duslintuvu. Noriu, kad šūvis sudundėtų kaip griausmas, kaip Dievo bausmė. Žudikas tuojau ateis. Jis nežino, kad aš jo laukiu. Išvydęs mane, mėgins šauti pirmas. Tačiau aš nepadovanosiu jam tokios galimybės. Ne, šiandien fortūna jį paliks.

O gal suteikti jam paskutinį žodį? Šansą pasiteisinti. Ne! Man nereikia jokių pasiteisinimų! Jis neišsipirks. Aš priversiu jį išgerti visą mano paniekos ir neapykantos taurę.

Viskas baigta. Džekai, jis eina... Girdžiu lengvus jo žingsnius.

Durys lėtai atsivėrė. Žmogysta sustingo ant slenksčio, lyg būtų pajutusi mano dingimą.

Šviesa! Šarlota dar nemato savo brangiojo Maiko, aš sėdžiu ir tyliu. Ji nusivelka paltą, pakabina jį ir tik dabar pastebi mano kojas.

Vis dėlto tos moters ištvermė pavydėtina. Šarlota net nešūkteli. Tik jos veidas persimaino ir pro kosmetinį sluoksnį prasimuša raukšlelės.

Taip, Džekai, tai Šarlota. Dieviškoji Šarlota! Jautri,

švelni, protinga... Šarlota — gydytoja, malšinanti skausmą. Šarlota, dievinanti vaikus ir vežiojanti juos parke. Šarlota, kurios kūno tobulybę galėjai lyginti tik su nuostabiu graikų deivių marmuru. Šarlota — žudikė.

Ji vis dar kažko viliasi ir šypsosi man. Jos šypsena įtempta. Dabar Šarlota apsimes, jog džiaugiasi mane matydama, tačiau iš tikrųjų ji mato tik mano revolverį, nutaikytą į jos pilvą.

— Maikai, brangusis, kodėl nepaskambinai? Bet aš vis tiek laiminga. Kodėl sėdi tamsoje? Tu šaunuolis, kad atėjai. Keti kaip visada turbūt pamiršo užrakinti duris... Jai šiandien išeiginė, ir mes pagaliau pabūsime dviese. Ir prašau, Maikai, paslėpk tą revolverį. Aš nemėgstu tokių kvailų pokštų.

— Aš viską žinau, Šarlota.

Ji sustingsta lyg statula. Paskui suraukusi antakius žengteli du žingsnelius... Ji puikiai vaidina nuostabą, sutrikimą ir netgi pyktį. Jei nebūčiau perkandęs tos paslapties, tai patikėčiau kiekvienu jos gestu. Tiesiog nepriekaištinga vaidyba, kad nieko neprikiši. Geniali aktorė ir tiesiog geniali režisierė viename asmenyje; pati stato kruvinus spektaklius ir pati atlieka pagrindinį vaidmenį.

Šarlota atrodo taip natūraliai, kad mano galvoje sukirba abejonės, o gal aš ne visai teisus?

Tačiau aš nuveju šalin tą išdavikišką mintį.

— Beviltiška, Šarlota. Veltui stengiesi, man akių nebeapdumsi. Tai — galas.

Jos veidas pasidarė toks baltas kaip švarus popieriaus lapas.

Ji tikriausiai prisiminė mano priesaiką — nubausti nusikaltėlį. Šarlota sakė, jog renka apie mane informaciją. Be abejo, ji žinojo, kad aš vykdau savo pažadus.

Ji prisimena, kaip prisiekiau paleisti žudikui žarnas. O žudikė — tai ji pati. Nusikaltimas išaiškintas, nusikaltėlio laukia bausmė.

Mis Mening paėmė cigaretę, užsirūkė... Regis, jai ding-

telėjo idėja, nes skruostai parausvėjo, akys gyvai blykstelėjo...

Nesiruošiau paisyti jos iliuzijų. Ji mirs. Mano keturiasdešimt penktasis atliks savo įprastą misiją.

— Maikai... — lipšniai suburkavo Šarlota ir užgesino ką tik pridegtą cigaretę.

— Tylėk! Aš praregėjau. Dar vakar negalėjau patikėti tuo, kas man badė akis. Šiandien aš ramus ir laimingas. Seniai nejaučiau tokio malonumo, nes žinau žudiko vardą ir galiu jį nubausti. Mirnos žmogžudystė išsklaidė visus debesis. Keturios ankstesnės mirtys panėšėjo į buko sadisto ar kuoktelėjusio maniako darbą. Todėl ir neradome motyvo, negalėjome surėsti nė vienos logiškos konstrukcijos. Tau velnioniškai sekėsi — niekas nesugebėjo susieti tų žmogžudysčių viena su kita. Mudviem su Patu smegenys ištino bemąstant ir vis tiek nieko doro nesugalvojome. Tačiau nė vienas iš mudviejų beveik neabejojo, kad visi tie žmonės žuvo dėl vienos ir tos pačios priežasties. Džekas buvo iš prigimties seklys. Nesvarbu, kad pastaruoju laiku jis dirbo draudimo kompanijoje. Tačiau šį kartą ir jis nesuprato, kad pagriebė plika ranka apnuogintą laidą. Į Džeką kibo aštrus, baisus, mirtinas priešas. Tu, Šarlota. Džekas nepažino priešo, prisidengusio nuostabios ir mielos moters kauke, kol nepasirodei jo bute naktį...

Šarlota pravirko. Tikromis ašaromis. Ji nesistengė atrodyti kenčianti — ji kentėjo. Aš buvau žiaurus. Bet mano žiaurumas — tik gryni juokai palyginti su tuo, ką padarė mis Mening!

— Tau pakako pinigų. Madinga profesija leido uždirbti jų vis daugiau ir daugiau. Tačiau tavo alkis pinigams buvo nepasotinamas... Tu troškai turtų ne tam, kad švaistytum juos savo malonumui, tu norėjai jaustis pasaulio šeimininke. Studijuodama žmonių ydas bei silpnybes, įgijai nors mažytę, bet visgi valdžią. Tau ji patiko. Tačiau tu puikiai supratai, kad tik turtai suteiks tau būtiną valdžią — beribę ir besąlygišką. Tavęs nedomino žmonos, motinos vaidmuo,

nors ir prisiekinėjai mylinti vaikus bei svajojanti apie didelę šeimą. Tu ne tokia moteris, kad priklausytum nuo vyro. Tu siekei kito tikslo. Ir tau pasisekė, nes tavo ligoninė tapo ta auksine gysla, kurios ieško daugelis, galbūt ieško visą gyvenimą, tačiau neranda. O tu radai! Tu radai būdą greitai ir gausiai padidinti savo pajamas. Šlykštų ir niekingą būdą...

Šarlotos akys patamsėjo. Ji kažką sumanė. Nežinojau ką, bet jaučiau, kad be žiaurios kovos mis Mening nepasiduos. Nors Šarlotos rankos nevalingai karojo, tačiau smakras išsitiesė, išdidžiai pakeldamas galvą. Žvelgiau į grakščias ilgas įdegusias kojas ir man į galvą ėmė belstis nuodėmingos mintys. Ne! Ne! Neturiu galvoti apie ją kaip apie moterį. Ji — žudikė.

— Iš pradžių tu dirbai viena. Tavo klientai iš aukštuomenės — turtingi žmonės. Tu gydei juos nuo nemigos, išsėtinės sklerozės, nervinio išsekimo... Tavo kvalifikacija ir žavesys leido įgyti jų pasitikėjimą. Vėliau pradėdavai jiems skirti preparatų, į kurių sudėtį įeidavo ir heroinas. Iš pradžių mažytėmis dozėmis, bet pamažu tas dozes didindavai... Daugybė pacientų tu pavertei narkomanais. Nieko neįtardami, jie jau nebepajėgė apsieiti be tavo "vaistų" ir klojo už juos milžiniškus pinigus. Jie galėjo užsimokėti! Tu gaudavai heroiną savo kanalais. Kaip gydytoja, tu daug ką galėjai, be to, tavęs niekas net neįtarė... Tuomet tavo kelyje pasipainiojo Gilas Kingsas. Tai buvo atsitiktinė pažintis, bet jūs iš pirmo žvilgsnio supratote vienas kitą. Tu išsiaiškinai, kaip Kingsas užsidirba pragyvenimui. O paskui įvykiai klostėsi taip. Tu pasiūlei mediciną studijuojančiam uoliam studentui išbandyti hipnozę, — aišku, eksperimentiniais tikslais. Kas jam beliko daryti. Kingsas sutiko. Užhipnotizuotas Kingsas viską tau išklojo. Kai seansas baigėsi, tada tu Kingsui pareiškei, jog viską apie jį žinai. Ir nusprendei, kad jis jau tavo rankose. Tačiau Gilas pasižymėjo kietu charakteriu. Jis nebuvo žalias naujokėlis, nors ir žavėjo jaunu veideliu. Kingsas tave perkando ir šios jū-

sų kautynės baigėsi lygiosiomis. Aš varčiau tavo knygą "Psichinių ligonių gydymas hipnoze". Mažai ką supratau, tik atkreipiau dėmesį, kad knyga išmarginta ženklais bei pastabomis. Aš pažįstu Kingso braižą. Tai jo ranka paspalvino knygą. Kingsas tapo itin uolus, kai buvo paliestos gyvybiškai svarbios jo egzistencijos problemos. Gilas kėsinosi į tavo vietą, Šarlota, — narkotikai pelningiau už prostituciją, ar ne?

Šarlotą stovėjo tylėdama, įsitempusi kaip styga. Viešpatie, ką ji daro?! Pakėlusi dešinę ranką Šarlota palietė viršutinę palaidinukės sagą. Atsegė. Paskui antrą... Jos akys degė. Putlios raudonos drėgnos lūpos kvietė.

Krestelėjęs galva tęsiau savo monologą:

— Jūs su Kingsu sekėte vienas kitą, laukdami priešininko klaidos. Jo mergyčių verslas klestėjo, o tavo kišenes kimšo turtingi narkomanai. Sąžiningas, įžvalgus ir protingas Džekas įtarinėjo Kingsą. Kartą jis padėjo jam išsipainioti iš keblios padėties, bet pajuto dvoką. Ėmė stebėti, analizuoti. Paskui Džekas atsitiktinai sutiko Ailin Vikers, kraštietę, ir ta jam išsiliejo. Pradėjo ryškėti tikrasis Kingso veidas. Džekas išsiaiškino, kada viešnamyje vyks eilinė orgija. Kingsas buvo pagrindinis tokių "pasirodymų" režisierius. Džekas nusprendė tą dieną surengti gaudynes... Tačiau grįžkime prie tavęs, brangioji. Juk tavęs Džekas neįtarinėjo. Bet jis žinojo, kad palaikai dalykinius santykius su Kingsu. Džekas sumanė pasikalbėti su tavimi ir pakvietė į vakarėlį. Atėjusi išvydai ant Džeko stalo universitetų metraščius. Tu protinga, Šarlota, tu viską supratai, kad Džekas pagavo Kingsą ant kabliuko. Tu pati troškai "suryti" studentą, tačiau bijojai policijos įsikišimo, nes Kingsas galėjo "suskilti" jau per patį pirmą tardymą ir pakišti tave mentams. Ką daryti? Ir tu radai išeitį. Reikia pašalinti žmogų, užvirusį šią košę. Grįžusi namo iš vakarėlio, tu atjungei skambalėlį, kad Keti nieko negirdėtų, o pati vėl nudūmei pas Džeką. Tu turėjai Džeko Viljamso buto raktą — išeidama "atsitiktinai" jį priglaudei. Džekas miegojo. Bet

jis prabudo, kai įjungei šviesą. Tada jis suprato, tačiau buvo per vėlu. Tu įsegei jam kulką į pilvą ir stebėjai jo agoniją. Jis bandė paimti ginklą nuo kėdės, bet tu ją atstūmei. Ką tada jautei? Gali neatsakyti. Tu nužudei žmogų pirmą kartą. Baimė ir azartas, šiurpinanti rizika ir dirginantis smegenis malonumas... Atspėjau?

Šarlota ištraukė palaidinukę iš sijono. Drabužiai abejingai čežėjo... Atsegusi rankoves, Šarlota lengvu, nepastebimu judesiu nusimetė palaidinukę. Liemenėlės ji nedėvėjo — aukštai stamantriai krūtinei nereikėjo jokių atramų. Rankos — liaunos, švelnios, lanksčios, pasirengusios apkabinti tave bet kurią akimirką. Tos rankos bet ką galėtų išvesti iš proto. Prisiminiau, kaip Šarlota prašė, kad pasilikčiau nakčiai, kaip glostė mane... Galvos mostu ji išdraikė ant pečių sidabrinius žvilgančius plaukus. Tokia jauna ir geidžiama...

Mano gerklėje įstrigo kažkoks sprangus gumulas ir aš užsikosėjau.

— Nušovusi Džeką, tu išsinešei tuos keturis pavojingus metraščius, kurie nesunkiai padėjo identifikuoti Kingsą su Hamsunu. Metraščiuose radusi bendras Kingso-Hamsuno ir Ailin nuotraukas parodei jas Gilui, tuo pačiu papasakojai, kad Džekas jį medžiojo. Tuomet Kingsas buvo priverstas paaiškinti, kas tokia — Ailin. Paskui tu pareikalavai, kad Gilas susitiktų su prostitute ir priverstų ją tylėti. Tu nežinojai, kad aš spėjau pasikalbėti su Ailin dar prieš Kingso pasirodymą. Aš tiesiog matau, kaip viskas vyko toliau. Nepastebėta tu prasmukai į viešnamį ir nugalabijai juos abu. Tu buvai įsitikinusi, kad prostituciją kontroliuojanti gauja nesikreips į policiją, tik patyliukais sumes lavonus į upę. Tačiau čia užgriuvome mes. Tu persigandai, bet laimei, leisdamasi laiptais pastebėjai Džu. Viešnamio šeimininkė paspruko pro slaptas duris, įtaisytas po laiptais. Tu irgi pasinaudojai tuo keliu! Niekam ir į galvą nedingtelėjo aiškintis, ar tu pati turi alibi. Beje, tu, kaip apdairus žmogus, tikriausiai pasirūpinai patikima prie-

danga. Mes įtarėme visus kitus, tarp kurių įtartiniausiai atrodė Kelikis. Beje, apie Kelikį. Gilas vakarėlyje padaugino viskio ir prasipliurpė Kelikiui, jog tu žinai apie jo nešvarius darbelius. Todėl Kelikis ir juodavo kaip audros debesis. Tada tu supratai — kažkas vyksta. Prispaudei Gilą, ir šis prisipažino, kodėl Kelikis prastai nusiteikęs. Kelikis kėlė tau grėsmę, kaip ir Kingsas, tad pabandei jį nudėti šaudama pro langą. Tada Kelikis išsigandęs persikraustė į viešbutį. Policija jį spaudė pasakyti įtariamojo pavardę, o jis paminėjo manąją. Tas niekšas, apsigimęs sukčius, siaubingai bijojo silpnos moters! Jis norėjo, kad aš savarankiškai ją susekčiau ir demaskuočiau. Kai Kelikis suprato, jog tyrimas tūpčioja vietoje, o lavonų kalnas vis auga, jis nusprendė tave nudėti, taip sakant, smogti išankstinį smūgį. Ne į mane, o į tave, brangioji Šarlota, šovė Kelikis iš automobilio, kai mes vaikštinėjome Centriniame parke. Ne mane, o tave jis sekė. Vildamasis, jog tu negyva, jis nurūko į Pokdeilą, į koledžą, kur Kingso kambaryje buvo paslėpti jo surinkti dosjė. Tuose rinkiniuose buvo tiek kompromituojančios medžiagos, jog mūsų Džordžas iškart būtų tūpęs į elektros kėdę, jei popierius būtų pačiupusi policija. Aišku, gaila, kad aš jį nukepiau neištardęs. Bet neturėjau kitos išeities.

Įsmeigusi į mane akis, Šarlota apčiuopomis atsegė sijoną. Plazdėdamas sūkuriu jis nusileido ant grindų. Dieve, kokios kojos! Tobulos formos plokščias pilvas, lygios šlaunys, mažos ir grakščios pėdos... Kojos gana raumeningos, tačiau šitai tik suteikia joms pikantiškumo. Liemuo lieknas kaip paauglės, dieviška krūtinė ir pritrenkiančios kojos... Jei Šarlota filmuotųsi Holivude, vien už šį kadrą gautų milijoną. Dabar jos kūną dengė tik kelnaitės. Po permatomu audiniu bolavo šviesūs plaukeliai... Šarlota buvo natūrali blondinė nuo galvos ligi kojų. Kažkodėl ta mintis įstrigo į mano smegenis.

— Bobas Houperis... Neplanavai jo mirties. Jis buvo patikimas vykdytojas, kuris neįtarė, kokį vaidmenį atlieka

tavo versle. Anksčiau jis dirbo Kelikiui, bet tai neturėjo jokios reikšmės. Bobas buvo darbštus, paslaugus ir, svarbiausia, lengvai pasiekiamas. Jis išnešiodavo laiškus, atgabendavo smulkius pirkinius... Tavo banderolės ir paketai niekuo neišsiskyrė iš kitų. Kartą vienas paketėlis praplyšo ir Bobas nusprendė, kad išbarstė vaistus, kuriuos tu prašei nunešti ligoniui. Jis bijojo užsitraukti tavo rūstybę ir prarasti darbą. Todėl sąžiningasis Bobas ketino už savo pinigus nupirkti naujus vaistus ir paprašė vaistininko padaryti išbarstytų miltelių analizę, kad galėtų pakeisti juos naujais. Tavo klientas narkomanas, nesulaukęs paketėlio, paskambino tau ir užsiputojo, kad negavo narkotiko. Aš prisimenu šį telefono skambutį — tada svečiavausi pas tave. Tu susijaudinai. Ir kol aš sėdėjau kirpykloje, tu, brangioji, nužudei Bobą Houperį. Automobiliu tu lėtai riedėjai gatve. Išvydai, kaip Bobas išeina iš vaistinės, ir nušovei jį. Mirusieji tyli. Bobas taip ir neišdavė, kas jam davė tą nelemtą paketėlį. Aišku, gali viską neigti. Tu dabar įtikinėsi, kad visą vakarą praleidai namuose ir darei nuotraukas. Keti nepastebėjo, kada tu palikai fotolaboratoriją, nes tu atjungei skambalėlį. Bet šįkart, Šarlota, tu apsimovei: pamiršai jį įjungti. Prisimeni? Aš grįžau piniginės ir negalėjau prisiskambinti. Teko barbenti į duris. Tu paaiškinai, kad Keti negirdėjo varpelio, nes ūžė dulkių siurblys, tačiau tai buvo melas. Aš girdėjau Keti, dainuojančią... Mirna... O dabar papasakosiu, kaip nužudei ją. Tavo intuicija velniškai išlavinta. Mums stebint teniso varžybas, Mirna atsistojo, pasiskundė, kad jai skauda galvą, ir nuėjo į pastatą. Tavo viduje sukrebždėjo pavojaus nuojauta. Kaip ir Bobo atveju, tu nujautei iškilusį pavojų. Tą dieną, šeštadienį, aš neatkreipiau dėmesio į vieną smulkią, bet svarbią detalę — jūs abi su Mirna atvykote vienodais paltais, tik tavo melsvasis apdaras buvo apsiūtas kailiu. Tu puikiai išmanei apie moters silpnybes. Iš tikrųjų esi nuostabi psichologė. Reta moteris praeis pro gražų svetimą daiktą nepasimatavusi — tinka jis jai ar ne. Tavo palto kišenėje gulėjo paketėlis su

narkotikais. Jis buvo skirtas Šermanui, advokato padėjėjui. Būtent dėl to Šermanas ir Vilderis taip ryžtingai nusiplovė, kai tik išgirdo, kad name įvyko žmogžudystė. Ant jų drabužių policija tikriausiai būtų aptikusi heroino pėdsakų. Tačiau grįžkime prie tos akimirkos, kai Mirna įžengė į namą. Praeidama pro tavo kambarį, ji pastebėjo paltą — lygiai tokį kaip ir jos, bet papuoštą kailiu. Užsimetusi paltą, Mirna nukulniavo į savo kambarį, pradėjo staipytis priešais veidrodį, paskui kyštelėjo ranką į kišenę ir ištraukė paketėlį. Mirna žinojo, kas tai! Tau vėl pasisekė, nes Meri ištempė mane iš korto, o tu puolei įkandin Mirnos ir užklupai ją plėšiančią popierių. Nežinau, kur tu slepi savo revolverį, tačiau tąkart tau pavyko mikliai jį išsitraukti ir nušauti patikliją Mirną... Vėliau pasiėmei savo paltą, ant Mirnos užmetei jos nuosavą ir paslėpei tarp palto klosčių kulką. Beje, kur tas melsvasis džiaugsmas, Šarlota? Gal jau spėjai sudeginti šį paltą, kad sunaikintum visus įkalčius?.. Po Mirnos panagėmis aš aptikau kelis melsvus plaušelius, tik nesupratau, ką jie reiškia. Ir vis dėlto kai ko tu nespėjai padaryti, — surinkti nuo grindų heroino. Išgirdusi kambarinės žingsnius, sprukai pro langą. Tave išgelbėjo karnizas. Nusiavei batelius ir karnizu nuslinkai ligi gaisrinės kopėčių, kuriomis nusileidai žemėn ir ištirpai svečių minioje. Aš maniau, kad tokiu liaunu karnizu niekas negalėtų pabėgti. Tačiau aš turėjau omenyje vyriškus gabaritus ir svorį, o tu juk daug lengvesnė ir miklesnė! Taip tu nužudei Mirną. Niekas nieko nepastebėjo — nei svečiai, nei barmenas, nei aš. Buvau aklas, kad nepastebėjau akivaizdaus fakto — Mirna matavosi tavo paltą. Mirusi ji gulėjo priešais veidrodį. O ant grindų — žiupsnelis baltų miltelių... Veidrodis ir narkotikai... Tik sudėjęs abu šiuos daiktus aš praregėjau... Suprantu, kad mano kaltinimai remiasi tik netiesioginiais įkalčiais bei hipotezėmis. Patyręs advokatas, kurį tu galėtum pasamdyti, lengvai sutriuškintų juos ir paverstų mane pajuokos objektu prieš didžiąją žiuri. Tačiau mes abu juk žinome tiesą — tik tu ir aš. Šiai tiesai nebūti-

nos paikos procedūros. Tu — žudikė. O aš prisiekiau savo mirusiam draugui, kad sunaikinsiu žudiką. Kam mums tas ilgas teismas? Šarlota Mening! Pripažįstu jus kalta dėl Džeko Viljamso, Mirnos Devlin, Gilo Kingso, Bobo Houperio, Ailin Vikers žmogžudysčių ir nuteisiu mirti. Nuosprendis galutinis ir neapskundžiamas. Bausmė vykdoma nedelsiant.

Šarlota, regis, manęs negirdėjo. Jos akys liepsnojo. Dviem pirštais ji suėmė kelnaičių gumutę ir timptelėjo. Nusimovė kelnaites. Ji artinosi atstačiusi krūtinę ir išskėtusi rankas! Ji dvelkė kvaitinančiu aromatu. Ir staiga mane užplūdo nesuprantamas mirtinas nuovargis. Aš panorau padėti galvą ant tos krūtinės, įsikniaubti į ją, įkvėpti svaigaus aromato, glamonėti tą kūną ir gardžiuotis jos glamonėmis. Galėčiau užsnūsti šiame glėbyje.

Gracingai laikydamasi už stalo krašto, Šarlota atsitūpė ant kulniukų priešais mane, o liežuvio galiuku aplaižė lūpas. Jos pravira burna kvietė ir gundė. Švytėjo siaura baltų dantų juostelė, geidulingai kyščiojo ryškiai raudonas liežuvėlis. Plačiai atvertos akys žadėjo ramybę ir malonumą, jos rankos troško apsivyti mane kaip lianos...

Šarlotos veidas vis artėjo ir artėjo.

Šūvis! Jis nugriaudė kaip dangaus trimitai. Laikydamasi stalo krašto, Šarlota išsitiesė ir suglumusi įsistebeilijo į savo pilvą. Puikų veidą iškreipė mėšlungis, akys išsprogo, burna sustingo nebyliame riksme. Iš žaizdos sruvo kraujas.

Aš atsistojau, įkišau į dėklą revolverį ir apžiūrėjau stalą, ant kurio greta vazos su gėlėmis gulėjo revolveris, — tas pats, keturiasdešimt penktasis, su duslintuvu. Saugiklis nuleistas. Šarlota laisviausiai būtų jį paėmusi, jei akimirką būčiau užmerkęs akis ir lenkęsis ją bučiuoti. Ji tuo pasikliovė, todėl visą laiką buvo rami, nebandė man priešTarauti ar įsiterpti į mano kaltinamąjį monologą. Jei tai būtų įvykę, jos veidas būtų aptaškytas krauju kaip ir dabar, tik tai būtų buvęs mano kraujas... Sprogstamoji kulka būtų

ištaškiusi lengvabūdišką Maiko Hamerio galvą kaip pernokusį arbūzą... Jei nors kartelį būčiau ją pabučiavęs...

Išgirdęs stuktelėjimą, atsigręžiau į Šarlotą. Ji griuvo ant grindų, raitydamasi agonijoje. Vietoj puikių akių žiojėjo bedugnės duobės.

Sukaupusi jėgas ji sukuždėjo, springdama krauju:

— Kaip... tu... galėjai?..

Gyventi jai liko minutė kita. Bet mačiau, kad mano atsakymą ji aiškiai išgirdo. Sukandęs dantis ir šypsodamasis vien lūpomis, aš atkirtau:

— O žinai, tai buvo visai nesunku...

Mickey Spillane

KERŠTAS — MANO TEISĖ

1 skyrius

Ant grindų gulintis žmogus su pižama buvo, be jokios abejonės, miręs. Kulka suskaldė jam galvą, aptaškydama visą kilimą krauju ir smegenimis. Rankoje velionis spaudė mano revolverį.

Aš pabandžiau delnais patrinti sau veidą, kad nors kiek prasklaidyčiau akis užklojusią sunkią pagirių miglą, bet greta stovėję policininkai tam sutrukdė. Vienas pasilenkęs ėmė man kažką tratėti, o kitas brūkštelėjo per veidą šlapiu rankšluosčiu. Tačiau aš beveik neskyriau balsų ir nejaučiau skausmo.

— Atsikniskite nuo manęs, velniai rautų, — sumurmėjau.

Aš vos vos tarsi per miglą pajėgiau įžiūrėti lavoną ant grindų. Kas čia per žmogus? Kaip jo rankoje atsidūrė mano patranka? Nieko nesuprantu...

Čiupę už pakarpos, mentai pastatė mane ant kojų ir vėl puolė klausinėti. Jie pribaigė mano kantrybę. Labiausiai man įkyrėjo plačiasnukis tipas su minkšta fetrine skrybėle, kuri stebėtinai jam netiko. Į tokį meitėlį pataikytų net aklas. Gavęs gerą spyrį į pilvą plačiasnukis kaip maišas sudribo ant grindų. Aš piktdžiugiškai nusikvatojau, jei tik tuos iš mano gerklės išsiveržusius kimius, nutrūkstančius garsus galėjai vadinti juoku.

— Na, vaikine, dabar tau galas! — sniaukrodamas suriko kažkas man už nugaros. — Tuoj tave išmokysim mandagumo...

Aš pasirengiau drąsiai sutikti skausmingą mirtį, bet čia durys atsilapojo ir į kambarį įžirgliojo pats Patas Čambersas.

Iškart įsivyravo tyla.

— Tu kaip visada laiku, drauguži, — atsidusau palengvėjusia širdimi. — Manyk, jog išgelbėjai man gyvybę.

Nepanašu, kad Patas būtų apsidžiaugęs mūsų susitikimu.

— Vėl prisilakei, — paniekos grimasa iškreipė jo lūpas. — Ir kada tau pagaliau nusibos? O jūs ko žiopsote? — tai jis jau taikė policininkams. — Kodėl rankoms valią duodate?

Mentai tylėjo, sukdami nuo jo akis. Meitėlis su fetrine skrybėle pakilo nuo grindų ir sušvokštė, spausdamas rankomis pilvą:

— Tas galvijas dėjo man koja tiesiai į paširdžius...

— Tiesa, kapitone. Jis nei iš šio, nei iš to staiga jam vožė...

Apsimetęs, kad negirdi šių žodžių, Patas sviedė man drėgną rankšluostį.

— Atsipeikėk, Maikai... Mūsų laukia rimtas pokalbis.

— Jokių pokalbių, — vos išspaudžiau. — Jei tik žinotum, kaip man bloga...

— Bijau, kad greitai taps dar blogiau, — jis pašnairavo į lavoną.

Padedamas Pato, aš pasiekiau vonią. Ledinis dušas padėjo. Aštrios vandens čiurkšlės iškart išmušė kvaitulį iš mano galvos. Rankos liovėsi virpėjusios, sąmonė praskaidrėjo. Aš vėl jaučiausi žmogumi, o ne bekūne dvasia, sukurta iš alkoholio garų. Net sugebėjau savarankiškai užsukti čiaupą, kai šaltis tapo nepakeliamas. Tik spėjau nusitrinti rankšluosčiu, kai Patas įbruko man į ranką puodelį karštos kavos. Į mano nerišlius dėkingumo žodžius jis nekreipė jokio dėmesio. Mano bičiulis buvo nusiteikęs itin agresyviai, o jo balsas priminė liūto stūgsmą:

— Ką, prisižaidei? Ar bent supranti, kad įklimpai į mėšlą ligi pat ausų? Juk perspėjau tave, kad girtuoklystė ir bobos geruoju nesibaigs! Ar perspėjau?

Aš gūžtelėjau pečiais:

— Kuo čia dėtos bobos?

— O tuo! Prabusi kada šliundros lovoje, o ji guli peršauta galva, kaip va šis vyrukas. Kas, beje, jį nukepė?

— Šį? — aš bukai įsispoksojau į negyvėlį.

— Ką gi dar? Kaip tu atsidūrei viename numeryje su

lavonu? Kodėl girtas kaip kiaulė? Kodėl jo rankose — tavo patranka? Paaiškink...

— Jei jis miręs, tai nušauti jį galėjau tik aš. Aš, matai, lunatikas ir naktimis persekioju savo aukas.

— Užsikimšk! — įsiuto Patas. — Netauzyk niekų! Pasakok viską iš eilės!

— Kas iškvietė tuos mulkius? — bedžiau pirštu į policininkus.

— Kambarinė. Ryte ji įėjo į numerį ir užkliuvo už kūno. Trečią valandą nakties kaimynai girdėjo garsą, panašų į šūvį. Jie pamanė, kad driokstelėjo automobilio dujų išmetimo vamzdis. Tai viskas, ką mes žinome. Dabar tavo eilė išsilieti.

— Tiesą sakant, neturiu ką pasakyti, — prisipažinau.

Tai buvo absoliuti tiesa. Nuo kapitono Pato Čamberso, žmogžudysčių skyriaus inspektoriaus ir savo seno bičiulio aš nieko neslėpčiau. Be to, jo mina šiandien buvo grėsminga.

— Renkis, — niūriai įsakė jis.

Vargais negalais aš susagsčiau sagas. Kaklaraištį dar šiaip taip apsukau aplink kaklą, o štai sumegzti mazgo nesugebėjau. Patas užmetė man ant pečių striukę. Linktelėjau jam dėkodamas — draugas visada liks draugu, net jeigu jis mentas, o jo bičiulis — toks girtuoklis kaip aš.

Plačiasnukis liovėsi dejavęs ir glostęs nukentėjusią kūno dalį. Dabar jis spigino į mane neapykantos sklidinomis akimis. Jei Patas nebūtų pasirodęs laiku, tai jo bičiuliai būtų mane suluošinę.

Mano numeryje trypčiojo du civiliškai apsirengę detektyvai ir uniformuotas patrulis. Dabar jie spoksojo į Patą, tarsi laukdami jo nurodymų. Nė vieno iš dalyvių nepažinojau.

Demonstratyviai juos ignoruodamas kapitonas atsisėdo ir mostelėjo man į laisvą kėdę.

— Sėsk ir klok viską iš eilės. Pasistenk nepraleisti net menkiausios smulkmenos. Tai tik tavo labui.

Aš pašnairavau į paklode pridengtą negyvėlį ir pradėjau pasakoti, kankinančiai laužydamas atmintį.

— Vaikinas vardu Česteris Vileris. Kolambe, Ohajo valstijoje, jis vadovauja solidžiai universalinei parduotuvei, kurią jam paliko tėvai. Jis vedęs, turi du vaikus. Į Niujorką atvyko užbaigti kažkokio prekybinio sandėrio, — nutilęs aš klausiamai žvilgtelėjau į Patą.

— Tęsk, — šaltu kaip ledas balsu sudžeržgė šis.

— Mes susipažinome, kai pasibaigė karas. Aš buvau ką tik grįžęs iš Europos. Tai nutiko Cincinatyje. Viešbučiai buvo perpildyti, o mano kambaryje kaip tik atsirado laisvas gultas. Pažinties proga mes nusitašėme, o paskui aš jo nemačiau penkerius metus. O vakar vakare mes atsitiktinai susitikome bare. Aš vos iš koto neišvirtau — koks, pasirodo, ankštas pasaulis. Na, mes kartu apėjome visas aplinkines užeigas, o vėliau jis, regis, pakvietė mane į savo numerį. Pakeliui, aišku, pasigriebėme butelį... Vėliau dar vieną... Na ir prasidėjo. Pamenu, jis skundėsi gyvenimu, bet nieko konkretaus neįsidėjau į galvą. O toliau aš nieko negaliu prisiminti... Jaučiuosi taip, lyg man būtų užvožę per pakaušį kažkuo sunkiu.

— Viskas?

— Taip, Patai.

Kapitonas atsistojo, pavaikščiojo po kambarį ir pasilenkė prie kūno.

— Be jokios abejonės, tai savižudybė, — lyg pats sau sumurmėjo jis. — Visi požymiai akivaizdūs...

— Mums irgi taip atrodo, sere, — linktelėjo vienas detektyvas.

— Tačiau tu vis tiek už tai atsiimsi, — jis žvilgtelėjo į mane. — Su privataus seklio licencija teks atsisveikinti.

— Kodėl? — sunerimau. — Juk ne aš jį pasiunčiau į rojų!

— O tai dar reikia įrodyti! — piktdžiugiškai amtelėjo storasnukis.

— Išsiaiškinsime kaip nors ir be tavęs, — suurzgiau. — Visi žino, kad pasigėręs aš nežaidžiu su ginklu. O jei taip atsitiktų...

— Tu buvai ne girtas, tu buvai velniškai girtas! — kibo storulis.

— Nagi, užsičiaupkite! — aprėkė mus Patas.

— Tas riebus galvijas mane siutina labiau, nei kruvinas lavonas, — sumurmėjau. — Kas nors galėtų jį iš čia pašalinti.

Tuo laiku pasirodė koroneris su savo vyrais ir nuo kūno vėl nutraukė paklodę. Aš vos neapsivėmiau. Užmerkiau akis, bet stengiausi išgirsti viską, kas čia vyksta.

Kol detektyvai naršė po kambarį, ekspertai pažaidė mano keturiasdešimt penktojo kalibro revolveriu. Ant jo rado dviejų žmonių pirštų atspaudus — mano ir Česterio Vilderio, be to, jo atspaudai buvo virš manųjų.

— Žinom mes tuos pokštus. Nušovei savo sugėrovą prisilakęs, o paskui įkišai savo pistoletą į jo leteną.

— Gali būti ir taip, — linktelėjo koroneris.

— Ak tu, dvokianti kiaule! — aš jau taikiausi griebti plepį už gerklės.

Jei ne visur spėjantis Patas, storuliui būtų baigęsi blogai. Tegu jis būtų ir triskart policininkas, bet įžeidimų aš neatleidžiu.

Kūną įkišo į plastikinį maišą ir nusiuntė į lavoninę. Paėmęs už parankės, Patas išvedė mane į koridorių. Prieš išeidamas dar spėjau apsižvalgyti. Vaizdelis ne iš malonių: kruvinas kilimas, tuščių butelių kalnas, išmėtyti drabužiai. Mano revolveris, visas apibarstytas aliuminio pudra, gulėjo ant stalo.

— Gali su juo atsisveikinti, — Patas nusekė mano žvilgsnį. — Girtuoklis neturi teisės nešiotis ginklo.

— Patai, tu juk žinai, kad aš nešoviau!

— Koks skirtumas! Žmogus nušautas tavo patranka. Kaip ji atsidūrė jo rankose?

Beviltiška ginčytis. Patas savaip teisus. Ir koks kipšas pakišo man mintį temptis ginklą kartu su savimi!

Mane įgrūdo į policijos automobilį, o patrulis atsisėdo greta. Aš nesipriešinau. Jei Patas šalia, galiu nesijau-

dinti dėl nemalonumų. Jis neleis manęs skriausti ir pats stebės tyrimą.

Laukdamas ekspertizės rezultatų, supleškinau beveik visą pakelį cigarečių. Pagaliau pasirodė Patas, susirūpinęs, tačiau neprislėgtas.

— Na, kas ten? — nekantriai paklausiau.

— Parako nuosėdų rasta tik ant lavono pirštų. Tu tą naktį nešovei.

— Uf! — džiaugsmingai atsikvėpiau.

— Per anksti džiūgauji, — nelinksmai nusišiepė jis. — Privalau pristatyti tave prokurorui. Savo linksmybėms, Maikai, išsirinkai ne tą viešbutį. Jo šeimininkas sukėlė didžiausią skandalą ir pastatė ant blakstienų visą miesto valdžią. Geruoju tai nesibaigs.

Mūsų prokuroras jautrus ir žavus, tačiau tik matant žiniasklaidos atstovams. Kadangi šįkart jų niekas nepakvietė, jis su manimi nesiterliojo. Kol Patas nuobodžiu balsu dėstė reikalo esmę, prokuroras pasipūtęs spoksojo į mane, matyt, bandydamas mano savitvardą. Greitai man tai įkyrėjo ir aš jau rengiausi pranešti prokurorui, kad jis panašus į išsipūtusią varlę, bandančią susilyginti su jaučiu. Tačiau jis mane aplenkė, iššiodamas savo nuodingus nasrus.

— Viskas, misteri Hameri! Šiame mieste jums daugiau nėra jokių reikalų! Jūs pažeidžiate įstatymus ir viešąją tvarką. Tokie žmonės kaip jūs tiktai kompromituoja įstatymo saugotojus. Nepaisant buvusių nuopelnų, jūs darote gėdą visiems privatiems detektyvams. Viskam yra ribos!

Patas iš padilbų smigtelėjo į jį, tačiau nutylėjo. Aš tylėti nė nesiruošiau. Kaip sakoma, prarasti man nebuvo ko, nebent grandines.

— Norite pasakyti, kad praradau savo darbą?

— Būtent. Nuo šiol ir amžinai, — iškilmingai paskelbė prokuroras. — Jūs netenkate licencijos ir leidimo nešioti ginklą.

— Galbūt viso to dar negana, į cypę įgrūsite?

— Su malonumu! Gaila tik, kad mano valdžios tam neužtenka.

Aš kreivai nusiviepiau ir visai ramiai ištariau:

— Iš jūsų toks prokuroras, kaip iš seno kuino lenktyninis ristūnas. Ir kas patikėjo šias pareigas tokiam pirdaliui kaip jūs?

— Jūs... jūs užsimirštate, misteri Hameri! — prokuroro veidas nusidažė purpuru.

— Uždarykite savo srėbtuvę ir atidžiai klausykite. Kad ir kaip su manimi pasielgtumėte, turiu teisę išsakyti tai, ką manau. Jūs visada į mane šnairavote. Nuo tada, kai atsisėdote į šią kėdę. Darbą jūs sužlugdėte, nuolat klaidžiojote tarp trijų pušų, o aš tuomet gaudžiau nusikaltėlius, kurie juokėsi tiesiai į akis jūsų bukagalviams policininkams. Tik mano dėka jums pavyko išsilaikyti paviršiuje. O ir žiniasklaida ne itin jus vargino. Galbūt kažkada jūs buvote neblogas advokatas, tačiau kas jus pastūmėjo lįsti į prokurorus? Ačiū Dievui, kad policija jums nepavaldi, kitaip ir ten dabar viešpatautų viešnamis.

— Lauk iš čia! — prokuroras vos nesprogo iš pykčio.

Padovanojęs jam meilią šypseną, atsistojau ir atsainiai užsismaukiau ant akių skrybėlę. Patas paslaugiai atidarė duris.

— Viso gero, pone prokurore.

— Tik išdrįskite dar kartą pažeisti įstatymą, — byrėjo žodžiai man pavymui. — Net viršyti greitį. Aš jau rasiu būdą, kaip įkišti jus už grotų. Pažiūrėsime, kaip tada reaguos žiniasklaida.

— Koks tu idiotas, — priekaištavo man Patas koridoriuje. — Kokių velnių erzinai tą mulkį? Niekada nesugebi laiku prikąsti liežuvio...

— Jei būčiau prikandęs liežuvį, tai galėjau uždusti iš siuto, — aš lyžtelėjau perdžiūvusias lūpas. — Verčiau užsirūkome.

— Toks nesantūrus elgesys tau jau atsirūgo. Dabar ką tik netekai darbo.

— Nieko, atidarysiu daržovių krautuvėlę.

— Tai tik juokeliai, Maikai. Aišku, aš juokauju. Tu bjaurus tipas, tačiau puikus seklys. Nežinau tau lygių. Tu

ne kartą traukei iš duobės ir mane, ir kitus mūsų vaikinus. O dabar viskam galas. Užeikim pas mane, išmesim po burnelę...

Patas nusivedė mane į savo tarnybinį kabinetą ir pasodino į geriausią krėslą. Iš rašomajame stale įtaisytos slėptuvės jis ištraukė butelį viskio ir stiklines. Susidaužę mes ištuštinome jas.

— Kaip man dabar elgtis? — paklausiau.

— Kai koroneris pateiks išvadą apie to vyruko mirties priežastį, tave iškvies į teismą. O kol kas sėdėk tyliai. Nepamiršk to, ką pasakė prokuroras. Tas kiaulė žodžių vėjais nemėto. Ir svarbiausia, nebandyk pasislėpti — tave visur pažįsta.

— Aišku, — iškrapštęs iš piniginės licenciją, numečiau ją ant stalo. — Pasiimk, man jos nebeprireiks.

Akmeniniu veidu Patas išėmė iš seifo paketą, įkišo licenciją į seifą, kur jau buvo saugomas mano revolveris ir visi su byla susiję popieriai.

— Nenori atsisveikinti su senu draugu? — staiga paklausė jis ir ištraukė revolverį.

Aš buvau paniręs į savo mintis ir sentimentai man nerūpėjo.

— Kaip nori, — bambtelėjo Patas, nesulaukęs atsakymo. — Velnias, nepasivargino net šovinių išimti.

Vikriai ištuštinęs dėtuvę, jis pabėrė ant stalo saują blausiai žvilgančių kulkų, o paskui atidžiai nužvelgė mane.

— O tu, atrodo, nesijaudini? Net šaipaisi. Pažįstu tą šypsenėlę. Prisipažink, ką sumanei?

— Taip, nieko ypatingo... Vynioju vieną mintį...

— Man tavo idėjos per gerklę lenda. Nagi, klok.

— Patai, man šiandien tokia sunki diena, juk praradau darbą. Galėtum būti man šiek tiek lipšnesnis.

— Atleisk, — jis ištiesė man portsigarą.

— Mąsčiau apie tai, kaip man susigrąžinti licenciją, — pareiškiau, giliai užtraukęs dūmą.

— Net nežinau, ar tai įmanoma.

— Man regis, nieko nėra paprasčiau.

— Žinoma, — jis pajuokiamai išsišiepė, — tu gal manai, kad prokuroras atrisnos pas tave ant pirštų galiukų, o dantyse atneš licenciją?

— Kodėl gi ir ne?

— Nepriverstum jo net grasindamas ginklu, kurio, beje, dabar nebeturi.

— Jei jis negrąžins man licencijos, padarysiu jam gėdą prieš visą miestą. Nors jis ir mulkis, tačiau ne toks kvailas, kad savo noru nertų į mėšlą.

— Žodžiu, tu sakai, kad žinai kažką, ko dar nežinau aš.

— Nusiramink, nuo tavęs nieko nenuslėpiau. Byla absoliučiai aiški ir ekspertizė tai patvirtino. Vaikinas paleido sau kulką į smilkinį, tik neaišku kodėl. Jei rasiu atsakymą į šį klausimą, nušluostysiu nosį prokurorui. Daugiau kol kas tau negaliu pasakyti.

Užsimaukšlinęs skrybėlę, pasukau durų link. Įsiutęs Patas keikėsi man įkandin.

Švilpaudamas linksmą melodiją, visai neatitinkančią dabartinės mano nuotaikos, išėjau į saulės nutviekstą gatvę ir pačiupau taksi. Liepęs taksistui važiuoti į mano agentūrą, ėmiau mąstyti apie Česterio Vilerio likimą, taip nelauktai ir tragiškai susipynusį su manuoju.

Kaip į jo rankas pateko mano patranka? Kaip galėjau leisti jam nusišauti? Man ir anksčiau pasitaikydavo sąmonės aptemimų, tačiau ne tokių! Negi dėl vieno kvailo atsitiktinumo neteksiu ir darbo, ir ginklo, ir visų ateities perspektyvų?.. Net pagirios pranyko...

Mano sekretorė Velda, patogiai įsitaisiusi odiniame krėsle, studijavo rytinius laikraščius. Man įėjus, ji staigiai kilstelėjo galvą. Mielame veidelyje išvydau ašarų pėdsakus. Kai pastebėjo mane, ji tik gailiai kuktelėjo.

— Nesijaudink, vaikeli, — paskubėjau ją nuraminti. — Viskas gerai.

Nusimetęs švarką, ištraukiau Veldą iš krėslo. Seniai nemačiau jos taip nusiteikusios. Pasirodo, mano darbščioji

ir atkaklioji draugė moka lieti ašaras! Beje, ašaros ją tik puošė.

Aš apkabinau ją ir suvėliau tankius juodus plaukus. Velda prigludo prie manęs ir švelniai pasitrynė skruostu į mano šeriuotą fizionomiją.

— Viskas ne taip jau blogai, mieloji. Tiesa, iš manęs atėmė licenciją. Prokuroras pagaliau savo pasiekė.

— Jis tikras menkysta! — pasipiktinusi suriko Velda. — Tikiuosi, kad tu pasakei jam porą švelnių žodžių.

— Bijau, jog daugiau... Jis net pajuodo iš siuto.

— Teisingai, — ištraukusi iš mano kišenės nosinę, ji išsišnypštė. — Tegul žino, ką reiškia kirstis su privačiais detektyvais.

— Žinai, išgerkime chereso, brangioji, — aš paglosčiau jai nugarą. — Mes su Patu jau paminėjome Maiko Hamerio agentūros žlugimą. O su tavimi mes išgersime už naujos firmos gimimą. Ji užsiims įžeistų privačių detektyvų teisių gynimu.

Mes išmetėme po burnelę, ir Velda paklausė:

— Maikai, kaip visa tai nutiko?

Jos ašaros jau buvo išgaravusios, o akys degė smalsumu. Aš vėl išporinau paskutiniųjų dienų įvykius, pradėdamas nuo susitikimo su Česteriu Vileriu. Kai ėmiau pasakoti epizodą prokuroro kabinete, Velda paleido jo adresu porą žodelių, ištrauktų iš pačių nešvankiausių baro mergų leksikono.

— Kaip nekenčiu tų karjeristų, kopiančių į valdžią per žmonių kaulus. Gaila, kad nemoku nieko kito, vien knaisiotis biuro popieriuose. Kitaip sudraskyčiau tą žiurkę į smulkius gabalėlius.

Įpyliau mums dar ir pridegiau Veldai cigaretę. Ji patogiau įsitaisė krėsle, pritraukusi keliukus prie smakro. Kitaip nei paprastų mirtingųjų, Veldos kojos be praktinių funkcijų atliko dar ir estetinę — jomis galėjai grožėtis valandų valandas. Be to, jos trukdė man dirbti. Stengdamasis susikaupti timptelėjau jos suknelę žemyn, pridengdamas smegenis drumsčiančias kojytes ir reikšmingai ištariau:

— Tau nebeteks knaisiotis popieriuose, brangioji.

Veldos akis vėl užplūdo ašaros, tačiau ji pasistengė nusišypsoti.

— Aš bet kada galiu įsitaisyti parduotuvėje pardavėja. Tik įdomu, ką tu veiksi?

— Velda, tu mane gąsdini. Kur dingo tavo įstabioji nuovoka? — dalykiškai šyptelėjau.

— Ką turi galvoje? — ji suglumusi įsmeigė į mane akis.

Aš daugiareikšmiškai paglosčiau jos odinį rankinuką, kuriame slėpėsi kietas ir svarus daiktas.

— Negi tu neturi leidimo ginklui? Ir privataus detektyvo licencijos iš tavęs niekas neatėmė. Mes tiesiog pasikeisime vietomis. Tu tapsi detektyvų agentūros šefe, o aš būsiu tavo tarnautojas. Kaip tau tai patinka?

— Tokiu atveju tau teks smarkiai pabėgioti! — ji nutaisė komišką grimasą. — Įsidėmėk, aš būsiu griežta šefė.

Aš atsargiai paglosčiau nailonu aptemptą kojytę, jau pačios gamtos skirtą brangių kojinių reklamai, ir meiliai sumurkiau:

— Šioms gražuolėms reikia pailsėti... Pažadu vykdyti kiekvieną tavo įsakymą. Tu — vienintelis žmogus pasaulyje, kuriam aš sutinku paklusti.

— Kuo užsiimsime pirmiausia? — jos akyse šokinėjo padykę velniūkščiai.

— Mūsų užduotis tik viena, — atsidusau. — Apmauti prokurorą ir susigrąžinti licenciją. Ir dar pasistengti, kad jis ilgai ir nusižeminęs manęs atsiprašinėtų. Todėl tau teks pasidomėti Česteriu Vileriu. Jis buvo šaunus vyrukas ir geras šeimos tėvas. Reikia išsiaiškinti visas jo mirties aplinkybes. Tu vadovausi paradui. Aš imsiuosi juodo darbo. Stalčiuje rasi čekių knygelę su mano parašais... Pinigų negailėk, tačiau leisk protingai.

Įsipyliau dar chereso ir vienu mostu ištuštinau taurelę.

— Ar turi kokį kabliuką? — paklausė Velda.

— Manau, kai ką turiu... — aš nusmaukiau ant pakaušio skrybėlę. — Regis, aš tau sakiau, kad Česteris Vileris

iššovė vieną vienintelį lemtingą šūvį. Tačiau kai Patas išbėrė iš mano revolverio šovinius, tai jų ten buvo keturi. O aš galiu galvą guldyti, kad įvykio išvakarėse dėtuvė buvo pilna. Kur dingo šeštas šovinys?

Veldos veidas slėpiningai persimainė. Jos žavesys nesumenko, tik bruožai sugriežtėjo, o akys sutvisko metalu. Priešais mane stovėjo grobio kvapą pajutusi tigrė.

— Vadinasi, iš tavo patrankos šovė du kartus, — lėtai išvinguriavo ji.

— Šaunuolė, įspėjai. O kada tenka šauti antrąkart? Kai pirmąjį kartą nepataikai...

— Mano šūvis pasieks tikslą, — patikino mane Velda. — Dėl to gali būti ramus. Mes tiesiog privalome pataikyti.

Ji palydėjo mane iki durų. Pakštelėjęs jai į skruostą kuo greičiausiai uždariau duris. Velda su savo pasikėlusia aukštyn suknele atrodė taip gundančiai, jog dar truputis — ir aš būčiau pamiršęs visus reikalus. Ne, negaliu sau to leisti! Duos Dievas, mums dar pakaks laiko meilei. Karštai to tikėjausi.

2 skyrius

Laikraščiai nepagailėjo sodrių spalvų, piešdami naktinį įvykį viešbutyje. Mano pavardė mirgėjo visuose bulvariniuose puslapiuose. Apgailėtini rašeivos, anksčiau žvelgę man į burną lyg į aukso aruodą ir nuolat kauliję sensacijų, dabar stengėsi sutrypti mane į purvą. Įsivaizduoju, kokią palaimą jų rašliava teikė prokurorui.

— Nieko, tegul pasijuokia, — pagalvojau. — Pažiūrėsime, kas juoksis paskutinis.

Paskubom perkandęs, suverčiau nešvarius indus į kriauklę ir smukau į dušą. Paeiliui išdandęs šaltą ir karštą čiurkšles aš kruopščiai nusiskutau ir apsivilkau geriausią savo kostiumą. Patenkintas savo išvaizda prikimšau piniginę šimto dolerių banknotų.

Atrodžiau kaip tikras susilaižėlis, tačiau ne tai buvo liūdniausia — aš nejaučiau po pažastimi įprasto revolverio svorio. Bet dėklą vis dėlto užsidėjau, nes buvau pripratęs prie jo kaip prie kaklaraiščio ar kojinių.

Vietoj praėjusios nakties mano atmintyje žiojėjo milžiniška juoda dėmė, kurioje neaiškiai švysčiojo kelios prisiminimų nuotrupos. Būtina atstatyti nuoseklią įvykių grandinę, tai yra pasekti savo pėdsakais nuo pradžios iki galo.

Pusę aštuonių įvairavau į mokamą automobilių stovėjimo aikštelę šalia to prakeikto viešbučio. Reikia pripažinti, kad tai buvo aukštos klasės viešbutis. Jo administracija tikriausiai atsisako čia apgyvendinti vienišas moteris, kurioms dar nesukakę aštuoniolika.

Pamatęs portjė, aš skubiai nuėmiau nuo rankos laikrodį ir paslėpiau kišenėje. Portjė ne itin apsidžiaugė mane pamatęs. Regis, jis iškart paspaudė signalinį mygtuką, nes už jo nugaros akimirksniu išdygo įspūdingų matmenų tvarkdarys profesionalas. Na, nors nereikia sukti galvos, kaip prisistatyti — mane vis tiek pažino.

— Naktį pamečiau jūsų viešbučio numeryje laikrodį, — niūriai vamptelėjau. — Nesiruošiu palikti jo kam nors prisiminimui.

— Bet šio numerio dar niekas netvarkė, — pralemeno portjė. — Jums teks palaukti.

— Net nežadu. Laikrodžio man reikia dabar.

— Gerai, aš nueisiu ten drauge su jumis, — burbtelėjo apsauginis.

Portjė, nuo kurio pečių nusirito atsakomybės našta, atsiduso palengvėjusia širdimi.

— Pasiimkite 402-ojo numerio raktą, — priminė jis.

— Eime, — apsauginis paplojo man per petį.

Lifte jis demonstratyviai apžiūrinėjo lubas. Aš irgi neišspaudžiau nė žodžio.

402-ajame numeryje niekas nebuvo pasikeitę: kilimas aplietas krauju, patalai suversti į krūvą, ant grindų voliojosi tušti buteliai ir viskas aplinkui apibarstyta aliuminio

pudra. Apsauginis sustingo tarpdury, varstydamas mane akimis, o aš ėmiau metodiškai kratyti kambarį.

Greitai tvarkdariui tai nusibodo ir jis nekantriai krenkštelėjo.

— Bičiuli, tu gi matai, tavo laikrodžio čia nėra. Ieškai jo taip, lyg jis būtų mažesnis už aguonos grūdelį.

— Ar policijai išėjus čia dar kas nors buvo užsukęs? — paklausiau.

— Niekas. Net kambarinė dar neapsilankė. Tu pats matai... O laikrodį tikriausiai palikai kurioje nors aludėje.

Nekreipdamas į jo žodžius dėmesio, nutraukiau paklodę nuo lovos, kurioje miegojau praėjusią naktį. Mano dėmesį iškart patraukė mažytė skylutė čiužinio pakraštyje.

"Tik per plauką likau gyvas", — pagalvojau. Kulka praskriejo per kelis colius nuo mano kūno ir liko čiužinio viduje. Įkišau pirštą į skylutę, bet užčiuopiau tik arklio ašutus ir geležines spyruokles. Niekur nemačiau ir iššautos tūtelės. Nejaugi kas nors mane aplenkė?

Prieš išeidamas turėjau pademonstruoti apsauginiui paprastutį triuką: atsargiai kyštelėjęs laikrodį po pagalve, tuoj pat jį ir ištraukiau, džiaugsmingai šaukdamas.

— Ačiū Dievui, atsirado, — suburbėjo paniurėlis saugotojas. — Eime atgal.

Mes drauge nusileidome į holą ir apsauginis lydėjo mane akimis tol, kol aš išsinešdinau iš viešbučio. Greičiausiai jis nepatikėjo tuo triuku su laikrodžiu. Anksčiau ar vėliau policija sužinos apie mano vizitą ir tada jis susilauks bėdos. Tačiau svarbiausia tai, kad pasitvirtino mano versija: bičiulį Česterį Vilerį nužudė, o be to, jį nužudė profesionalas!

Šią naujieną privalėjau kai kam pranešti.

Susiradęs nedidelį barą, užsisakiau alaus. Laikydamas vienoje rankoje puodelį, kitoje — grąžą, pasukau prie telefono automato. Normaliems žmonėms darbo diena jau baigėsi, bet aš žinojau, kad Patas Čambersas dažnai dirba iki vidurnakčio. Ir dabar radau jį savo kabinete.

— Sveiki, misteri Čambersai, — linksmai viauktelė-

jau į ragelį. — Jus trukdo Maikas Hameris, buvęs privatus detektyvas, nuo šiol — krautuvininkas.

— Kaip reikalai? — nusijuokė Patas.

— Puikiai! Galiu pasiūlyti šviežutėlį kepsniuką. Ar skerdiena jūsų nedomina?

— Ką?

— Nusiramink, pajuokavau. Nors mūsų pokalbis vis tiek apie skerdieną... Tavo vyrukai kruopščiai išnaršė kambarį, kuriame mes su Česteriu nakvojome. Ką nors rado?

— Aišku. Lavoną, tavo revolverį ir asmeninius velionio daiktus.

— Ir tai viskas?

— Taip.

— Jokio priešmirtinio laiškelio? Juk savižudžiai mėgsta juos palikti, kad paaiškintų savo poelgio motyvus.

— Blaivūs. Tie, kurie iš anksto tam ruošiasi. Tavo bičiulio poelgis greičiausiai nebuvo iš anksto apgalvotas.

— Keista... Į jį tai nepanašu. Jis buvo santūrus ir sveiko proto žmogus... Patai, o kiek šovinių radai mano revolveryje?

— Keturis, negi užmiršai?

— Prisimenu. Tačiau paskutinį kartą šaudžiau juo prieš savaitę šaudykloje.

— Ką nori pasakyti? — Patas sunerimo.

— Tik tai, ką girdėjai. Aš labai tvarkingai prižiūriu savo ginklą. O dabar pasuk smegenis, drauguži.

Ragelis vos nesprogo nuo galingo staugsmo:

— Maikai! Kur tu dingai, velniai rautų? Atsakyk!

Aš nusikvatojau, leisdamas jam suprasti, kad viską puikiai girdžiu, ir padėjau ragelį.

Dabar tai užsisuks visi sraigteliai! Vėl policija pamiklins kojas! O ir prokurorui bus karšta. Tokio kozirio Patas iš rankų nepaleis.

Į barą rinkosi žmonės. Gurkšnojau alų, žvalgydamasis į šalis. Pusę devynių paskambinau Veldai, bet ji neatsiliepė. Po valandos pakartojau skambutį — šnipštas.

"Gal ji nukako pas kurį nors reklamos dailininką užsakyti naujos iškabos mūsų agentūrai", — pamaniau.

Laiko turėjau pakankamai, tad užsisakiau dar porą bokalų alaus, pakelį cigarečių ir stipriai užsigalvojau.

Vakar vakare sutikau Česterį Vilerį visai atsitiktinai. Nors dar per pirmą susitikimą mes prisiekėme vienas kitam amžiną draugystę. Antrasis mūsų susitikimas, deja, buvo ir paskutinis. Kol dar nebuvome prisisiurbę, jis atrodė visai normaliai. Tryško puikia nuotaika. Nors prieš man prieinant sėdėjo prie baro nukabinęs nosį ir paskendęs mintyse. Jį neabejotinai kamavo kažkokia problema. Tačiau vos mane išvydęs Česteris viską užmiršo, jis klaikiai apsidžiaugė ir visą kelią tryško prisiminimais iš fronto. Regis, jis sakė, kad atvyko į Niujorką užpirkti prekių savo parduotuvei. Čia jis išbuvo beveik savaitę ir jau rengėsi grįžti namo.

Mes nekariavome drauge. Tačiau kai susipažinome, dar dvelkėme aitriu parako kvapu ir tai tvirtai mus susiejo. Jaučiau — jis toks pat kovos draugas kaip ir tie, kurie ne kartą išgelbėjo man gyvybę fronte. Ir jei koks fricas būtų įvaręs jam durklą, tai aš būčiau žinojęs ką daryti. Iškart būčiau perkandęs niekšui gerklę! Bet karas baigėsi, liko tik prisiminimai. Mus įsuko kasdienis civilis gyvenimas. Taikus gyvenimas? Juk jis nežuvo apkasuose, baisaus pragariško karo mėsmalėje, bet žuvo čia, taikiame Niujorke... Žūti taikos metu didžiuliame mieste greta seno draugo!

Savaitė... Ką jis veikė ištisą savaitę? Kur buvo, su kuo susitiko, su kuo susipažino? Jei jį čia nužudė, tai ir mirties priežasties reikėtų ieškoti Niujorke, o ne Kolambe, Ohajo valstijoje. Būtent čia jis įsigijo mirtiną priešą. Būtent čia žudikas suvedė sąskaitas, pasinaudodamas Maiku Hameriu kaip atpirkimo ožiu.

Palikau ant kėdės skrybėlę, kad niekas jos neužimtų, ir pasukau prie telefono. Reikėjo paskambinti į dvi vietas, kad gaučiau atsakymą.

Šiandien man sekėsi. Žmogus, kurio man reikėjo, pakėlė ragelį. Skambinau savo kolegai, privačiam detektyvui

Džonui Gilui. Neseniai buvau padaręs jam paslaugą, už kurią jis tikino liksiąs skolingas vos ne visą gyvenimą.

— Labas! — pasisveikinau. — Tau skambina Maikas Hameris. Prisimeni tokį?

— O kaipgi! — jis nusikvatojo. — Net jei norėtum, tavęs negalėtum užmiršti. Taip triukšmingai reklamuojantis laikraščiuose neįmanoma likti šešėlyje. Tikiuosi, skambini ne dėl darbo?

— Atvirkščiai. Noriu pasiūlyti darbą tau. Ar tu smarkiai užsiėmęs?

— Nelabai.

— Vis dar triūsi su draudimo kompanijų bylomis?

— Tu gi žinai, peštynės su gangsteriais — ne mano specializacija. Daug naudingiau padėti padoriems piliečiams nei dalyvauti susišaudymuose.

— Ar galėsi man padėti?

— Aš tau skolingas, Maikai, — jis dvejojo tik sekundę. — Ką reikia padaryti?

— Man reikia informacijos apie tą vaikiną, kurį man dalyvaujant nusiuntė į aną pasaulį. Jo pavardė — Česteris Vileris. Kitos smulkmenos — laikraščiuose. Mane domina, kaip jis praleido paskutinę savaitę Niujorke.

— Palauk, aš užsirašysiu. Gerai, mes pradėsime nedelsdami. Kur tave bus galima rasti?

Akimirką aš svarsčiau.

— "Grinvudo" viešbutyje. Žinai tokią landynę Aštuoniasdešimtojoje gatvėje? Ten tylu ir niekas nieko neklausinėja.

— Sutarta. Iki pasimatymo.

Padėjęs ragelį nusivilkau atgal prie baro ir išvydau, kad mano vieta užimta, o skrybėlė užmesta ant sieninės lempos gaubto, bet, svarbiausia, sėdintysis be ceremonijų laka mano alų.

Kitas būtų pakėlęs skandalą, tačiau aš susilaikiau. Juk čia sėdėjo Patas Čambersas. Pavargęs, susirūpinęs senis Patas.

— Sveikas, berneli, — aš apglėbiau jį per pečius. — Kaip sekasi?

Jis įbedė į mane sunkų skvarbų žvilgsnį ir niauriai išspaudė:

— Paieškokime ramesnės vietos, Maikai. Reikia pasikalbėti.

Pasigriebęs savo alų nusekiau Patą į vieną iš tų izoliuotų kabinų, sustatytų palei sieną.

— Kaip mane radai? — pasmalsavau.

Jis atsakė klausimu:

— Kas vyksta, Maikai?

— Tu apie ką? — aš nustebęs pažvelgiau į jį.

— Puikiai supranti, — jis išpūtė dūmų tumulą tiesiai man į veidą. — Nemėgink man muilinti akių! Aš — policijos karininkas, o ne žindomas kūdikis. Manai, nesuprantu, jog kažką nuo manęs slepi?

— Gerai, — linktelėjau. — Česteris Vileris — ne savižudis. Jį nušovė. Dėl to nėra jokių abejonių.

— Kas jį nušovė?

— Kol kas nežinau.

— O ką žinai? Kodėl staiga nusprendei, jog tai žmogžudystė?

— Patai, iš mano revolverio buvo šauta du kartus, o ne vieną.

— Na ir kas! — jis trinktelėjo kumščiu į stalą. — Kam tu viską komplikuoji? Tau visur vaidenasi žmogžudystės! Kartais savižudžiai išvarpo kulkomis viską aplinkui, kol pasiryžta lemtingam šūviui. Žmogui nepakanka drąsos, tai jis varpo sienas. O kai kas tiesiog nemoka elgtis su ginklu ir kurį laiką treniruojasi.

— Patai, tas vaikinas kariavo fronte. Kam jam treniruotis... Be to, jis neturėjo priežasties žudytis.

— O čia tu neteisus! — jo pirštas bedė man į krūtinę. — Kai užvirė ta košė, įsakiau saviškiams pasidomėti, kuo Vileris pastaruoju metu vertėsi. Mes radome jo kompanioną, su kuriuo tavo bičiulis buvo susitikęs prieš mirtį. Tas pa-

tvirtino, jog Vileris buvęs prislėgtas ir kelis kartus užsiminė apie gyvenimo beprasmybę.

— Kas tas žmogus?

— Emilis Peris, galanterijos fabriko savininkas. Gamina moteriškus rankinukus. Tad kitą kartą prieš triukšmaudamas įsigilink į esmę.

— Supratau, Patai. Tačiau tu neatsakei į pirmąjį klausimą. Kaip mane radai?

— Telefonų stotyje man pranešė, iš kur tu skambinai. Sužinojęs, jog tu sėdi bare, aš neskubėjau. Juk ištempti tave iš aludės sunkiau nei lokį iš migio. Aš nepatingėjau užsukti į viešbutį ir dar kartą viską atidžiai ištyrinėti.

— Skylę čiužinyje matei?

— Mačiau.

— Gal ir kulką radai?

— Ir kulką, ir tūtelę...

Mane lyg šaltu vandeniu apliejo!

— Ką?.. Kur?

— Ten, kur tu juos pakišai. Hole... Maikai, nekvaršink man galvos. Nesuprantu, kodėl nori išpūsti šį reikalą? Jis nevertas nė kiaušinio lukšto. Aš ir taip užsivertęs darbais ligi ausų.

Aš užviriau:

— Patai, nevaidink kvailelio!

Jis atsistojo ir geraširdiškai man pamerkė.

— Viskas, Maikai, pasaka baigta.

Jis nusigręžė ir nužingsniavo prie durų. Mano kantrybė sprogo ir aš palydėjau savo draugą rinktinių keiksmų tirada. Dvi damos prie gretimo staliuko ėmė garsiai piktintis mano elgesiu, tačiau jų bičiuliai, nužvelgę siuto perkreiptą mano fizionomiją, nusprendė nerizikuoti ir sukišo nosis į savo lėkštes.

Puiki byla! O gal Vileris visai nenusišovė, bet palikęs lavoninę vaikštinėja laisvas ir dar mėto nusikaltimo vietoje įkalčius. Kokios nesąmonės! Bet kas tai padarė? Tačiau tikrai ne aš...

Artimiausioje vaistinėje perverčiau visas telefonų knygas ir tik trečioje radau Bronkse gyvenančio Emilio Perio adresą. Jo vila stūksojo prestižiniame to rajono kvartale.

Dvyliktą valandą aš sustabdžiau vežėčias prie pastato, primenančio mažus rūmus. Aikštelėje išdidžiai pūtėsi prabangus kadilakas, kurio dureles puošė paauksuotos raidės E ir P. Tokia pat monograma puošė ir paradines vilos duris.

Aš pakilau į verandą, bet vietoj skambučio radau varinį plaktuką. Jau rengiausi juo pasinaudoti, tik staiga mano žvilgsnį patraukė apšviestas langas šalia durų.

Aukštas tuklus žmogus, kurio pirštus puošė auksiniai žiedai, o kaklaraištį — deimantinis smeigtukas, matyt, ir buvo namo šeimininkas. Atsisukęs šonu į langą, jis kalbėjosi su kažkuo man nematomu. Pokalbis buvo sunkus. Peris visą laiką laižė lūpas, o jo veidą iškreipė baimės grimasa.

Palikęs ramybėje plaktuką, pasislėpiau krūmuose greta verandos. Dešimt minučių viešpatavo tyla, paskui durys prasivėrė ir lauk iššoko žmogus. Kai jis prisiartino prie pat manęs, pro langą sklindanti šviesa apšvietė jo veidą.

Aš vos nešūktelėjau iš netikėtumo, o mintyse pasiunčiau kapitonui Čambersui karštus sveikinimus. Tai buvo Reinis, vienas iš garsiausių miesto banditų, kurio teistumams suskaičiuoti neužtektų abiejų rankų pirštų. Tas tipas nesibaidė pačio bjauriausio ir kruviniausio darbo, jei tik pasiūlyta suma jį tenkindavo.

Palaukęs, kol jis išvažiuos, tykiai nusėlinau prie savo automobilio. Visai nebūtina tokį vėlų metą trukdyti misterio Perio. Niekur jis nedings.

Pusę pirmos aš įėjau į "Grinvudo" viešbučio holą. Kai pasirašiau gyventojų knygoje ir užmokėjau už numerį, portjė ištiesė man raktą.

— Jūsų numeris 402, sere, — sugergždė jis.

Likimas vis dar krėtė pokštus su manimi. Jei rytoj šiame numeryje ras lavoną, be abejonės, tai būsiu aš.

Sapnavau, kad vėl esu fronte ir iš kaimyninio apkaso kažkas atkakliai šaukia mano vardą. Greitai man tai įkyrėjo, aš čiupau automatą... ir pabudau.

Taip ir yra, kažkas iš koridoriaus kvietė mane. Pašokęs ant kojų, atidariau duris. Pasirodo, į svečius teikėsi užeiti pats Džonas Gilas.

— Na ir kietai miegi! — suburbėjo jis. — Aš jau maniau, kad iškeliavai pas protėvius.

— Irgi mat, galvočius! Ką sužinojai?

— Kai ką. Kad žinotum, kiek dėl to vargome, — nusiėmęs skrybėlę jis klestelėjo į krėslą. — Šeši mano vaikinai šiąnakt neatsigulė, trys buvo priversti atšaukti pasimatymus, vienam žmona pakėlė tokį vėją! Ir vardan ko visi tie rūpesčiai?

— Tikrai, vardan ko? — aš dar nebuvau kaip reikiant prabudęs.

— Tavo Vileris — visai malonus vyrukas. Atvyko į Niujorką prieš aštuonias dienas. Iškart apsigyveno viešbutyje. Aplankė kelias firmas, kur užsisakė prekių savo parduotuvei. Visos sutartys — standartinės. Dėl visa ko pasidariau jų kopijas. Kartą jis pasiuntė telegramą į Kolambą kažkokiam Tedui Li. Paprašė penkių tūkstančių dolerių, kurie jam po valandos buvo pervesti. Vakarus jis praleisdavo viešbutyje. Grįždavo įvairiu laiku, kelis kartus buvo įkaušęs. Kartą dalyvavo madų demonstravime ir paskui vykusiame bankete. Gali būti, kad jam pasibaigus palydėjo namo vieną iš manekenių.

— Manekenę? — nustebau. — O atrodė ištikimas vyras.

— Manekenė — tai ne prostitutė. Kas čia blogo?

— Gerai, klok toliau.

— Po šio įvykio ėmė daugiau gerti, jį apniko slogi nuotaika. Tada apsireiškei tu... Jo ir savo nelaimei, — pridūrė Džonas.

— Ir tai viskas? — nustebau.

— Viskas.

— Tu juk ne detektyvas, o tuščia vieta! Irgi mat — žinios... Jos sudilusio skatiko nevertos.

— Aš nors ir tuščia vieta, tačiau licenciją turiu, — atkirto Džonas. — Aš dėl jo plūkiuosi, o jis dar nepatenkintas. Aš per savo seklio karjerą radau ieškomų žmonių daugiau, nei tu turi plaukų ant galvos.

— O žudyti teko?

Jis pabalo.

— Pasitaikė. Vieną kartą... — Džonas nervingai užsirūkė. — Klausyk... tas tavo bičiulis... jis lyg ir pats nusišovė.

— Ne. Jį nukepė.

— Štai kaip...

Jis sunkiai gurktelėjo, lyg bandydamas nuryti užstrigusį kąsnį. Ši istorija Džonui visai nepatiko.

— Tu kuo nors nepatenkintas? — pasidomėjau.

— Tikiuosi, mano paslaugų nebeprireiks? — išspaudė jis.

— Kol kas ne. Širdingai dėkoju. Tavo užrašus pasiliksiu.

Džonas linktelėjo, padėjo ant lovos blonknoto lapelį ir be garso išslydo iš kambario. Aš atsisėdau ant kėslo ranktūrio ir patryniau kaktą, stengdamasis surinkti mintis.

Žudikas turėjo svarių priežasčių ne tik nudėti Vilerį, tačiau ir pavaizduoti žmogžudystę kaip savižudybę. Ir tai jis atliko labai sumaniai, jam beveik pavyko. Vienintelė klaida — trūkstama kulka mano revolverio dėtuvėje. Galbūt žmogžudystės organizatorius palaikė mane mėgėju, kuris nešiojasi ginklą tik norėdamas pasipuikuoti prieš mergiotes.

Aš vis labiau niršau. Tiek to, kažkas pakišo mane kaip kokį pienburnį, apjuokė prieš visą miestą. Tai galima atleisti. Bet Česterio Vilerio mirties aš niekam neatleisiu. Išgyventi fronte tam, kad žūtum kažkokiame dvokiančiame viešbutyje... Jis taip džiaugėsi mūsų susitikimu...

Kodėl Patas nusprendė, kad Vileris nemoka valdyti ginklo? Bet kuris kareivis, net jeigu jis trynė kelnes štabe, moka naudotis visų rūšių šaunamaisiais ginklais. Jei pats Čambersas nuspręstų nusišauti, jam nereikėtų treniruotis.

Gal Česteris pasinaudojo mano patranka. Jis gynėsi, tačiau užpuolikas buvo miklesnis...

3 skyrius

Aš stovėjau Trisdešimt trečiosios gatvės gale ir atidžiai stebėjau namą, kurio adresą radau man paliktuose Džono popieriuose. Nors statytas seniai, jis atrodė visai maloniai. Iki valiai pasigrožėjęs šiuo architektūros stebuklu, žengiau į vidų. Kol hole studijavau rodykles, į vestibiulį sugužėjo pulkelis linksmai tarškančių jaunučių merginų. Lieknutės figūrėlės ir neįtikėtinai ilgos kojos liudijo, jog tai manekenės. Nupėdinau kartu su jomis į liftą.

Jos kalbėjosi apie maistą. Tas paukštytes galėjai tik užjausti. Nors jos turėjo beveik viską, ką turi moterys, ypač kojas, jos buvo aiškiai ne mano skonio. Pabandyk praleisti su tokia gražuole naktį. Ryte tikriausiai prabustum nusėtas mėlynių.

Aštuntame aukšte manekenės išspurdėjo iš lifto, o aš nusekiau įkandin. Gracinga eisena jos nuplaukė prie matinio stiklo durų, ant kurių kabojo lentelė su užrašu: "Antono Lipskio fotomodelių agentūra". Paskutinioji mergina prilaikė duris, įleisdama mane vidun.

Patekau į prabangiai apstatytą patalpą: stilingi baldai, gobelenai, minkšti kilimai ir daugybė pusnuogių gražuolių nuotraukų. Mano pulsas padažnėjo.

Duris į šefo kabinetą užstojo masyvus stalas, už kurio išdidžiai stūksojo sekretorė tokiu pat masyviu užpakaliu.

Supratęs, kad apeiti jos nepavyks, aš išmečiau nuorūką ir užsiliejau akinančia šypsena.

— Ko jums reikia? — profesionaliai mandagiai paklausė ji.

— Kolvėjaus moteriškų drabužių firma pas jus neseniai buvo surengusi naujausių modelių peržiūrą. Mane domina šiame renginyje dalyvavusios manekenės. Ar galėčiau su kuria nors iš jų pasikalbėti?

— Šiuos klausimus įgaliotas spręsti tik pats misteris Lipskis, — dvejodama ištarė sekretorė. — Tuoj sužinosiu, ar jis galės jus priimti.

Po ilgų derybų paaiškėjo, kad mane jis priims. Pagaliau prasibrovęs pro duris, ant kurių buvo užrašyta "Agentūros direktorius Antonas Lipskis", iškart supratau, kad jos šefas — velniškai užsiėmęs žmogus. Jo stalas buvo užverstas nuotraukomis, brėžiniais ir eskizais. Likusią kabineto erdvę užpildė knygų lentynos, molbertai, paletės ir naujausių modelių fotoaparatai.

Pats Antonas Lipskis šiuo metu sukiojo priešais fotokamerą žavią būtybę, gamtos apdovanotą intriguojančiomis kūno formomis, kurias dengė labai jau skurdūs drabužėliai. Lipskis stengėsi išgauti tokią pozą, kad reklaminis plakatas viliotų ir kartu nepiktintų dorovės saugotojų.

— Labai įspūdinga, — nuoširdžiai susižavėjau.

— Ak, nesakykite, — neatsigręždamas mostelėjo ranka misteris Lipskis. — Per daug nuogo kūno.

Jupiterių šviesos apakinta mergina bandė įžiūrėti naują atvykėlį, bet misteris Lipskis ją aprėkė ir vėl ėmė kurti, jo nuomone, tinkamiausią pozą. Pasiekęs jam vienam suprantamą idealą, Lipskis pribėgo prie fotoaparato ir žvilgtelėjo į merginą pro objektyvą.

— Truputį aukščiau galvą! — įsakė jis. — Krūtinę į priekį. Fotografuoju!

Spragtelėjimas ir mergina, lengviau atsidususi, grįžo į žmogišką padėtį. Išjungęs prožektorius Lipskis atsisuko į mane. Jo dar nerietė senatvė, taigi aišku, kad aš dar negreit galėsiu užimti jo vietą, kuri man atrodė tokia gundanti.

— Atsiprašau, kad teko laukti, — sutratėjo jis. — Kuo galiu padėti?

Tai buvo liesas, plastiškų judesių, savimi patenkintas

vyriškis. Veide ryškiai juodavo tankūs suaugę antakiai ir smaila barzdelė.

— Mane domina viena jūsų manekenė.

Jo antakiai pasislinko aukštyn, o lūpas iškreipė nepasitenkinimo išraiška.

— Tokie prašymai — mums ne naujiena, bet pats suprantate... Čia ne pasimatymų namai.

— Jūsų merginos seksualiai manęs visai nejaudina. Normali moteris bent jau krūtinę privalėtų turėti...

Misteris Lipskis nustebęs įsistebeilijo į mane, tačiau jis nespėjo atsakyti, kai prie mūsų prišoko ką tik pozavusi mergina. Savo daugiau nei kuklų apdarą ji buvo papildžiusi aukštakulniais bateliais.

— Duokite ugnies, — tarė ji, mojuodama cigarete. — Beje, ar kalbėjotės apie mane?

— Mes kalbėjomės apie manekenes, — aš ištiesiau jai žiebtuvėlį. — Jūs šiame būryje — maloni išimtis.

Ji dėkingai šyptelėjo ir išpūtė man į veidą aromatingo dūmo viją. Misteris Lipskis užsikosėjo, primindamas apie savo egzistavimą.

— Kuo vardu jūsų ieškoma mergina?

— Žinau tik, kad ji demonstravo Kolvėjaus firmos drabužius.

— Drabužius demonstravo kelios mūsų manekenės. Regis, šį užsakymą apiformino mis Rivz. Gal norėtumėte šnektelti su ja?

— Jei taip manote, — gyvai atsiliepiau.

Mergina susijuokė ir vėl apsupo mane dūmų debesiu.

— Matau, jog drabužių trūkumas jūsų nė kiek nevaržo, — galantiškai sumurkiau.

— Atvirkščiai, juk net arkliai turi teisę pailsėti, ar ne? Ar irgi noriu pailsėti nuo drabužių. Jei tik žinotumėte, kokią šlykštynę kartais ant mūsų užmaukšlina.

— Užteks kvailioti! — Lipskis lengvai pliaukštelėjo per jos apetitišką užpakaliuką. — Čiuožk iš čia... Jaunimas visai nebeklauso vyresnių. Kartais man norisi...

— Man tas noras niekada neišnyksta, — pertraukiau jį.

Nusivedęs į gretimą kabinetą, misteris Lipskis pristatė mane jo šeimininkei ir išgaravo.

Beje, aš to net nepastebėjau. Šią akimirką mane tarsi žaibas trenkė. Aš apkurtau, praradau žadą ir sugebėjimą judėti.

Tik regėjau puikiai...

Mačiau prie rašomojo stalo tikrų tikriausią grožio idealo įsikūnijimą.

Tokį reginį mirtingiesiems reikėtų iš principo uždrausti. Tai taip pavojinga, kaip plika akimi žvelgti į saulę.

Atrodė, kad jos veidą ir figūrą sukūrė genialus skulptorius, linijų tobulumu pranokęs net motulę gamtą. Šviesūs ir kuplūs plaukai supo antikinę galvutę tarsi nimbas. Nuostabūs pečiai susiliejo su gundančiomis krūtimis, aukštai iškėlusiomis baltą palaidinukę uždara apykakle.

Moteris pakilo, elegantiškai tiesdama man ranką. Jos paspaudimas buvo stebėtinai tvirtas. Sodriu krūtininiu balsu ji ištarė savo pavardę, tačiau aš jos neišgirdau...

Ji vilkėjo ilgą sijoną ir palaidinukę aukšta apykakle. Bet šis kuklus apdaras, išryškinantis klubus ir pabrėžiantis krūtinę, greičiau demonstravo nei slėpė jos kūną. Nuo šios minutės ilgiems sijonams prisiekiau amžiną palankumą.

Tik atsisėdęs į lankytojams skirtą krėslą išvydau priešais save lentelę su kabineto šeimininkės pavarde: Junona Rivz.

Junona, puikioji deivė ir žmonių valdovė... Tinkamesnio vardo šiam nežemiškam grožio kūriniui ir nesugalvosi.

Prieš pokalbį ji pasiūlė man išgerti ir aš džiugiai sutikau. Į aukštą taurę ji šliūkštelėjo kažko saldaus ir kvepiančio.

Paskui Junona pradėjo klausinėti. Aš atsakinėjau, bet normalus mano balso tembras grįžo dar negreit. Su šia moterimi plepėti buvo grynas malonumas, nes ji ne tik audė gudrų nieko nereiškiančio rafinuoto pokalbio tinklą, tačiau ir demonstravo gundančias pozas, tikrindama savo žavesio poveikį man. Ji puikiai juto, kaip sukrėtė mane jos grožis. Moters akys spindėjo kaip žvaigždės, tik retkarčiais ji už-

siliedavo skambiu juoku, aiškiai gardžiuodamasi mano jauduliu.

— Jei teisingai jus supratau, misteri Hameri, tą merginą, kurios jūs ieškote, parlydėjo jūsų draugas? — paklausė ji.

— Spėju.

— Žinote jos pavardę?

— Ne.

— O iš nuotraukos pažinsite?

— Irgi ne. Aš juk niekada nesu jos matęs, mis Rivz.

— Vadinkite mane Junona... Gerai?

— Su malonumu, — aš dėkingai nusišypsojau.

— Manote, ši mergina elgėsi nederamai?

— Visai ne. Tačiau aš privalau išsiaiškinti, kas tą naktį įvyko tarp jos ir mano draugo. Matote, prieš keletą dienų jis žuvo.

— Man labai gaila, — ji liūdnai atsiduso. — Kaip tai nutiko?

— Policija mano, kad jis nusižudė.

— Tad kam painioti į šį reikalą merginą? — ji prikando lūpą.

— Vadinkite mane Maiku... Vargšelis paliko šeimą. Todėl aš noriu užglaistyti galimą skandalą dar jam negimus. O jei apie tai sužinos reporteriai?

— Suprantu, — ji linktelėjo. — Aš pasišnekėsiu su merginomis ir viską išsiaiškinsiu. Prašau, užeikite rytoj.

— Ačiū, Junona, iki rytojaus, — aš atsistojau.

— Iki rytojaus, Maikai.

Plastišku judesiu ji pakilo ir daug žadančiai spustelėjo man ranką. Ji judėjo gracingai lyg puma, o jos atsisveikinimo žvilgsnis suvirpino mano širdį. Žingsniuodamas prie durų, aš nevalingai apsidairiau, kažkodėl mano galvoje atsirado pavojaus nuojauta. Taip, Junona kaip tikra deivė lieka mįsle paprastiems mirtingiesiems. Aš taip ir nenusprendžiau, kokia ta deivė — geroji ar piktoji.

Prie lifto manęs jau laukė. Mergina, jaučianti panieką drabužiams, rūkė prisišliejusi prie centrinio šildymo radia-

toriaus. Tiesa, dabar jos drabužiai nebūtų suerzinę net davatkų bažnyčioje.

Pastebėjusi mane, ji užgesino nuorūką ir išmetė tokią iššaukiančią pozą, jog man neliko nieko kito, kaip pamėginti nurengti ją žvilgsniu.

— Na, pagaliau, — nekantriai pragydo ji. — Ar nepratęsus mums pažinties?

— Negi mes susipažinome? — nustebau.

— O argi ne? Aš vardu Koni Voles, — ji familiariai įtempė mane į liftą. — O jūs?

— Maikas Hameris, buvęs privatus detektyvas. Vakar apie mane rašė visi laikraščiai.

— Štai kodėl man jūsų veidas pažįstamas! — susivokė ji. — Patekau į smagią kompaniją.

Mes vos neapsikabinę nužingsniavome gatve ir pasukome Brodvėjaus link. Kai praėjome jau trečią barą, Koni įsižeidusi dėbtelėjo į mane ir alkūne stuktelėjo į šonkaulius. Teko nusileisti prievartai.

Baras buvo ilgas ir siauras kaip garažas. Atsisėdę prie tolimiausio staliuko ėmėme aptarinėti meniu. Labai greit paaiškėjo, kad mūsų skoniai panašūs. Kai ji užsisakė alaus, aš susižavėjau:

— Su jumis pinigų neiššvaistysi!

— O ką, jums striuka su pinigais?

— Porai alaus pakaks.

— Merginos mėgsta dosnius kavalierius.

— Aš iš tų vyrų, kurie nemoka moterims. Tiesiog nėra būtinybės.

— O tai dar būtina patikrinti! — ji apdovanojo mane daugiareikšme šypsena.

— Laikysiu garbe suteikti jums laimės, brangioji.

Mes išmaukėme alų, užsirūkėme ir Koni paklausė, išpūsdama į lubas debesį dūmų:

— Ko jūs atėjote į agentūrą?

— Atsirado tokia problemėlė... — pakartojau jai, ką sakiau Junonai.

— Keista istorija... — išklausiusi mane sumurmėjo mergina. — Čia kažkas ne taip.

— Ir aš taip manau. O jūs nepažįstate gražuolių, kurios dalyvavo toje peržiūroje?

— Ne, — ji papurtė galvą. — Su manekenėmis mes beveik nebendraujame. Jos dirba savo darbą, o mes — savo. Aš — fotomodelis ir reklamuoju nailoninius gaminius. Daugiausia, aišku, apatinį trikotažą ir naktinius marškinius. Įsivaizduojate, kaip jie atrodytų ant manekenių? Jos gi plokščios kaip pakabos... Tačiau moka joms kažkodėl daugiau, o jos pučiasi kaip vištos, kiaušinį padėjusios. Mus laiko vos ne šliundromis.

— Jas kamuoja nepilnavertiškumo jausmas. Nei vyras, nei boba, o kažkoks belytis padaras...

— Būtent...

Mes baigėme alų. Pastūmiau bokalus į šoną ir atsistojau.

— Eime, katyte. Palydėsiu namo, nes turiu dar krūvą nebaigtų reikalų.

— Negi neužeisite pas mane? — nustebo Koni. — Surasčiau ir ko nors stipresnio už alų.

— O mano dorybei ar niekas negresia? — aš nutaisiau išsigandusį veidą.

— Galite net neabejoti. Jūs gyvenime nesate matęs drovesnės mergaitės už mane.

Mes nužingsniavome iki taksi stovėjimo aikštelės ir Koni pasakė savo adresą — Šešiasdešimt šeštoji gatvė. Automobilyje ji iškart prisiglaudė prie manęs ir sučiulbėjo:

— O tau būtinai reikia rasti tą merginą, Maikai?

— Būtinai. Tu net nenutuoki, kaip man tai svarbu!

— Aš norėčiau tau padėti. Garbės žodis.

Jos akys spindėjo nuoširdžia užuojauta. Koni man vis labiau patiko — tokia lengvabūdiška, bet šauni ir gera plaštakė.

— Aišku, man labai reikės pagalbos, — nuraminau ją. — Net jei rasiu tą manekenę, ji gali atsisakyti su manimi kalbėtis.

— Ar mis Rivz tau ką nors žadėjo?

— Ji paprašė ateiti rytoj. Pažadėjo išsiaiškinti, kurią merginą lydėjo mano draugas.

— Ir kokį ji tau padarė įspūdį? — pasidomėjo Koni.

— Iš kojų verčiantį, — prisipažinau.

— Nė kiek neabejoju. Greta jos mes visos atrodom lyg pelenės. Sakysi, ne taip? — Koni jausmingai spustelėjo mano alkūnę.

— Ne taip.

— Va ir meluoji! — ji nusikvatojo. — Beje, aš neįsižeidžiau... Gerai, pasikalbėkime apie reikalus. Kodėl tavo bičiulis lydėjo tą manekenę? Jis ką, mėgėjas pasivalkioti paskui sijonus?

Aš pasikrapščiau pakaušį ir pabandžiau prisiminti Česterį Vilerį. Pavyzdingam šeimos tėvui visai netiko mergišiaus vaidmuo. Taip ir pasakiau Koni, dar pridūręs, jog svetimame mieste vienišas vyriškis kartais prikrečia kvailysčių.

— Galbūt iniciatyvą parodė ta mergina, — specialisto tonu pareiškė Koni. — Gal ji norėjo pašėlti jo sąskaita. Nutempė į brangų restoraną ar dar kur nors. Tos išdžiūvėlės mėgsta prabangų gyvenimą.

— O tu puikiai mąstai...

— Aš žinau, kad manekenės lankosi keliuose baruose, kur viešpatauja, kaip čia pasakius... laisvi papročiai. Pati nesu ten buvusi, tačiau adresą žinau.

— Šaunuolė, — pagyriau ją. — Galėtum būti nebloga seklė.

Prisispaudusi prie manęs, ji pravėrė ryškiai raudonas lūputes. Jau rengiausi ją pabučiuoti, bet taksi staigiai sustojo — atvažiavome.

Koni kyštelėjo vairuotojui liežuvį ir iššoko ant šaligatvio. Aš užsimokėjau, palikdamas grąžą taksistui. Jei lėbauti, tai lėbauti!

Namas, kuriame gyveno Koni, nepasižymėjo nei elegancija, nei švara. Liftas, aišku, neveikė, ir mums teko pėsčiomis ropštis į ketvirtą aukštą.

Pasikrapščiusi rankinuke Koni surado raktą ir mostu pakvietė mane užeiti. Suradęs jungiklį, įžiebiau šviesą. Palikęs skrybėlę prieškambaryje, nupėdinau į svetainę.

— Ką gersi? — paklausė Koni. — Kokteilio, kavos?

— Galime pradėti nuo kavos. Beje, šiandien užmiršau papietauti. Nepykčiau, jei iškeptum kiaušinienę.

Po penkių minučių iš virtuvės pasklido gundantys kvapai. Koni išdėliojo lėkštėse įspūdingo dydžio omletą, ir aš akimirksniu prarijau savo porciją iki paskutinio trupinėlio.

— Nori deserto? — paklausė ji. — Šaldytuve turiu bananų.

— Ne, ačiū. Geriau praskalausiu gerklę.

— Na, ar gera iš manęs būtų žmona? — išdykėliškai paklausė Koni.

— Geriausios žmonos tos, kurių nevedame, — giliamintiškai sumurmėjau.

Paskui mes gėrėme kokteilį. Mano laikrodžio minutinė rodyklė apsuko ratą ir dar vieną, o vakarėlis vis tęsėsi. Klausydamasis melodingo ledo kubelių skimbčiojimo, aš užsimerkiau ir pasinėriau į mintis, štai jau visą parą mane persekiojusias. Kai išsitraukdavau cigaretę, Koni man pridegdavo.

— Žuvo geras žmogus, — mąsčiau. — Žmogus, kuris man patiko.

Mano revolverio dėtuvėje trūksta dviejų šovinių.

Viena kulka kartu su tūtele rasta viešbučio hole. Jei tai savižudybė, tai labai keista...

Velniai mane rautų, jei tuo patikėsiu!

Atmerkęs akis, aš pažvelgiau į Koni, kuri susirietusi į kamuoliuką ant kušetės svaidė ilgesingus žvilgsnius.

— Ką veiksime dabar, katyte? — tingiai paklausiau.

— Jau septynios. Tuoj aš persirengsiu ir važiuosime vakarieniauti. Gal pavyks ką sužinoti apie jūsų bičiulį ir jo merginą.

Jausdamas mirtiną nuovargį, aš nusižiovavau. Viena,

ko dabar troškau — kietai miegoti švarioje lovoje ir kad niekas netrukdytų iki pat ryto. Tačiau aš kalbėjau toliau:

— Laikraščiai pranešė, kad mano draugas nusižudė. Tačiau iš tikrųjų jį nužudė. Aš tuo neabejoju.

— Štai kaip! — krūptelėjusi Koni sumaigė savo cigaretę.

— Pradėjęs tirti jo mirties aplinkybes, aš sužinojau, kad jis susipažino su manekene. Vos tik aplankau firmą, kurioje dirba ta manekenė, manimi susidomi nuostabi būtybė iš koto verčiančia figūra. Negaišdama laiko ilgiems pokalbiams, ji siūlo man įvairias paslaugas ir savo pagalbą tiriant bylą. Štai aš ir mąstau, kodėl tokia meilutė kabinasi ant kaklo vyrui, ką tik netekusiam darbo. Kodėl ji meilinasi jam, maitina kiaušiniene, girdo kava ir kokteiliais?

Sušnypštusi kaip laukinė katė Koni pašoko. Aš nekreipiau dėmesio į jos grėsmingus gestus ir, kaip paaiškėjo, be reikalo. Antausis nudegino man skruostą taip, kad net kibirkštys iš akių pasipylė. Antrasis smūgis kliuvo žandikauliui. Tai visai nepriminė nekaltų moters antausių — burnoje pajutau kraujo skonį. Moterys taip nesimuša.

— Tu nori pasiaiškinimų! — staugė ji. — Tuoj juos gausi! Aš augau kartu su penkiais broliais ir visada mokėjau save apginti. Jie buvo tikri vyrai, nors ir geri akiplėšos. O čia iš dvidešimties aplink mane slankiojančių pienburnių nesudėliotum net vieno padoraus vyruko. O tu toks, kokio man reikia. Aš tai iškart pajutau. Todėl ir nusprendžiau nepraleisti tokios galimybės.

Jos balsas suvirpėjo, užspausdamas raudą, ir ji niršiai perplėšė savo palaidinukės apykaklę. Sagos spragsėdamos išlakstė į šalis ir mane apakino įspūdinga krūtinė su atsikišusiais švelniais rausvais speneliais.

Mano gerklė išdžiūvo, o nugara perbėgo skruzdės. Aš išspjoviau kraujo krekulą, atsistojau ir įlipdžiau jai blyną.

— Dabar mes atsiskaitę, Koni. Ar vis dar nori manęs?

— Taip, taip! — jos akys kvietė į nuodėmę. — Aš noriu tavęs. Tik tavęs.

4 skyrius

Mes pavakarieniavome kinų restoranėlyje Taimso skvere. Jis buvo kimšte prikimštas žmonių, bet nė vienas vyriškos lyties lankytojas nekreipė dėmesio į valgį. Visų žvilgsniai smaigstė Koni, kurios suknelė su stulbinančiai gilia iškirpte spjovė į visas dorovės normas. Aš ir pats negalėjau atitraukti akių nuo švelnios šilkinės odos. Apsirengusi ji atrodė dar labiau gundanti nei nuoga. O tam, pasakysiu, reikia turėti talentą.

Mes beveik nesišnekėjome, tik pasikeisdavome meiliomis šypsenomis. Aš tyliai laužiau galvą: kas gi suteikia mano palydovei tokį nepakartojamą žavesį? Aišku, ji labai miela, tačiau argi maža aplinkui simpatiškų merginų? Kuo ji skiriasi nuo kitų Ievos dukterų? Tikriausiai nuoširdumu ir sąžiningumu, persunkusiu kiekvieną jos žodį. Ji kalbėjo tik tai, ką galvojo, neslėpdama nei savo ketinimų, nei troškimų. Matyt, broliai elgėsi su ja kaip su lygia sau ir tokią bendravimo manierą ji pamėgo. Mane tai žavėjo.

Iš restorano išėjome devintą valandą. Savo viduje jaučiau ramybę ir šviesą.

— Kur dabar, mano gražuole? — paklausiau.

— Dabar mes trauksime į lūšnynus, — ji paėmė mane už parankės.

— Į lūšnynus? — nustebau.

— Taip, į Bauerio rajoną. Čia netoli.

— Bet Baueris — tikras gyvatynas! — sušukau.

— Matyt, seniai ten lankeisi. Laikai pasikeitė. Vienam gudruoliui dingtelėjo į galvą idėja paversti vietinę užeigą brangia išrinktųjų įstaiga. Rizikingas žingsnis pavyko, o dabar ten daug tokių įstaigų. Persisotinę snobai trokšta aštrių pojūčių.

Išvydęs pro šalį riedantį taksi, mostu sustabdžiau jį.

— Ir kas ten šeimininkauja? — paklausiau, kai mes patogiai įsitaisėme ant užpakalinės sėdynės.

— Net nežinau, — gūžtelėjo pečiais Koni. — Juo labiau kad tokių skylių dabar — nors vežimu vežk. Maneke-

nės mėgsta ten pasiausti. Visai tikėtina, kad viena iš jų atsivedė ten tavo bičiulį.

Baueris — rajonas, kuriame gyvena beveidžiai žmonės. Sutemose girdisi balsai, prašantys išmaldos, o už nugaros nuolat brūžuoja kažkieno žingsniai, šmėkščioja moterys iššaukiančiai trumpomis suknelėmis, bet nė vienas veidas neišlieka atmintyje ilgai, nė vienas žmogus nekelia simpatijų, netgi gailesčio. Tai — miesto dugnas, kaupinas bedvasių žmonių.

Žmogiškųjų atmatų pilnos aludžių durys atsidarinėjo taip dažnai, jog šviesos blyksniai priminė šventinę iliuminaciją. Žmonės kniūpsojo prie taurelės ar sriubos lėkštės, prie kortų ar tiesiog slėpėsi nuo nakties šalčio.

Senokai nesilankiau tokiose vietose! Mano akyse prie kažkokios skylės privažiavo taksi, iš kurio išsiropštė ponas su smokingu ir jo raudonplaukė draugužė. Prie jų iš visų pusių sulėkė elgetos. Dama, ištraukusi saują smulkių, sviedė juos ant šaligatvio ir nusikvatojo. Jos kavalieriui tai patiko ir jis pakartojo triuką, mesdamas, tiesa, penkių dolerių banknotą, dėl kurio gauja susipešė. Mano koja panižo, nes staiga panorau spirti tam ponui su smokingu.

— Eime paskui juos, — paragino Koni. — Jie nuves mus į pačią madingiausią vietą.

— Puiku, — burbtelėjau.

Mes nusekėme porelę, pasukusią prie pačios šlykščiausios užeigos toje gatvėje. Jos dvokas buvo užgulęs visą kvartalą, o iš vidaus sklido girti riksmai bei moterų spygavimai. Ši skylė vadinosi paprastai — "Pas Niką". Publika čia buvo rinktinė: vienam trūko pusės dantų, kitą puošė mėlynė paaky, trečias taip kasėsi, lyg jį būtų užpuolęs viso pasaulio niežulys. Dvi senos kekšės, šlykščiai keikėsi raudamos viena kitai plaukus. Jų ginčo priežastis buvo mirtinai nusilakęs klientas, vos bepastovįs ant kojų.

Bet daug labiau mane erzino kita lankytojų kategorija — turtingi turistai, besimėgaujantys svetimomis nelaimėmis ir kančiomis. Tie sotūs snukiai taip mane įsiutino, kad aš vos atgavau žadą.

Padavėjas palydėjo mus į tolimiausią patalpą, bet ir čia pakako padugnių. Koni pasisveikino su pažįstamomis merginomis, viena iš jų iškart persikėlė prie mūsų staliuko. Ją vadino Keit ir čia ją atlydėjo piniguočius iš Vakarinės pakrantės.

— Tu čia pirmą kartą, Koni? — paklausė ji.

— Pirmą ir paskutinį... Nepakenčiu to dvoko.

Keit skambiai nusikvatojo.

— Mes irgi išeiname. Berniukų kišenės plyšta nuo žalių, reikia jiems padėti atsikratyti to svorio. Gal norite prisidėti prie mūsų?

Koni klausiamai žvilgtelėjo į mane ir aš linktelėjau.

— Tada persėskite prie mūsų staliuko, — pasiūlė Keit. — Supažindinsiu jus su visais. Berniukai šiandien nori pamatyti kuo daugiau. Jie ištroškę pramogų ir negaili šlamančių.

Mes nusekėme paskui Keit ir buvome pristatyti jos draugužiams. Džozefas, Goumeris, Endrius, Martinas Reimondas ir dar kažkas. Matėsi, kad Niujorke jie pirmąkart. Visų, išskyrus Goumerį, platūs, atšerti snukiai, išpuoselėtos, deimantiniais žiedais apmaustytos rankos ir nenatūraliai garsus juokas. Kiekvienas atsivedęs draugužę — prašmatnią gražuolę. Tiktai Goumerio mergina panėšėjo į pilką pelytę, bet jos aštraus, sąmojingo liežuvėlio ir malonaus, draugiško būdo bet kas galėtų pavydėti.

Į mane šie pasaulio šeimininkai iš pradžių žvelgė paniekinamai, kaip į paprastą prašeivą, tačiau greitai supratę savo klaidą, ėmė vos ne broliuotis. Buvo nuspręsta palikti šį barą ir kraustytis į kitą vietą.

Koni neturėjo žalio supratimo, kur mes keliausime, tad teko pasikliauti Keit, pažįstančia šį rajoną kaip savo penkis pirštus. Pakeliui mums teko apeiti ant šaligatvio besivoliojančius girtuoklius, o vieną kartą — sprukti, kad neįsiveltume į gatvės peštynes.

Restoranas "Užvažiuojamasis Bauerio kiemas" buvo įsikūręs skersgatvyje. Jo langai aklinai užkalti, o iškaba — apteršta musių. Atrodė, jog šis pastatas jau kadai kada

negyvenamas ir paliktas likimo valiai. Tačiau išorė buvo apgaulinga. Viduje neatsidavė išviete, o kvepėjo kaip įprastose tokio profilio įstaigose. Stalai ir baras senovinio stiliaus, o publika švaresnė.

Koni niekinamai kryptelėjo lūpą:

— Tai štai koks tas įžymusis restoranas! O aš jau maniau...

Ji ir čia surado būrį pažįstamų, daugiausia manekenių iš Antono Lipskio agentūros. Kol ji sveikinosi, aš patraukiau prie baro ruošdamasis išgerti, o kartu ir apsidairyti. Patalpos gale pastebėjau siauras duris, kreivai kabančias ant vieno vyrio. Duris dengė didžiulis sieninis kalendorius. Pro šias duris einantiems žmonėms tekdavo pasukti jį į šoną. Keista, tačiau ten šliaužė tik vyrai su smokingais ir damos vakarinėmis suknelėmis.

Koni priėjo prie manęs ir įsikibo į parankę.

— Man sakė, jog ši patalpa — tik užeiga atsitiktiniams lankytojams. Visa, kas geriausia — štai už tų durų...

— Ir aš taip manau, katyte. Eime, žvilgtelėsim į tuos stebuklus.

Mes įsitrynėme į procesiją, sukančią prie durų su kalendoriumi.

Čia manęs laukė siurprizas, ir dar koks! Mes atsidūrėme tambūre įžambiomis sienomis priešais masyvias duris, kurios atsidarydavo tik tada, kai užsidarydavo pirmosios. Paaiškėjo, kad ir vienintelis vyris buvo tik gudri maskuotė. Iš pažiūros išklypusias duris tvirtai laikė stakta iš vidinės pusės. Jos galėjo atlaikyti net patrankos šūvį. Trumpai tariant, bendrąją salę nuo galinio kambario patikimai izoliavo dvejos galingos, garso nepraleidžiančios durys.

Dabar mes atsidūrėme tikrai prašmatnioje vietoje. Šios landynės apdaila kainavo krūvas žalių. Krūvos žalių tikriausiai šlamėjo ir lankytojų, įsitaisiusių prie chromuotų barų odiniuose krėsluose, piniginėse. Salė skendėjo prieblandoje, o vienintelis prožektorius ryškiai apšvietė visiškai nuogos šokėjos figūrą. Jos numerį galėjai pavadinti atvirkštiniu striptizu. Be to, apsirengimo procesas buvo sukurtas gana

meniškai. Baigusi numerį, šokėja paliko apšviestą sceną ir prisėdo už staliuko šalia kažkokio pliko storulio. Sujaudintas jos dėmesio klientas iškart užsakė butelį šampano.

Dabar įkirtau, kodėl ši skylė tokia populiari.

Salės sienas nuo apačios iki viršaus puošė šimtai apsirengusių, pusnuogių ir visai nuogų gražuolių fotografijos. Kai kurios nuotraukos buvo originalios, kitos — iškirptos iš žurnalų, tačiau užrašai ant jų visų skelbė, kad jos skirtos kažkokiam Klaidui.

Mes su Koni susidaužėme taurėmis ir mano žvilgsnis perbėgo nuotraukomis.

— Ar tavosios čia nėra?

— Gal ir yra, — atsakė ji. — Paieškoti?

— Ne. Man labiau patinka iš tikrųjų tavimi grožėtis natūroje.

Orkestras užgrojo šokių melodiją ir kažkuris iš mūsų kompanijos pakvietė Koni, mainais palikęs man savo begėdiškai koketuojančią draugužę.

Pamažu linksmybės įsisiūbavo. Pusę dvyliktos restoranas buvo sausakimšas ir labiau panėšėjo į siautėjančių psichų palatą. Tačiau vienam iš mūsų kompanijos ir to pasirodė per maža. Jis pamojo padavėjui, kažką su juo pasišnibždėjo ir tas išnyko. Grįžo po minutės ir tylėdamas linktelėjo į užuolaida pridengtą nišą.

— Na va, tuoj prasidės, — pusbalsiu murmtelėjau.

— Kas prasidės? — nustebo Koni.

— Nenutuoki? Jie ten turi patalpą, skirtą įstatymo draudžiamiems azartiniams lošimams. Bet patekti į ją galima tik iš anksto susitarus su padavėju.

— Juokauji?

— Tuoj įsitikinsi.

Visa kompanija staiga pakilo ir pasuko nišos link. Aš likau savo vietoje ir susimąsčiau. Regis, kažkas ima aiškėti. Ar tik nekartojame mes Česterio Vilerio kelio? Jam skubiai prireikė penkių tūkstančių... Kam? Kad sužaistų rulete ir užsimokėtų lošimo skolą? Juk aplinkui žmonės pralošia net visus savo turtus... Tačiau savižudybė dėl pinigų...

Juk nebūtinai turėjo mokėti tą skolą. Galėjo pranešti policijai ir tą landynę būtų susprogdinę į šipulius.

Viena iš mūsų sugėrovių atsigręžė ir suspigo:

— Sveikas, Klaidai!

Padžiūvęs tipas su smokingu, apeinantis staliukus, atsakė į sveikinimą šaltoka šypsena. Aš įsistebeilijau į jį — štai kas čia valdo! Prašiepęs dantis liepiau Koni stebėti visą kompaniją, o pats ryžtingai pasukau prie žmogaus, vadinamo Klaidu.

— Kad aš kur prasmegčiau! — sušukau. — Juk čia mano senasis draugužis Dikis! Seniai nesimatėme, bičiuli.

Pasilenkęs ties vienu staliuku, jis kalbėjosi su lankytojais. Išgirdęs mano balsą krūptelėjo visu kūnu, tačiau atsisuko ne iškart. Laukdamas jo, užsirūkiau cigaretę. Tuomet šviesos užgeso, o scenoje pasirodė dar viena šokėja.

— Ką čia uostinėji, šniukšteli? — pagaliau iškošė pro dantis Klaidas, išvertęs į mane rupūžės akutes.

— To paties rengiausi paklausti ir aš, vaikuti.

— Aš čia šeimininkas. Aišku? O tu gali nešdintis ten, iš kur atsivilkai.

Ir jis toliau judėjo tarp staliukų, sveikindamasis su lankytojais. Kai jis prisiartino prie baro, barmenas pastatė priešais jį plaktuvą su kokteiliu. Klaidas šliūkštelėjo sau pilną stiklinę ir vienu mauku išsausino.

Priėjęs prie pat jo išpūčiau į jo bjaurią marmūzę dūmų tumulą.

— Man patinka tavo skylė, Diki. Čia gana miela.

Jo akys tryško pykčiu.

— Tu ką, kurčias? Negirdėjai, ką sakiau?

— Mano klausa gera. Tačiau tu, bičiuli, mane turbūt supainiojai su kuriuo nors savo padlaižūnu.

— Ko tau čia reikia? — jis šiek tiek nuleido toną.

Vėl apsiaučiau jį dūmų debesiu ir jam teko pasitraukti.

— Taigi pastebėjau švieselę. Tu juk žinai, Diki, aš be galo smalsus. Ar prisimeni mūsų paskutinį susitikimą teismo salėje, kai peršoviau tau koją? Tu tada prisiekinėjai, kad už automobilio, kuriuo žudikas spruko iš nusikaltimo

vietos, vairo sėdėjo kažkas kitas. Tačiau mano kulka įstrigo tavo kojoje! Ji tave ir išdavė. Sėdai už grotų, balandėli. Ar atsimeni tą įvykį?

— Puikiai, — sugriežė jis dantimis. — Aš tau skolingas, šniukšte. O savo skolų niekada neužmirštu.

— Nieko, aš tau dovanoju skolą, Diki. Tu juk tikriausiai beveik elgeta. Nuo tada, kai metei samdomo žudiko amatą.

— Laikraščiai pranešė, Hameri, kad tu netekai teisės nešiotis ginklą. Prasti tavo reikalai, labai prasti. Tad laikykis nuo manęs kuo toliau.

Jis kilstelėjo bokalą, tačiau išgerti jam nepavyko, nes aš lyg atsitiktinai stumtelėjau jo alkūnę ir viskis tėškėsi jam į veidą. Jo fizionomija akimirksniu nusidažė purpuriniu atspalviu.

— Nesijaudink taip, Diki, — aš palingavau galvą. — Tu turbūt kiekvieną naktį sapnuoji policiją? Juk ją turėtų dominti ir tu, ir tavo mažytė įstaigėlė. Na, kol kas... Aš čia dar apsidairysiu...

Pamojavęs jam ranka, nuėjau į šalį, spėjęs pastebėti, kaip Dikis Viljamsas, vadinamas Klaidu, čiumpa vidaus telefono ragelį. Apsukęs tuščią šokių aikštelę, pasislėpiau už užuolaidos, dengiančios užrakintas duris, vedančias nežinia kur. Neilgai mąstęs pabeldžiau į tas duris. Skląstis žvangtelėjo ir pro plyšį į mane dėbtelėjo bukas snukis, subjaurotas rando.

Kartais pavojaus nuojauta, regis, neturinti jokio pagrindo, priverčia tave stryktelti į šoną ir išsigelbėti. Šįkart aš, paklusęs nesąmoningam instinktui, kilstelėjau ranką ir smūgis teko jai. Aš kimiai riktelėjau. Dabar reikėjo veikti ryžtingai ir greitai. Bernas debilo snukiu užsimojo vėzdu antram smūgiui, bet aš vikriai išsisukau. Sukaupęs visas jėgas atsilošiau atgal ir staigiai spyriau dešine koja. Sėkmingas smūgis, dilba nespėjo net riktelėti ir perlinkęs pusiau blinktelėjo ant grindų.

Aš paėmiau vėzdą ir antru kojos smūgiu ilgam išvedžiau gangsterį iš rikiuotės.

"Svarus daikčiukas, — pamaniau, apžiūrinėdamas savo trofėjų. — Gali perskelti kaukolę kaip riešutą".

Vėzdas netilpo į kišenę ir aš įtaisiau jį revolverio dėkle. Gal pravers...

Kambarėlis, kuriame atsidūriau, buvo panašus į tambūrą. Jame netgi stovėjo kėdė. Juoko dėlei aš užrioglinau ant jos sąmonę praradusį dilbą. Jo galva nusviro ant peties ir žiūrint iš šalies atrodė, kad jis miega. Manau, vaikino pabudimas užtruks...

Uždariau duris, pro kurias įėjau, ir stumtelėjau esančias priešais. Jos nebuvo užrakintos. Akis, pripratusias prie baro apyblandos, sudirgino ryški šviesa. Aš net nepastebėjau, kaip priėjo Koni.

— Kur buvai dingęs, Maikai?

— Sutikau seną pažįstamą, — atsainiai burbtelėjau.

Pastebėjusi mano kruviną ranką, Koni pabalo.

— Kas nutiko?

— Niekai, vinis užkabino, — pamelavau.

Ji klausė dar kažko, bet aš nebegirdėjau. Prieš akis atsivėręs reginys prarijo visą mano dėmesį.

Taip, tai buvo aukso dugnas! Pro duslų balsų ūžesį skverbėsi ruletės zvimbesys, pertraukiamas sujaudintų šūksnių, kai ratas sustodavo. Čia stovėjo kortų ir kauliukų lošimo stalai, o patalpa panėšėjo į stilizuotą Laukinių Vakarų salūną. Palei sieną driekėsi raudonmedžio baras, šviestuvas priminė vežėčių ratą, o daugybėje veidrodžių žiojėjo tikrų kulkų skylės. Salę puošė iš kojų verčiančios gražuolės, tačiau pernelyg tirštas grimas ir lengvabūdiški apdarai išdavė jų profesiją.

Mes su Koni perėjome visą salę, kol pagaliau radome nuošalų staliuką, prie kurio susėdę galėjome išmesti po burnelę, nepamesdami iš akių spektaklio dalyvių. Padavėjas atnešė porą kokteilių ir krekerių, pareikšdamas, jog vaišina įstaigos sąskaita. Kai jis nuėjo, Koni paklausė:

— Apie ką galvoji, Maikai?

— Apie savo žuvusį draugą. Įdomu, ar jis čia lankėsi?

— Ar jis ne toks kaip visi?

— Galbūt... Kur nušliaužti vienišam vyriškiui svetimame mieste? Ten, kur visi linksminasi. Kur geriamas vynas ir kabinamos moterys.

Nurijau didelį gurkšnį ir užsirūkiau. Minia truputį prasiskyrė praleisdama padavėją, nešantį milžinišką padėklą, ir čia aš išvydau Junoną.

Ji sėdėjo prie baro su Antonu Lipskiu ir skambiai kvatojo iš kažkokio jo pokšto. Bokalas virptelėjo mano rankoje ir mane vėl aplankė neaiškaus pavojaus nuojauta.

— Atleisk, brangioji... — sumurmėjau.

— Pastebėjai mis Rivz? — pasidomėjo Koni. — Ji nuostabi, ar ne?

Nesmagu prisipažinti, tačiau aš paraudau tikriausiai pirmąkart nuo to laiko, kai užsimoviau ilgas kelnes.

— Ji — ne tokia kaip visos, supranti? Greta jos visos moterys atrodo kažkaip gailiai, — paisčiau nei šį, nei tą.

— Aš irgi?

— Kol nemačiau Junonos nuogos, tu man — nuostabiausia moteris pasaulyje.

— Maikai, nemeluok.

Koni akys pajuokiamai žybčiojo. Aš atsistojau ir mąsliai ištariau:

— Jei tave domina mano nuomonė, Junona — tikra tobulybė. Net iš toli ją pamatęs aš pasijuntu lyg nesavame kailyje. Ji turi viską, kas dera moteriai. Kai su ja kalbuosi, liežuvis atsisako man paklusti. Dėl jos aš pasiryžęs viskam. Tačiau ji tau ne varžovė, supranti? Kartu, ši moteris turi kažką atstumiančio. Bet aš niekaip nesuprantu ką būtent.

Koni paėmė iš manęs cigaretę ir giliai užsitraukė.

— Aš tikiu tavimi, Maikai. O dabar eik. Tik neįstrik ten ilgai.

Draugiškai paglostęs Koni ranką, aš pasukau ten, kur karaliavo deivė Junona. Pastebėjusi mane ji meiliai nusišypsojo ir ištiesė man ranką. Mano širdis suplakė smarkiau.

— Koks siurprizas, Maikai! Ir jūs aplankėte šį rojaus kampelį?

Žvelgiau į jos tobulą veidą ir nepajėgiau suregzti ką nors rišlaus. Ji nepaleido mano rankos ir kelios poros vyriškų akių pavydžiai įsmigo į mus. Junona buvo šios salės puošmena. Ji rengėsi kukliai, tačiau skoningai ir eleganciją kur kas daugiau lenkė kitas damas. Jos juoda suknelė uždara apykakle išryškino puikias kūno proporcijas, o rankovės baigėsi ten, kur prasidėjo pirštinaitės.

— Išgersite su manimi? — paklausė Junona.

Aš tylėdamas linktelėjau. Jos melodingas balsas pažadino iš stingulio barmeną, o priešais mane išdygo pilnas bokalas. Antonas susidaužė su mumis, vėliau atsiprašė ir pasuko prie ruletės stalo. Aš pasislinkau arčiau Junonos su visa taburete, tikėdamasis, kad ji pasielgs taip pat. Taip ir nutiko. Kulkų išvarpytuose veidrodžiuose atsispindėjo švytinti Junonos šypsena.

— Maikai, turiu jums naujienų. Bet gal neverta to dabar sakyti, nes rytoj neateisite?

Bokalą laikanti mano ranka nejučiom virptelėjo.

— Radote tą merginą?

— Taip.

Mano viduje viskas persivertė.

— Jos pavardė — Marion Lester. Turbūt jūs pats norėsite su ja pasikalbėti. Ji gyvena "Čedviko" viešbutyje. Man pasisekė, nes trečioji kalbinta mergina iškart viską prisipažino. Ji praleido vakarą su jūsų draugu.

— Mane domina smulkmenos. Kas ją siejo su Česteriu Vileriu?

— Jei tikėtume ja, tai absoliučiai niekas. Jūsų draugas pasodino ją į taksi ir parvežė namo. Štai ir viskas. Jis — tikras džentelmenas.

— Velniai rautų, — apmaudžiai burbtelėjau.

Junona švelniai palietė mano ranką ir užjaučiamai sulubėjo:

— Jūs susierzinote, Maikai? Laukėte ko kito?

— Taip... Aš tiesiog nežinau, ką man dabar daryti. Ta mergina buvo vienintelė viltis. Net nenumanau, kaip to-

liau tęsti tyrimą. Tačiau vis dėlto ačiū! — aš išsiliejau ir man truputį palengvėjo.

Junona pasilenkė arčiau manęs. Svaigus kvepalų aromatas susuko man galvą. Pajutau, kad skęstu pilkose giliose kaip ežero sietuvos akyse. Jos žvelgė su užuojauta ir slaptu pažadu...

— Bet juk rytoj vis tiek ateisite? — paklausė ji.

Nepajėgiau atsisakyti, o ir nenorėjau. Linktelėjau sutikimo ženklan ir išspaudžiau kažką panašaus į šypseną.

— Būtinai ateisiu, — pažadėjau.

Ir vėl galvoje šmėkštelėjo pavojaus nuojauta. Kas man darosi, po velnių?

Kažkas plekštelėjo man per petį.

— Maikai, vienatvė man jau nusibodo... Labas vakaras, mis Rivz, — probėgšmais mestelėjo Koni.

Deivė apdovanojo ją maloninga šypsena. Aš nuslydau nuo taburetės ir nusilenkiau. Šįkart nepaspaudėme vienas kitam rankų — žvilgsniai buvo pakankamai iškalbingi.

— Iki pasimatymo, Junona.

— Iki malonaus, Maikai.

Paėmiau Koni už parankės ir pasukau išėjimo link. Gorila su randu veide taip ir neatsipeikėjo, užtat tambūre trypčiojo dar du banditai. Nesunkiai įspėjau, ko jie laukia.

Vieną iš jų, ilgšį, aš gerai pažinojau. Žinodamas, su kuo turės reikalų, jis pastebimai būgštavo. Kitas, dvidešimt dvejų metų vaikinukas, dar buvo naujokėlis šiame darbe. Manau, jei ne Koni, tai jie iškart būtų mane puolę. Tačiau dabar sutriko nežinodami, ką daryti su nepageidaujamu liudininku. Mano senas bičiulis aplaižė perdžiūvusias lūpas ir viauktelėjo:

— Mes tavęs laukiame, Hameri, — ir patrynė rankas.

Jaunasis geltonsnapis užsilipdė reikšmingą miną ir iškošė pro dantis:

— Ar tas frantas ir yra garsusis Maikas Hameris? O aš tikėjausi ko nors įspūdingesnio...

Aš atsainiai pažaidžiau švarko sagomis. Dėklas po pa-

žastimi pūpsojo gana impozantiškai. Iš kur jiems žinoti, kad ten tik vėzdas?

— Štai ir išsiaiškink, sūneli, koks aš, — patariau jaunajam akiplėšai.

Kaip ir ilgšis, jauniklis nevalingai lyžtelėjo lūpas, o jų kamputyje pakibo seilė. Tvirtu žingsniu Koni nužygiavo pirmyn ir atlapojo duris. Aš žengiau įkandin ir gangsteriai net nekrustelėjo. Ką gi, labai greitai Niujorko bedarbių gretos pasipildys dar dviem. Šefas neatleis savo parankiniams akimirkos silpnumo.

Didžiojoje salėje nebemačiau nė vienos laisvos vietos. Muzikinis pasirodymas baigėsi ir porelės šliaužė į šokių aikštelę. Aš atidžiai apsidairiau ieškodamas Klaido, tačiau jo niekur nesimatė. Pasiimdamas iš drabužinės daiktus, sviedžiau ant stovo smulkią monetą, žiauriai įsiutindamas jos darbuotoją.

— Tu bent nesiseilėtum ant marškinių, — atsisveikindamas patariau jam.

Drabužinės darbuotojas prapliupo šlykščiais keiksmais, bet į tai dėmesį atkreipė tiktai keli už staliukų sėdėję žmonės. Vienas iš jų buvo Klaidas.

— Tavo padlaižūnai dar didesni nevykėliai nei tu, Diki, — nusijuokiau aš, mosteldamas į lošimų salės duris.

Jis net pažaliavo iš pykčio.

Į greta jo sėdėjusią merginą aš nė nežvilgtelėjau, nors iškart ją pažinau. Tai buvo mano sekretorė Velda.

5 skyrius

Kai Velda spynoje pasuko raktą, aš patogiau įsitaisiau dideliame odiniame krėsle. Su elegantišku, pagal užsakymą siūtu kostiumėliu ji atrodė verta milijono dolerių. Ilgi juodi plaukai, sušukuoti kaip pažo, žvilgėjo saulės spinduliuose. Staiga aš supratau, kad jai neprilygsta nė viena mano gyvenimo klystkeliuose sutikta moteris.

— Net neabejojau, kad užtiksiu tave čia, — šiltu kaip ledas balsu pareiškė ji nesisveikindama.

Atsainiai nusviedusi ant mano stalo rankinuką, ji atsisėdo į krėslą, kuriame paprastai gunksodavau, priiminėdamas klientus. Ką gi, dabar jis priklauso jai. Juk ji — mano šefė.

— O tu darai pažangą, brangioji, — aš pradėjau komplimentu.

— Tu irgi veltui laiko neleidi.

— Priekaištauji, kad vakar buvau ne vienas? Kad ir kaip ten būtų, tačiau mano palydovė nusipelno kur kas daugiau šiltų žodžių nei tavo kavalierius.

— Galbūt... Bet gi tu žinai, Maikai, aš siaubingai pavydi, — jos balsas suminkštėjo.

Mano krėslas turėjo ratukus ir vos stumtelėjęs koja aš jau laikiau Veldą glėbyje. Panėręs rankas į tuos prašmatnius šilkinius plaukus norėjau pasiteisinti, tačiau tik pabučiavau žavingą nosytę. Velda suspaudė mano riešus. Dusliai bumbtelėjęs Veldos rankinukas nukrito ant grindų, iš jo išsirito mažas moteriškas pistoletas, tačiau mano dėmesio tai nepatraukė. Visa širdimi ir protu aš troškau tik vieno — susilieti su tomis nuostabiomis geidžiamomis lūpomis.

Bučinys užsitęsė ilgai ir mano jausmai ėmė lietis vis plačiau. Norėjau spausti šią moterį glėbyje amžinai.

— Paleisk mane, Maikai, — gailiai sušlamėjo Velda. — Nenoriu, kad pasielgtum su manimi taip, kaip su kitomis.

— Supranti, brangioji, jei ką ir tikėjausi išvysti toje užeigoje, tai tik ne tave, — aš virpančiais pirštais prisidegiau cigaretę.

— Tačiau pats sakei, kad imčiausi darbo. Štai aš ir ėmiausi...

Pakėlusi nuo grindų savo rankinuką, ji ištraukė iš jo užrašų knygutę.

— Klausyk, — atvertė pirmą puslapį. — Vilerį pažinoję žmonės, visi be išimties, laiko jį garbingu žmogumi ir pavyzdingu tėvu. Jis niekada nebuvo įsivėlęs į jokius skandaliukus. Išvažiavęs iš namų visada skambindavo žmonai

ir rašydavo jai laiškus. Atvykęs į Niujorką iškart telefonu pranešė, kad sėkmingai atkeliavo. Vėliau atsiuntė žmonai atviruką su Bauerio rajono antspaudu, užsimindamas, jog rengiasi aplankyti įstaigą "Užvažiuojamasis kiemas". Paskui jo žmona gavo išsamų laišką, kuriame jis pasakojo, kad Niujorke buvo sutikęs dukros mokyklos draugę. Jo dukrai — dvidešimt dveji.

— Daugiau laiškų ir skambučių į namus nebuvo? — pasitikslinau.

— Ne, tik policijos pranešimas apie jo mirtį.

— O ką kalba Vilerio kolegos?

— Visi tvirtai įsitikinę, kad jo verslas sekėsi puikiai, o pinigai jam upe plaukė.

— Labai įdomu, — aš prisiminiau pokalbį su Patu, kai buvo užsiminta apie tūlą Emilį Perį, pranešusį apie finansines Vilerio nesėkmes. — Tačiau negi patikėjai tų vaikinų žodžiu?

— Ne, aš patikrinau Vilerio mokumą.

— Šaunuolė. Ir kaip?

— Prie nieko neprikibsi. Jo firma tiesiog klesti.

— Pasakok toliau.

— Aš nusprendžiau, kad tas "Užvažiuojamasis kiemas" — vienintelis mano turimas kabliukas. Bet prieš vykdama ten, susirinkau visą galimą informaciją. Šios įstaigos šeimininką tu, matosi, pažįsti. Aš irgi susipažinau su tuo vyruku. Manau, aš jam patinku. O štai tu — ne.

— Nenuostabu. Kažkada įsodinau jam į gerą vietą gabalą švino. Turbūt jis to nepamiršo.

— Vakar, tau išėjus, jis penkias minutes sėdėjo lyg stabo ištiktas, paskui atsiprašė ir nudrožė į kitą patalpą. Grįžo kaip ir patenkintas, tačiau ant jo rankų aš pastebėjau kraujo žymes.

Taip, nepaisant jo skrydžio į verslo pasaulį, tai vis dar buvo tas pats Dikis, mėgėjas duoti valią rankoms, ypač tada, kai negrėsdavo grąža.

— Kas dar?

— Viskas. Tik įsidėmėk, kad jis nori susitikti su manimi dar kartą.

— Galvijas neraliuotas! — man ant kaklo išsipūtė gyslos. — Tegu tik pabando!

Velda suplojo delnais.

— Ak, Maikai, pagaliau tu ėmei pavydėti. Bet pats supranti, kad bylos naudai pasimatymas su šiuo tipu — neišvengiamas.

Aš nenoriai linktelėjau.

— Tik būk atsargi su tuo niekšu. Ginklą ir privataus detektyvo licenciją palik namuose. Jis nieko neturi įtarti. Aišku, kad Vileris aplankė jo įstaigą. Galbūt kartu su manekene. Būtent ten jis ir galėjo įklimpti į jį pražudžiusią istoriją. Manau, Klaidas čia irgi įsivėlęs. Tačiau ši versija turi trūkumą, nes manekenė, kurią po banketo lydėjo Vileris, pareiškė, kad jie nebuvo užsukę į jokią skylę. Jis tik palydėjo ją namo ir net nesimeilino.

— Tada aš nieko nebesuprantu.

— Jis galėjo ateiti kitą dieną. Kol kas mes remiamės tik spėlionėmis, o ne faktais. Faktus tau teks ištraukti iš Klaido. Tad turi įgyti jo pasitikėjimą.

Velda pakilo ir taip energingai pasirąžė, kad vos neišplyšo jos švarkelio ir sijonėlio siūlės. Aš skubiai nukreipiau akis į šoną, vengdamas pagundos. Ką gi, Klaido skonis tikrai puikus. Užsimaukšlinęs skrybėlę, praleidau Veldą pro duris.

Gatvėje, įsodinęs ją į taksi, pasukau prie artimiausios telefono kabinos. Pusė dešimtos ryto — pats laikas skambtelti Patui. Budintysis man atsakė, jog kapitonas Čambersas kažkur pastate, tačiau būtent kur — niekas nežino. Paprašiau perduoti, kad po trisdešimties minučių lauksiu Pato itališkame restoranėlyje priešais policijos nuovadą. Tada sėdau už vairo ir paspaudžiau starterį. Nusimatė sunki dienelė.

Kai įžengiau į restoranėlį, tai Patas jau gėrė savo kavą. Man jis irgi užsakė puodelį.

— Labas rytas, bičiuli, — pasisveikinau. — Ar darbe viskas gerai?

— Kaip visada, — burbtelėjo jis.

— Gaila...

Kol aš gardžiavausi kava su keksais, jis apmetė mane nepatenkintu žvilgsniu.

— Na, ko tyli? — pagaliau neištvėrė. — Dėstyk, kam manęs prireikė.

— Patai, patikėk manimi, Vilerį nužudė. Arba tu išnarpliosi šią žmogžudystę, arba aš pats tai padarysiu. Man reikia susigrąžinti reputaciją ir savo licenciją. Dėl to galiu ryžtis viskam. Niekas manęs nesustabdys: nei prokuroras, nei policija. Juk tu mane pažįsti, aš nemėgstu juokauti. Aš gavau šiokios tokios informacijos ir manau, kad užtikau pėdsakus. Viskas liudija, jog viešbučio numeryje tą naktį įvyko tyčinė ir gerai suplanuota žmogžudystė.

Iš Pato galėjau tikėtis ir pykčio pliūpsnio, ir santykių nutraukimo, ir net svaraus antausio, tiktai ne ramaus atsakymo:

— Sutinku. Vilerį tikrai nužudė.

— Nemaniau, jog taip greitai pakeisi nuomonę, — nustebęs murmtelėjau.

Mano reakcija jį gerokai pralinksmino.

— Deja, turiu tau pranešti kai ką nemalonaus, — tęsė jis. — Kažkas raportavo prokurorui apie tavo versijas ir jis, remdamasis ekspertizės duomenimis bei savo profesionalia nuojauta, padarė galutinę išvadą, kad šis įvykis — tikrų tikriausia savižudybė. Taigi vadovybė išrašė man velnių ir liepė užsiimti svarbesnėmis bylomis.

— Mano pikčiausias priešas nemėgsta ir tavęs?

— Ir dar kaip!

— Na, tai ką darysim toliau?

— Ne itin daug. Jei surasiu neginčijamų faktų, iškart tau pranešiu. O kol kas sužinok viską, kas įmanoma, apie vaikiną, vardu Reinis. Kažkada jis pelnėsi sau duoną užsakytomis žmogžudystėmis.

— Aš jį pažįstu.

— Tikrai? — apsidžiaugiau.

— Neseniai buvome jį susėmę įtardami plėšimu, tačiau nukentėjusieji atsisakė savo pirminių parodymų ir mums teko tą niekšą paleisti. Dabar jis susidėjo su vyrukais, besiverčiančiais profesionalių boksininkų reketu.

— Nepavydžiu boksininkams.

— Kai suėmėme Reinį, tai jo kišenės plyšo nuo žalių. Jis gyvena Baueryje. Nuomoja gerai įrengtą kambarį.

— Kur?

— Baueryje, — pakartojo Patas. — O ką?

— Įdomus pavadinimas. Pastaruoju laiku girdžiu jį per dažnai... Taigi tu išsiaiškini viską, kas susiję su tuo niekšu Reiniu. Sutarta?

— Sutarta, — Patas pastukseno cigarete į stalą. — Tikiuosi, paklojai visus savo kozirius?

— Negi nuo tavęs ką nors nuslėpsi... Tik apšviesk, drauguži, kodėl atsisakei savižudybės versijos?

— Tavo dėka, — numykė Patas. — Aš juk žinau, kad tu vaiduoklių nesivaikai. Grįžęs į nuovadą nusprendžiau dar kartą apžiūrėti lavoną. Pasikviečiau porą patyrusių ekspertų, kurie pateikė vienareikšmę išvadą, jog prieš mirtį Vileris su kažkuo kovojo.

— Vargu ar jis galėjo deramai pasipriešinti. Mes abu mirtinai nusilakėme.

— Ir vis dėlto ant jo kūno liko kovos žymės, nors jų nedaug. Beje, Maikai, ar kulką bei tūtelę koridoriuje numetei tu?

Aš karčiai nusišiepiau:

— Ne, tiesiog kažkieno kišenės kiauros.

Patas susimąstęs linktelėjo.

— Reikia pasitikslinti informaciją. Reikia dar kartą apklausti viešbučio gyventojus. Aišku, izoliacija ten gera, pastatas senas, storomis sienomis. Laikas vėlus — visi jau drunijo. Tai galėjo padaryti ir kuris nors viešbučio gyventojas. Arba lankytojas... Taigi vakare aš laukiu tavo skambučio, — Patas užsimokėjo už kavą.

— Būtinai paskambinsiu. Beje, nepamiršk perduoti prokurorui mano širdingų linkėjimų.

Į "Čadviko" viešbutį nukulniavau pėsčiomis. Užtrukau ketvirtį valandos. Viešbutis dunksojo tikrame užkampyje, beveik neapgyvendintoje gatvėje. Iš tolo pastatas atrodė gana maloniai, tačiau pirmasis įspūdis išsisklaidė jau hole. Vietoj portjė sėdėjo apšiurusi dama, iš pažiūros paprasta namų šeimininkė, o iš kalbos — tipiška sąvadautoja. Ji net nepaklausė mano pavardės ir neperspėjo Marion Lester apie lankytoją. Iš jos išgirdau tik manekenės kambario numerį. Jau pasisukus ta nusmurgėlė pridūrė:

— Atsargiau, mūsų laiptai labai girgžda.

Laiptai ne tik girgždėjo, bet ir trupėjo. Atsargiai užsirabždinęs į trečią aukštą aš pasibeldžiau į Marion Lester duris. Po minutės jos prasivėrė ir aš išvydau žydraakę mergaitę šilko naktiniais.

— Laba diena, Marion, — draugiškai sumurkiau. — Mis Rivz turėjo jus perspėti apie mano vizitą. Ar galiu įeiti?

Jos ir taip didžiulės akys dar labiau išsiplėtė ir durys atsidarė. Kaip tikras džentelmenas nusiėmiau skrybėlę ir žengiau vidun.

— Atleiskite, aš ką tik prabudau.

— Užjaučiu... Buvo sunki naktis?

— Nepasakyčiau...

Paėmusi iš mano rankų skrybėlę, ji nusivedė mane į mažytę svetainę.

— Sėskitės. Man reikia persirengti.

Marion nuplaukė į miegamąjį ir ten pasigirdo komodos durelių trinksėjimas bei drabužių šlamesys. Tiesą sakant, ši mergytė visai nepanėšėjo į šiuolaikines paneles. Apsirengti, susišukuoti ir net šiek tiek pasidažyti jai pakako penkių minučių.

Gracingai nutūpusi priešais mane, ji ištraukė iš sidabrinio portsigaro cigaretę.

— Aš klausau jūsų, misteri...

— Misteris Hameris, — aš pridegiau jai cigaretę. — Argi mis Rivz nieko jums nesakė?

— Šnekėjo kažką, — ji išpūtė iš šnervių dūmus ir nukratė pelenus. — Ar tai jūs buvote su misteriu Vileriu, kai jis... mirė?

— Taip. Mes abu lindėjome viename numeryje, tačiau aš buvau visai smigęs ir nieko nemačiau.

— Labai užjaučiu, bet vargu kuo galėsiu padėti, — jos balsas virptelėjo.

— Papasakokite, kaip praleidote tą vakarą. Galbūt to pakaks.

— Aš viską pasakiau Junonai.

— Aš mielai išklausysiu jus.

— Na, gerai, — ji atsiduso. — Tą vakarą aš per daug išgėriau ir sunkiai laikiausi ant kojų. Jis pasišovė parvežti mane namo taksi...

— Tęskite, aš klausau.

— Tikriausiai aš užsnūdau. Atsipeikėjau jau čia, — ji ranka apvedė kambarį. — Gulėjau lovoje apsirengusi ir klaikiai skaudėjo galvą.

— Ir tai viskas?

— Vėliau sužinojau, kad jis nusišovė. Tikrai, man labai gaila šio džentelmeno.

"Aklavietė, — pamaniau. — Nors kažkas čia neaišku. Tokia pupytė sugundytų bet kurį vyrą. Kodėl Vileris paliko ją ramybėje? Buvo girtas? Susidrovėjo? Aš jo vietoje nebūčiau praleidęs tokio šanso..."

— Papasakokite man viską nuo pat pradžių, — paprašiau. — Kaip vyko madų demonstravimas?

Marion mąsliai užvertė akis į lubas.

— Tąkart Konvėjaus firmos užsakymą atliko Junona... tai yra, mis Rivz.

— Ar tai jos pagrindinė pareiga? — pasitikslinau.

Marion gūžtelėjo pečiais.

— Ne. Dažniausiai tuo užsiima pats Antonas. O Junona... Suprantate, ji ypatinga! Ji turi tiesiog unikalų sugebėjimą pritraukti žmones, tad jai patikėti visi dalykiniai kontaktai, o ne paprastas užsakymų vykdymas.

Aš linktelėjau, pritardamas merginos įvertinimui. Marion šypsodamasi pažvelgė į mane ir tęsė:

— Manau, jūs jau pastebėjote, kad mūsų agentūra nepanaši į kitas. Mus, manekenes, kviečia į įvairius įdomius renginius. O ir uždirbame mes daugiau. O svarbiausia — turime galimybę patekti į kino ekraną. Kontraktas su šia firma tokią galimybę beveik garantuoja. Pasiteiraukite Junonos — jos pastangomis mūsų merginos...

— Gal grįžkime prie madų demonstravimo, — ne itin mandagiai pertraukiau ją. — Kaip viskas vyko tą kartą?

— Kaip visada. Kolvėjaus firma atsiuntė savo kostiumus. Maždaug valandą užtrukome derindami juos atitinkamoms figūroms. Paskui vienas menedžeris nusivedė mus papietauti. Drabužių demonstravimas užtruko vos ketvirtį valandos. Vėliau vyko banketas. Vynas liejosi upėmis ir kai kurios, aišku, padaugino.

— Kaip jūs susipažinote su misteriu Vileriu?

— Susipažinau jau išeidama. Aš vargau su liftu ir jis padėjo man nusileisti žemyn. Paskui iškvietė taksi. Visa kita jūs žinote.

Pakilęs iš krėslo užsimaukšlinau skrybėlę. Gaila, bet šis pokalbis man buvo visai nenaudingas.

— Dėkoju jums. Galite miegoti toliau.

— Man tikrai gaila, kad taip nutiko, — ji gūžtelėjo pečiais. — Tačiau daugiau aš nieko negaliu pridurti. Ir... tikiuosi, kad reporteriai neužpuls manęs su klausimais?

— Pažadu. Blogiausiu atveju aš bent žinau, kur nereikia ieškoti. Neigiamas rezultatas — irgi rezultatas. Iki pasimatymo.

— Iki pasimatymo, misteri Hameri.

Atsisėdęs prie vairo, suraukiau antakius. Byla darėsi vis painesnė. Kiekviena žmogžudystė turi savo priežastis, ir ši taip pat. Ne veltui nusikaltėlis taip išradingai ir atkakliai suslapstė visus galus į vandenį.

Kaip man atspėti Vilerio žmogžudystės motyvą? Kerš-

tas, pavydas, pinigai, dar kas nors? Kodėl garbingas vyras Česteris miršta, o šunsnukis Klaidas mėgaujasi gyvenimu?

Kai sustojau prašmatnioje Bronkso gatvėje, už didžiulio kadilako su paauksuotomis raidėmis E ir P, ta mintis vis dar kaitino man smegenis. Ištraukęs raktelį, takeliu, grįstu marmurinėmis plytelėmis, nužygiavau vilos link. Sustojau prie durų, ant kurių kabojo tas pats varinis plaktukėlis su monograma, ir pasibeldžiau.

Duris atidarė kambarinė juoda suknele ir balta prikyšte.

— Labas rytas, misteri, — pragydo ji. — Ko pageidautumėte?

— Noriu pamatyti šio namo savininką.

— Misterį Perį? — pasitikslino ji.

— Taip.

— Labai gaila, tačiau misteris Peris dabar užsiėmęs.

— Manęs tai nejaudina, — šiurkščiai iškošiau. — Perduokite, kad su juo nori pasikalbėti Maikas Hameris. O aš — žmogus, pavojingesnis už jūsų šeimininko bičiulį Reinį.

Tai išdrožęs stumtelėjau duris ir žengiau į prieškambarį. Pažvelgusi į mano veidą, kambarinė iškart neteko noro priešintis. Kažką čirptelėjusi ji išnyko.

Laimei, misteris Peris neprivertė ilgai laukti. Po minutės kambarinė jau pakvietė mane į kabinetą.

Misteris Peris buvo tas pats žmogus, kurį mačiau pro langą per savo pirmą vizitą. Tačiau dabar jis atrodė dar labiau išsigandęs. Jis tirtėjo iš siaubo, nors dar prieš kelias minutes mėgavosi mažais gyvenimo džiaugsmais — prieš jį gulėjo atversta knyga, o peleninėje rūko cigaras.

Pakabinęs savo skrybėlę ant stalinės lempos, nesivaržydamas įsitaisiau greta misterio Perio.

— Jūs melagis, bičiuli! — rėžiau tiesiai šviesiai.

Storulio žandikaulis nukaro, o visos trys pasmakrės suvirpėjo. Mėsingi pirštai mėšlungiškai įsikibo į alkūnramsčius. Kai jis atvėrė žabtus, liežuvis atsisakė jam paklusti.

— Kaip jūs d-d-drįstate?! Mano name... Jūs iš proto išsikraustėte...

Įstatęs į lūpų kamputį cigaretę, paieškojau degtukų, tačiau neradęs prisidegiau nuo jo cigaro.

— Kuo jums grasino Reinis? Pažadėjo mirtinai sumušti ar paskersti?

Pro dūmų kamuolį įsispitrijau į jį — žmogelio akys bėginėjo nuo lango prie durų.

— Ką jūs... — pradėjo Peris, bet aš jį pertraukiau.

— Jūs puikiai žinote, ką turiu omenyje — gangsterį, vardu Reinis. Tai kuo jis jums grasino? Mirtimi?

Peris prarado žadą.

— Dabar aš jūsų klausiu, misteri Peri, o jūs pasistenkite atsakyti. Nuo jūsų atvirumo priklausys ir jūsų saugumas. Aš dar kietesnis nei jūsų bičiulis Reinis, tik nenorėčiau jūsų įtikinėti praktiškai. Aš galiu ištrėkšti smegenis iš jūsų makaulės, galiu įsegti kulką į pilvą. Man reikia informacijos apie žmogų, pavarde Česteris Vileris. Policijai jūs pareiškėte, kad gerai jį pažinojote. Tai tas vaikinas, kurį prieš kelias dienas nušovė viešbutyje. Kodėl jūs tvirtinote, kad Vileris turėjo finansinių sunkumų? Ar tai tiesa?

Peris tik sielvartingai linktelėjo. Prikišau veidą prie jo pabalusios fizionomijos ir nuodingai sušnypščiau:

— Jūs bjaurus melagis, Peri! Vilerio nekamavo finansiniai sunkumai. Jo reikalai klostėsi puikiai. Jo verslas klestėjo. Vadinasi, jūs norėjote apmauti policiją?

Mano pašnekovo akys paklaiko, tačiau jis dar įstengė neigiamai papurtyti galvą.

— Vilerį nužudė! — suriaumojau jam tiesiai į veidą. — Jūs be reikalo čionai įsivėlėte! Kai tik žudikas sužinos, kad aš jus susekiau, tai jus ištiks to nelaimingojo lemtis! Jums įlydys į lašinius gerą gabalą švino! Jums teks uostyti savo dvokiančius vidurius! Ar suprantate?

Mirtinai blyškiame veide ritinėjosi du blausaus stiklo rutuliukai — Perio akys. Jis gaudė orą pražiota burna lyg ant kranto išmesta žuvis. Sušniokštęs Peris krito be sąmonės, man nespėjus paduoti stiklinės vandens.

Atsipeikėjo jis po dešimties minučių. Panėšėjo ne į

žmogų, o į supliuškusį oro balioną. Griebęs stiklinę godžiai išlakė vandenį ir sudejavo.

— Juk jūs net nepažinojote Vilerio, ar ne? — jau ramiau paklausiau.

Linktelėjęs jis bejėgiškai užsimerkė.

— O policija jus laiko padoriu žmogumi, — aš atsistojau ir užsidėjau skrybėlę. — Tiki jūsų žodžiu... Žinote, ką ketinu daryti? Sužinosiu, kuo jums grasino Reinis ir pasistengsiu, kad grasinimas virstų tikrove.

Žmogelis pamėlynavo ir vėl atsijungė, man dar nespėjus palikti kabineto.

6 skyrius

Dangų užtraukė pilki debesys. Atvėso. Norėdamas sušilti, šoktelėjau į mažą restoranėlį ir išgėriau puodelį karštos kavos. Paskui pasukau namo pasiimti palto ir pirštinių. Kai vėl išėjau į gatvę, iš dangaus jau dribo sniego kąsniai.

Penkiolika pirmos pastačiau savo ratus į mokamą aikštelę, pasigavau taksi ir nudardėjau į Trisdešimt trečią gatvę, į Antono Lipskio agentūrą.

Šįsyk sekretorė nepradėjo į mane žvairuoti, tačiau iškart vidaus telefonu susisiekė su mis Rivz. Junona trumpai atsakė laukianti manęs.

Olimpo dievai pagrįstai galėjo didžiuotis savo deive. Kiekvienas jos gestas, kiekvienas net menkiausias judesėlis dvelkė tobula gracija. Ypač mane žavėjo Junonos stilius. Prabangios uždaros suknelės slėpė jos figūrą, atverdamos erdvę fantazijai, o tai, ką matė žvilgsnis — veidą ir plaštakas — jaudino vaizduotę dar labiau.

Nušlifuotu balerinos judesiu ji pakilo ir ištiesė man ranką. Nuo jos paspaudimo per mano nugarą vėl nubėgo skruzdėlės.

— Maikai, džiaugiuosi jus matydama.

— Aš juk prižadėjau ateiti.

Ji nusišypsojo, glostydama brangakmenį, prilaikomą

masyvios auksinės grandinėlės, — vienintelį savo papuošalą. Žalias akmuo akinančiai mirgėjo stalinės lempos šviesoje ir aš pažinau tikrą smaragdą. Turbūt jis kainavo visą kapitalą.

— Jums patinka? — paklausė ji.

— Gražus akmenukas.

— Dievinu brangenybes, — prisipažino ji.

— Aš taip pat.

Junona supratingai šyptelėjo ir jos akyse įsišoko smagūs velniūkščiai.

Ir staiga mane lyg kas šaltu vandeniu perliejo. Aš supratau, kodėl mane taip traukia prie tos moters. Ji velniškai panėšėjo į seną mano meilę, su kuria išsiskyriau prieš porą metų.

Ji turėjo tokius pat auksinius plaukus ir išdykėliškai spindinčias akis. Ji žuvo, žuvo nuo mano rankos. Ir štai po poros metų mano drastiški prisiminimai ir klaikūs sapnai virto tikrove. O aš maniau, kad amžinai ištryniau iš savo širdies jos paveikslą. Vyliausi, kad pyktis ir panieka jai pasmaugė mano meilę. Na štai...

Keista, tačiau mano kumščiai susigniaužė. O pirštai virpėjo.

— Kas jums, Maikai? — susirūpinusi paklausė Junona.

Aš sunkiai praskleidžiau liūdnų prisiminimų rūką ir nustebęs įsispoksojau į virpančius pirštus. Taip, niekam tikę nervai...

— Atleiskite, užsigalvojau, — išspaudžiau.

— Apie ką? — ji jaudinančiai meiliai paėmė mane už parankės.

— Taip, niekniekiai...

— Nereikia nieko nuo manęs slėpti, — ji prispyrusi žvelgė man į veidą. — Aš jus suerzinau? Kažką ne taip pasakiau?

— O ne, Junona. Jūs negalėtumėte manęs suerzinti. Mane tik užplūdo liūdni prisiminimai.

— Dieve, kaip jūs mane išgąsdinote! Jūsų veidas taip

pasikeitė, jog net sakyti baugu. Viską atiduočiau, kad tik jūs neprisimintumėte manęs tokiu baisiu veidu.

Aš išlaužiau šypseną.

— Tikiuosi, papietausime drauge? — nusiraminusi ji paėmė savo paltą ir audine apkraštuotą kepuraitę.

— Mielai, juo labiau kad šiuo metu aš laisvas, — tariau padėdamas jai apsirengti.

— Eikite čia, — ji mostelėjo į šonines duris. — Nenoriu, kad į mus spoksotų visokios sekretorės.

Pro užpakalines duris mes išėjome į laiptinę ir išsikvietėme liftą. Aš negalėjau atitraukti akių nuo Junonos ir ji, regis, tai pastebėjo. Vis dėlto kaip ji panaši į savo pirmtakę. Taip, kažkada aš mylėjau Šarlotą, bet ji gavo, ko nusipelnė, ir dabar tikriausiai dega pragare. Valios pastangomis nuvijau praeities šmėklas ir įkandin Junonos žengiau į lifto kabiną.

Liftininkas pasveikino Junoną kaip seną pažįstamą, o du vyrai kabinoje pavydžiai pervėrė mane akimis. Aš jau buvau pripratęs prie tokios vyrų reakcijos. Vėjas pustė dulkes po šaligatvį ir aš dairydamasis pakėliau apykaklę. Aišku, nesimatė nė vieno taksi.

— Neieškokite taksi, Maikai, — sučiulbo Junona. — Čia pat, už kampo, palikau savo automobilį, — pasiraususi kišenėse, ji ištiesė raktelį man. — Sėskite prie vairo.

Gūždamiesi nuo šalčio ir skvarbaus vėjo, pasukome už kampo. Ten stovėjo paskutinio modelio limuzinas, aprūpintas visais įmanomais ir neįmanomais patogumais.

Atidariau dureles Junonai, paskui apėjau vežėčias ir atsisėdau už vairo. Variklis suburzgė tyliai kaip siuvamoji mašina. Visi aštuoni cilindrai nekantriai laukė, kol aš spustelėsiu akceleratorių.

— Kur brauksime? — pasidomėjau.

— Neseniai miesto centre aptikau labai mielą restoranėlį. Maistas ten nuostabus, o ir publika renkasi labai įdomi.

— Neprieštarauju.

— Važiuokite Brodvėjumi, vėliau pasakysiu, kur suk-

ti. Esu tikra, nesigailėsite priėmęs mano pasiūlymą. Tokius bifšteksus ragavau pirmą kartą gyvenime.

Aš linktelėjau, ir mes nurūkome į centrą. Lietaus valikliai švytavo be perstojo, tačiau jie mažai kuo gelbėjo. Snygis turėjo ir teigiamą pusę, nes priešpriešinis eismas beveik apmirė ir mes greitai dūmėme į tikslą. Junona atidžiai stebėjo šoninį langą ir pagaliau parodė vieną skersgatvį.

— Čia, Maikai, į dešinę.

— Ar turite omenyje tą užkandinę? — daugiareikšmiškai numykiau.

— Taip. O ką, jau esate čia buvęs? — susirūpino ji.

— Teko. Virtuvė jų nuostabi, tačiau publika labai jau savotiška. Čia renkasi tie, kuriuos mes vadiname seksualinėmis mažumomis. Jie jums ir pasirodė įdomūs.

— Jūs rimtai, Maikai?

— Absoliučiai. Jūs, brangioji, sklandote debesyse. Metas nusileisti į nuodėmingąją žemę. Toje užeigoje man kas nors būtinai pasiūlys ranką ir širdį. O jei pažįstami sužinos, kad aš čia lankiausi, paskandins mane šlykščiuose juokeliuose ir pašaipose. Beje, mūsų gali ten ir neįleisti.

— Kodėl?

— Kartą mane jau išspyrė iš ten. Tiksliau, aš pats išėjau, kai supratau, jog jėga — ne mano pusėje. Vienas iš jų išrovė man gerą kuokštą plaukų. Tikrai, tai labai originalūs ir įdomūs žmonės.

Junona prikando lūpą, tramdydama juoką.

— O aš visiems savo draugams rekomenduoju aplankyti šią vietą. Dabar suprantu, kodėl kai kurie suglumsta, kai aš pagiriu tenykštę virtuvę.

— Taip, jūs šauniai juos pralinksminote... Na gerai, pasižiūrėkime, kaip gyvena trečioji lytis.

Junona nusipurtė sniegą ir aš atidariau jai duris. Pakeliui į drabužinę mums teko aplenkti žmonių prikimštą barą. Keli vyrukai godžiai įsispoksojo į mane, laukdami atsakomojo signalo, tačiau įsitikinę, jog tai beviltiška, liūdnai nusisuko. Jaunuolis bandė flirtuoti su visiškai nusita-

šiusiu vyru, bet iškart metė šį užsiėmimą ir pradėjo stebėti mane. Barmenas, aiškiai pedikas, nepatenkintas pašnairavo į Junoną. Tokių klientų jie nelabai mėgo.

Kad ir keista, drabužinėje dirbo moteris. Ji atrodė taip, lyg būtų nesėkmingai ir ilgai bandžiusi užsiauginti ūsus ir barzdą. Mane ji užšaldė lediniu žvilgsniu, o Junonai taip nusišypsojo, jog vargšę net raudonis išmušė. Aš nusikvatojau:

— Dabar, manau, jums viskas aišku, mano brangioji?

Jis vos neužduso iš juoko.

— O Maikai, kokia aš kvaila! Man atrodė, kad visi jie tiesiog nekenksmingi originalai, geraširdiški ir malonūs...

Restorano salė buvo ilga ir beveik tuščia. Klientai lindėjo uždarose kabinose, sustatytose palei sieną. Jose glaudėsi tos pačios lyties porelės. Padavėjas garbanotais plaukais ir spigiu balsu nuvedė mus prie vienos iš kabinų.

Pradžiai užsakiau porą kokteilių. Ir išverčiau akis, kai padavėjas prieš nueidamas grakščiai man nusilenkė.

— Jūs jį sužavėjote, Maikai, — šelmiškai sukikeno Junona. — Rūkysite? — ji ištiesė man savo portsigarą, papuoštą brangiais akmenimis.

— Ne, dėkui, — aš ištraukiau savų cigarečių pakelį.

Jos moteriška rūšis buvo man per silpna.

Kažkas įmetė monetą į muzikinį automatą. Mano nuostabai, salę užliejo maloni, melancholiška melodija.

Kai padavėjas atnešė kokteilius, mes susidaužėme.

— Išgerkime už grožį, — paskelbiau. — Už Olimpą ir jo karalienę, gyvenančią tarp žmonių!

— Tarp labai mielų žmonių, — pridūrė ji. Po pirmo sekė kiti kokteiliai ir kiti tostai. Vėliau ant stalo pakvipo tikrai su niekuo nepalyginami karšti bifšteksai. Pasisotinę mes maloniai užsirūkėme.

"Tas prakeiktas gyvenimas vis dėlto turi ir malonių akimirkų", — pamaniau.

— Ką mąstote, Maikai?

— Mąstau, kad žemėje gyventi ne taip jau ir bloga.

Tik jūs be reikalo įviliojote mane šiandien į tą restoraną. Tai sutrukdys mano darbui.

— Jūs dar viliatės rasti savo draugo žūties priežastį? — susiraukė ji.

— Taip. Beje, aš kalbėjausi su Marion. Kaip ir maniau, iš jos išpešti beveik nieko nepavyko. Tačiau aš neliūdžiu.

— Neliūdite?

— Aišku, ne. Labai jau nenoriu persikvalifikuoti į krautuvininką.

Ji manęs nesuprato, o aš neaiškinau jai savo sąmojo prasmės. Mane apsėdo linksmumo priepuolis, nors tam nebuvo jokios priežasties. Bet sielos gilumoje slėpėsi nuojauta...

— Iš ko jūs šaipotės? — paklausė Junona. — Ar tik ne iš manęs?

— Negi drįsčiau šaipytis iš deivės. Tiesiog gyvenimas kartais iškrečia įdomių pokštų. Kas pagalvotų, kad jus galima sutikti Bauerio lindynėse ir dar nuplikusių lovelasų draugijoje?

— O kodėl ir ne? — ji truktelėjo pečiais. — Dauguma tų plikų lovelasų — mano verslo partneriai. Jie man prasuka pačius pelningiausius užsakymus.

— Jūs pažįstate žmones, — atsidusau aš. — Ne veltui padarėte tokią puikią karjerą.

Mano žodžiai ją paglostė.

— Jūs, Maikai, nežinote, kiek man tai kainavo, — mąsliai sušlamėjo ji. — Kiek darbo ir pastangų skirta šiam darbui... Juk mūsų agentūra bendradarbiauja tik su žymiomis firmomis, o mūsų manekenės — geriausios mieste. Kaip verslininkas, Antonas nė cento nevertas, tačiau kūrybinėje sferoje jis — neprilygstamas meistras. Pats matėte, kaip talentingai jis pateikia merginas pačioje palankiausioje šviesoje...

— Norėčiau pasikeisti su juo vietomis, — užsisvajojau.

— Tik bijau, kad tada mes susipyktume su dorovės policija. Laikyti haremo neleidžiama netgi Niujorke.

— Tačiau jūsų verslas duoda pajamų ir kitiems žmonėms, — pastebėjau.

— Kam gi?

— Pavyzdžiui, Klaidui.

Mano atsitiktinis spėjimas lyg ir kliudė taikinį — Junonos antakiai klausiamai išsilenkė.

— Jūs pažįstate Klaidą?

— Gana seniai. Keletą kartų buvome įdomiai susitikę. Geriau, jei jis pats jums apie tai papasakotų...

— Jei pasitaikys tinkama proga, būtinai paklausiu. Tačiau aš jį menkai pažįstu. Man jis primena herojų iš filmų apie gangsterius.

— Kaip pirštu į akį. Tokius visada pribaigia paskutinę filmo minutę... Ar nežinote, kada jis atidarė savo užeigą?

Junona suraukė kaktą, stengdamasi atsiminti.

— Regis, prieš šešis mėnesius... Jis užsisakė mūsų agentūroje krūvą pačių patraukliausių merginų nuotraukų ir iš kiekvienos paprašė autografų. Paskui pakvietė visas manekenes ir fotomodelius į savo restorano atidarymą. Sako, ten buvo pašėlusiai linksma.

— Klaido varžteliai puikiai sukasi, — pagyriau jį. — Jis eksploatuoja merginas, o jos to net nepastebi. Juk dauguma jų tempia savo turtingus kavalierius į jo užeigą. O kai tiems kavalieriams pašnibždama apie galinį kambarį su rulete, jie lekia kaip bitės prie medaus, tiktai kišenę plačiau atverk. Ypač tokie nuotykiai patinka turistams. Jie tiesiog svajoja patekti į policijos nuovadą. Tada jų nuotraukos papuošia laikraščius ir namuose yra kuo pasipuikuoti prieš pažįstamus.

Junona suraukė kaktą, tačiau nieko nepasakė.

— Įdomu, ką jis sugebėjo papirkti? — mąsliai burbtelėjau.

— Kas?

— Klaidas. Priešingu atveju policija jau seniai būtų sutaršiusi jo skylę. Kažkas viršuje nugriebė riebų kąsnį...

— Man regis, tokių dalykų būdavo tik praeityje, sausojo įstatymo laikais.

Aš atidžiai stebėjau priešais mane sėdinčią gražuolę, iš pažiūros tokią nepasiekiamą ir tokią naivią.

— Brangioji, jūs linkusi pastebėti tik šviesiąsias gyvenimo puses. Iš tikrųjų gyvenimas pilnas tamsių dėmių.

Ji palingavo galvą.

— Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad mūsų laikais tai įmanoma...

— Būna ir blogiau, — nusišiepiau. — Atrodo, man teks papurtyti tą niekšą Klaidą. Bijau, kad jis susijęs su mano draugo mirtimi. Galimas daiktas, jis...

Aš užsirūkiau nebaigęs frazės. Junona davė ženklą padavėjui, kad tas atneštų dar porą kokteilių. Žvilgtelėjęs į laikrodį pamačiau, jog pietų laikas jau seniai baigėsi.

— Mums laikas, — pareiškiau.

Ji parėmė ranka smakrą ir viliūgiškai nusišypsojo:

— O man taip nesinori iš čia išeiti.

— Negi jums patiko ši skylė?

— Man patikote jūs.

Mano širdyje kažkas virptelėjo, ir aš užkimusiu balsu išspaudžiau:

— Įdomu kuo?

Jos spindinčios akys viliojo mane į bedugnę. Šypsena pamažu geso ant jos lūpų ir jai dingus Junona suošė, beveik nepraverdama lūpų:

— Nekenčiu, kai mane nešioja ant rankų. Negaliu pakęsti keliaklupsčiavimo. Vyras privalo būti tvirtas, netgi šiurkštokas. Tai mane žavi. O jūs kaip tik priklausote šiai kategorijai.

— Negi aš kada elgiausi šiurkščiai.

— Ne. Bet tai įsitvirtinę jūsų pasąmonėje. Kartais jūs žvelgiate į mane taip, lyg norėtumėte primušti ar iššaginti.

Čia Junona pataikė kaip pirštu į akį. Beje, deivėms lengva skaityti paprastų mirtingųjų mintis. Kartais aš tikrai norėdavau rėžti kumščiu jai į veidą. Tikriausiai tai reakcija į jos nežemišką grožį. Žmonėms visada maga nutrenkti dievus iš dangaus.

Aš nuvijau šias nuodėmingas mintis šalin.

— Eime. Manęs dar laukia aibė reikalų.

Ji pasuko į moterų kambarį ir aš palydėjau ją žvilgs-

niu. Jos gracinga eisena patraukė ne tik mano žvilgsnį — iš gretimos kabinos ją stebėjo vyriško sudėjimo mergina, vilkinti dažais ištepliotais drabužiais, matyt, dailininkė. Žvilgsniu nusekusi mano palydovę, ta bohemos iškrypėlė pasileido įkandin jos, bet jau po kelių minučių rūgščiu veidu grįžo atgal. Aš nusikvatojau.

Už tą kuklią vakarienę suplojęs sumą, gerokai viršijančią mano savaitinį uždarbį, nėriau iš restorano ir ėmiau laukti Junonos.

Sniego pūga įsisiautėjo. Darbo diena baigėsi ir iš komercinių rajonų į pakraščius plūstelėjo automobilių srautas. Bijodami paskęsti sniege, žmonės skubėjo kuo greičiau pasiekti jaukius namų židinius.

Pasirodė Junona ir paprašė parvežti ją namo. Gyveno ji prašmatniame miesto rajone, kur stiepėsi vienas už kitą geresni namai: solidūs ir nublizginti. Prieduryje mus pasitiko prabangia livrėja apsirengęs portjė.

— Pagaliau aš namuose, — su palengvėjimu atsiduso Junona.

— O ką darysi su vežėčiomis?

— Galite jomis pasinaudoti. Juk jūs kažkur skubate?

— Ne, ačiū. Aš verčiau pasigausiu taksi. Man nepakaks pinigų benzinui, kurį ryja ši pabaisa.

— Kaip norite, — ji nusviedė raktelį portjė. — Nuvairuokite mano automobilį į garažą.

Šelmiškai šypsodamasi Junona pašnairavo į mane. Jos kepuraitę aplipdęs sniegas lyg baltas nimbas supo dievišką veidą.

— Gal pakilsite ir išlenksite taurelę, — pasiūlė ji ir pastebėjusi mano neryžtingumą pridūrė. — Tik po vieną, ilgiau aš jūsų netrukdysiu.

— Gerai, tiktai po vieną.

Erdvus butas buvo apstatytas skoningai, be akį rėžiančios prabangos. Viskas turėjo tik vieną paskirtį: teikti žmogui jaukumą ir komfortą.

Nenusivilkdamas palto ir nenusiimdamas skrybėlės, aš stebėjau, kaip Junona ruošia kokteilius. Mane stebino ne-

įtikėtina jos plastika, o idealias figūros proporcijas norėjosi paliesti rankomis, kad įsitikintum jų realumu. Mūsų žvilgsniai susitiko veidrodyje, kabančiame virš kušetės, ir aš supratau, kad ji jaučia tą patį.

Lėtai atsisukusi ji padavė man bokalą ir prašneko keistai žemu ir kimiu balsu:

— Man jau per trisdešimt, Maikai, ir gyvenime aš pažinau ne vieną vyrą, tačiau nė vienas iš jų nesudomino manęs taip, kaip tu. Gal tai likimas? To dabar aš ir klausiu savęs.

Lempos šviesoje jos plaukai mirguliavo auksu. Mano burna perdžiūvo, nugara perbėgo skruzdės. Aš pats nesuvokiau savo būsenos.

Norėjau ją apkabinti, tik kažkokia jėga, daug galingesnė už protą, privertė mane žengtelėti į šoną ir vienu mauku išsausinti kokteilį. Praeities šmėklos vėl išniro prieš mano akis visu ryškumu.

— Vėl ką nors prisiminei? — gailiai paklausė Junona.

— Praeis, — valios pastangomis nuvijęs kraupius prisiminimus, prisiartinau prie jos ir panėriau rankas į kuplius plaukus. — Atleisk, nieko negaliu su savimi padaryti... Tačiau su tavimi tai neturi nieko bendro.

— Pabučiuok mane, — drėgnos lūpos kviečiamai prasivėrė.

Aš tylėjau, bandydamas susigaudyti savo jausmuose. Gal mane sulaiko mirtingojo nuolankumas deivei... O gal šaknys slypi giliai praeityje...

— Negaliu, neįsižeisk, — aš timptelėjau rausvą jos ausytę.

— Aš nepykstu, Maikai. Ar tai susiję su merginą, kurią mylėjai?

— Taip.

— Papasakok.

— Ji buvo nuostabiai graži, bet pasielgė niekšiškai, tiesiog šlykščiai... O aš maniau turįs teisę teisti ir bausti. Aš ją nušoviau. Tačiau kartu su ja mirė ir mano siela...

Junona tylėjo, bet gailestis ir užuojauta liejosi iš jos puikių akių.

Skubiai užsirūkęs, aš atsisveikinau su ja ir pasukau išėjimo link, nors širdies gilumoje tikėjausi būtinai čia sugrįžti.

Junona, dievų karalienė, santuokos ir gimdyvių globėja, tau netinka šis vaidmuo. Tu trokšti būti meilės ir grožio deive, Venera, o gal net paprasta laimės ištroškusia mirtingąja...

Sutemos jau gaubė žemę, tačiau apsnigtos gatvės atrodė šviesesnės nei visada. Iš kontorų nepaliaujamu srautu tekėjo klerkai ir prisidengę veidus nuo vėjo skubėjo į metro, barus, parduotuves. Tas srautas mane nešė tol, kol pakeliui nepasipainiojo laisvas taksi.

Nusigavęs iki Taimso skvero, užšokau į kažkokią aludę išmesti bokalo, o paskui pasukau į Trisdešimt trečiąją gatvę. Kiekvienam žingsniui reikėjo pastangų, nes vėjas tiesiog vertė iš kojų. Mano batai sušlapo, o kelnės virto apgailėtinu skuduru. Jau rengiausi pereiti gatvę, kai šviesoforas plykstelėjo raudona šviesa. Kartu su praeivių minia sustingau ant šaligatvio.

Už mano nugaros kažkas slystelėjo. Pasigirdo dūžtančio stiklo skambesys — ir parduotuvės vitrina išgriuvo lauk, laimei, nieko nesužeisdama. Įvykio vieton iškart atskubėjo policininkas. Smalsuolių būrys staigiai ištirpo.

Aš perėjau gatvę ir nužingsniavau šaligatviu, dairydamasis taksi. Staiga pro gatvės triukšmą išgirdau charakteringą šūvio pokštelėjimą ir dar vienoje vitrinoje už manęs atsirado aštriabriaunė skylutė.

Už mano nugaros sukaukė variklis ir pro šalį nuskriejo melsvas sedanas. Pro užpakalinį stiklą į mane kažkas žiūrėjo, tačiau aš spėjau pamatyti tiktai viršutinę to žmogaus veido dalį. Po sekundės limuzinas pasiutusiu greičiu dingo už kampo.

Aš bejėgiškai sugniaužiau kumščius. Mane norėjo nu-

kepti pačiame miesto centre, Brodvėjuje, vidury baltos dienos. Vadinasi, kažkam aš smarkiai įsipykau. O, niekšai...

Apdujęs iš pykčio aš pagaliau suradau automobilių stovėjimo aikštelę, kur buvau palikęs savo vežėčias. Raudamas plentu, matyt, be perstojo keikiausi, nes gretimų automobilių vairuotojai, kai stabdydavau prie šviesoforo, nustebę dėbsodavo į mane ir sukiodavo prie smilkinio pirštus.

Na, tikiuosi, mano įniršis buvo atleistinas. Juk man pasirodė, kad pirmąją vitriną kažkas išdaužė netyčia, paslydęs ant sutrypto sniego, bet antruoju atveju suklysti negalėjau — šaudė į mane. Aš savo akimis mačiau stiklą išgręžusios kulkos žymę.

Pastatas, kuriame buvo įsikūrusi mano kontora, turėjo požeminį garažą. Aš įvariau savo ratus, užrakinau ir atidaviau raktelį sargui.

Išlipęs iš lifto, lėtai nupėdinau koridoriumi. Už stiklinių kaimyninių kontorų durų tvyrojo tamsa, ir tik manišKiame biure degė šviesa. Aš truktelėjau rankeną — durys pasirodė neužrakintos.

— Maikai? — nustebusi šūktelėjo Velda. — Ką tu čia veiki taip vėlai?

Neatsakydamas aš nuskuodžiau prie spintos, kurioje saugojau dosjė, ir ištraukiau apatinį stalčių. Man teko išmesti iš ten visus segtuvus, kol radau ko ieškojau.

— Maikai, ko tu ieškai?

Prikandusi lūpą, Velda spigino akis į mane, tiksliau, į mažą automatinį pistoletą, kurį aš grūdau į kišenę.

— Nė vienas šunsnukis taip paprastai manęs nepašaus!

Nepažinau savo balso — jis girgždėjo kaip svetimo žmogaus.

— Klok pagaliau, kas nutiko?

— Prieš dešimtį minučių į mane šovė... Pilnoje žmonių gatvėje. Supranti, ką tai reiškia?

— Suprantu, — lėtai iškošė pro dantis Velda, blyksė-

dama įnirtusiomis akimis. — Kažkam pastojai kelią. O kas į tave šovė, ar pastebėjai?

— Ne, mačiau tik dalį jo veido. Tai buvo vyras, dar nesenas, bet ir ne jauniklis... Tik tiek ir tegaliu pasakyti. Bijau, jog tai ne paskutinis bandymas mane nudėti. Bet kitą kartą jie taip lengvai neišsisuks.

— Maikai, būk atsargus, — Veldos balsas virptelėjo. — Tu neturi leidimo ginklui. Pagalvok, kaip apsidžiaugs prokuroras, kai tave pasodins už įstatymo pažeidimą.

— Įstatymas privalo ginti piliečius, o jeigu jis to negali, tai piliečiai turi teisę patys apsiginti. Taip parašyta konstitucijoje.

Tai išdrožęs aš nužvelgiau Veldą atidžiau. Žinoma, tai reikėjo padaryti daug anksčiau. Ji atrodė žavingai su ilga vakarine suknele ir tokia iškirpte, jog iš pradžių man pasirodė, kad viršutinės drabužio dalies išvis nėra. Ji dvelkė svaiginančiu aromatu, o vešlios garbanos sruvo pečiais. Po juodu plonu šilku daugiau nebuvo nieko.

— Ir tai viskas, kuo tu apsirengusi? — išverčiau akis.

— Taip, — nekalčiausia mina sumurkė ji.

— Tačiau gatvėje gana vėsu, brangioji, — priekaištingai lingavau galvą. — O kur, įdomu, tu išsirengei taip išsipuščiusi?

— Pasimatyti su tavo draugužiu Klaidu, — ji užsitempė ilgas juodas pirštinaites. — Mes susitarėme drauge pavakarieniauti.

Bijau, kad mano šypsena labiau panėšėjo į pakaruoklio grimasą. Vėl tas Klaidas! Bet visdėlto aš įstengiau jos paklausti:

— Vadinasi, tu būsi tokia pat nuostabi, kai pakviesi kur nors mane?

— Tu gi žinai, Maikai, aš einu į darbą, — lygiu balsu pranešė ji.

Būtent tie žodžiai ir užmušė mano kantrybę.

— O ką tu čia veikei?

— Parašiau trumpą pranešimą apie šios dienos darbus. Aš aplankiau Kolvėjaus firmą ir išprašiau kelias nuotrau-

kas, padarytas per madų demonstravimą. Nori žvilgtelėti? Tu juk mėgsti gražutes šliundras.

— Nutilk! — grubiai nukirtau.

Velda nusigręžė akimirksniu, bet aš pastebėjau jos akyse sužvilgusias ašaras. Reikėjo kaip nors užglostyti savo šiurkštumą.

— Tu šiandien tokia graži, — tariau, padėdamas jai apsivilkti paltą. — Tokios tavęs dar niekada nemačiau.

Nubraukusi ašaras, ji atsigręžė. Girdėjau, kaip smarkiai plaka jos širdis.

— Jei tik norėtum, Maikai, galėtum matyti mane tokią kasdien. Ir tokią, kokios tu pageidautum...

Aš apkabinau Veldą ir tvirtai prispaudžiau prie krūtinės, jausdamas į mane besiskverbiantį jos kūno karštį. Mūsų lūpos susiliejo, tačiau jau kitą akimirką ji šūktelėjo, ištrūko iš mano glėbio ir puolė prie durų.

Aš stovėjau nejudėdamas, kol Veldos kulniukų kaukšėjimas nuslopo tolumoje. Paskui pakėliau telefono ragelį ir automatiškai surinkau Pato numerį. Buvau taip pasinėręs į savo mintis, jog atsiliepiau tik po trečio nekantraus "alio!"

— Ar gali užsukti į mano kontorą? — paklausiau.

— Tiesiog dabar?

— Taip, — atšoviau ir numečiau ragelį.

Mano delnai suprakaitavo, o širdis mušė kaip metronomas. Pūsdamas į lubas tumulus dūmų, skendau apmąstymuose. Mano mintis kaskart vis užvaldydavo Velda.

7 skyrius

Patas apsireiškė po pusvalandžio ir ilgai purtė sniegą nuo palto ir batų. Paskui nusviedė savo portfelį ant mano stalo ir virto į krėslą.

— Vėl susikibau su prokuroru. Vis mygia, kad mesčiau šią bylą. Greičiau jį išspirtų iš minkšto krėslo. O tu ko toks paniuręs? — paklausė jis.

— Pažiūrėčiau, kaip tu jaustumeis mano padėtyje. Manęs vos nenušovė gatvėje. Tik man pasisekė, nes kitaip būtume susitikę ne čia, bet lavoninėje.

— Tu rimtai?

— Be galo rimtai. Laimei be vitrinų, daugiau niekas nenukentėjo.

— Išdėstyk smulkiau ir nuo pradžių.

Teko suteikti jam tą malonumą. Piktai nusikeikęs Patas čiupo telefoną ir paskambino savo pavaduotojui. Įvardijęs įvykio vietą, jis įsakė surasti abi kulkas.

— Kas girdėti apie Reinį? — paklausiau, kai jis baigė pokalbį.

— Mes jį patikrinome. Tik pamanyk, jis užsiima visiškai legaliu verslu. Kažkur Niujorke organizuoja boksininkų kovas. Negalėjome prie jo net prisikabinti. O ką tu prieš jį turi?

Ištraukęs iš stalčiaus viskio butelį kliūstelėjau mums abiem po gerą porciją.

— Jis įsipainiojęs į šią bylą. Tik kol kas nežinau kaip.

— Kodėl taip manai? — pasidomėjo Patas, išsausinęs savąjį stiklą.

— Šiandien aplankiau Emilį Perį. Tai va, Reinis jį aplankė dar anksčiau ir mirtinai prigąsdino druckį. Net man nepavyko įkvėpti jam baisesnio siaubo. O juk būtent Peris apreiškė, kad Vileris mąstė apie savižudybę, kad jo reikalai atseit prasti. Patikrinau — visa tai melas. Vileris tiesiog maudėsi piniguose. Ką tu į tai pasakysi?

Patas tyliai švilptelėjo. Luktelėjęs, kol jis suviršKins naujieną, tęsiau:

— Ar prisimeni Dikį Viljamsą?

Jis linktelėjo.

— Ar žinai, kuo jis dabar užsiima?

— Ne. Manęs tai ir nedomina.

— Be reikalo. Jis atidarė prabangią landynę miesto centre. Su gėrimais, mergaitėmis ir azartiniais lošimais.

— Ar tu kartais nekuoktelėjai, Maikai?

— O ką — panašu?

— Nelabai... Pasiųsti būrį ir surengti gaudynes?

— Jei taip pasielgsi, mes susipyksime.

— Kodėl, velniai rautų? — vožė jis kumščiu į stalą. — Tu ką, slėpynes su manimi žaidi? Liaukis dūmęs akis, aš tau ne koks pienburnis.

Patas net paraudo.

Tai man patiko. Aš mačiau normalų žmogų, o ne pavyzdinį mentą.

— Patai, paklausyk, mums reikia domėtis ne ta skyle, o Vilerio žudiku. Triukšmas tik viską sužlugdys. Disciplina ir instrukcijos tau surišo rankas ir kojas. Tu nesučiupsi žudiko. Jaučiu, kad pasikasus giliau, iškapstytume daug įdomių dalykėlių. Viskas kur kas painiau nei anksčiau maniau. Negi tokie profesionalai kaip Reinis ir Dikis nugalabytų žmogų be jokio motyvo? O ir Emilis Peris su tuo kažkaip susijęs. Iš lošimų verslo Dikis šluojasi pašėlusius pinigus. Ir visa tai vyksta policijos panosėje. Kaip tu tai paaiškintum? Be jokios abejonės, svarią pajamų dalį jis atskaičiuoja kokiam įžymiam tūzui. Ar tu pasirengęs stoti į mirtiną kovą su keliskart stipresniu priešininku? Ar tu pasirengęs tam, kad tave išmestų iš darbo ir pjudytų kaip zuikį?

— Pasirengęs, — nesvyruodamas atsakė Patas. — Maikai, mano kantrybė senka, nes užuodžiu itin smirdintį reikalą. Aš noriu pakaitinti prokurorui pasturgalį. Taigi ko griebsimės pirmiausia?

— Kitokio atsakymo aš ir nelaukiau, — palengvėjusia širdimi atsikvėpiau. — Pirmiausia privalai paskleisti gandą, jog policija ruošiasi rimtai pačiupinėti vyruką, vardu Klaidas. Šis gandas turi pasiekti jo ausis. Tik jo elgesys mums parodys, į kurią pusę kreipti tyrimą.

— Kas tasai Klaidas?

— Tai naujasis Dikio Viljamso vardas.

Patas piktdžiugiškai išsišiepė:

— Štai kaip... Girdėjau, jog tasai Klaidas tapo vietinio masto karaliuku. Kalbama, jog jis turi ryšių su kažkokiu aukštą postą užimančiu veikėju. Jam tarnauja ir ne vie-

nas samdomas žudikas. Mūsų senasis draugužis Dikis padarė svaiginančią karjerą.

— O kas naujo viešbutyje, kuriame įvyko žmogžudystė? — pasidomėjau.

— Nieko. Žmogžudystės dieną naujų svečių neužregistruota. Lankytojų, aišku, buvo, bet visi jie turi tvirtus alibi.

Nusikeikiau iš visos širdies. Ir tas siūlelis nutrūko!

— Rytoj pasimatysime? — kildamas paklausė Patas.

— Būtinai.

— Tada iki rytojaus. Ir neik arti vitrinų.

Jis užtrenkė duris, o aš ėmiau sklaidyti Veldos paliktas nuotraukas. Vienoje iš jų mergina, vardu Marion Lester, slėpdama savo veiduką kailių apykaklėje, nerūpestingai juokėsi tiesiai į objektyvą. Iš jos išvaizdos niekaip neatspėtum, kad po poros valandų ji bus tokia girta, jog nebepajėgs parsigauti namo, o į lovą ją paguldys visai nepažįstamas vyras.

Sudėjęs nuotraukas atgal į voką, aš neskubėdamas ištuštinau mudviejų su Patu pradėtą butelį. Man viduje iškart palengvėjo, ir aš prisitraukiau arčiau telefono aparatą. Numerio dar nebuvau užmiršęs.

— Labas, Koni! Žinai, kas tave trukdo?

— Tai tu, Maikai?

— Žinoma.

— O aš sukau galvą, kur tu pradingai? Prisipažink, užmiršai mane?

— Argi tai įmanoma? Ką dabar veiki?

— Laukiu tavęs.

— Dar pusvalandžiuką gali palaukti?

— Kaip tik užteks laiko nusirengti ir išsimaudyti.

— Atvirkščiai, apsirenk kuo elegantiškiau. Mes kur nors nušiaušime.

— Tačiau juk gatvėje sninga, o aš neturiu žieminių batų.

— Nesijaudink, aš nešiu tave ant rankų.

Skubiai padėjau ragelį, kad ji nespėtų paprieštarauti ir ėmiau ruoštis: pasigriebiau su savimi saują šovinių, nuo-

traukas ir pluoštelį banknotų. Veldai palikau raštelį, pranešantį, kur mane galima rasti.

Koni sutiko mane tarpdury ir iškart įteikė stiklą kokteilio. Aš ištuštinau jį net nenusiėmęs skrybėlės.

— Mano narsusis riteris per šaltį ir pūgą atkulniavo pas savo damą! — išdykėliškai padeklamavo ji.

— Kokteilis nuostabus. Ačiū, — aš grąžinau jai tuščią stiklą ir pakštelėjau į skruostą.

Užsiliejusi laimingu juoku, Koni padėjo man nusivilkti paltą. Aš atsisėdau į krėslą, o ji, parietusi kojas, įsitaisė greta. Mes užsirūkėme.

— Kur rengiesi mane vesti?

— Į žudiko paieškas.

Degtuko liepsnelė suvirpėjo Koni rankose.

— O tu jį pažįsti?

— Įtariu penkis ar šešis žmones. Kas iš jų nuspaudė gaiduką, nežinau, tačiau įsipainiojęs visi.

— Galiu tau kuo padėti? Gal žinau tai, kas tau būtų naudinga? — po neilgos tylos ištarė ji.

— Galbūt...

— Pasakyk, ar tai vienintelis tavo vizito tikslas?

— Kaip gali taip kalbėti? — priekaištingai suburbėjau. — Tu turi kino žvaigždės išvaizdą ir aiškų protą. Kas pajėgtų su tokia gražuole palaikyti vien dalykinius santykius?

Prigludusi prie manęs ji dėkingai pakštelėjo į nosį.

— Maikai, aš laiminga. Uždavinėk savo prakeiktus klausimus.

— Tiesą sakant, net nežinau, ko ir klausti...

— Klausk, kas pirmiausia šaus į galvą.

— Gerai... Tau patinka tavo darbas?

— Labai.

— Tu gerai uždirbi?

— Man pakanka.

— Ar su šefu palaikai gerus santykius?

— Su kuriuo?

— Su mis Rivz.

— Mes retai bendraujame akis į akį. Ji išpeša gerus užsakymus, o visą techninį darbą atlieka Antonas.

— O mis Rivz daug uždirba?

— Ji apšalusi pinigais. Be pagrindinės algos, gauna kalnus dovanų iš klientų. Tikriausiai ji turtingesnė už Antoną. Bet jis jai nepavydi.

— O kas per žmogus misteris Lipskis?

— Jį domina tik meno kūryba. Pinigai jo, regis, nedomina. Jam svarbiausia — kurti. Turbūt dėl to mes ir klestime.

— Ar moterys jį domina? Jis vedęs?

— Antonas? — Koni nusijuokė. — Nejuokink manęs. Ar rytum saldainius dirbdamas konditerijos fabrike? Gražuolės jam kelia nuobodulį. Jis dabar — niekatroji lytis. Prancūzui tai tikra gėda.

— Argi jis prancūzas? — nustebau.

— Pats tikriausias. Aš kažkada nugirdau jo pokalbį su Junona. Jie, atrodo, susipažino Prancūzijoje, ir Junona atsivežė Antoną kaip tik tada, kai jį jau rengėsi suimti už bendradarbiavimą su okupantais. Per karą jis dirbo vokiečiams fotografu.

— Viskas aišku, bet vargu ar man tai padės... Geriau išdėk viską, ką žinai apie Klaidą.

— Apie jį žinau mažai. Iš pažiūros jis — gangsteris iš kovinio filmo, matyt, iš tikrųjų toks ir yra. Daugeliui jis patinka. Gauja abiejų lyčių pusgalvių paskui jį bėgioja.

— Būk gera, pasidomėk jo nuolatiniais klientais. Tarp jų surastume įtakingų žmonių. Man reikia jų pavardžių. Įkalbėk kurį nors savo gerbėją nusivesti tave į "Užvažiuojamąjį Bauerio kiemą".

— Kodėl mums nenuėjus drauge?

— Prisimeni, kaip mane ten sutiko praėjusį kartą? Vargšelis Klaidas manęs nemėgsta.

— Tačiau man su tavimi patiko.

— Kitą kartą, vaikuti. O kol kas suvystyk turtingesnį kavalierių.

— Visi mano kavalieriai nevargšai.

— Tai tegu ir pakrato kišenę. Tik būk atsargi. Klaidas gali prisiminti, kad praėjusį sykį buvai su manimi.

— Nusispjaut man į tai, — Koni nerūpestingai mostelėjo ranka.

Aš išėmiau iš kišenės voką ir pabėriau priešais ją nuotraukas.

— Ar pažįsti tas merginas?

— Taip. Jos mūsų manekenės. O ką?

— O ši kas? — aš bakstelėjau pirštu į Marion Lester nuotrauką.

— Viena iš Junonos numylėtinių, — Koni perkreipė lūpas, lyg jai būtų suskaudę dantį. — Ji paviliojo Lester iš Stentono agentūros. Dirba ji neblogai, tačiau labai jau pučiasi. Negaliu jos pakęsti. Manau, greitai ją išspirs lauk.

— Kodėl?

— Tokios kalės gadina firmos reputaciją. Ji pasiruošusi gulti į lovą su pirmu sutiktu.

Koni vartė nuotraukas ir aš jai netrukdžiau.

— O ši — Rita Loring, — ji parodė manekenės, panašios į tikrą ledi, nuotrauką. — Ar duotum jai trisdešimt penkerius metus? Vienas iš svečių tą vakarą pasamdė ją kaip fotomodelį už milžinišką sumą. Ir sekasi kai kurioms...

— Esu tikras, kad ir tau nusišypsos laimė.

Koni tik mostelėjo ranka ir įsižiūrėjo į jauną mergaitę, apvilktą sportiniu kostiumu.

— O čia — mažylė Džin Troter. Užvakar ji išėjo iš darbo pranešusi, jog išteka. Mes susidėjome ir nupirkome jai dovanų televizorių. Antonas klaikiai susinervino — jis nebaigė serijos reklaminių nuotraukų su Džin. Junonai vos pavyko jį nuraminti.

Sudėjau nuotraukas į voką ir ėmiau įkalbinėti Koni nueiti su kuriuo nors iš savo gerbėjų į Klaido landynę. Koni ilgai muistėsi, bet galų gale sutiko.

— Įsidėmėk, darau tai dėl tavęs, — pareiškė ji. — Dabar tu mano skolininkas.

Aš ištesėjau pažadą ir nunešiau ją iki automobilio ant rankų.

Kojyčių ji nesušlapo, tiktai vėjas išpūtė jos suknelę tarsi parašiuto kupolą. Mes užkandome mažame žuvų restoranėlyje, išgėrėme po kokteilį ir aš nuvežiau ją į tą vietą, kur buvo paskirtas pasimatymas. Atsisveikindamas karštai pabučiavau Koni ir tai iškart pataisė jai nuotaiką.

Dabar man beliko sutvarkyti kelis skubius reikalus, o svarbiausia — pasimatyti su gangsteriu, vardu Reinis. Tačiau prieš tai reikėjo kai kam skambtelti. Šoktelėjau į užkandinę, kurios sieną puošė telefono aparatas, ir paskambinau Džonui Hilui.

— Maikai, mes susitarėme, jog paliksi mane ramybėje, — iškart pradėjo inkšti jis.

— Niekur tavęs neįvelsiu, — patikinau jį. — Man reikia tik informacijos.

— Gerai, — atsiduso jis. — Kas tave domina šį kartą?

— Pramonininkas Emilis Peris. Mane domina viskas — jo asmeniniai ir finansiniai reikalai, ryšiai, pomėgiai, socialinė padėtis.

— Nebus lengva. Aišku, visas jo asmeninio gyvenimo smulkmenas mes išplausime. Tačiau, va, finansai... Tu gi žinai, įstatymas draudžia į tai gilintis be prokuroro sankcijos.

— Įstatymą galima apeiti. Tu juk seklys. Ar man tave mokyti? Pasistenk įlįsti į jo buhalterines knygas.

— Maikai, tu visai kuoktelėjai...

— Aišku, to daryti neprivalai, tačiau turiu tave perspėti, kad...

— Maikai, su tavimi neįmanoma kalbėtis. Aš padarysiu viską, ką galėsiu, bet susitarkime, kad šįkart mes galutinai būsime atsiskaitę. Ir prašau, daugiau nedaryk man jokių paslaugų, net jei aš maldaučiau. Daugiau nenoriu būti tau skolingas.

— Gerai, seni, — nusijuokiau. — Neįsižeisk. Jei tave kada užspaus bėda, aš iš širdies tau pagelbėsiu. Labanakt.

Jis kažką nerišliai sumykė ir padėjo ragelį. Aš šuolia-

vau po kambarį trindamas rankas. Greitai paaiškės, kaip tas niekšas Reinis sugebėjo išgąsdinti tokį užkietėjusį verteivą kaip Peris.

Į laikraščio "Gloub" redakciją prasmukau per tarnybinį įėjimą. Čia viešpatavo baisiausias chaosas, žadantis, kad eilinis laikraščio numeris tuoj tuoj bus pasirašytas spaudai. Stukseno rašomosios mašinėlės, bėgiojo kurjeriai, zvimbė dešimtys telefonų — žodžiu, įstaigą purtė mažas žemės drebėjimas.

Edo Kuperio, "Gloub" sporto apžvalgininko, specializacija buvo nešvarių sporto pasaulio sandėrių demaskavimas.

— Luktelk minutę, Maikai, — suburbėjo jis, skaitydamas ką tik atspausdintą laikraščio lapą.

Kantriai laukiau, žaisdamas kišenėje gulinčiu pistoletu. Pagaliau jis baigė ir įsistebeilijo į mane.

— Klok, Maikai, ko tau reikia. Bilietų į mačą ar informacijos?

— Informacijos. Mane domina vienas gorila, vardu Reinis, organizuojantis boksininkų kovas.

Pasirausęs savo bedugnėje atmintyje, Edas Kuperis išpyškino:

— Reinis ir dar keletas vyrukų atidarė Glenvude bokso salę.

Glenvudo miestelyje, iki kurio tik valanda kelio, glaudėsi daugiausia atsargos karininkai, tokių renginių mėgėjai.

— Iš tikrųjų tai tik paprasta dvokianti daržinė, — tęsė Edas. — Visų kovų baigtis ten iš anksto suplanuota. Aš rengiuosi užsiimti šia gauja, tačiau kol kas laiko trūksta. Kodėl tave domina Reinis?

— Ruošiuosi jį aplankyti.

— Tiesiog dabar?

— Taip.

— Dar spėsi, — jis žvilgtelėjo į laikrodį. — Pasirodymai pačiame įkarštyje. Jei paskubėsi, tai išvysi neblogų vaizdų.

— Rytoj papasakosiu tau apie savo vizitą.

— Tik pasisaugok, Maikai. Reinio partneriai — pavojingi vyrukai.

— Aš irgi ne dovanėlė. Ačiū, Edai, ir iki pasimatymo.

Man pasiekus Glenvudą, pūga baigėsi ir į gatves išburzgė sniego valymo mašinos. Pirmas sutiktas policininkas man paaiškino, kaip surasti Reinio sporto salę. Beje, jo informacija didelės reikšmės neturėjo, nes žiūrovų keliamas triukšmas sklido per daugelį kvartalų nuo kautynių vietos.

Visos artimiausios aikštelės buvo prikimštos automobilių ir aš tik vargais negalais radau laisvą vietelę.

Pirmąją dvikovą aš praleidau, tačiau sprendžiant iš žiūrovų fizionomijų ne ką praradau. Vietelė šalia sienos buvo taip toli nuo ringo, kad vos galėjau jį įžiūrėti per dūmų kamuolius, o kainavo net visą dolerį. Tikrai tai buvo sena daržinė, kurioje sienas iš presuoto šlako dengė drėgmė, o vietoj krėslų stovėjo eilės grubiai sukaltų suolų. Tačiau organizatorių pajamos, matyt, buvo nemenkos.

Visi tie reginių išalkę ir noriai savo pinigėlius atiduodantys žmonės būtų daug naudingiau praleidę vakarą, sėdėdami namuose prie televizoriaus.

Kai mano akys priprato prie tamsos, ėmiau dairytis. Minia staiga užstaugė, o teisėjas ringe ėmė skaičiuoti sekundes. Nokautuotas boksininkas taip ir neatgavo sąmonės. Jį išnešė į drabužinę ir į ringą iššoko nauja pora.

Po pusvalandžio man visa tai mirtinai įkyrėjo. Kai kažkelintas nugalėtojas, apsuptas trenerių ir vadybininkų, rengėsi palikti salę, aš prisišliejau prie jų kompanijos.

Taip atsidūriau erdvioje, tepalais pradvisusioje patalpoje. Viename kampe buvo įrengtas dušas ir vanduo užliejo visas grindis. Ant suolelio sėdintys du boksininkai lošė kortomis. Greta jų kažkoks tipas dryžuotu kostiumu rūkė cigarą. Aš kreipiausi tiesiai į jį:

— Man reikia Reinio.

— Žvilgtelsiu į jo kontorą, — abejingai atsiliepė tas ir staiga subruzdo. — Ar atsivedei naują peštuką?

Matyt, jis palaikė mane vienu iš menedžerių.

— Na, ne. Manasis vakar prisilakė ir dabar drunija.

— Kai atsibus, duok jam į snukį, — patarė tipas.

— Būtinai.

Reinio kontorą radome pačiame pastato gale ir sprendžiant iš kartkartėmis trinksinčių durų ji turėjo antrąjį išėjimą. Dabar ten visu balsu plyšojo radijas — perdavinėjo reportažą apie boksininkų dvikovą Medisono skvere. Kažkas garsiai velniavosi, o kitas balsas reikalavo tylos.

Po penkių minučių reportažas baigėsi, durys pokštelėjo ir balsai nutilo. Palaukęs dar minutę, aš nesibelsdamas žengiau į kambarį. Reinis, atsukęs man nugarą, skaičiavo pinigus, dėliodamas juos krūvelėmis, o sumas užrašydamas į raudoną bloknotą.

Jis buvo taip įnikęs į darbą, kad neišgirdo, kaip aš įžengiau. Kai Reinis atidėjo šeštą tūkstantį, karktelėjau jam į ausį:

— Neblogos įplaukos šiandien!

— Užsičiaupk, — neatsigręždamas burbtelėjo jis.

— Reini, tu mane su kažkuo supainiojai.

Jo pirštai apmirė ant banknotų pluošto, ir jis lėtai atsisuko. Aš iškart nuvėriau jį akimis — ar panaši jo fizionomija į to niekšo, šovusio į mane, snukį? Regis, nepanaši, nors visko gali būti...

Net tikroji motina negalėtų pavadinti Reinio simpatišku. Jo veidas priminė piktą ir žiaurią kaukę. Po nukarusiais vokais šaltai blizgėjo mažos kiaulės akutės, o prie lūpų prilipusi ciniška šypsenėlė niekada neišnykdavo. Su tokiais tipais verčiau nesusitikti akis į akį.

Atsainiai atsirėmęs į durų staktą, aš papsėjau cigaretę, spausdamas kišenėje pistoleto rankeną.

— Nebruzdėk, drauguži, — neišimdamas iš kišenės ginklo, stuktelėjau rankena į sieną. Jis atpažino tą duslų garsą.

Kažką sumurmėjęs, Reinis padėjo savo letenas ant stalo.

— Nepamiršai manęs, drauguži? — paklausiau.

Sulaukiau tiktai grėsmingos tylos.

— Aišku, prisimeni, — pabandžiau jį išprovokuoti. — Tu juk matei šiandien mane Brodvėjaus ir Trisdešimt trečiosios gatvės sankryžoje. Aš stovėjau prie vitrinos, o tu į mane šovei. Laimei, šaulys tu nekoks.

Jo akutės išvirto iš nuostabos, o lūpa atvipo. Neleisdamas jam susigaudyti, žengtelėjau į priekį ir iš jo stalo stalčiaus ištraukiau trisdešimt aštunto kalibro patranką. Tik tuomet gangsteriui grįžo kalbos dovana.

— Ko tau iš manęs reikia, Maikai Hameri?

— Pabandyk atspėti.

Nušlavęs pinigus ant grindų, aš prisėdau ant stalo krašto. Reinis apžvelgė po visą kambarį pasklidusius popierėlius ir nirtulingai sušnypštė:

— Dink iš čia, šniukšte, arba tuoj būsi sumaltas į faršą.

Reinio akys pasruvo krauju, o paskui jis pradėjo lėtai keltis.

Jo paties revolverio rankena taip rėžiau jam į tarpuakį, kad vargšelis susmuko kaip maišas atgal į krėslą.

— Su manimi taip nekalbama, drauguži, — pamokomai ištariau. — Tu juk žinai, kad to nemėgstu. Įkrėčiau košės į galvas ir ne tokiems bičams kaip tu. Vėliau daugelis man buvo didžiai dėkingi.

Jis gerokai išsigando, bet stengėsi to neparodyti. Nuvalęs nuo veido kraują, jis sušnypštė:

— Nekokie tavo reikalai, Hameri. Tavo patranka neteisėta. Tau juk, regis, atėmė licenciją, kalės vaike.

Jis sužvengė man tiesiog į veidą, ir aš neišlaikiau. Įrėmiau revolverį į jo blauzdą ir spustelėjau gaiduką.

Reinio snukis persikreipė iš siaubo ir skausmo. Jis susirietė krėsle ir vos neapvėmė savo pinigų.

— Klausyk atidžiai, smirdaliau. Jei dar kartą prisiartinsi prie žmogaus, vardu Emilis Peris, iš pradžių ištaškysiu tavo kiaušinius, o paskui prakiurdysiu tą vietą, kur normalūs žmonės laiko smegenis. Taip dar kartą įsitikinsiu, kad tavo kiauše vien tik trūnys.

Aš taip įsijautęs gražbyliavau, kad visai užmiršau antrąsias duris, į kurias stovėjau nugara. Jei man būtų pakakę

proto jas užrakinti, tai nebūčiau išgirdęs užpakaly piktdžiugiško balso:

— Nejudėk, broliuk, ir kelk letenas aukštyn.

Perkaręs ilgšis, apėjęs stalą, įsistebeilijo į Reinį, dar nepajėgiantį išspausti nė žodžio. Antrasis šunsnukis įrėmė man tarp menčių revolverį.

Ilgšis sukliko:

— Tas žaltys kliudė Reinį! Bandei pasičiupti mūsų pinigėlius, niekše? Nagi, atsakyk!

Jis taip užkaitino kumščiu man veidą, kad vos neišsitiesiau ant stalo. Kitas smūgis parvertė mane ant nugaros. Iš skausmo aptemo akyse.

Antrasis tipas — plačiapetis nedidukas imtynininkas papurtusia profesionalaus žudiko fizionomija — atstūmė pirmąjį.

— Palik jį man. Tokie vaikinai kaip tik mano skonio.

Supratau, kad mane rengiasi nugalabyti tiesiog čia. Pakračiau galvą, norėdamas atsipeikėti.

— Ne, — sušvokštė Reinis neapykantos sklidinu balsu. — Aš pats... Duokit man patranką. Gyviau, velniai griebtų!

Reinis sunkiai atsistojo ir vilkdamas koją artėjo prie manęs. "Et, — pamaniau, — jeigu mirti, tai su muzika!"

Griebęs plačiapečio riešą žaibiškai suktelėjau jį. Jis spėjo iššauti, bet kulka nuskriejo į lubas, o kitą akimirką revolveris jau pakeitė šeimininką.

Kojos smūgiu bloškiau kresnąjį į šoną ir šoviau į perkarėlį, puolantį prie stalo, ant kurio gulėjo Reinio revolveris. Kulka įstrigo niekšo šlaunyje, priversdama jį kaip vilkelį apsisukti vietoje.

Reinis protingai nusprendė, kad į peštynes veltis neverta. Pakėlęs rankas, jis griuvo į savo krėslą. Mažylis sujudėjo ant grindų, bet gavęs dar vieną spyrį į pakaušį nurimo.

Mindydamas išsibarsčiusius banknotus, priėjau prie stalo ir numečiau plačiapečio patranką — svetimo man nereikia.

— O kalbama, kad jūs kieti vyrukai, — aš paniekinamai nusispjoviau. — Nustebinote mane. Iki, Reini. Nepamiršai, ką tau sakiau apie Emilį Perį?

Linksmai švilpaudamas palikau sporto salę ir pasukau prie savo automobilio. Deja, linksmintis buvo ankstoka — žaidimas tik prasidėjo...

8 skyrius

Aš vis dar drybsojau lovoje, kai pasigirdo telefono skambutis.

— Alio, — mieguistai sumurmėjau, bet iškart pašokau, išgirdęs Džono Gilo balsą. — Klausau.

— Kai ką pavyko išsiaiškinti, tačiau reikėjo labai labai pasistengti, — Džonas mėgo save reklamuoti. — Emilis Peris turi dvi banko sąskaitas — fabriko sąskaitą ir savo asmeninę. Su pirmąja kol kas viskas gerai. Iš savosios jis prieš pusmetį paėmė penkis tūkstančius, o paskui taip darė kiekvieną mėnesį. Vakar jis pasiėmė visą likutį. Maždaug dvidešimt tūkstančių.

— Nieko sau! — sušukau. — O kur jis dėjo tuos pinigus?

— Susigaudyti jo asmeniniame gyvenime labai sudėtinga. Pasirodo, Peris — dvilypė asmenybė. Viena vertus, jis puikus tėvas ir mylintis vyras, kita vertus — kumelys, kokių reta. Jei sudėsime pirma ir antra, ką gausime?

— Visa tai per mylią dvokia šantažu. Kažkas pagavo jį ant kablio. Ar ką nors sužinojai?

— Pritrūko laiko. Jei klausimų daugiau neturi, leisiu sau atsisveikinti. Pageidautina, amžinai.

— Nuoširdžiai dėkingas. Tu man labai padėjai.

Miegai iškart išlakstė. Galvoje ėmė dūgzti spiečius minčių. Aš mikliai nusimaudžiau po šaltu dušu, nusiskutau ir sėdau pusryčiauti.

Emilis Peris mirtinai bijo gangsterio Reinio, todėl nuolat išima iš sąskaitos po penkis tūkstančius. Velniai mane

rautų, čia aiški sąsaja. Kad Reinio verslas suktųsi, jam reikalingos nuolatinės finansinės injekcijos. Štai jis ir rado melžiamą karvę.

Pistoletas, kurio taip ir nepanaudojau grumtynėse su gangsteriais, maloniai svėrė kišenę. Tad pėdindamas į pasimatymą su Periu jaučiausi absoliučiai ramus.

Gatvės jau buvo nuvalytos, ir aš pasukau į Bronksą.

Kadilako su paauksuotais inicialais aikštelėje nepastebėjau. Langus dengė užuolaidos ir namas atrodė negyvenamas.

Triskart pabeldžiau plaktukėliu į duris, tačiau viduje buvo tylu. Pro šalį dviračiu važiavęs berniūkštis riktelėjo:

— Šiame name nieko nėra. Šeimininkai išvažiavo vakar vakare.

— Visi išvažiavo? — aš nusileidau iš verandos.

— Taip. Visa šeima ir net tarnai. Jie sukrovė į automobilį kalną lagaminų. Valytoja man atidavė krūvą tuščių butelių.

Ištraukęs iš kišenės smulkią monetą, mestelėjau vaikinukui.

— Ačiū, bičiuli. Pastabumas kartais būna naudingas.

Berniūkštis nuvažiavo tolyn, o aš grįžau prie namo. Slėpdamasis už gyvatvorės lėtai apėjau jį, prisemdamas pilnus batus pažliugusio sniego. Porą kartų stabtelėjau pasitikrinti, ar neseka manęs budrūs kaimynai, tačiau krūmai dengė patikimai. Tada prislinkau ir patikrinau langus. Visi jie buvo uždaryti.

Neilgai mąstęs pakėliau nuo žemės akmenį ir sviedžiau į stiklą. Skambesys nepatraukė niekieno dėmesio, ir aš, kruopščiai ištraukęs kyšančias šukes, įlindau į patalpą.

Visi baldai buvo uždengti drobiniais dangalais, o durys — užrakintos. Vadinasi, išvažiavo neskubėdami. Elektrą ir telefoną šeimininkai atjungė. Atrodo, Perio šeima paliko šį namą ilgam.

Atrakinęs paprastutę spyną, įslinkau į koridorių ir laiptais užkopiau į antrą aukštą. Čia irgi viešpatavo pavyzdinė

tvarka. Vonioje, vaikų kambaryje ir miegamajame nepastebėjau nieko neįprasto. Liko dar vienos durys, kitaip nei kitos, užrakintos dviem solidžiomis spynomis. Prasiterliojau visą valandą, kol jas atrakinau.

Atsidūręs viduje iškart supratau, jog tai asmeninis Emilio Perio kabinetas. Sienas puošė lengvabūdiško turinio paveikslai, o prie sienos stovėjo kušetė. Į šį savo urvą Peris pašalinių, aišku, neįsileisdavo. Aš kruopščiai išnaršiau visus rašomojo stalo stalčius ir spintą. Nieko įdomaus neaptikau. Čia buvo saugoma asmeninė korespondencija, draudimo polisai ir visokia nereikalinga makulatūra.

Dar atidžiau, šliauždamas colį po colio, ištyrinėjau visą kambarį. Vienintelis mano laimikis — tai krūva pelenų židinyje, kuri pažiro į visas šalis vos tik prisiliečiau. Kažkas sudegino popierius labai skrupulingai, neliko net menkiausio fragmento.

Nusikeikęs ištraukiau iš stalčiaus vieną draudimo polisą ir panaudojau jį kaip semtuvėlį, kad galėčiau sužerti pelenus į voką. Paskui numečiau popierių ten, iš kur jį paėmiau.

Prieš palikdamas kabinetą, sunaikinau visus savo pėdsakus. Užrakinau abi spynas ir nusileidau žemyn. Nors nieko nepešiau, nuotaikos man tai nesugadino. Galų gale viskas pradės aiškėti.

Įjungęs variklį pasukau Manhatano link. Penkiasdešimt devintojoje gatvėje užbėgau į vaistinę ir paskambinau į Kolvėjaus firmą. Kaip ir maniau, ten žinojo misterio Perio galanterijos fabriko telefoną. Padėkojęs surinkau gautą numerį.

Sekretorė mandagiai pranešė, kad bosas išvykęs.

— Gal galiu kuo nors jums padėti? — pasidomėjo ji. — Galiu užrašyti jūsų prašymą.

— Turiu pasikalbėti būtent su misteriu Periu. Jis užsakė visą partiją golfo lazdų. Namie jo neradau, darbe — irgi... Aš visai suglumęs. Kur galėčiau jį rasti?

— Misteris Peris išvyko netikėtai, ir kol kas nepranešė mums savo naujo adreso. Jums teks palaukti iki sugrįš.

— Taip ir padarysiu, — rūgščiai sumurmėjau, dėdamas ragelį.

Vadinasi, Emilis Peris išnešė kudašių. Smarkiai jį įbaugino!

Grįžau į kontorą. Ten manęs laukė nemalonus siurprizas. Vos įžengiau į liftą, liftininkas Pitas baugiai sukuždėjo:

— Misteri Hameri, man negalima to sakyti, tačiau viršuje jūsų laukia policija. Du mentai sėdi koridoriuje, o kiti kiurkso biure.

— O kas jiems atidarė duris?

— Kai jie atsigrūdo, tai biure buvo jūsų sekretorė.

— Aišku. Kuo skubiau maunam žemyn.

— Klausau, sere... Turite nemalonumų?

— Manau, taip. Atsiminkite, manęs šiandien nematėte. Vėliau jums atsilyginsiu.

— Žinoma, misteri Hameri! Visada mielai jums padėsiu.

Išleidęs mane požeminiame garaže, jis uždarė dureles ir pakilo viršun, o aš puoliau prie telefono, kabančio ant sienos.

Dvigubas spragtelėjimas man pranešė, jog rageliai pakelti nuo abiejų telefono aparatų. Pridengęs mikrofoną nosine, susniaukrojau:

— Ar galiu pasikalbėti su misteriu Hameriu?

— Apgailestauju, bet jo nėra. Ką jam perduoti? — Veldos balsas skambėjo nervingai.

— Matote, aš susitariau susitikti su juo "Česmerio" bare, Brukline. Deja, aš šiek tiek užtrukau. Jei galėsite, perduokite jam tai.

— Gerai, — Veldos balsas pralinksmėjo, ir aš supratau, kad ji atspėjo mano triuką.

Po dešimties minučių aš vėl paskambinau.

— Kilk viršun, Maikai, — sučiulbo Velda. — Visi jie nurūko į Brukliną. O jis ne taip arti.

Kai įėjau, ji sėdėjo atsainia poza, užmetusi grakščias kojytes ant mano rašomojo stalo ir darė manikiūrą.

— Mėgstamiausia tavo poza, Maikai, — į mano pa-

stabą ji sureagavo abejingai. — Su kuo sutapsi, toks ir pats tapsi.

— Tačiau juk aš nedėviu mini sijonėlių!

Atsidususi ji nukėlė kojas nuo stalo.

— Kaip atspėjai, jog pas mus svečiuojasi policija?

— Liftininkas perspėjo. Gal įrašyti jį į kalėdinių dovanų gavėjų sąrašą? O ko šiems dykūnams čia reikėjo?

— Juos atsiuntė prokuroras tavęs areštuoti. Kodėl — nežinau.

— Paskambink Patui Čambersui.

Kol Velda rinko kapitono telefono numerį, išėmiau iš spintos chereso butelį. Taurelių pripildyti nespėjau — sekretorė ištiesė man ragelį.

— Tai tu, Patai? — paklausiau.

— Taip.

— Prokuroras užsiundė ant manęs policiją. Mane nori areštuoti. Kodėl?

— Vakar vakare tu Reinio sporto salėje suorganizavai susišaudymą ir kai ką prikimšai švino. Prokuroras išrašė orderį tavo areštui. Tu ligi ausų skęsti mėšle, Maikai.

— Pala, o liudininkų yra?

— Ne. Tačiau tave ten matė maždaug tuo laiku. Be to, tu grasinai Reiniui.

— Reinis tau sakė?

— Ne. Jis jau nieko nepasakys. Reinis negyvas.

— Ką? — man išdžiūvo gerklė. Tai bent smūgis!

— Štai taip! Kodėl jį nušovei?

— Ne, Patai. Aš jo nenudėjau, prisiekiu. Mums reikia pasikalbėti. Užbėk į mūsų barą. Aš tavęs ten lauksiu.

— Gerai, lauk, užsuksiu... Beje, kur buvai praėjusią naktį?

— Savo lovoje. Drunijau, visai nusivaręs nuo kojų.

— Kas nors gali tai patvirtinti?

— Juk žinai, gyvenu vienas.

— Gerai, iki pasimatymo, — jis padėjo ragelį.

Kol mes kalbėjomės, Velda spėjo ištuštinti abu bokalus ir vėl juos pripildyti.

— Reinis negyvas, — prislėgtu balsu ištariau. — Tačiau aš niekuo dėtas dėl jo mirties.

— Tai bent numeris! — ji prikando lūpą. — Prokuroras, aišku, įsitikinęs priešingai.

— Aišku, — aš pasikrapščiau pakaušį. — Beje, tu man nepapasakojai, kaip praleidai vakar vakarą.

— Na, aš išlošiau rulete. Paskui Klaidas prigirdė mane šampanu ir pakvietė pas save. Patikinau jį, kad būtinai užsuksiu, tačiau ne dabar. Tai jį supykdė. Susipažinau su daugybe įdomių žmonių... Na, tai ir viskas.

— Veltui sugaištas laikas.

— Aš taip nepasakyčiau. Mes prisidėjome prie būrelio verslininkų, laistančių sėkmingą sandėrį mergšių apsuptyje. Ten sutikau ir Antoną Lipskį. Smarkiai įkaušęs jis linksmino lankytojus gašliomis istorijomis. Vėliau jis pakvietė visus į savo namus Grinvič Vilidže. Beveik visi ir išgužėjo. Liko tik dvi poros. Mes su Klaidu, nes jis negalėjo palikti įstaigos, ir ta mergina, kuriai tu anąkart meilinaisi su savo nauju kavalieriumi.

— Koni?

— Aš jos nepažįstu... Ten linksminosi dar kelios merginos iš tos pačios agentūros. Jos pradėjo plepėti apie darbą, bet tavoji Koni greitai jas sutramdė.

Velda padavė man bokalą ir, kai jį ištuštinau, paklausė:

— Na, o ką tu veikei laisvu nuo žmogžudysčių metu?

— Aplankiau vieną šunsnukį. Tą patį piktavalį Reinį.

— O tu juk sakei Patui, kad jo nežudei, — Velda pabalo.

— Sakiau teisybę. Mes truputį pasiginčijome, tačiau vienas kito nenužudėme. Man išeinant jis buvo gyvas gyvutėlis. Kažkas kitas jį pričiupo... Sakyk, kelintą valandą tu susitikai su Klaidu?

— Man teko laukti jo beveik iki dvyliktos, ir tai po tavo žodžių, kaip nuostabiai aš atrodau! Na ir kavalierius tas Klaidas... Nors reikia pasakyti, jis atsiprašinėjo vos ne atsiklaupęs, teisindamasis kažkokiu skubiu posėdžiu.

Degtukas, nudeginęs man pirštus, ištraukė iš minčių liūno.

— Vadinasi, jam pakako laiko atvažiuoti pas Reinį, nugalabyti jį ir grįžti atgal. Ką gi, tai labai įdomu.

— Maikai, bet paskui mes ilgai bendravome... Jis pokštavo, juokėsi... Visai nepanėšėjo į žmogų, nužudžiusį savo artimą.

— Klaidui nukepti žmogų lengviau nei man nusispjauti. Jo praktika didžiulė.

Aš atsistojau ir užsidėjau skrybėlę.

— Išeini?

— Nėra kada dykinėti. Jei čia sugrįš policija, tai pamėgink sulaikyti juos kuo ilgiau. Apie Patą neužsimink. Jei kartais paskambintų prokuroras, perduok jam širdingus mano linkėjimus.

Išėjęs į koridorių supratau, kad mano paskutinioji frazė buvo lemtinga. Nuo laiptelio pakilo galingas žaliūkas ir prieštaravimų nepakenčiančiu tonu pareiškė:

— Ne visi išvažiavo į Brukliną, vaikine. Nelaikyk mūsų kvailiais.

Iš kitos koridoriaus pusės prisiartino kitas galiūnas.

— O arešto orderį ar turite?

— Aišku, — pirmasis žaliūkas patenkintas pademonstravo prokuroro pasirašytą popierių.

— Eime, Hameri, tik be kvailysčių, — sukomandavo antrasis. — Tau juk nereikia skylutės savame kailyje.

Kai įžengėme į liftą, liftininkas užjaučiamai nužvelgė mane. Aukštu žemiau įlipo dar keli žmonės ir aš akimirką prisispaudžiau prie liftininko. To pakako, kad mano pistoletas peršoktų į jo kišenę. Tai bent nutaisys fizionomiją, kai suras tą mažą dovanėlę!

Mes trise susėdome ant automobilio, laukusio prie privažiavimo, galinės sėdynės. Kai tik pabandžiau užsirūkyti, vienas policininkas išplėšė iš rankos cigaretę. Na, žalty, tai aš prisiminsiu...

Prokuroras laukė manęs nekantraudamas. Kalbėtis su manimi akis į akį jis nesiryžo. Prie durų stovėjo uniformuotas policininkas, o šalia manęs iš abiejų pusių įsitaisė po detektyvą. Mano senasis nedraugas švytėjo iš džiaugsmo.

— Regis, aš areštuotas? — paklausiau gana mandagiai.

— O jūs abejojate?

— Taip ar ne?

— Jūs areštuotas kaip įtariamasis žmogžudyste, — išsiviepė prokuroras.

— Ar galiu paskambinti?

— Tai jūsų teisė. Galite susisiekti su savo advokatu. Esu tikras, jis tučtuojau pareikš, kad praėjusią naktį jūs praleidote namuose. Tačiau mes jau apklausėme jūsų kaimynus ir šveicorių. Visi prisiekė, kad praėjusią naktį jūsų namuose nebuvo.

Pakėlęs ragelį ėmiau rinkti numerį, kurį prokuroras tuoj pat užsirašė. Atsiliepė airis Flinas, baro, kuriame buvau paskyręs pasimatymą Patui, savininkas.

— Tai Maikas Hameris. Jūsų bare yra žmogus, su kuriuo buvau susitaręs susitikti. Jis žino, kur aš buvau praėjusią naktį. Flinai, drauguži, paprašyk, kad jis atvažiuotų pas prokurorą.

Prieš padėdamas ragelį dar išgirdau, kaip Flinas išrėkė mano prašymą per visą barą. Tuomet prokuroras sėdėjo, įsistebeilijęs į mane ir sukryžiavęs rankas ant krūtinės.

Aš jam paskelbiau:

— Vadinasi, taip. Savaitės pabaigoje jūs privalote grąžinti man licenciją. Aišku, su atitinkamais atsiprašymais. Tik tai padės jums nesužlugti per kitus rinkimus.

— O jūs akiplėša, Hameri, — jo lūpos įsitempė kaip siūlelis. — Vakar jūs apsilankėte Reinio sporto salėje. Ten susiginčijote su šeimininku. Ginčą girdėjo du jo bičiuliai, jau pažinę jus iš nuotraukos. Jūs grasinote Reiniui, o kai

jis pabandė pasipriešinti — nušovėte. Dar vienas žmogus buvo sužeistas į koją.

— Ar radote ginklą, kuriuo šauta?

— Nereikia didelio proto, kad laiku atsikratytum įkalčiu.

— Ar jūs įsitikinęs, kad teisme jūsų liudininkai padarys prisiekusiesiems reikiamą įspūdį? Liudininkai privalo turėti nepriekaištingą reputaciją. O tie Reinio draugužiai — tipiški gangsteriai.

Prokuroras susiraukė. Jis nebuvo toks kvailas, kad nesuvoktų, jog aš kai kuo teisus. Tačiau nepasisekė lengvai išmušti jo iš vėžių.

— Pagyvensim — pamatysim, — daugiareikšmiškai numykė jis. — Bet pirmiausia išklausysime jūsų liudininką, atseit patvirtinsiantį jūsų praėjusios nakties alibi.

Patas neprivertė ilgai laukti. Į prokuroro kabinetą jis įsiveržė kaip taifūnas ir nuo slenksčio pradėjo:

— Praėjusią naktį aš svečiavausi pas Hamerį. Nuo dešimtos vakaro iki keturių ryto mes lošėme kortomis. Galėjote išvengti neteisėto arešto, surinkęs daugiau informacijos.

Prokuroro fizionomija ištįso, o rankos pradėjo bejėgiškai grabalioti stalą. Nuo įtampos ant rankų išsipūtė kraujagyslės.

— Kaip jūs patekote į jo butą? Šveicorius jūsų nematė.

— Mes palikome automobilį kieme, o vidun įėjome pro galines duris. Juk nešliauši aplink visą namą tokiu oru.

— Ką jums veikti tokio žmogaus bute, kapitone?

— Apskritai, sere, tai ne jūsų reikalas, tačiau patenkinsiu jūsų smalsumą: kaip jau sakiau, mes lošėme kortomis ir, aišku, kalbėjomės. Jei taip norite žinoti — apie jus. Prisipažinsiu, Maikas charakterizavo jus itin neigiamai. Jei norite, galiu pakartoti protokolui...

Prokuroras net pažaliavo.

— Jei kaltinimas nepasitvirtino, turite geruoju paleisti mane namo, — pareiškiau. — Kitaip tai būtų įgaliojimų viršijimas.

— Nešdinkitės, — burbtelėjo prokuroras. — Jūs, kapitone Čambersai, irgi. Su jumis mes dar susitiksime. Kaip sakė Šekspyras, juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis.

— Nepamirškite licencijos, — priminiau išeidamas. — Jums duotas laikas — viena savaitė.

Dešimt minučių Patas tylėjo, tvirtai įsikibęs vairą. Pagaliau atsiduseęs burbtelėjo:

— Ir kaip tau tai pavyksta...

— Kas?

— Įsigyti vis naujų priešų.

— Klausyk, seni, išlenkim po taurelę. Tau to reikia.

Jis mostelėjo ranka, bet vis tik sustojo prie artimiausio baro. Kol jis nuobodžiavo vienas, laukdamas padavėjo, aš paskambinau į "Gloub" laikraštį.

— Sveikas, Edai, tai Maikas. Girdėjai, kad Reinį nušovė?

— Girdėjau. Tikiuosi, apšviesi mane?

— Būtinai, nors smulkmenų nežinau. Tačiau tai ne mano darbas.

— Štai kaip... — suintriguotas nutęsė Edas.

— Man reikia informacijos. Ar turėjo Reinis verslo partnerių? Jei turėjo, kas jie?

— Aš pažinojau tuos vyrukus. Pitas Kasandro ir Džordžas Hamiltonas. Abu iš Detroito, abu smarkiai susitepę. Velnio nešti ir pamesti vyrukai. Ką dar norėtum sužinoti?

— Kol kas nieko. Ačiū.

Patui pamelavau, kad skambinau į biurą. Jis atrodė labai susirūpinęs. Viena kokteilio taurė neišsklaidė jo blogos nuotaikos. Aš padrąsinančiai paplojau draugui per petį.

— Nenukabink nosies, Patai. Reikia džiaugtis. Juk mes įspyrėme į užpakalį tam ožiui prokurorui.

Patas visai nepritarė mano džiūgavimui.

— Turbūt, Maikai, aš policininkas iki kaulų smegenų, — tarė jis. — Nekenčiu melo, ir jei tau nesviltų padai, būtų tekę suktis pačiam. Ir dar man nepatinka, kad prokuroras trokšta tave sumurkdyti dėl asmeninės antipatijos. Ar ne?

— Ir jam beveik pasisekė. Jei nebūtum žinojęs mano įpročių ir gyvenimo būdo, man būtų buvę riesta. Šaunuolis, sukūrei įtikimą versiją.

— Ko nepadarysi dėl seno draugužio... Tik įsidėmėk, teisme tokie alibi retai praeina, — jis tiriamai žvilgtelėjo į mane. — Tu tikrai nakvojai savo namuose? Noriu žinoti tiesą.

— Ne, drauguži. Aplankiau Reinį ir net su juo susiginčijau.

Išbalęs Patas sugriežė dantimis. Aš skubiai stumtelėjau jam stiklą.

— Prisiekiu, Patai, aš jo nenužudžiau. Nenorėjau įtraukti tavęs į šią avantiūrą, tačiau žudiką galiu sučiupti tik būdamas laisvėje. Man reikia alibi kaip oro.

Patas ėmė masažuoti veidą, bet natūrali jo spalva taip ir nesugrįžo. Vienu mauku ištuštinęs stiklą, jis pareikalavo dar vieno. Jo rankos taip drebėjo, kad bokale net skimbčiojo ledo gabalėliai.

— Tu tikras beprotis. Man teks tave areštuoti.

— Pirmyn, veik. Bet bijau, kad tuo nenusipelnysi autoriteto prokuroro akyse. Už melagingą liudijimą ir kitus pokštus tave išspirs iš policijos. Į tavo vietą pretenduoja daugybė asilų. Areštuok mane — ir žudikas liks laisvėje. Tai bent pasijuoks jis ir jo draugužiai iš įstatymo sergėtojų.

Aš atsikvėpiau ir sušlapinau perdžiūvusią gerklę didžiuliu kokteilio gurkšniu.

— Dar kartą prisiminkime, kaip viskas vyko. Aš norėjau pasimatyti su Periu ir pas jį užtikau Reinį. Prieš tai Peris buvo pareiškęs, kad Vileris nusižudė dėl finansinių nesėkmių. Nors Peris Vilerio net nepažinojo. Grandinė nuo Vilerio driekiasi prie Perio, o nuo šio — prie Reinio. O Peris kas mėnesį iš savo sąskaitos paimdavo po penkis tūkstančius dolerių. Panašu į šantažą, ar ne? Kažkas smarkiai jį prispaudė. Tau maža šių faktų? Tuomet štai dar vienas. Vakar Peris pasiėmė iš sąskaitos visus pinigus — beveik dvidešimt tūkstančių — ir dingo su visa šeima. Daugoka

kelionės išlaidoms. Greičiausia šia suma jis norėjo išsipirkti iš šantažuotojų. Perio kabineto židinyje radau sudegusių dokumentų pelenus.

Aš stumtelėjau Patui voką su žiupsneliu pilkų pelenų.

— Na ir kas? — išsiblaškęs atsiliepė jis.

— Dabar pasakysiu, už ką nužudė Reinį. Aplankęs Perį pirmąkart, pažadėjau išsiaiškinti, kuo jį taip įbaugino Reinis. Storulis persigando dar labiau ir net apalpo. Atsipeikėjęs jis iškart paskambino Reiniui ir pranešė nemalonią naujieną. Tuo pat metu jis pasiūlė dvidešimt gabalų, kad šis paliktų jį ramybėje. Arba grąžintų kokius nors kompromituojančius dokumentus... Reinis sutiko, tačiau dėl visa ko nusprendė mane pašalinti. Bet pasikėsinimas nepavyko. Aš buvau priverstas padaryti gangsteriui atsakomąjį vizitą ir pareikalauti, kad jis atsikabintų nuo Perio. Mes truputį pasiginčijome. Aš porą kartų vožtelėjau Reiniui ir pašoviau pernelyg judrią koją. Štai ir viskas.

Regis, Pato visai nedomino mano pasakojimas, bet man baigus jis pašaipiai numykė:

— O ant kitos kulkos Reinis pats užšoko?

— Leisk man baigti. Reinio koją pašoviau jo bendro ginklu, o parankinį — Reinio pistoletu. Abi patrankas numečiau ant stalo. Reinis dirbo ne vienas, šiai kombinacijai jam tiesiog nebūtų pakakę proto. Į tą mėšlą dar kai kas įklimpęs. Reinis buvo paprastas vykdytojas, tačiau vienu metu per plačiai užsimojo ir užsikrovė per didelę atsakomybę. Todėl jį ir pašalino. Žudikas žinojo, kad mes susipešėme, ir paprasčiausiai pasinaudojo palankia situacija.

Patas tylėjo, gromuliuodamas mano žodžius.

— Ką tu įtari, Maikai?

— Pirmiausia Klaidą. Kol kas nesuradau ryšio tarp jo ir Reinio, bet juos neabejotinai kažkas sieja. Juk būstą Reinis nuomojosi būtent Baueryje. Greičiausiai jis buvo Klaido parankinis.

— Galbūt, — linktelėjo Patas.

Barmenas vėl pripildė mūsų bokalus ir arčiau pristū-

mė dubenėlį su žemės riešutais. Aš paėmiau žiupsnį, o Patas ėmė mėtyti juos į burną vieną po kito.

— O dabar, Maikai, paklausyk, kas buvo toliau. Reinio bendras, kurį tu palikai sveiką ir nepaliestą, išvilko savo bosą laukan ir ėmė kviestis pagalbos. Paskui jis pareiškė, kad laikydamas Reinį mirusiu, negaišo veltui laiko ir pakrovęs bičiulį į automobilį nuvežė jį į ligoninę. Iš ten jis paskambino policijai, vėliau nupasakojo tavo išvaizdą ir pažino tave iš nuotraukos. Dar pridūrė, jog daugiau ten nieko nebuvo.

— Žudikas arba įbaugino, arba papirko juos abu. Kaip galima tikėti tokiais žmonėmis? Jie abu įrašyti į Detroito policijos įskaitą, o vienam gresia laisvės atėmimas už neteisėtą ginklo laikymą.

— Tačiau prokuroras paėmė jų parodymus prisaikdinęs.

— Bet jie prieštarauja tavo žodžiams. Kuo patikės prisiekusieji — tavimi ar tais dviem šunsnukiais?

— Ne taip viskas paprasta, Maikai. Prokuroras puikiai supranta, kad mes jį apkvailinome ir nepraleis galimybės atsiteisti.

— Nereikia suteikti jam tokio šanso.

— Gerai... Aš rasiu tuos du ir gręžte išgręšiu jų purvinas sieliūkštes. Jie man išklos nuogutėlę tiesą.

Aš nelinksmai nusijuokiau:

— Nebūk naivus, Patai. Taip jie ir lauks tavęs. Ieškok vėjo laukuose. Tuo labiau kad jie bijo ne tik policijos, bet ir žudiko. Tas užčiaups jiems žabtus pirma patogia proga.

— Aš paskelbsiu paiešką. Neužmiršk, kad vienas iš jų sužeistas į koją. Toli jis nenušliauš.

— Veik... Blogiau tikrai nebus. Beje, ar radai tas kulkas, kurios buvo skirtos man, tačiau pataikė į vitriną?

Patas iškart atkuto.

— Kaip tik rengiausi pakalbėti su tavimi šia tema. Abiem atvejais šaudė iš trisdešimt aštunto kalibro revolverių, bet skirtingų. Taigi tave medžioja mažiausiai du žudikai.

Šiandien manęs jau niekuo nebuvo galima nustebinti. Nurijęs gerą gurkšnį, pareiškiau:

— Maždaug tai ir spėjau. Tai dar kartą įrodo, kad į bylą įsipainiojęs abu: ir Klaidas, ir Reinis. Aš jau sakiau, kad Peris perspėjo Reinį apie mano vizitą. Tasai nusprendė mane pasekti. Iš kažkur jis prikibo man prie uodegos. Aš nė neįtariau, jog mane galėtų sekti. Pasirinkęs patogų momentą, kai aš stovėjau nejudėdamas, rengdamasis pereiti gatvę, Reinis iššovė.

— O kuo čia dėtas Klaidas?

— O tu pakrutink smegenis. Jei sakysime, kad Reinis dirbo Klaidui, tai šis ir pats galėjo jį sekti, saugodamasis bet kokių netikėtumų. Taip sakant, dvigubas sekimas.

— Ir antrąkart į tave šovė pats Klaidas, — pabaigė mintį Patas. — Tavo fantazija, aišku, nepaprasta. Dar kad prisidėtų bent kokie įrodymai...

— Gaila, neįžiūrėjau į mane šovusio žmogaus. Tačiau jei šovė Klaidas, jis neabejotinai bandys dar kartą. Štai tada ir pasikalbėsime rimtai.

— Vadinasi, nusimato dar vienas lavonas?

— Būtinai. Kompromiso nebus... Beje, Patai, o kas spaudžia prokurorą? Neišsiaiškinai?

— Labai įtakingi žmonės, Maikai. Veikia jie legaliai, protestuodami prieš neteisėtų žmogžudysčių bangą.

— Gali išvardyti jų pavardes?

— Kam jos tau?.. Ten yra stambus tūzas iš transporto ministerijos, vienas partinis bosas, pora kandidatų į senatorius, vienas kitas verslininkas.

— Taip, Klaidas moka pasirinkti draugus.

— Smulkaus kriminalinio nusikaltėlio Dikio Viljamso jau nebėra. Užgimė nekarūnuotas Bauerio karalius Klaidas, nuo kurio driekiasi gijos ir į visuomenės viršūnes, ir į patį dugną.

— Pasistengsiu pasiųsti jį į tokį dugną, iš kurio jis nebeišsikapanos, — grikštelėjau dantimis. — Ir, be to, metas susipažinti su tuo tipu artimiau.

9 skyrius

Tačiau įvykdyti savo pažadą tą pačią dieną man nepavyko.

Grįžęs į kontorą, neradau ten Veldos, užtat aptikau raštelį, kuriame ji prašė paskambinti Koni. Vietoj parašo ji nupiešė raudoną peilį. Pokštas man pasirodė gana niūrus. Neduok Dieve, jei mano sekretorei prabudo aiškiaregystės talentas.

Aš iškart surinkau Koni telefono numerį.

— Maikai, tai tu? Aš taip jaudinausi...

— Kodėl?

— Klube netyčia išgirdau pokalbius apie tave... ir apie Reinį... Kas tarp jūsų įvyko?

— Palauk. Kas ir ką tau sakė?

— Kažkoks tipas, grįžęs iš boksininkų varžybų Glenvude. Jis sėdėjo prie gretimo staliuko ir plepėjo su kitu tipu. O aš ir išgirdau.

— Kelintą valandą tai buvo?

— Tiksliai nepasakysiu. Aš taip susijaudinau, kad išdūmiau namo... Oi, Maikai... Aš to neištversiu, — ji sunkiai tramdė raudą.

— Nusiramink. Aš pas tave atvažiuoju.

— Atvažiuok, Maikai. Tiktai greičiau.

Aš skubėjau, nekreipdamas dėmesio į šviesoforo signalus, visu greičiu prašokdamas judriausias sankryžas. Dukart girdėjau už nugaros šaižų švilpimą, bet nesustojau. Po penkiolikos minučių pasiekiau Koni namus. Liftas vėl neveikė ir man teko skuosti laiptais.

Plūsdama ašaromis, ji puolė man ant krūtinės.

— Kaip aš džiaugiuosi, kad tu laisvas!

Aš pabučiavau ją ir nepaleisdamas iš rankų atsisėdau. Ji žvelgė į mane laimingomis akimis ir labiau priminė mažą mergaitę, nei suaugusią moterį, nors kvepalų aromatas ir žadino seksualias fantazijas.

— Vakar vakare aš vos nenumiriau iš nuobodulio, — suburkavo ji. — Kaip gaila, kad nėjai kartu su manimi!

— Papasakok, kaip praleidai laiką.

— Įprastai. Mes gėrėme, šokome, žaidėme rulete. Mano kavalierius iš pradžių išlošė tūkstantį žalių, o paskui išpustė juos iki paskutinio cento. Ten buvo ir Antonas Lipskis. Jis vėl pakvietė visus į savo namus.

— Jis buvo vienas?

— Kol blaivas — taip. O kai prisiplempė, užlaužė Lilian Korbet. Ji irgi manekenė. O vėliau persimetė prie Marion Lester. Ta šliundra iškart apvyniojo jį aplink pirštą.

Aš paglosčiau purius Koni plaukus.

— Vadinasi, ir Marion ten linksminosi?

— Oho! Pamatytum, kaip ji šokdama kraipė užpakalį! Tik pamanyk, ji sugebėjo įkaitinti Antoną, o tai ne taip ir paprasta. Paskui jis nusivežė visą kompaniją į savo namus. Numanai, kokią orgiją jie ten ištaisė?

— Numanau. O ką tu veikei?

— Mano gerbėjui labiau patiko lošti, o man — šokti. Mes truputį pasiginčijome. Aš nuėjau į barą ir ėmiau plepėti su barmenu. Kai mano draugužis visai prasilošė, sugrįžo pas mane. Mes grįžome prie staliuko ir išgėrėme dar porą kokteilių.

Ji truktelėjo pečiais, o akyse šmėkštelėjo išgąstis.

— O vėliau? — nekantriai paklausiau.

— Tada ir pasirodė tie du tipai, pliurpiantys apie bokso rungtynes. Jie pradėjo kalbėti apie Reinį ir tave. Jie net pastebėjo, jog tu iš tikrųjų gali nukepti žmogų. Aš išsigandau... Maikai, kodėl man nepaskambinai?

— Buvau velniškai užsiėmęs. Man teko aiškintis policijoje.

— Bet juk ne tu nužudei Reinį?

— Aišku, ne!

Aš meiliai paglosčiau jos galvą.

— Pasakyk, prašau... Tu juk atėjai į restoraną gana anksti. Ar matei ten Klaidą?

— Luktelk... — ji susimąstė. — Jis, regis, pasirodė tik po vidurnakčio.

— Ar nepastebėjai ko nors keisto jo elgesyje?

— Man pasirodė, kad jis truputį nervinasi.

Ir kaip jam nesinervinti nudėjus žmogų!

— O kokių žymių personų nepastebėjai?

— Maikai, ten vaikšto tik žymūs veikėjai. Arba tie, kurie juos lydi. Visi jie — nuolatiniai "Užvažiuojamojo Bauerio kiemo" lankytojai.

— Tu labai pastabi, — aš švelniai suvėliau jos plaukus.

— Ne tik pastabi, bet ir sumani. Beplepėdamas barmenas pripasakojo man krūvą įdomybių apie "Užvažiuojamojo kiemo" vidaus įrengimus. Klaidas numatė viską: ir slaptus išėjimus, ir signalizacijos sistemą...

Koni pasistengė smulkiai išdėstyti viską, ką sužinojo.

— Ačiū už informaciją, — aš atsistodamas paplojau jai per petį. — O dabar turiu išeiti. Manęs laukia daugybė darbų.

— Maikai, pasilik...

— Mielai pasilikčiau. Tik mieste siautėja žudikas ir aš privalau jį rasti. Galbūt jis jau nužiūrėjo naują auką. Jei nespėsiu laiku, tai bus pralietas nekaltas kraujas.

— Na gerai, — neryžtingai išspaudė ji. — Bet aš noriu tau kai ką parodyti...

— Tikrai? Aš suintriguotas.

— Vadinasi, lieki? — ji smigtelėjo į mane gudriomis akutėmis.

— Tik minutėlę, — pasidaviau.

Koni pakštelėjo man į skruostą ir pasodino atgal į krėslą.

— Šiomis dienomis mes dirbame firmai, gaminančiai nailoninius marškinius. Šiandien atsiuntė paskutinius pavyzdžius. Su jais fotografuosiuosi aš, o pasibaigus darbui visi daiktai liks man. Luktelk sekundėlę!

Koni išstriksėjo iš svetainės ir ėmė čežėti miegamajame. Kol ji mane pakvietė, spėjau surūkyti cigaretę. Atlapojęs duris sustingau kaip įkastas. Iš pradžių mane nutvilkė karštis, paskui šaltis. Ji stovėjo priešais mane ilgais nak-

tiniais marškiniais iš sniego baltumo audeklo, plono kaip voratinklis. Tokios jos niekas niekada daugiau neišvys. Per filmavimą lempos apšvies ją iš priekio, o dabar šviesa sruvo jai iš už nugaros, sukurdama nepakartojamą efektą: po permatomu apdaru ji nevilkėjo nieko. Koni pasisuko vietoje ir lengvas audinys plazdėdamas apgaubė ją lyg debesėlis. Tokios gundančios dar nebuvau jos matęs.

— Tau patinka, Maikai?

— Patinka — ne tas žodis! Tačiau aš bijau, kad šis daiktas sudriks dar prieš pradedant fotografuoti. Verčiau nusivilk jį...

Koni nereikėjo ilgai įkalbinėti. Ji tik švelniai krustelėjo petukus — ir marškiniai nukrito jai po kojom. Dabar mergina priminė puikią statulėlę, genialaus drožėjo išskaptuotą iš dramblio kaulo. Tik šis meno kūrinys kvėpavo, akys kviečiamai blyksėjo, o širdis kaito aistros liepsnoje.

— Aš myliu tave, Maikai, — sukuždėjo ji.

— Geriau nekalbėkime apie tai, mažyte...

— Bet kodėl?

— Meilė man nesuteiks tau laimės.

— Man nusispjaut į tai! Eikš pas mane!

Giliai atsiduseęs pabandžiau įpinti į balsą tvirtumo:

— Mes tiesiog neturime laiko, brangioji.

Jos akys mane degino. Suėmęs ją už pečių prisitraukiau ir įsisiurbiau į jos minkštas karštas lūpas.

Bučinys truko visą amžinybę ir net pats nesuprantu, kaip radau savyje jėgų ją atstumti.

— Kitą kartą, — trūkčiojančiu balsu išlaužiau. — Dabar mane užgulę kiti rūpesčiai... Tai gyvybės ar mirties klausimas...

Aš pasukau durų link, o ji liko stovėti kambario viduryje — puiki balta statulėlė, ant kurios pečių degė raudonos mano pirštų žymės.

— Tu rasi žudiką, Maikai, būtinai rasi. Tavęs niekas nesustabdys, — išgirdau už nugaros jos balsą. — Už tai tave ir myliu...

Gatvėje vėl snigo, bet vėjas buvo aprimęs. Aš įsmukau į automobilį ir dar nepajudėjęs įjungiau valytuvus. Jie iškart ėmė energingai trinti priekinį stiklą. Visgi sniegdriba turi ir teigiamą pusę: sniegu apnešti automobiliai atrodo visai vienodi. Ir tam, kuris su pistoletu rankoje seka savo auką, sunku atpažinti reikiamą...

Pagalvojęs apie tai, jog mane nori nudėti, aš įniršau. Dabar buvau neginkluotas: mano revolveris gulėjo policijos seife, o pistoletą liftininkas tikriausiai jau išmetė į šiukšlyną. Negi ir toliau vaidinsiu gyvą taikinį? Ne, pakaks. Spjaunu aš į įstatymus, leidžiančius nusikaltėliams nebaudžiamiems žudyti žmones.

Mano namuose, komodoje, slėpėsi dar ir liugeris. Trisdešimt penkto kalibro, idealiai tinkantis mano ištuštėjusiam dėklui. Privažiavęs prie pat pastato, aš iššokau ir nelaukdamas lifto nubėgau laiptais aukštyn.

Atidaręs duris apčiuopiau jungiklį, tačiau šviesa neužsidegė. Gal perdegė saugikliai?

Staiga šeštasis jausmas, o gal tiesiog žvėriškas instinktas, man pakuždėjo, jog bute esu ne vienas. Kažkas tykojo manęs čia. Užčiuopęs sunkią stalinę lempą, sviedžiau ją į tamsą. Ji griausmingai sudužo į sieną ir tą pačią akimirką driokstelėjo šūvis. Mane apakino liepsnos pliūpsnis.

Puolęs į tą pusę, iš kurios šaudė, užkliuvau už kažkieno kojų. Išgirdau slopų keiksmą, o vėliau pajutau smūgį į žandikaulį, patiesusį mane ant grindų. Kažkokiu būdu man pasisekė sugriebti nematomo priešo ranką ir taip išvengti antro smūgio. Tuomet aš užsikabinau kojomis už stalo, ant kurio, kiek prisimenu, stovėjo dvi vazos ir keletas butelių. Visas tas stiklas žvangėdamas išsibarstė po kambarį mažomis šukelėmis. Gretimame bute pasigirdo nepatenkinti šūksniai.

Laikiau savo priešą už drabužių, bet jis pasirodė besąs stiprus kaip jautis ir lengvai išsilaisvino. Iš mano akių

vėl pasipylė kibirkštys, aš nusiritau grindimis ir mane čiupo už gerklės.

Negi jau galas? Ne, ne ant tokio užšoko! Lengvai jie mano skalpo negaus! Privalau žūtbūt atlaisvinti šiuos geležinius gniaužtus ir atsistoti.

Nė pats nesuprantu, kaip tai pavyko, bet po akimirkos mano draugas jau skriejo į sieną. Girdėjau, kaip pakeliui jis apvertė kėslą. Negalima leisti jam atsipeikėti ir aš roviau į priekį. Tačiau kojas man apipynė stalinės lempos laidas, ir aš vėl atsidūriau ant grindų. Ir dar trenkiausi į kažką galva, bet skausmo net nepajutau. Matyt, jau peržengiau skausmo ribą. Mane apgaubė lipnus ir šaltas voratinklis, atimdamas kovos dvasią, užtemdydamas sąmonę ir paralyžiuodamas raumenis...

Mano kailį išgelbėjo laiptinėje pasigirdę balsai ir garsus beldimas į duris. Mano priešininkas sutriko, nenuspręsdamas, kaip jam elgtis — pribaigti mane ar nešti kudašių kuo toliau. Išsirinkęs antrąjį variantą jis nepagailėjo dar vieno svaraus spyrio mano daug iškentusiai galvai. Kas nutiko vėliau, nežinau, nes mano sąmonė nuplaukė toli toli. Ir paskutinis mano regėtas vaizdinys — į Koni panašus angelas auksiniais plaukais ir baltais marškiniais...

Regis, praslinko amžinybė, kol man pavyko atmerkti akis. Virš manęs pasilenkęs riogsojo žmogus rimtu apvaliu veidu. Kokia keista jo burna: be garso vis atsiverianti ir užsiverianti, išsitempianti vos ne iki ausų. Aš negalėjau susilaikyti ir nusikvatojau. Jis irgi šyptelėjo ir aš pagaliau įkirtau, jog su manimi bandoma kalbėtis. Apskritaveidį domino visokie niekai: kuo aš vardu ir kokia šiandien diena. Tvardydamas juoką išdaviau jam šią vertingą informaciją. Jis liko ja patenkintas.

— Nieko ypatingo, — žmogus išsitiesė. — Galėjo būti ir blogiau. Tik lengvas smegenų sutrenkimas.

Jį pertraukė kitas balsas, apgailestaujantis, kad man nenusuko sprando. Šį balsą pažinau iškart — jis galėjo priklausyti tik mano brangiam draugui prokurorui. Sukišęs

rankas į lietpalčio kišenes, jis stovėjo kiek tolėliau ir visa savo išvaizda vaidino svarbų viršininką.

Bandžiau atsisėsti, tačiau vos kilstelėjau, mano makaulėje tarsi bomba sprogo. Teko vėl atsigulti. Kambaryje buvę žmonės pamažu pradėjo skirstytis. Pirmasis išėjo apskritaveidis žmogus su gydytojo lagaminėliu, paskui namo valdytojas ir dvi mano kaimynės senutės. Pasiliko tik policininkas mėlynu munduru, pora civiliškai apsirengusių detektyvų ir kapitonas Patas Čambersas. Jis įsitaisė ant vienintelės sveikos po tų kautynių kėdės.

Prokuroras pademonstravo man du beformius švino gabalėlius.

— Šias kulkas mes iškrapštėme iš jūsų sienos, misteri Hameri, — piktdžiugiškai sušnypštė jis. — Prašau pasiaiškinti.

Vienas iš detektyvų padėjo man atsistoti ant kojų. Aš jau truputį skyriau mane supančius daiktus ir klausiamai žvelgiančius žmones — iki tol jų veidai man atrodė lyg išskydusios pilkos dėmės. Mano veidu nevalingai slankiojo kvailoka pašaipėlė, ir prokuroras nepatenkintas paklausė:

— Nesuprantu, ko jūs juokiatės?

— O ką jūs apskritai galite suprasti, — sumurmėjau. — Bukagalvis...

Jis pabalo iš pykčio ir instinktyviai kilstelėjo sugniaužtą kumštį. Ek, vožtelčiau jam, tik va, pajudėti sunku.

— Hameri, kalbėsite ar ne? — užbliovė jis.

— Kas jums leido įsibrauti į mano namą? Kur orderis kratai? Jūs ką, įstatymų nežinote? Tuoj aš atsipeikėsiu, o tada duosiu jums visiems garo. Tad kol nevėlu, nešdinkitės iš čia! O pats pirmas tu, stuobry besmegeni!

Prokuroras tikriausiai būtų mane sudraskęs, bet jam sutrukdė detektyvai. Gyvenime nemačiau, kad žmogus taip raitytųsi iš siuto. Vargais negalais jį ištempė į laiptinę. Mes likome su Patu dviese.

— Mano namas — mano tvirtovė, — atkakliai burbėdamas aš klestelėjau į krėslą.

— Esi tuo įsitikinęs? — liūdnai paklausė Patas ir tyliai laukė, kol aš užsirūkysiu. — Dabar gal pasikalbėsime? — ramiai paklausė.

Pakėliau savo rankas arčiau veido. Krumpliai buvo numušti iki kraujo, vienas nagas išplėštas su mėsa, o po kitu įstrigo mažytis audinio gabalėlis — vos keli siūleliai.

— Kai įėjau į namą, manęs jau laukė. Manau, tik tamsa jiems sutrukdė pakloti mane pirmu šūviu. Aš su jais susikoviau, bet sudoroti negalėjau, nes prokuroras būtų pripaišęs man naują žmogžudystę. O kaip jūs čia atsidūrėte?

— Kaimynai iškvietė policiją, o budintysis, sužinojęs, jog tai tavo adresas, paskambino prokurorui. Jam dabar pranešama viskas, kas susiję su tavimi.

— Matei kulkas?

— Pats iškrapščiau jas iš sienos. Tas pats kalibras kaip ir tų, ištaškiusių vitrinas Brodvėjuje. Tu antrą kartą išvengei mirties. Bijau, kad trečias kartas bus lemtingas.

— Reikia nusiųsti kulkas balistinei ekspertizei.

— Ką tu mokai, mažyli? Pagal tavo teoriją jos galėjo būti iššautos arba iš Reinio, arba iš Klaido patrankos.

— Reinis jau iškrito iš žaidimo. Reikia tučtuojau sučiupti Klaidą!

— Maikai, tu rimtai? Ar turi prieš jį svarių įkalčių? Tu pamiršai apie plačius Klaido ryšius. Be to, čia neliko jokių pėdsakų — žudikas dirbo su pirštinėmis.

— Tu tikriausiai teisus, — atsidusau. — O ir savo alibi jis pasirūpins.

Staiga mano žvilgsnis nukrypo į plaušelius, įstrigusius man po nagu.

— Kai kas liko, — džiugiai sumurmėjau. — Tie siūlai iš striukės arba švarko, reikia juos ištirti.

Atsargiai ištraukęs siūlelius, įdėjau juos į Pato atkištą voką.

— Beje, ar prisimeni, tu sakei, kad Vileris prieš mirtį bandė gintis? Daug apie tai mąsčiau. Turbūt žudikas, sekęs Vilerį, tikėjosi užtikti jį lovoje ir sudoroti plikomis rankomis. Tačiau jam nepasisekė. Mano draugas nemiegojo ir

atspėjo žudiko ketinimus, todėl ir čiupo iš dėklo maniškę patranką. Taigi visai nesunku pastebėti tokį epizodą: Vileris šauna, bet žudikas spėja trenkti jam per ranką ir kulka įsminga į čiužinį. Tada atėjūnas išsuka Vileriui ranką, prispaudžia vamzdį prie jo smilkinio ir paspaudžia gaiduką. Kovos pėdsakai ant kūno turėtų patvirtinti šią versiją.

— Toks variantas tikėtinas, — lėtai prašneko Patas. — Ir pats apie tai galvojau. Paskui žudikas pasiėmė iššautą tūtelę ir ištraukė iš čiužinio kulką. Jis vylėsi, kad policija nepastebės mažos skylutės. Ir jo planas būtų pavykęs, jei tu nebūtum pastebėjęs, kad revolveryje trūksta vienos kulkos.

— Ne tai svarbiausia. Aš iš pat pradžių nepatikėjau savižudybės versija.

— Gaila, tu buvai mažuma, — atsiduso Patas. — Gerai dar, kad šis prakeiktas viešbutis nepasižymi tvarkingumu. Kitaip mes nebūtume radę hole kulkos ir tūtelės.

— Tikriausiai žudikas vilkėjo gerokai padėvėtą kostiumą, — staiga iškošiau aš.

— Kodėl taip nusprendei?

— Kišenė buvo skylėta. Todėl įkalčiai ir iškrito.

Patas susiraukė. Bet po minutės išsitraukė savo bloknotą ir ėmė sklaidyti.

— Štai paklausyk, — tarė jis, radęs reikalingą įrašą. — Vilerio mirties dieną viešbutyje buvo užregistruoti tik du lankytojai. Vienas — nukaršęs senolis, kitas — jaunas žmogus nušiurusiu kostiumu.

— Ar sudarėte jo žodinį portretą? — sukrutau.

— Ne. Žinome tik, kad jis lieknas ir vidutinio ūgio. Sakėsi atvykęs į Niujorką pas žymų chirurgą stomatologą. Jo apatinė veido dalis buvo aptvarstyta tvarsčiu. Bagažo jis neturėjo, o už numerį susimokėjo į priekį.

— Tai galėjo būti Klaidas! — aš vos neuždusau iš susijaudinimo.

— Klaidas — per stambus veikėjas, kad užsiimtų tokiais reikalais.

— Taip, — atsidusau. — Jam nieko nereiškia pasam-

dyti žudiką... Tik nepamiršk, kad ir pats Klaidas pradėjo nuo užsakomų žmogžudysčių. Gal dabar tai liko tik jo hobis. Arba jis tiesiog niekuo nepasitiki. Privalome neišleisti Klaido iš akių.

— Mes neturime laiko, Maikai.

— Kodėl?

— Prokuroras nepatikėjo tavo alibi ir paskyrė kruopštų tyrimą. Tiesa gali išplaukti bet kada.

— Tai velnias! — nusikeikiau.

— Jį spaudžia. Ir kietai spaudžia. Kažkas labai trokšta mūsų kraujo.

— Žinai, Patai, — aš užsirūkiau, — galima mėnesį gyventi šalia vapsvų šeimynos ir nė viena tau neįgels. Bet jei tik pajudinsi jų lizdą, nemalonumų neišvengsi.

— Taip, tau jau ne kartą bandė įgelti.

— Nieko, aš pasirengęs naujiems dūriams, — pakilęs apsivilkau paltą. — Kokie tavo planai šį vakarą?

— Tu jau sujaukei visus mano planus, bičiuli. Teks iki vėlumos kuistis kabinete su popieriais. Be to, noriu sužinoti, ar dar nesulaikyti tie du Reinio bendrai. Tu buvai teisus, kad jie tarsi skradžiai žemę prasmego.

— O kas dabar bus su sporto sale?

— Tie niekšai jau spėjo parduoti ją kažkokiam Robertui Viljamsui.

— Juk tai Klaidas!.. Na ir stebuklai!

— Jis įsigijo salę už grašius. Edas Kuperis iš "Gloubo" jau susidomėjo šiuo sandėriu. Jis įsitikinęs, jog kažkas prasuko nešvarią machinaciją.

— Va tau ir įrodymas, jog Reinis susijęs su Klaidu.

Patas tiktai gūžtelėjo pečiais.

— Tuo mes nieko neįrodysim. Reinis kape, o jo draugužiai išnešė kudašių. Tai, kad Klaidas nusipirko šią salę, gali būti paprastas sutapimas. Jam priklauso dešimtys tokių įstaigų visame Niujorke. Jis priglaudžia viską, kas gali duoti pelno.

Jau prie durų aš prisiminiau, ko čia atėjau. Paprašęs Pato luktelti koridoriuje, aš nudūmiau į butą ir atidariau

komodą. Ištraukęs į riebaluotą skudurą suvyniotą liugerį patikrinau dėtuvę, įstūmiau šovinį į lizdą, o tada atlaužiau saugiklį.

Mano nuotaika iškart pasitaisė.

Sniegas vis krito ir krito stambiais kąsniais, viską aplink apgaubdamas neperregima marška. Matomumas geriausiu atveju siekė penkiolika metrų. Mano vežėčios šliaužė kaip vėžlys tokių pat vėžlių rikiuotėje, piko valandą užplūdusioje Manhataną. Daugelis vairuotojų paliko savo ratus prie šaligatvio ir keliavo namo metro.

Aš taip lėtai važiavau, kad vos neprasilenkiau su Velda. Ji jau rakino savo buto duris, kai aš išėjau iš lifto kabinos. Išvydusi mane ji vėl pasuko raktą ir įleido mane vidun.

Kai Velda nusimetė paltą, aš užviriau pykčiu: ji atrodė dar labiau stulbinanti nei praėjusį vakarą.

— Kur taip išsipuošei?

— Į svečius pas Klaidą. Jis neseniai paskambino ir paklausė, ar aš rengiuosi išpildyti savo pažadą.

— O ką tu jam pažadėjai?

— Apie tai mes, regis, jau kalbėjome.

— Ir ko tas šunsnukis prie tavęs prikibo! Atrodo, jis pasiruošęs atiduoti už tave net "Užvažiuojamąjį kiemą" kartu su visomis savo kekšėmis.

— Darau tai dėl tavęs, — priminė Velda. — Tu juk pats prašei, kad įgyčiau Klaido pasitikėjimą.

— Atleisk, regis, aš vėl pradedu pavydėti. Kai tik pagalvoju, jog tu koketuoji su tuo išgama, rankos pačios gniaužiasi į kumščius.

— Ir nuo kada tave ėmė lankyti pavydo jausmas? — nusišypsojo Velda.

— Pastarosiomis dienomis jis nuolat mane lanko. Vikriai tu jį apsukai aplink pirštą.

— Jis pažadėjo man rojų, jei sutiksiu tapti jo meiluže.

— Viskas, Velda, — aš nebeištvėręs dėjau kumščiu į stalą. — Tu pasitrauki iš žaidimo. Aš pats imsiuosi Klaido.

— Kaip tu drįsti man įsakinėti? — viliūgiškai nusišypsojo Velda. — Negi užmiršai, kuris iš mūsų šefas?

— Ne, — piktdžiugiškai pažadėjau, — tuoj tu įsitikinsi, kas iš tikrųjų šefas.

Aš taip suspaudžiau Veldą savo glėbyje, kad jai net kvapą užėmė. Jos veidas atsidūrė taip arti manojo, jog man iš švelnumo suspaudė širdį.

— Koks aklas aš buvau visą tą laiką, mieloji!

— Nejaugi, Maikai, tau atsivėrė akys? — ji pabandė ištrūkti iš mano glėbio. — Tu turėjai pernelyg daug moterų, ir dabar aš niekuo netikiu... Tu pats privalai man pasakyti... tavimi aš patikėsiu...

Pajutau, jog nebepajėgiu savęs kontroliuoti. Galvoje sugriaudė būgnai. Papurtęs galvą, bandžiau atsikratyti to dundesio.

— Ne... ne dabar...

Matyt, baimė iškreipė mano veidą, nes Velda puolė karštligiškai mane raminti, bučiuodama ir glostydama plaukus.

— Velda, mieloji! Aš mylėjau tik dvi moteris ir abi jos mirė. Tiksliau, jas nužudė. Ir vieną iš jų nužudžiau aš. Geriau pats būčiau miręs... Iš mano atminties neišdyla jų veidai, balsai. Nenoriu, kad tai nutiktų ir tau! Matyt, aš nešu nelaimę tam, kurį myliu...

Ji uždengė man burną delnu ir lipšniai sumurkė:

— Man tai nenutiks...

— Žinai ką, — aš vis dar nepaleidau jos iš rankų, — kai baigsiu šią bylą, mes išvyksime kur nors pailsėti. Pasiimsime iš sąskaitos visus pinigus ir karališkai pasiausime.

— Būtinai, — linktelėjo ji. — Bet dabar man reikia eiti. Turiu kai ką išpešti iš Klaido.

— Ką?

— Kaip jis valdo tuos įtakingus žmones? Juk jis susijęs su politikais, verslininkais, miesto grietinėle. Ar tik jų nešantažuoja? Jie skambina jam net vėlų vakarą ir kalbasi su juo kaip su lygiu.

— Visa tai nori išsiaiškinti pabuvojusi jo bute? Surasti įkalčius? Pavogti kompromituojančius dokumentus?

— Ne, Maikai. Jis net toks kvailas. Visas jo archyvas čia, — ji bakstelėjo pirštu į kaktą. — Klaidas nerašo jokių užrašų.

— Velda, maldauju, būk atsargi. Nepersistenk.

— Pasikliauk manimi, Maikai, — visa nušvitusi ji ėmė mautis pirštinaites. — Juk tu mane pažįsti. Blogiausiu atveju aš apipilsiu jį prancūziškais keiksmažodžiais. Antonas Lipskis mane išmokė.

— Klaidas supranta prancūziškai?

— Keiksmažodžius supranta. Antonas dažnai jam prausia galvą prie visų.

— Ir Klaidas kenčia? — nustebau.

— Įsivaizduok, kenčia. Siunta, bet kenčia.

— Keista... Nors visko būna gyvenime. Juokdariams daug kas leista.

Užsivilkusi paltą ji žvilgtelėjo į veidrodį, nors galėjo to ir nedaryti — Velda buvo tikra tobulybė. Neiškentęs nusisukau — man vėl prasidėjo pavydo priepuolis. Patenkinta tuo, ką matė, ji atsigręžė — pabučiuoti manęs atsisveikinant.

— Kodėl tau nepalaukus čia, kol grįšiu? — pasiūlė ji. — Aš pasistengsiu kuo greičiau atsikratyti Klaido ir grįšiu namo. Aš raportuosiu tau apie atliktą darbą, o paskui mes ištuštinsime buteliuką ir tu patrauksi namolei.

— Programa man patinka. Tik, aišku, ne paskutinis punktas.

— Tada iki pasimatymo, Maikai.

— Sėkmės tau, mažyte.

Vėl užliejusi mane šypsena, ji uždarė duris. Išgirdau, kaip sucypė lifto durelės. Su kokiu malonumu paleisčiau žarnas tam niekšui Klaidui! Vien apie jį pagalvojus net cigaretė man pasidarė šlykšti ir aš ją išspjoviau.

Norėdamas prasklaidyti niūrias mintis paskambinau Koni, tačiau ji neatsakė. Tada surinkau Junonos telefono numerį. Ilgai laukęs jau norėjau padėti ragelį, tačiau pasigirdo gilus ir žavus jos balsas:

— Klausau.

— Tai Maikas. Atleiskite, kad taip vėlai skambinu, bet staiga panorau sužinoti, kaip jums sekasi?

— Mirštu iš nuobodulio. Ar nenorėtumėte mane nuo jo išgelbėti?

— Aš mielai...

— Tada atvažiuokite.

Jai nereikėjo prašyti dukart. Man lyg sparnai išdygo.

Nors svečiavausi pas Junoną tik kartą, ir tai neilgai, man atrodė, kad buvau čia dešimtis kartų. Ir tai nenuostabu: mintyse aš dešimtis kartų prieidavau prie šių durų, virpėdamas iš nekantrumo spausdavau skambučio mygtuką, iš anksto mėgaudamasis manęs laukiančiais nežemiškais malonumais deivės buveinėje. Toks jausmas apėmė mane ir dabar, šįkart jau realybėje.

Ji jau laukė manęs pasidabinusi pritrenkiančiu peniuaru. Plonas audinys mainėsi ir liejosi visomis vaivorykštės spalvomis sulig kiekvienu jos žingsniu.

— Štai ir aš, Junona, — džiugiai pareiškiau. — Bijau, jog dabar greitai manęs neatsikratysite.

— Ir nesiruošiu jūsų varyti, Maikai. Pernelyg ilgai jūsų laukiau...

Deivė rengėsi mane sugundyti. Aš, paprastas mirtingasis, buvau pasirengęs palikti nuodėmingąją žemę ir pakilti kartu su ja į Olimpą. Saldoka kambarį užliejusi muzika man panėšėjo į angelų dainavimą. Vaškinės žvakės skleidė švelnią šviesą. Stalas svetainėje buvo apkrautas prašmatniais valgiais, o brangus kinų porcelianas žavėjo akį subtiliu grožiu ir dailiomis linijomis.

Mes plepėjome visokius niekus, stengdamiesi neliesti nemalonių temų ir mano siela prašviesėjo. Manęs visai nedomino stalą užgriozdinę užkandžiai ir gėrimai — aš nepajėgiau atitraukti akių nuo Junonos, tokios puikios ir paslaptingos. Daugiasluoksnis vaivorykštinis peniuaras dengė visą jos kūną, atverdamas mano godžioms akims tik veidą ir plaštakas.

Vietoj kavos ji padavė nuostabų kokteilį, paruoštą pagal nežinomą man receptą. Iš pradžių mes paskelbėme tos-

tą už šį vakarą, priklausantį tik mums, paskui — už ateitį, kuri bus šviesi ir lygi.

— Jums čia patinka, Maikai? — paklausė ji, prisidegdama cigaretę auksiniu žiebtuvėliu.

— Čia nuostabu!

— Tad kodėl taip ilgai neskambinote?

— Dirbau po trisdešimt šešias valandas per parą. Esu užsivertęs darbais ligi kaklo.

— O tai iš kur? — ji palietė mėlynę ant mano skruosto.

— Gamybinė trauma.

Ji nusijuokė, tačiau pastebėjusi mano rimtumą iškart liovėsi.

— Jūs toks liūdnas, — Junona paėmė mane už parankės. — Žinote ką, geriau pašokime!

Šokti su ja buvo vienas malonumas. Ji slydo lengvai ir laisvai, nesispausdama prie partnerio kaip kitos moterys, net atvirkščiai, išlaikydama atstumą. Tad mes galėjome žvelgti vienas kitam į akis, skaitydami jose slaptus troškimus ir aistras. Neištvėręs pamėginau priglausti Junoną prie krūtinės, bet ji juokdamasi ištrūko iš mano rankų. Mirguliuojantis audinys apsivijo jos kojas.

Kažkoks keistas jausmas privertė mane suvirpėti. Tai nebuvo tas įprastas geismas, kai tave užvaldo nenugalimas troškimas suspausti moterį glėbyje ir susilieti su ja, nepaisant jokių pasekmių. Ne, mane apėmęs jausmas buvo visai kitoks ir tai mane siutino, nes nesupratau, iš kur jis kyla. Matyt, aš tiesiog neturėjau patirties su deivėmis...

Junona laiminga tryško juoku, puikiai suvokdama, kas man darosi. Tikriausiai to ji ir siekė.

— Jūs išvesite mane iš proto, — sudejavau.

— Ne, tai dėl jūsų aš netenku blaivaus proto, — ji užmerkė akis ir atlošė galvą. — Aš būtinai jus laimėsiu, mano mielas. Dar nebuvau sutikusi tokio vyro kaip jūs.

— Betgi jūs nieko apie mane nežinote.

— Kai ką sužinojau, — ji nutupdė ant lūpų šelmišką šypsnį.

— Geriau aš pats jums apie save papasakosiu. Mano

profesija — privatus detektyvas. Tiesa, jau buvęs. Man atėmė licenciją ir leidimą ginklui, kai vienas mano bičiulis nusišovė mano revolveriu. Aš tuo laiku girtas kaip autas miegojau greta. Tačiau iš tiesų jis nenusižudė. Tą vaikiną, Česterį Vilerį, kažkas nužudė. Kaip ir dar vieną žmogų, pavarde Reinis. Šie nusikaltimai mirtinai išgąsdino daugelį žmonių. Neišsigando tik jūsų pažįstamas Klaidas. Anksčiau jis buvo paprastas eilinis gangsteris ir vadinosi Dikiu Viljamsu. Tačiau vėliau padarė svaiginančią karjerą ir tapo vienu iš pasaulio galingųjų.

Junona žvelgė į mane, lyg nesuprasdama, apie ką aš kalbu.

— Bet tai dar ne viskas. Aš kažkam smarkiai trukdau. Iš pradžių į mane šovė gatvėje, vėliau — mano paties bute. Be to, mane stengiamasi apkaltinti Reinio žmogžudyste... Ir viskas dėl to, jog mažai kam žinomas provincijos pirklys patiesė kojas viešbučio numeryje.

— Visa tai man per daug sudėtinga, — ji suraukė antakius.

— Bet kuris tyrimas sudėtingas, o šis — ypač. Juk aš priverstas veikti vienas. Niekas netiki, jog tai žmogžudystė.

— Kaip baisu, Maikai...

— Aš visai susipainiojau šioje byloje. Man atrodė, kad pailsėjęs, truputį paplepėjęs su jumis, palengvinsiu sau naštą. Tačiau tai tik iliuzija. Pamiršęs viena, tuoj pat prisimenu kita. Mano galvoje siautėja chaosas.

— Negi aš dėl to kalta? — ji papūtė lūputes. — Atleiskite, aš netyčia.

— Viskas gerai. Dabar aš eisiu namo ir gerai išsimiegosiu. Žudiko reikia ieškoti šviežia galva. Greičiausiai tai labai stiprus vyras. Juk jam pavyko išsukti ranką Vileriui ir nukreipti mano revolverį į jo smilkinį. Be to, jis gudrus — sugebėjo parengti pasalą mano paties bute. Tik per stebuklą aš likau gyvas. Tikiuosi, kai mes susitiksime kitą kartą, viskas baigsis... Pasistengsiu būti budrus...

— Kai visa tai baigsis, ar grįšite pas mane?

Užsidėjęs skrybėlę, pažvelgiau į ją paskutinį kartą. Ne-

vertėjo to daryti — ji atrodė taip gundančiai, kad man visas kūnas nutirpo.

— Koks vyras atsisakytų tokio kvietimo. Mums taip retai nusišypso laimė pabendrauti su Olimpo deivėmis.

— Grįžkite! Tada ir patirsite tikrą dievišką malonumą. Pažadu parodyti jums tai, ko niekada nesate net matęs. Jūs užmiršite nuodėmingąją žemę ir liksite su manimi amžinai.

— Nė viena moteris nesugebės sulaikyti manęs amžinai.

— Man pavyks, galite neabejoti.

Jos ryškios drėgnos lūpos prasivėrė, o akys degė aistra. Po plonu chalato audiniu ryškėjo tobulos stangraus kūno linijos. Ji nebyliai kvietė mane, tarsi reikalavo, kad aš nuplėščiau tuos drabužius ir pažinčiau jos dievišką kūną.

Akimirką buvau pasirengęs jai pasiduoti. Mano kūnas įveikė protą ir juodas pražūtingas geismas užvaldė mano sielą. Turbūt mano veidas smarkiai pasikeitė, nes Junona riktelėjusi atšlijo. Ji išsigando kaip patelė, išvydusi pasiutusį patiną. Tuo metu ji virto paprasta mirtingąja.

Bet ne tai mane sustabdė. Vėl grįžo tas keistas jausmas, jog aš einu bedugnės pakraščiu. Mano kūną supurtė virpulys, delnai suprakaitavo. Jos plaukai spindėjo auksu lempos šviesoje. Ta prakeikta spalva...

Griebęs cigaretes išlėkiau net neatsisveikinęs. Ji palydėjo mane žudančiu žvilgsniu. Nusileidęs žemyn sėdau prie vairo ir lėkiau kur akys mato, kol neatsipeikėjau šalia kažkokio viešbučio. To man ir reikėjo — miegas lipte lipdė vokus.

10 skyrius

Miegojau kaip užmuštas, skirtumas tik tas, kad numirėliai nesapnuoja. Prieš mano akis šmėkščiojo virtinės dar gyvų arba jau mirusių žmonių veidų, o ausyse be paliovos dundėjo būgnai. Blaškiausi košmarų pragare, krūpčiojau, nevalingai pasiduodamas šėtoniškam ritmui, kurį mušė ne-

matomas būgnininkas, prasmegdavau į nebūtį ir vėl grįždavau į blyškių vaiduoklių pasaulį. Man atrodė, kad bandau rėkti, bet krūtinę tik plėšė nevaliodami išsiveržti nebylūs žodžiai: "Šarlota, Šarlota, tu neliksi gyva! Aš nužudysiu tave dar ir dar kartą, jei sugrįši į šį pasaulį..." Du moteriški veidai viešpatavo mano beprotiškuose sapnuose. Vieną supo vešlios auksinės garbanos, kitą — varno sparno juodumo sruogos. Antrasis tarsi metė iššūkį pirmajam, gindamas mane nuo nematomo pavojaus ir klaiki melodija ėmė tilti...

Mane pažadino mano paties riksmas:

— Velda, ačiū tau... Tu mane išgelbėjai...

Numeryje viešpatavo absoliuti tyla, net mano laikrodis netiksėjo. Už lango juodavo dangus, nusagstytas ryškių sidabrinių žvaigždžių.

Aš pakėliau ragelį ir paskambinau portjė, norėdamas sužinoti, kiek dabar valandų.

— Be penkių aštuonios, — pranešė jis.

Dieve, aš pramiegojau ištisą parą! Man prireikė tik dešimties minučių apsirengti, apmokėti sąskaitą ir nusileisti į restoraną. Buvau toks alkanas, kad mano užsakytos vakarienės būtų pakakę trims žmonėms. Šiaip ne taip apmaldęs vilkišką apetitą, aš užsirūkiau ir paskambinau Veldai.

— Labas, brangioji. Tai Maikas...

— Kur tu dingai? Aš kraustausi iš proto!

— Nesijaudink, viskas gerai. Nusprendžiau ramiai pailsėti: išsinuomojau numerį kažkokiame viešbutyje ir atsimiegojau už visą savaitę. Kaip praėjo pasimatymas su Klaidu? Ar sužinojai ką nors įdomaus?

Ragelyje pasigirdo kūkčiojimas ir mano kumščiai automatiškai susigniaužė. Ok, pateks man į nagus tas Klaidas!

— Maikai, tai buvo toks siaubas. Aš iki šiol negaliu atsipeikėti...

— Papasakok viską, kas buvo, — sugriežiau dantimis.

— Vos vos išsisukau... Tu net neįsivaizduoji, koks jis gyvulys. Mano laimė, kad jis prisilakė kaip kiaulė. Nepa-

kako jėgelių su manimi susidoroti. Užtat priskiedė devynis krepšius. Atseit, patys įtakingiausi miesto žmonės šoka pagal jo dūdelę. Maikai, man atrodo, tai ne tušti pliurpalai. Jis šantažuoja tuos storaširkius ir politikus. Ir tas šantažas tiesiogiai susijęs su tuo jo restoraniūkščiu.

— Gal išsiaiškinai kokių nors faktų?

— Kol kas ne. Tačiau jis prisiekinėja, kad aš jo svajonių moteris ir jis viską man papasakos, kai tik sugulsime į lovą.

Išgama prakeiktas!

— Maikai, jis davė man savo buto raktus, kad aš ateičiau šįvakar. Tada, jo žodžiais tariant, jis išklos man visas paslaptis, ir mes susitarsime dėl mano persikraustymo pas jį. Maikai, jis, regis, tikrai mane įsimylėjo! Šiandien sužinosiu, kuo jis šantažuoja visuomenės viršūnėles. Aš tiesiog nežinau, ką daryti, kaip elgtis.

— Ne, pas jį tu daugiau neisi! — surikau. — Pakaks! Tu iškrenti iš žaidimo! Ir tik išdrįsk manęs nepaklausyti!

Dabar jaučiausi taip, lyg būčiau prarijęs šlykščią šaltą rupūžę, kuri dabar vartytųsi kažkur mano pilve.

— Aš privalau eiti, Maikai, — liūdnai sušlamėjo ji. — Nuo to pernelyg daug priklauso. Viskas pastatyta ant kortos, kaip tu nesupranti? O tai — pats geriausias būdas jį išgręžti.

— Tu niekur neisi!

— Maikai, atsipeikėk! Taip, aš rizikuoju, tačiau juk tu pats rizikuoji dar labiau. Kol mes nesunaikinsime Klaido, tu licenciją matysi kaip savo ausis.

— Aš tau draudžiu...

— Užteks apie tai. Vidurnaktį aš būsiu pas jį. Manau, tai ilgai neužtruks. Jei man pasiseks, tai sužinosime visas Klaido paslaptis.

Aš kažką šaukiau, įrodinėjau, daužiau kumščiu stalą, bet visi mano žodžiai skriejo į tuštumą. Velda padėjo ragelį. Neblogai pažinojau savo sekretorę. Jei jau įsikals ką nors į galvą, niekaip to neišmuši. Net jei pulčiau dabar į jos bu-

tą, nieko nepakeisčiau. Galiu galvą dėti, jog ji jau dingo, o apsireikš tik vidurnaktį Klaido kompanijoje.

Dabar devynios. Turiu trijų valandų rezervą. Reikia veikti. Byla įgauna vis grėsmingesnį pobūdį.

Surinkau Pato namų telefono numerį, tačiau man niekas neatsakė. Tada paskambinau jam į darbą. Laimei, Patas buvo savo vietoje. Neprisistatydamas pasakiau, kad mums reikia susitikti. Pažinęs mano balsą, jis pažadėjo po dešimties minučių būti mūsų bare.

Kai ten atvažiavau, Patas jau nekantriai mindžikavo ant šaligatvio. Staigiai atplėšęs dureles jis atsisėdo greta manęs.

— Varyk, — burbtelėjo jis. — Ir mikliau.

— Kam ta konspiracija?

— Mano telefono klausomasi. Aš galėjau atsivesti uodegą.

— Prokuroro triukai?

— Kieno gi daugiau! Parūpinęs tau melagingą alibi, aš pažeidžiau įstatymą, ir dabar prokuroras veikia neperžengdamas savo įgaliojimų.

— Kodėl viskas daroma paslapčia?

— Tu vis dar kaltinamas Reinio žmogžudyste. Prokuroras rado naują liudininką.

— Dieve, ką?

— Vieną vietinį vyruką. Jis uždarbiauja parduodamas bilietus į sporto salę. Jis atpažino tave iš nuotraukos ir patvirtino, jog žmogžudystės metu buvai ten.

— Įklimpome tai įklimpome...

— Ypač tu...

— Kur važiuosime?

— Prie Bruklino tilto. Ten kažkokia mergiūkštė atsisveikino su gyvenimu ir prokuroras man asmeniškai įsakė užsiimti šia byla. Nežinau, ko jis siekia, siųsdamas mane į tokių nereikšmingų įvykių vietas. Gal pažeminti... Arba sutrukdyti tirti Vilerio žmogžudystę. Jaučiu, jis sutrins mane į miltus. Teks pastatyti kryžių savo karjerai. Jis surinko visą medžiagą apie mano dislokaciją Reinio žmogžudystės

naktį ir ketina pateikti man kaltinimus dėl melagingų parodymų. Tai jau kvepia teismu.

— Nieko, sėdėsime vienoje kameroje.

— Palik savo pokštus merginoms! Man jie per gerklę lenda!

— Neliūdėk. Mes juk išsisukdavome ir iš dar keblesnių padėčių.

Priešais mus išniro Bruklino tiltas. Ant krantinės grūdosi policijos automobiliai ir greitukė. Pažadėjau Patui kantriai laukti jo ir nekaišioti savo nosies.

Laikas slinko klaikiai lėtai. Aš traukiau cigaretę po cigaretės ir vis dažniau mano žvilgsnis nukrypdavo į netoliese stūksančio baro pusę. Nieko nenutiks, jei aš belaukdamas praplausiu gerklę pora bokaliukų alaus.

Tai buvo tipiška uosto užeiga, pigi ir purvina. Aš atsisėdau, barmenas tylėdamas pripildė man bokalą ir įsigilino į kažkokias sąskaitas.

Greitai į barą įslinko du įkaušę piliečiai ir ėmė aptarinėti savižudybę. Vienam patiko jos kojytės, antram — visa kita. Barmenas neilgai kentė jų ciniškus vogravimus. Į jo pastabą girtuokliai nesureagavo ir po minutės atsidūrė gatvėje, užmiršę pasiimti grąžą.

— Galvijai, — vis dar jaudinosi barmenas. — Maža jiems gyvų bobų, tai dar į padvėsusias žvilgčioja.

Kas penkios minutės aš žvilgteldavau į laikrodį ir paminėdavau Klaidą negeru žodžiu. Mano nuotaika buvo tokia kiauliška, jog net alus į gerklę nelindo.

Pagaliau man pabodo laukti ir aš išslinkau iš baro į krantinę. Greitoji jau buvo išvažiavusi, o aplink merginos kūną būriavosi keletas žmonių, tarp jų ir Patas. Rankoje jis sukiojo popierėlį, kurį, kaip supratau, ką tik išėmė iš velionės kišenės.

"Jis mane metė", — Patas perskaitė raštelį ir piktai purkštelėjo:

— Ar dar ką nors radote?

— Nieko, kapitone, — atsiliepė vienas iš policininkų. — Nei dokumentų, nei asmeninių daiktų.

— Vežkite ją į neatpažintų lavonų skyrių.

Žengtelėjęs į priekį atidžiai nužvelgiau mirusiosios veidą. Jis buvo baltas kaip kreida ir kažkoks perregimas. Šlapi plaukai aplipdę kaktą ir skruostus, lūpos praviros. Krūptelėjęs pasitraukiau atgal į tamsą.

Palaukęs, kol lavonus vežantis furgonas nuveš merginos kūną, atsisėdau į savo ratus ir bukai įsispoksojau į vieną tašką. Aplinkui dūzgė milžiniškas miestas, tiltu nesibaigiančiu srautu tekėjo automobiliai, o aš vis dar mačiau blyškų paskenduolės veidą. Iš kažkur išnėrė taksi ir žviegdamas stabdžiais sustojo prie policijos automobilio. Iš jo nervingai gestikuliuodamas išsirito neaukštas apkūnus žmogelis. Jis pradėjo skubiai tratėti, bet Patas jį nutraukė ir paprašė pradėti viską iš pradžių. Aš įsiklausiau.

Dručkis kalbėjo su užsienietišku akcentu, smarkiai iškraipydamas žodžius.

— Aš — baržos kapitonas. Prieš dvi falandas mes plaukiam po tuo tiltu. Aš liabai myliu šį tiltą ir fisada gėriuosi jo vaizdu. Ir šiandien į jį žiūrėjau. Žiūrėjau į binoklį. O tada pamačiau tokį tai... Kraujas stingti gyslose! Ten stovėti du vyras ir moteris. Paskui jis griebė jai už rankų ir sviedė žemyn! Fiskas vyko taip greitai, kad aš nieko padaryti negalėti. Kol prisišvartavau prie kranto ir paskambinau policijai, daug minučių prabėgti. Man pasakė, kad važiuoti čia. Jūs mane supranti?

— Puikiai suprantu, — patikino Patas. — Ar galėtumėte atpažinti vyrą, numetusį ją nuo tilto?

— Ne, — storulis energingai pakratė galvą. — Jis bufo aprengtas paltu ir skrybėle. Aš nematyti jo veido. Net pro binoklį nieko negalėti įžiūrėti.

Patas kreipėsi į policininką:

— Užrašykite liudininko pavardę ir adresą. Vėliau mes turėsime dar kartą jus apklausti.

Patas uždavė dručkiui dar kelis klausimus ir ėmė ieškoti liudininkų minioje, jau apgulusioje krantinę. Kaip visada tokių neatsirado, ir Patas, keiksnodamas gatvės žioplius, pasuko į mano pusę.

— Kodėl išlipai iš automobilio? — užsipuolė jis mane. — Tavo snukio nuotraukas dabar turi kiekvienas policininkas.

— Tai ką — man dvėsti iš troškulio? O mergina nebloga. Ką nors apie ją žinai? — aš pajudėjau iš vietos.

— Kol kas kūnas neatpažintas. Panašu į įsimylėjėlių ginčą. Jai sulaužytas kaklas ir pora šonkaulių.

— O iš kur raštelis? Panašu, jog jį kyštelėjo į merginos kišenę prieš ją nustumdami.

— Greičiausiai jie jau seniai nesutarė ir vaikinas iš anksto suplanavo žmogžudystę. Pakvietė ją pasivaikščioti, pasiūlė taikytis ir nurideno nuo tilto.

— Atrodo, vaikinas ne iš silpnųjų.

Patas linktelėjo.

— Kaklą nulaužti nesunku, o štai sulaužyti šonkaulius... Čia jau reikia pasistengti.

— Vadinasi, nežinai, kas ji tokia?

— Kol kas ne. Bet mes ją atpažinsime.

— Kiek laiko tai užtruks?

— Mažiausiai savaitę. O tu ką siūlai?

— Aš atpažinsiu ją per vieną minutę.

— Tu ką, jau spėjai prisimaukti? — Patas palingavo galvą. — O gal kuoktelėjai?

— Tuojau pažiūrėsime, kas iš mūsų kuoktelėjęs... Ieškok pats.

Iš po sėdynės ištraukiau voką ir iškračiau ant Pato kelių šūsnį manekenių nuotraukų. Jis įjungė viršutinę šviesą ir pradėjo jas atsainiai sklaidyti, kol aptiko reikiamą. Pato ranka nevalingai virptelėjo.

— Ją vadino Džin Troter, — ištariau. — Ji dirbo fotomodeliu Antono Lipskio agentūroje. Ji ruošėsi ištekėti, tad prieš porą dienų išėjo iš darbo.

Patas keikėsi ilgai ir nuosekliai. Tiesą sakant, nelaukiau iš savo rimtojo draugo tokių įmantrių frazių.

— Nuotrauka! — staugė jis. — Vėl tos nuotraukos! Ką visa tai reiškia, velniai rautų? Žinai, ką sudegino Peris savo židinyje?

Aš papurčiau galvą.

— Būtent nuotraukas. Visą krūvą nuotraukų. Tai viskas, ką mes išsiaiškinome.

Tik per atsitiktinumą neužlėkiau ant šaligatvio su visu automobiliu. Vargais negalais suvaldęs vairą, padidinau greitį ir nudūmiau pirmyn kaip beprotis. Patas apžiūrinėjo Džin Troter nuotrauką.

— Dabar mes galėsime iškelti bylą pagal visas taisykles. Aš pajudinsiu visą policiją ir prisiekiu: žudikas neišneš sveiko kailio, — sunkiai kvėpuodamas išspaudė Patas. — Po savaitės aš įgrūsiu jį už grotų.

— Savaitė — per ilgas laiko tarpas, — paprieštaravau. — Mes galėtume baigti viską per porą valandų. Tik reikia sužinoti, už ko Džin Troter rengėsi tekėti. Tuo pasirūpinti teks tau.

Patas tylėdamas linktelėjo.

— Ar patikrinai audinį, kurį išplėšiau iš to niekšo kailio?

— Taip. Ir net parduotuvę radau, kur tas kostiumas buvo pirktas. Jį nupirko beveik prieš metus. Pirkėjas mokėjo grynaisiais. Pardavėjai absoliučiai nieko neprisimena. Net kostiumo dydis nežinomas.

Jam išlipant padaviau žuvusios merginos nuotrauką.

— Imk, pravers.

— Kur tave rasti?

Aš pažvelgiau į laikrodį.

— Iš pradžių pasirankiosiu informacijos apie paskenduolę savais kanalais, o vėliau aplankysiu vieną gašlų kumelį, kuris per daug žavisi jaunomis mergaitėmis. Bijau, kad man teks kai ką jam nutraukti.

Sustojęs prie pirmos pasitaikiusios krautuvėlės, išsikeičiau smulkių ir šiurkščiai atstūmęs kažkokį jauniklį, užėmiau telefono kabiną. Tas bandė pyktelėti, bet pažvelgęs į mano veidą, rovė šalin. Mano pirštai drebėjo ir aš kelis kartus suklydau rinkdamas numerį. Man sunkiai sekėsi. Bet tarnaitė atsakė, kad mis Rivz nėra.

Užtat Koni atsiliepė iškart. Iš jos balso galėjai spręs-

ti, kad ji džiaugiasi girdėdama mane bet kuriuo paros laiku dieną ir naktį. Ji per akimirksnį suprato, kad aš susijaudinęs.

— Kas nors atsitiko?

— Taip, katyte. Man reikia tavo patarimo. Tačiau nenoriu apie tai kalbėti telefonu. Ar galiu pas tave atvažiuoti?

— Tu dar klausi?

Dumdamas pas ją, aš tikriausiai sumušiau visus greičio rekordus. Buto durys buvo praviros, o kambariuose tvyrojo prieblanda — tiktai svetainėje degė stalinė lempa. Užtat iš miegamojo plieskė ryški šviesa.

— Kur tu, brangioji? — pašaukiau.

— Čia, — pasigirdo iš miegamojo.

Ji gulėjo lovoje, apsikamšiusi pagalvėmis, ir sklaidė kažkokią knygą.

— Anksti šiandien atsigulei.

— Mažoms mergaitėms seniai laikas čiūčia liūlia. Sėsk ir klok, kas nutiko. Tu į save nepanašus.

Aš atsisėdau ant lovos krašto ir ji padėjo savo delną ant manojo.

— Ką tik nužudė Džiną Troter. Kažkoks niekšas numetė ją nuo Bruklino tilto į vandenį. Atsirado tai matęs liudininkas.

— Dieve mano, ar tu neapsirikai?

— Ne. Gaila, tačiau ne.

— Kada baigsis tas siaubas?

— Tik tada, kai mes nukenksminsim žudiką. Greitai pasakok, ką apie ją žinai. O svarbiausia — už ko ji rengėsi ištekėti?

Koni taip krestelėjo galvą, kad jos puikūs vešlūs plaukai išsidraikė ant pečių.

— Mes nedraugavome. Mažai ką apie ją žinau. Man pradėjus dirbti buvo pasklidusios kalbos apie jos sužadėtuves su kažkokiu karininku. Tačiau jos iširo ir ji labai sielvartavo. Junona net privertė ją išeiti atostogų. Paskui jos domėjimasis vyrais išblėso. Ji kartą net pareiškė, kad ne-

kenčia jų visų ir svajoja apie pasaulį, kuriame gyventų tik moterys.

— Bet vėliau ji pakeitė savo nuomonę?

— Sunku pasakyti... Mes mažai bendravome. Ji visada turėdavo pinigų, nešiodavo brangius papuošalus ir net užsimindavo, kad ją išlaiko kažkoks turčius. Tiesą sakant, aš be galo nustebau, išgirdusi apie tas vestuves. Beje, įsimylėti galima ir per minutę...

Stengdamasis susikaupti, suspaudžiau delnais savo veidą.

— Ką dar apie ją žinai? Iš kur ji kilusi, iš kokios šeimos?

— Leisk prisiminti, — Koni prisimerkė. — Prieš tapdama manekene, ji turėjo ilgą lenkišką pavardę. Ji pasikeitė ją oficialiai ir net paskelbė apie tai laikraštyje. Kažkur mano bute mėtėsi iškarpa. Išimk segtuvą iš apatinio komodos stalčiaus.

Atsikėlęs nuo lovos pajudinau vieną stalčių, bet Koni nekantriai suburbėjo:

— Ne tą. Greta.

Tačiau ir kitame stalčiuje neradau jokio segtuvo.

— Atsikelk ir surask pati! — pyktelėjau.

— Negaliu, — jos akyse sužibo šelmiški velniūkščiai.

Ėmiau kratyti stalčius visus iš eilės. Koni suspiegė ir iššoko iš po antklodės. Dabar supratau, kodėl ji nenorėjo palikti lovos — ji buvo nuogutėlė.

— Nusisuk, begėdi, — aprėkė ji mane.

— O kam? Tokia tu man labiau patinki.

Iš apatinių šūsnies ji išžvejojo segtuvą, bet aš tarsi aklas negalėjau rasti reikiamos žinutės. Mano žvilgsnis visą laiką krypo į kitą pusę.

— Užsimesk ką nors, — suaimanavau. — Kitaip aš iki ryto neperskaitysiu to skelbimo.

Koni kyštelėjo man liežuvėlį ir užsimetė pūkuotą kailinį apsiaustą. Galų gale aš radau ieškomą iškarpą. Tikroji Džin Troter pavardė — Julija Travelskaja. Radau ir jos adre-

są, — tykus viešbutis Niujorko pakrašty, kuriame paprastai apsistodavo vienišos moterys.

Paslėpęs iškarpą piniginėje, grąžinau segtuvą Koni.

— Puiku. Likusius duomenis atkapstysiu municipaliniame archyve.

— Kam tau to reikia, Maikai?

— Noriu suprasti, už ką ją pribaigė.

— Aš turiu idėją.

— Kokią?

— Kiekvienai mūsų firmoje dirbančiai manekenei sudaromas išsamus asmeninis dosjė.

— Tu gudruolė, Koni. Bet kaip tą dosjė gauti? Skambinau mis Rivz, jos nėra namuose. Gal susirasti Antoną Lipskį?

— Vargu ar jis atsipeikėjo po vakarykščių išgertuvių. Jis atsakančiai prisilakė Marion Lester kompanijoje, o vėliau jie dar nuvažiavo į jo namus. Šiandien nei jis, nei Marion darbe nepasirodė. Tikriausiai pagirios kamuoja.

— Kas dar turi agentūros raktus?

— Budintysis. Kartą pamiršau darbe rankinuką. Truputį pasimeilinau senukui ir jis man paskolino raktą.

Nepermaldaujamai artėjo vidurnaktis. Prisiminus tai mano pilve vėl pradėjo krutėti slidi šlykšti rupūžė.

— Koni, prašau, nueik į agentūrą. Man žūtbūt reikia dosjė. O aš kol kas sutvarkysiu vieną skubų reikalą. Gelbėk mane, katyte.

— Ne, — ji kaprizingai papūtė lūpytes.

— Koni, prašau tave.

— Jei važiuosime, tai tik kartu, — mygo ji.

— Aš jau sakiau: visai neturiu laiko.

— Ak, neturi laiko?

Viliūgiškai šypsodamasi ji staigiu judesiu nusimetė savo prašmatnų apsiaustą. Įrėmusi rankas į klubus, ji atsistojo poza, kuria fotomodeliai paprastai fotografuojasi reklaminėms nuotraukoms.

— Na ir išdykėlė tu!

Prisitraukęs šiltą nuogą kūną pabučiavau ją. Bučinys truko taip ilgai, kad vos neuždusau.

— Koni, mieloji, padaryk tai, ko prašau. Kitaip įkrėsiu kailin.

Užsimetusi apsiaustą ji liūdnai atsiduso.

— Paklūstu tau, mano pone. Ir nereikia kaskart demonstruoti savo valdžios man. Mielai padarysiu viską, ko tik paprašysi.

— Tu tikras draugas. Kaip gaila, kad tokių kaip tu maža šioje žemėje. Aš meiliai pabučiavau Koni, o ji, savaip supratusi mano poelgį, vėl nusimetė apsiaustą. Spausdamas glėbyje lankstų mergišką kūną staiga suvokiau, jog tai gali nutikti ir Veldai. Ši mintis iškart mane atšaldė. Aš sudrebėjau ir prakeikiau žemę, nešiojančią tokius išgamas kaip Klaidas.

Neatsisveikinęs kaip kulka išlėkiau iš buto ir nudardėjau laiptais žemyn. Ant kampo dar švietė konditerijos parduotuvės langai ir aš įsiveržiau tenai nustumdamas šeimininką, jau besirengiantį užrakinti savo įstaigą.

Pusė dvyliktos... Gal dar ne vėlu. Šiuo atveju kiekviena minutė buvo lemiama.

Veldos namų telefonas ilgai neatsakė, bet aš nenuleidau ragelio vildamasis stebuklo. Ir jis įvyko — aš išgirdau jos balsą.

— Tik nepadėk ragelio! — iškart surikau. — Išklausyk mane iki galo.

— Iš kur skambini?

— Iš toli. Nusigauti iki tavęs dabar negaliu. Tu vis dar ruošiesi eiti į pasimatymą su Klaidu?

— Taip.

— Velda, mergyte mano, neik pas jį. To nebereikia. Aš pats baigsiu tyrimą.

Kaip visada Veldos balsas užliejo mane švelnumu, tačiau jame skambėjo nepalaužiamas ryžtas.

— Neatkalbinėk manęs, Maikai. Iki šiol man nepasitaikė progos padaryti tau ką nors svarbaus ir staiga ši galimybė atsirado. Todėl netrukdyk man.

— Velda, būk protinga. Tyrimas jau eina į pabaigą. Ką tik buvo nužudyta viena Antono Lipskio manekenė. Ją vadino Džin Troter arba Julija Travelskaja. Žudikas numetė ją nuo Bruklino tilto.

— Kokia, sakei, jos pavardė? — sušuko Velda. — Pakartok!

— Džin Troter...

— Ne, antroji...

— Julija Travelskaja...

— Maikai, būtent šią pavardę Vileris minėjo savo laiške namo. Taip vadino jo dukters mokyklos draugę, kurią jis sutiko Niujorke.

Akimirką aš praradau žadą.

— Kodėl tyli? — susijaudino Velda. — Aš juk pasakojau tau tai, kai grįžai iš Kolambo.

— Velda, — sunkiai išspaudžiau aš, — maldauju, neik pas Klaidą...

— Viskas! Užteks apie tai. Tavęs visur ieško policija. Būk atsargus.

Iš bejėgiško siuto aš tik sugriežiau dantimis.

— Jei tave įkiš už grotų, — tęsė ji, — mums neliks jokių šansų laimėti. O aš negaliu pakęsti pralaimėjimo.

— Velda, Patas mane perspėjo. Bet suprask, jei aš rizikuoju laisve, tai tu rizikuoji gyvybe. Sustok, kol nevėlu.

— Vėlu. Aš jau išeinu. Ir nedrįsk čia atvažiuoti. Manęs tu nerasi, užtat susidursi su policija. Iki.

Velda padėjo ragelį nutraukdama mus jungusį iliuzinį siūlą. Aš lyg paklaikęs roviau iš konditerinės, vėl išgąsdindamas šeimininką, ir puoliau prie automobilio.

Dieve, kaip man trūksta laiko! Patas kalbėjo apie savaitę, aš žadėjau atskleisti nusikaltimą per porą valandų, o dabar mano sąskaitoje beliko kelios minutės.

Mintys karštligiškai skriejo mano galvoje, palaipsniui dėliodamos aiškią ir įtikimą versiją. Česteris Vileris per madų demonstravimą susipažino visai ne su Marion Lester. Tuomet jis pamatė Džin Troter. Būtent su ja jis tada išėjo. Paskui jį nužudė, o jinai dingo. Marion Lester tie-

siog suvaidino išmoktą vaidmenį. Kas ją privertė? Ar tik ne širdingasis draugas Antonas Lipskis?

Turiu tučtuojau pasikalbėti su Marion. Kai išsiaiškinsiu, kodėl ir kieno įsakyta ji melavo, išsiaiškinsiu ir visa kita.

11 skyrius

Nusivariau nuo kojų ieškodamas Pato, nutampiau visų aplinkinių telefonų ragelius — ir jokio rezultato. Jis tarsi skradžiai žemę prasmego. Jei jis ieško Džin Troter jaunikio, tai gerai, tačiau jei jį prispaudė prokuroro letena? Visi, į kuriuos kreipiausi, žadėjo perduoti mano primygtinį prašymą susitikti. Kai pagaliau lioviausi jo ieškojęs, mano marškiniai buvo permirkę prakaitu.

Vėl pradėjo snigti. Atrodo, šiandien net oras prieš mane. Slidžia krantine greičiau nepalėksi, vadinasi, iš lėto vilkdamasis prarasiu dar kelias brangias minutes.

Aš sukiojau vairą kamuojamas sunkių minčių. Aišku, kad Česteris Vileris ir Džin Troter žuvo dėl tos pačios priežasties. Tačiau būtent dėl kokios? Ką tokio baisaus galėjo pranešti mano draugui dvidešimtmetė mergaitė? Kokia paslaptis pražudė juos abu? Ar jis kažką sužinojo iš jos, ar ji iš jo?

Greičiausiai kuris nors iš jų nugirdo apie slaptą organizaciją, šantažuojančią įtakingus asmenis. Aš greitai sudėliojau loginę grandinę: Emilio Perio baimė, dvidešimt tūkstančių dolerių, sumokėtų nežinia už ką, nuotraukų pelenai židinyje... Nuotraukos, visur tos nuotraukos... O be jų, dar gražios manekenės, fotografas Antonas Lipskis, gangsteris Reinis ir stambus tūzas Klaidas. Iš tų pabirų faktų pamažu dėliojosi aiškus paveikslas. Trūko tiktai kelių smulkių detalių. Kai jas rasiu, nušluostysiu nosį prokurorui, o žudikui tiesiog skalpą nunersiu.

Prie "Čedviko" viešbučio neradau kur pastatyti vežėčių ir man teko eiti pėsčiomis visą kvartalą. Kaip ir kiti

praeiviai, slėpiau veidą palto apykaklėje, tad manęs niekas neatpažino. Pro šalį pražingsniavo policininkas, mojuodamas bananu ir net nedirstelėjo į mane. Mažame viešbučio vestibiulyje grūdosi daugybė žmonių, kuriuos čia suvijo blogas oras.

Sena suvedžiotoja, vaidinanti čia ir portjė vaidmenį, iškart pažino mane ir plačiai išsišiepė.

— Ieškau mis Lester, — šaltai pareiškiau.

— Prašau užeiti. Jūs jau buvote pas mus, tad kelią puikiai žinote.

— Norėčiau šnektelti su ja telefonu.

— Tuoj sujungsiu.

Ji vidaus ryšio linija surinko Marion numerį, bet niekas neatsakė.

— Keista, — moteris gūžtelėjo pečiais. — Ji šiandien niekur nėjo. Gal maudosi? Kilkite aukštyn ir pasižiūrėkite pats.

Laipteliai begėdiškai girgždėjo, bet šįkart juos užtrenkė balsų ūžesys vestibiulyje. Priėjęs Marion kambarį, pasibeldžiau. Tyla. Pro durų apačią slinko šviesos ruoželis, vadinasi, viduje kažkas buvo. Gal ji tikrai maudosi. Tačiau kodėl negirdėti vandens čiurlenimo?

Spustelėjęs rankeną įsitikinau, jog durys neužrakintos, o peržengęs slenkstį supratau, kodėl tylėjo Marion — numirėliai nebegali atsakyti.

Bjauriai nusikeikęs įėjau į vidų ir uždariau duris.

Marion Lester, apsirengusi raudonu šilkiniu chalatu, gulėjo kniūbsčia ant lovos. Jos galvos padėtis liudijo, jog kaklo slanksteliai sulaužyti, o šone juodavo purpurinė kraujosruva nuo smūgio skiausčiu delnu. Kūnas jau buvo pradėjęs stingti.

Pažįstamas braižas. Vietoj ginklo žudikas naudojo savo rankas. Paskambinęs portjė pasidomėjau, kelintą valandą Marion parėjo į savo numerį.

— Anksti ryte. Ji buvo tokia girta, kad vos laikėsi ant kojų. Ar jai jau geriau?

— Atvirkščiai, daug blogiau. Stovėti ant kojų ji jau niekada negalės.

— Kodėl? — nustebo mano pašnekovė.

— Todėl, kad ji mirusi. Prašau tučtuojau pakilti čionai.

Nepraslinkus nė minutei ta boba įsiveržė į kambarį. Išvydusi Marion kūną ji sukliko, o jos ištinęs blyškus snukis paraudo.

— Koks siaubas! — kaukė ji. — Koks košmaras! Tai jūs ją nužudėte!

Kritusi į krėslą, ji užsidengė veidą rankomis.

— Liaukitės staugusi! — šiurkščiai riktelėjau. — Mergina negyva jau kelios valandos. Geriau atsakykite, kas šiandien buvo pas ją užėjęs?

— Siaubas, tikras siaubas! — bukai kartojo ji.

Teko gerokai ją papurtyti. Tik vėliau jos veide atsirado nuovokos išraiška.

— Atsakykite! Kas ją šiandien lankė? Kas jai skambino? Kas ja domėjosi.

— Dieve, — suinkštė bobšė. — Policija uždarys viešbutį... Mane išmes į gatvę... Aš pražuvau...

Vėl užsidengusi veidą ji užstaugė, bjauriai šniurkščiodama nosimi. Teko šaukti jai į ausį.

— Tai ne pirma žudiko auka! Jis nugalabijo jau dvi ir nesiliaus! Greičiau sakykite, kas pas ją buvo atėjęs šiandien!

Ji baimingai žvilgtelėjo į mane.

— Nieko nebuvo... Nė gyvos dvasios...

— Bet juk kažkas ją nužudė?

— Iš kur man tai žinoti... Čia nuolat trinasi žmonės. Vieni ateina, kiti išeina.

— Čia ne viešbutis, o pasimąstymų namai. Tiksliau, viešnamis! — surikau.

Ji priešiškai pašnairavo į mane.

— Neišsigalvokite! Tiesiog mes stengiamės nesikišti į savo svečių asmeninį gyvenimą. Kas čia blogo?

— Po dešimties minučių čia suvirs visas būrys policininkų. Ir jeigu aš papasakosiu, kuo jūs čia verčiatės, tai

turėsite didelių nemalonumų. Tad geriau įtempkite atmintį. Nesiprašykite į nusikaltimo bendrininkes.

— Tegu mane sušaudo vietoje, tačiau aš nieko nežinau! Žmonės čia landžioja pirmyn atgal kaip žiurkės. Net jei spoksočiau į juos akis išpūtusi, vis tiek kiekvieno neprisiminčiau.

Stengdamasis slėpti susierzinimą, tęsiau tardymą:

— Ar kas nors kitas galėtų man padėti? Pavyzdžiui, kambarinės.

— Kambarinės ateina tik iš ryto.

— O pasiuntinukai?

— Jų pas mus per amžius nebuvo.

Sunkiai atsidusęs vėl pažvelgiau į Marion kūną. Vėl man nesiseka, vėl likau su ilga nosimi. Nusikaltėlis jau kelintą kartą išslysta man iš rankų. Niekas jo nepažįsta, niekas jo nematė, o jei ir matė, tai nutilo amžinai. Gyvas likau tik aš. Visi jo mėginimai mane pašalinti žlugo. Tačiau aš ligi šiol esu svarbiausias taikinys. O rizikuoti negaliu...

— Eikite žemyn, — įsakiau moteriai. — Sujunkite mane su policijos nuovada. Kalbėsiu iš čia.

Sunkiai vilkdama kojas ji nukulniavo. Greitai suskambo telefonas. Pakėlęs ragelį, paprašiau budinčiojo sujungti mane su žmogžudysčių skyriumi. Pato nebuvo, tačiau man atsakė vienas iš jo padėjėjų.

— Kalba Maikas Hameris. Aš esu "Čedviko" viešbutyje. Čia rastas moters lavonas. Iškart pareiškiu, kad aš su tuo nesusijęs. Kūnas jau sustingęs. Šia byla neabejotinai susidomės prokuroras, tad galite drąsiai jį žadinti. Jūsų čia nelauksiu, nes pakęsti negaliu jo šventeiviškos fizionomijos. Taip jam ir perduokite.

Padėjęs ragelį, nubėgau laiptais žemyn. Tik spėjau atsisėsti į automobilį ir jau pasigirdo policijos sirenų kauksmas. Prie viešbučio atlėkė patrulinis automobilis, o paskui jį — juodas prokuroro limuzinas. Manau, darbų jiems čia pakaks.

Kai suradau artimiausią telefoną-automatą, laikrodis rodė ketvirtį dvyliktos. Telefonų knygoje susiieškojau

Antono Lipskio adresą. Jis gyveno visai netoli, Grinvič Vilidže.

Iki vidurnakčio liko visai nedaug. Pūga sustiprėjo, pro baltą sniego maršką beveik nieko nesimatė. Sankryžą pralėkiau degant raudonai šviesai net nestabteldamas. Kairėje ir dešinėje pasigirdo stabdžių žviegimas, kimūs keiksmai, švilpimas, tačiau aš mintyse pasiunčiau visus po velnių.

Brodvėjaus ir Keturioliktosios gatvės sankirtoje kelią užstojo du susidūrę automobiliai. Lydimas policininkų švilpukų apvažiavau juos šaligatviu.

Be penkių dvylika atsidūriau reikiamoje gatvėje. Kol susigaudžiau pastatų numeracijoje ir susiradau vietą automobiliui, praėjo dar dvi trys minutės.

Laiptinė jau buvo užrakinta. Suradau lentelę "Antonas Lipskis" ir paspaudžiau šalia esantį mygtuką. Absoliuti tyla. Neatitraukiau nuo mygtuko piršto tol, kol jis sustingo nuo šalčio. Niršdamas paskambinau į kitą butą, o paskui mieguistas balsas suburbėjo per pasikalbėjimo įrenginį:

— Kas ten?

— Atleiskite, aš pamiršau raktus, — greitai sutratėjau.

— A-a, — nutęsė tas pats balsas ir durų spyna trakštelėjo, atverdama man kelią į laiptinę.

Viduje viešpatavo tamsa ir aš, ieškodamas reikalingo buto, sudeginau pusę dėžutės degtukų. Pradžia pirmos... Vėlu, per vėlu... Velda jau pas Klaidą... Mergyte mano, maldauju, būk atsargi, tu neįvertinai to išgamos. Ar sugebėsi tu pasipriešinti negailestingai prievartai? Kodėl nepaklausei manęs ir puolei į tą gyvačių lizdą?

Durys buvo užrakintos, tačiau aš trenkau į jas apkaustytu karišku batu, net spynos liežuvėlis iššoko iš griovelio. Atsidūręs viduje apmiriau, laukdamas žudiko antpuolio, bet nieko nesulaukęs atsargiai uždariau duris ir įjungiau šviesą.

Lipskio buto interjeras buvo gana skurdus: vietoj baldų — sodo suoleliai, vietoj šviestuvų kabojo teatro dekoracijos, o šiam kilimui derėtų būti ne žmogaus būste, bet šiukšlyne. Užtat sienos nukabinėtos senųjų Europos meistrų

paveikslais. Sprendžiant iš varinių lentelių rėmuose — tikrais. Kiekvieno jų kaina galėjo būti per šimtą tūkstančių dolerių. Tas Antonas Lipskis tiesiog pritvinkęs pinigų. Ir nors butą jis klaikiai apleido, paveikslus prižiūrėjo kruopščiai: ant jų nesimatė nė dulkelės, o neseniai nušveistos varinės lentelės spindėjo.

Iš kur Lipskis gavo tas vertybes? Gal tai dalis fašistų prisigrobto gero?

Negaišdamas veltui laiko ėmiau tyrinėti butą. Mano dėmesį prikaustė fotografo kabinetas. Čia buto šeimininkas dirbdavo. Kabinetas buvo užverstas reklaminiais skelbimais, nuotraukomis ir panašiu šlamštu. Prie kabineto šliejosi nedidelė fotolaboratorija, kuroje dar degė raudona šviesa. Išnaršęs visus kampus, neradau nieko įdomaus. Staiga išvydau prie sienos pritvirtintą metalinę plokštelę, blyksinčią purpuriniais atšvaitais. Kam ji čia reikalinga? Apčiupinėjęs sieną aplink ją, įsitikinau, jog tai visai ne siena, o slaptos durys, neturinčios nei spynos, nei rankenos.

Neieškojau slapto užrakto, tiesiog žiebiau koja į duris. Po antro smūgio mano koja prasmego tuštumoj. Prakalęs geroką skylę įlindau į kažkokį ankštą sandėliuką, priklausantį jau visai kitam butui. Jame tikriausiai ir gyveno Lipskis. Sulaužytos durys dalijo du visiškai skirtingus pasaulius. Prabangūs pagal užsakymą daryti baldai puikiai derėjo prie brangių kilimų ir viso kito interjero. Palei sieną stovėjo turtingas baras su šviežios orgijos pėdsakais. Prie bendro stiliaus čia netiko tiktai pigios fotoreprodukcijos, iškabinėtos įvairiose vietose. Čia Lipskį jo skonis apvylė.

Šiame bute buvo trys miegamieji, kiekvienas su atskira vonia ir tualetu. Miegamuosiuose žmonių būta visai neseniai: patalynė išmėtyta, peleninės pilnos nuorūkų.

Suglumęs aš prisėdau ant vienos lovos, dar kvepiančios brangiais kvepalais. Kažkas čia ne taip. Ne veltui Lipskis susuko šį lizdelį sujungęs du butus. Kodėl viename, apleistame, kabojo brangūs paveikslai, o kitame, prabangiai apstatytame, pigios reprodukcijos? Lipskis nevedęs, ne itin

žavisi moterimis, tad kam jam trys miegamieji? Gal jis miega kiekviename iš eilės? O gal nuomoja draugams?

Virš lovos kabojo peizažas, nutapytas aliejiniais dažais ant stiklo. Kambario lubos atsispindėjo jame kaip veidrodyje, trukdydamos įžiūrėti detales. Aš pastuksenau pirštais į paveikslą ir man atsiliepė duslus džeržgiantis garsas, aidu atsimušęs už sienos. Vejamas smalsumo, pabandžiau nukabinti peizažą, bet jis buvo tvirtai įmontuotas į sieną. Nervingai nusikvatojau, pajutęs kažką panašaus į palengvėjimą. Tokie daikčiukai man gerai pažįstami, jie dažnokai naudojami policijoje. Storas stiklas, iš vienos pusės atspindintis šviesą kaip veidrodis, iš kitos — visai perregimas. Tikrai, Antonas nestokojo praktiškos išminties bei sumanumo.

Kad patvirtinčiau savo spėjimus, grįžau į pirmąjį kambarį, vos nesuplėšęs švarko į durų nuolaužas. Vadinasi, štai kodėl čia kabo senųjų meistrų paveikslai! Jie ne tik verti krūvos žalių, tačiau ir patys padeda daryti pinigus. Nuėmęs nuo kablio pirmą pasitaikiusį kūrinį, aptikau tai, ko ir tikėjausi — kvadratinį langelį sienoje, pro kurį atsivėrė puikiausias vaizdas į sujauktą lovą.

Greit radau ir fotoaparatą, kuriuo būdavo fotografuojamos intymios scenos. Tai buvo modernus ir brangus aparatas, galintis užfiksuoti net vabzdžių lytinį aktą. Radau ir šūsnį stovų bei kitokių įtaisų, palengvinančių fotografo vargą.

Beliko rasti tik nuotraukas arba negatyvus, kuriuos galėčiau pateikti policijai kaip neginčijamus daiktinius įrodymus. Puoliau entuziastingai ieškoti, versdamas viską aukštyn kojomis.

Pagaliau viskas išaiškėjo. Naudodamas manekenes kaip masalą Lipskis įsiviliodavo į savo butą įtakingus asmenis ir fotografuodavo pačias atviriausias scenas. Šios nuotraukos leisdavo šantažuoti žioplius visą gyvenimą. Tų žmonių visuomeninei padėčiai skandalas būtų buvęs pražūtingas. Bet kokia kaina jiems reikėjo išsipirkti iš šantažistų.

Ant tokio kabliuko pakliuvo ir mano bičiulis Česteris

Vileris, vienišas, nuobodžiaująs, pinigingas vyras svetimame didžiuliame mieste... Pasidavęs minutės silpnybei, jis atsidūrė viename iš šių miegamųjų. O nužudė jį dėl to, kad jis pažino vieną iš merginų — savo dukters mokyklos draugę. Išsigandusi ji, matyt, papasakojo apie seną pažįstamą Lipskiui. Tai ir nulėmė Vilerio likimą — baiminantis bereikalingo triukšmo, jį buvo nuspręsta pašalinti.

Sužinojusi apie žmogžudystę mergina mėgino sprukti, sugalvojo istoriją apie vedybas, bet kas paleis į laisvę tokią pavojingą liudininkę.

Trečia šios istorijos auka tapo Marion Lester. Ją įkalbėjo suvaidinti Česterio Vilerio draugužės vaidmenį, o vėliau nudėjo. Už ką? Gal pabijojo palikti ją mano akiratyje, o gal ji pati pabandė šantažuoti, reikalaudama iš Lipskio per didelės sumos už paslaugą. Kaip sakoma, prie ko pritapsi, tuo ir pats tapsi...

Ir viskas prasidėjo ne pirmosios žmogžudystės naktį, o porą dienų anksčiau. Apsigyvenęs tame pačiame viešbutyje kaip ir Vileris, žudikas kelias dienas jį sekė, tykodamas tinkamo momento. Ir sulaukė, kai mes, atsitiktinai susitikę, prisitvatinome iki žemės graibymo. Netyčia aš pagelbėjau žudikui. Beje, mano vietoje galėjo atsidurti bet kuris kitas, visai pašalinis žmogus. Tačiau aš, privatus detektyvas, turįs leidimą ginklui, kaip niekas kitas tikau Vilerio savižudybės versijai.

Nusikaltėlis padarė tik vieną lemtingą klaidą — nepatikrino, kiek šovinių liko mano revolverio būgne. Tiesa, jis išsinešė kartu su savimi antrąją kulką ir iššautą tūtelę, o paskui viską pametė hole, bet šito nepakako. Būtų jis bent kiek sumanesnis, niekada nebūčiau net pagalvojęs apie antrąjį šūvį. Tereikėjo iš kulkų prikimštos kišenės ištraukti kitą šovinį ir įdėti jį į revolverio būgną.

Sužinojęs, kad aš seklys, žudikas turbūt išsigando. Jis surinko informaciją apie mane, perskaitė straipsnius laikraščiuose ir suvokė, kad man beliko vienas kelias susigrąžinti licencijai — atskleisti Vilerio žmogžudystę. Taigi aš pasirašiau sau mirties nuosprendį.

Nuvijęs šias mintis šalin, ėmiau rausti viską aplinkui, karštligiškai ieškodamas kompromituojančių Lipskio nuotraukų. Jau žengiau į fotolaboratoriją, kai laiptinėje išgirdau kažkieno žingsnius. Gretimo buto, to su miegamaisiais, durys sugirgždėjo.

Pro išlaužtas duris nušliaužiau atgal ir priešais save išvydau per slenkstį žengiantį Antoną Lipskį. Jo veidas pabalo iš nuostabos ir baimės. Riktelėjęs jis puolė atgal ir užtrenkė duris. Girdėjau, kaip jis strimgalviais nusirito laiptais žemyn.

Koks aš kvailys neraliuotas! Be reikalo paskubėjau. Kodėl iš anksto neišjungiau šviesos! Lipskio negalima paleisti. Jis man reikalingas. Ir reikalingas gyvas! Spausdamas rankoje liugerį, puoliau paskui jį ir mano švarkas užsikabino už kažkokio kablio. Kai atsidūriau laiptinėje, apačioje trinktelėjo išorinės durys. Lipskis išlošė mažiausiai minutę. Ne, kalės vaike, nepaspruksi!

Neprisimenu, kaip nusileidau laiptais. Ačiū Dievui, rankos ir kojos liko sveikos. O mėlynės greitai pranyks.

Norėjau peršauti Lipskio vežėčių užpakalines padangas, tačiau jis spėjo pasukti už kampo anksčiau nei aš nusitaikiau. Tada pasigirdo trenksmas ir džeržgesys — skubėdamas fotogragas trenkėsi į priešais atvažiuojantį automobilį. Jo laimei, avarija nesukėlė rimtų pasekmių. Lipskis atbulas užvažiavo ant šaligatvio ir lydimas antrojo vairuotojo keiksmų nurūko priešinga kryptimi.

Aš puoliau atgal, į aikštelę, kur buvau pastatęs savo vežėčias. Variklis sustaugė lyg pašėlęs, ratai ėmė slysti giliame sniege, bet per pusę minutės aš įveikiau pusnį ir nusivijau Lipskį. Sudaužyto automobilio savininkas, iššokęs į sankryžą, vos nepakliuvo man po ratais, tad teko supypsėti, kad jis atlaisvintų kelią.

Pajutęs, kad jį persekioja, Lipskis padidino greitį. Dabar aš gerai mačiau, jog čia tas pats melsvas automobilis, iš kurio į mane šaudė Brodvėjaus ir Trisdešimt trečiosios gatvių sankirtoje. Šaudė, aišku, ne Lipskis, greičiausiai Rei-

nis (tegul jis dega pragaro liepsnose), tačiau prie vairo sėdėjo fotografas. Ir už tai jam nebus dovanota.

Dabar šuniškas oras virto mano sąjungininku.

Mano vežėčios tik iš pažiūros panašios į seną griuvėną, varomos galingo variklio, beveik netrukdomos priešpriešinio eismo kone pasivijo bėglį. Sankryžą abu peršokome degant raudonai. Lipskio automobilis nučiuožė šonu, tačiau už šimto metrų išsilygino. Įsivaizduoju, kokį siaubą jis jautė, savo ištaigingu limuzinu beviltiškai mėgindamas pabėgti nuo seno kledaro. Iš kur jam žinoti, kad po apšiurusiu senamadišku kapotu slepiasi šimto penkiasdešimties arklio jėgų naujausio bjuiko motoriukas.

Kai mus skyrė vos dešimt metrų, Lipskis nutarė pagudrauti — visu greičiu staigiai pasuko į kairę. Nebegalėjau pakartoti šio manevro ir prašokau toliau. Tačiau apledėjusi krantinė nepritarė tokiai rizikingai važiavimo manierai. Lipskio automobilis netilpo į posūkį ir tarsi sviedinys rėžėsi į kampinio namo sieną. Taip pamaniau, krūptelėjęs nuo šiurpaus grumdomo metalo griausmo. Aš apsisukau ir sustabdžiau savo ratus.

Laikydamas parengtą ginklą nubėgau į avarijos vietą. Dar byrėjo stiklo šukės, dar liejosi iš pramušto bako tuoj tuoj suliepsnosiantis benzinas, tačiau Lipskiui jau niekas nebegalėjo padėti. Žmogus, suplotas į blyną, miršta akimirksniu.

Skubiai išnaršiau saloną, tačiau neradau ten jokių dokumentų. Piniginėje pupsojo pluoštas banknotų ir vakar Robertui Viljamsui atsiųsto registruoto laiško kvitas.

Vadinasi, šios gaujos vadeiva ne Antonas Lipskis, o žudikas ir smurtininkas Klaidas. Ir jis laiko savo letenose Veldą. Aš pažvelgiau į laikrodį. Pusė antros nakties. Pavėlavau pusantros valandos. Tačiau gal dar ne vėlu.

Stumdydamas įvykio vietoje susirinkusią minią, puoliau prie savo automobilio. Iš tolumos jau sklido sirenų kauksmas. Aišku, kas nors jau spėjo užsirašyti mano vežėčių numerį, bet manęs tai nejaudino. Brangi kiekviena se-

kundė. Arba aš žūsiu šiandien, arba priversiu prokurorą suryti savo paties skrybėlę. Pirmyn!

Lėkdamas apsnigtomis gatvėmis turėjau įveikti nemažą atstumą ir padėti man tegalėjo tik lemtis. Ir aš pasidaviau jai.

12 skyrius

Klaido adresą aš patikrinau pagal kvitą, išimtą iš Lipskio piniginės. Viskas sutapo: ir gatvė, ir namo numeris. Didžiulio pastato viršutiniai aukštai skendo pūgos sūkuriuose.

Priešais paradinį įėjimą, trindamas sušalusias rankas, vaikštinėjo šveicorius su livrėja, panašia į admirolo uniformą. Žvilgtelėjęs į jo buldogišką snukį, nusprendžiau verčiau pasinaudoti galiniu įėjimu: su tokio tipo žmonėmis net aš nesugebėdavau susitarti.

Nerūpestingu žingsniu nupėdinau prie kaimyninio namo, o kai sniego uždanga paslėpė mane nuo šveicoriaus akių, apsukau ratą ir atsidūriau prie galinių durų. Jos irgi buvo užrakintos, tačiau visai greta kažkokios durys vedė į rūsį. Nusileidęs dešimt laiptelių garsiai šūktelėjau:

— Ei, ar čia yra kas nors?

— Ko jums reikia? — atsakė vyriškas balsas su švedišku ar norvegišku akcentu.

Priešais mane išdygo kombinezonu apsirengęs ūsuotas žmogus su ilgu žarstekliu rankoje. Apsidairęs blausioje vos spingsinčioje plafono šviesoje pamačiau, jog esu katilinėje. Vieninteliai baldai šioje skylėje buvo kreivakojis stalas ir kėdę atstojanti dėžė.

— Man reikalingas Robertas Viljamsas, bičiuli, — pareiškiau, dėdamas ant stalo penkinę.

Grasinamai pakėlęs žarsteklį ūsočius artinosi prie manęs. Į pinigus jis nė nežvilgtelėjo. Pajutau, kad jis ruošiasi kaukštelėti man tuo įrankiu į tarpuakį.

— Man reikalingas Robertas Viljamsas, — pakarto-

jau, šįkart išsitraukdamas ne pinigus, bet pistoletą. — Tas pats Viljamsas, kuris dabar save vadina Klaidu.

— Kam jums jo reikia? — niauriai pasidomėjo ūsočius, į pistoletą kreipdamas dėmesio tiek pat, kiek ir į banknotą.

Jis turėjo šiurkščių bruožų, tačiau atvirą sąžiningą veidą, ir aš pamaniau, kad meluoti tokiam žmogui — nuodėmė.

— Noriu padaryti iš jo žlėgtainį. Su tais, kurie išdrįs man stoti skersai kelio, padarysiu tą patį.

— Paslėpkite patranką, — staiga visai taikiai burbtelėjo kūrikas. — Ir pasiimkite šlamančius. Klaidas gyvena viršutiniame aukšte, bute su žiemos sodu ant stogo. Parodysiu, kaip iš čia galima įsmukti į vestibiulį. Ten rasite liftą. Tikiuosi, jūs nemėtote žodžių pavėjui?

— Apie ką jūs? — nustebau.

— Apie Klaidą.

— Matau, ne itin jį mėgstate.

— Jis niekšas, — iškošė pro dantis kūrikas. — Jis nuplėšė garbę mano dukrai... Kokia šauni mergaitė ji buvo...

— Viskas aišku. Jis užmokės ir už tai. Ar nežinote, kam jis patiki savo buto raktus?

— Savo buto raktų jis niekam nepatiki. Bijosi, niekšas...

Šviesiai mėlynose kūriko akyse plykstelėjo neapykanta, o žarsteklį spaudžiančios rankos virptelėjo. Puikiai supratau jo jausmus.

Liftas, kurį radau vestibiulio gilumoje, buvo skirtas tarnautojams — pasiuntinukams ir tarnams. Spustelėjau viršutinio aukšto mygtuką ir liftas vikriai nučiuožė aukštyn.

Tos sekundės man truko visą amžinybę, tačiau anksčiau ar vėliau viskam ateina pabaiga. Kabina trūktelėjo paskutinį kartą ir sustingo, durys atsidarė ir aš nuslinkau koridoriumi.

Mirtina tyla net keliskart paryškino kiekvieną garsą. Koridorius rėmėsi į didžiulį nuo grindų iki lubų langą, pro kurį matėsi miegantis miestas. Matinė lemputė apšvietė prabangų holą, apstatytą odiniais krėslais, žemais rūkymo staliukais ir milžiniškomis vazomis, pilnomis švie-

žiai priskintų rožių. Grindis dengė gauruoti kilimai, o sienas — paveikslai masyviuose rėmuose. Čia turėjo gyventi turtingi ir padorūs žmonės. Tik nuorūka su lūpdažių žyme, atsainiai nusviesta ant kilimo, netiko šiam gerovės paveikslui.

Priešais Klaido duris neryžtingai apmiriau. Ką daryti — ar paskambinti, ar tiesiog išlaužti spyną? Tačiau neprireikė nei to, nei to. Prie pat slenksčio gulėjo dailus paauksuotas raktas, savo išvaizda derantis prie masyvių ąžuolu inkrustuotų durų.

Dėkodamas likimui pakėliau jį. Vargu ar raktas čia pamestas atsitiktinai. Aišku, tai buvo Veldos darbas. Ji žinojo, jog aš ateisiu, ir padarė viską, kad man padėtų. Kokia ji gudruolė!

Tačiau ir aš neapvyliau tavęs, brangioji. Gal aš atėjau per vėlai, bet atėjau ne tuščiomis rankomis. Beveik visos nusikaltimo detalės man žinomos, o kai kurie gaujos nariai — jau nubausti. Tavo auka nereikalinga, bet aš neatimsiu iš tavęs tikėjimo, jog viską darei teisingai. Aš neleisiu tau kentėti. Aš nepriekaištausiu tau nė vienu žodžiu ir pasistengsiu viską pamiršti... Tiesa, prieš tai nudėsiu tą šunsnukį Klaidą. Pasmaugsiu jį savo rankomis arba prikimšiu švino jo žarnas. Gal tai šiek tiek apmalšins mano kančias ir kaltės jausmą.

Aš atsargiai pasukau raktą ir įslinkau vidun. Spyna tykiai užsitrenkė man už nugaros.

Bute lėtai plaukė kažkokia švelni sentimentali melodija. Viešpatavo intymi prieblanda. Butas buvo didžiulis ir klaidus, tačiau aš pasitikinčiai žengiau muzikos garsų link, nors ir nemačiau jų šaltinio — brangaus naujausio modelio patefono.

Paskui išvydau Klaidą, apsisiautusį atlasiniu chalatu. Jis stovėjo greta Veldos, pusiaugulom besigūžiančios ant kušetės, ir kažką bandė jai įrodyti, laikydamas už rankų. Prietemoje mačiau tik neaiškius žmonių siluetus ir ryškiai boluojančias Veldos kojas.

Klaidas primygtinai reikalavo, prispaudęs keliu šias

kojas, Velda prieštaravo, neigiamai mataruodama galvą, ir stūmė jį šalin. Staiga jis atlaužė Veldai rankas ir mergina ėmė muistytis, mėgindama ištrūkti. Na ką, aš vis dėlto nepavėlavau...

— Paleisk ją, mėšlo gabale! — įsakiau, žengdamas į priekį.

Jo veide, iškreiptame geidulio sumišusio su įniršiu, atsirado baimės išraiška. Vadinasi, atėjau kaip tik laiku.

— Maikai, pagaliau! — sukliko Velda, ištrūkdama iš niekšo rankų.

— Vadinasi, tu jį pažįsti, kale? — Klaidas bėginėjo akimis nuo Veldos prie manęs ir atgal. — Jūs surezgėte man spąstus!

Pribėgusi prie manęs, Velda pakibo man ant kaklo. Ją purtė smarkus drebulys.

— Tikiuosi, jis tavęs nenuskriaudė? — aš paglosčiau merginos plaukus.

Papurčiusi galvą ji sukuždėjo:

— Ne, Maikai, bet koks tai buvo košmaras...

— Ar pavyko sužinoti ką nors įdomaus?

— Ne, — ji krūptelėjo. — Iki to dar nepriėjome.

Paėmęs nuo stalo rankinuką, padaviau Veldai. Iškart supratusi, ko aš noriu, ji ištraukė iš rankinuko pistoletą. Klaido veidas taip persikreipė, kad aš net nusikvatojau.

— Užčiaupk žabtus, Klaidai, ir nekrutink ausų. Aš atskleidžiau visą tavo aferą. Ir dabar tau teks atsakyti už viską: už šantažą, už žmogžudystes, už suluošintus likimus. Kokia bausmė tavęs laukia, pats žinai.

Jis žagtelėjo ir bandė kažką lementi, bet aš neleidau nė žodžio ištarti.

— Tu su Antonu suradai aukso gyslą. Jūs, padedami manekenių, įviliodavote į lovą įtakingus žmones, fotografuodavote juos pačiose intymiausiose pozose, o paskui šantažuodavote juos tomis nuotraukomis. Tiesa, iš pradžių aš neįvertinau tavęs. Laikiau tave paprastu smulkiu vykdytoju. O tu pasirodei esąs vos ne gaujos galva. Ar ne?

Klaidas iš padilbų spoksojo į mane netardamas nė žodžio.

— Dabar man paaiškėjo ir Česterio Vilerio nužudymo motyvai. Kaip ir daugelis kitų vyrų, jis tapo jūsų šantažo auka. Tu pakišai jam po nosimi nuotraukas ir privertei sumokėti penkis tūkstančius. Tuo reikalas galėjo ir pasibaigti, deja, jis pažino vieną iš tavo mergyčių. Jis jai išdrožė viską, ką apie tai galvoja, ir dar pagrasino. Išsigandusi mergina pranešė apie įvykį Antonui, o šis — tau. Vargšelis Vileris nežinojo, kad pats sau pasirašė mirties nuosprendį.

Klaidas stovėjo lyg užhipnotizuotas, bejėgiškai nukoręs rankas.

— Kelias dienas tu tykojai Vilerio viešbutyje, laukdamas patogaus momento. Nežinau, kas vyko tarp jūsų, tačiau Česteris spėjo pačiupti mano revolverį, tuo pamėtėdamas tau puikią idėją inscenizuoti savižudybę. Tiesa, tu padarei vieną mažą klaidą, bet apie tai vėliau... Nesuprantu vieno — už ką nugalabijai Reinį? Beje, kelias versijas turiu. Arba jis tau nepakluso, priglaudė iš Perio išpeštus pinigėlius, arba tu jį nubaudei už nepavykusį pasikėsinimą į mane. Mano vizitas į sporto salę buvo tau kaip Dievo dovana. Atsirado ir papirkti žmogžudystės liudininkai, ir prokurorą spustelėjo... Tiesa, tavo alibi nieko vertas. Iki vidurnakčio niekas nematė tavęs "Užvažiuojamajame kieme".

Klaidas iš pradžių pažvairavo į liugerį mano rankoje, kuriuo taikiausi jam į pilvą, paskui — į mažą Veldos pistoletą, nutaikytą į jo galvą.

— Už ką nužudei Džin Troter? — tęsiau. — Juk sklandė gandai, kad ją išsivežė jaunikis. Tu tikriausiai paslėpei ją kokioje nuošalioje vietelėje ir bandei pripudrinti jai smegenis. Bet vargšelę pernelyg išgąsdino Vilerio žmogžudystė. Juk ji kažkada draugavo su jo dukterimi. Mergina pasidarė pavojinga ir vargšelę nuritino nuo tilto... Su Marion Lester viskas atvirkščiai. Ji užmokėjo už tai, kad pati sumanė tave šantažuoti.

— Maikai... — sumykė Klaidas.

— Tylėk, išgama! Kalbėsiu aš. O tu turi teisę tik atsa-

kyti į mano klausimus. Mane domina, kur yra fotoarchyvas. Deja, iš Antono jau nieko neišpeši. Dabar policija graibsto jo smegenis nuo mūro sienos. Gaila, bet nuotraukų jis neturėjo. Vadinasi, jas turi tu.

Klaido veidas paraudo, jis ėmė tąsytis lyg užėjus epilepsijos priepuoliui.

— Veltui stengiesi, šniukšte! Tu nieko nesugebėsi įrodyti! Aš per kietas tavo dantims!

— Koks tu pokštininkas, drauguži, — nuoširdžiai nustebau. — Manai, aš tempsiu tave į policiją arba pas prokurorą, kad tu ten klyktum apie teises, reikalautum advokatų ir visa kita? Klysti. Tu nudvėsi tiesiog čia, o policijai aš paporinsiu pasakėlę apie savigyną. Negi man sunku įsprausti užtaisytą pistoletą į tavo negyvą leteną? Kaip tau patinka mano idėja, Klaidai?

— Ne itin, — pasigirdo už mano nugaros kimus nepažįstamas balsas. — Negalima grasinti šeimininkui jo paties namuose. O dabar mesk savo patranką ant grindų, kitaip gausi kulką į pakaušį.

Tai buvo krachas! Koks aš idiotas! Dieve, kai tu nori nubausti, tai atimi iš žmogaus protą! Jausdamas, kaip šaltas pistoleto vamzdis masažuoja mano sprandą, išmečiau savo liugerį. Greta blinktelėjo Veldos pistoletukas. Lengviau atsidusęs, Klaidas žengtelėjo pirmyn ir paėmė mūsų ginklus. Nespėjus užsidengti, jis vožė liugerio rankena man į kaktą. O vos parkritusį mane puolė už nugaros stovėjęs gangsteris. Smūgiai biro ant manęs tol, kol praradau sąmonę.

Nežinau, kiek laiko aš pradrybsojau be kvapo... Kažkur giliai viduje kaip plaktuku daužė mintis: "Atsibusk, atsibusk". Pamažu juoda marška prieš mano akis ėmė šviesėti, pradėjau skirti garsus, sklindančius visai greta.

Daugiausia kalbėjo Klaidas:

— Dabar aš užsiimsiu ta šliundra, o jos gražuoliukas tegul mėgaujasi reginiu. Atgaivink jį ir pririšk prie kėslo. Vėliau atsiskaitysime ir su juo.

Man šliūkštelėjo ant veido vandens, šiurkščiai griebė už pažastų ir nuvilko grindimis. Pasigirdo šaižus, siaubo kupinas Veldos riksmas:

— Prašau, nereikia! Nelieskite manęs!

— Nusirenk, kale! — staugė Klaidas.

— Ne, maldauju...

— Ak, nenori pati? Nagi, nuplėšk nuo jos drabužius!

Žaliūkas metė mane ir ėmė kibti prie Veldos. Klaidas gašliai trynė rankas.

Sutelkęs jėgų likučius pabandžiau atsistoti, tačiau mano judesys neliko nepastebėtas. Tuoj pat Klaido padėjėjas išmetė į priekį pistoletą.

— Jei tas niekšas pajudės dar kartą, nušauk jį! — suspiegė Klaidas. — Nors tokia mirtis jam per lengva.

Vieną trumpą mirksnį Velda liko be priežiūros ir to jai pakako, kad išgriebtų iš po liemenėlės mažytį moterišką brauningą. Jis sausai karktelėjo ugnimi ir žaliūkas iškart atsisėdo, griebdamasis už pilvo.

Pabandžiau pulti į pagalbą savo mergaitei, tačiau tik žnektelėjau dejuodamas atgal ant grindų. Šokęs prie Veldos, Klaidas sugebėjo išsukti ginklą laikančią ranką.

— Maikai, padėk! — desperatiškai sukliko Velda.

Jos palaidinė plyšo per siūlę, brauningas nukrito ant kilimo, bet paskutinę akimirką Velda spėjo paspirti jį man. Supratęs, kad jau nesugebės jo pasiekti, Klaidas keikdamasis puolė prie durų. Spragtelėjo durų užraktas ir koridoriuje pasigirdo stumdomų baldų girgždesys — Klaidas už durų rentė barikadą.

Pribėgusi prie manęs, Velda atsisėdo šalia ir padėjo mano galvą sau ant kelių.

— Kas tau, Maikai? Tu sužeistas? Pasakyk ką nors!

— Viskas gerai, — išspaudžiau. — Geriau nebūna...

Pamažu man grįžo jėgos, o atsigavimą paspartino aistringi Veldos bučiniai. Po jos pažastimi aš užčiuopiau nedidelį dėklą.

— Kvaileli, — kuždėjo ji, plūsdama ašaromis. — Mano kvailiukas... Pakentėk... Greitai viskas praeis...

— Velda, brangioji, net nežinau, kaip tau ir dėkoti. Tu išgelbėjai man gyvybę. Tu nuostabi partnerė...

Tuo laiku ant grindų drybsantis gangsteris sukriokė ir burna iššvirkštė kraujo fontanėlį. Jo kūnu perbėgo mirties mėšlungis.

— Maikai, jis mirė, — sudejavo Velda.

— Patikėk, jis užsitarnavo tokios dalios. Tai vis tiek geriau nei elektros kėdė. Gali padaryti savo pistolete pirmą žymę.

Velda pabalo, nuleido akis ir tykiai sušniokštė:

— Nudėti reikėjo ne jį, o kitą... Klaidą būčiau pribaigusi be jokio sąžinės graužimo.

— Geriau pagalvokime, kaip mums iš čia ištrūkti, — aš atsistojau laikydamasis už krėslo atkaltės.

— Jis mus užrakino.

— Prakeikimas!

Pakėliau nuo grindų savo liugerį, bet mano jėgos vėl išseko.

— Maikai, žinai, tą naktį, kai žuvo Reinis, Klaidas tikrai buvo posėdyje, — tarė Velda, atidžiai stebėdama mane.

Nevykusiai pasukau galvą ir mane iškart supykino. Ausyse suskambo, o burnoje pajutau kraujo skonį. Nusvyravęs prie durų įrėmiau pistoleto vamzdį į užraktą ir iššoviau. Atotrankos jėga vos nenurovė man plaštakos, tačiau spyna atsilaikė.

— Maikai, ar supratai, ką tau dabar pasakiau? — mygo Velda.

— Manęs nejaudina, kur tas išgama buvo... Žudikas — jis, ir nesiginčyk su manimi. Toks perėjūnas gali apsirūpinti bet kokiu alibi. Jis dirbo kartu su Antonu Lipskiu. Vienas žudė ir gąsdino, o kitas viliodavo į spąstus ir fotografuodavo.

Staiga man nušvito protas.

— Nuotraukos! — pliaukštelėjau sau per kaktą. — Klaidas nuskuodė slėpti nuotraukų! Jei jam pavyks, mes nieko neįrodysime! Pasitelkęs savo aukštą padėtį užimančius dangstytojus, jis išsisuks nuo bausmės.

Čiupęs pistoletą suvariau į užraktą visą apkabą. Pakvipo aitriu paraku ir butą užplūdo dūmai. Užraktas subyrėjo, bet duris vis dar laikė pristumti baldai.

— Dabar žinau, kur nulėkė Klaidas, — pareiškiau. — Jei nuotraukų nėra nei Lipskio bute, nei čia, tai jos gali būti tik agentūroje.

Ta mintis suteikė man jėgų ir mes kartu su Velda ėmėme šturmuoti duris. Galų gale Klaido surėsta barikada pradėjo traškėti. Nuo įtampos mums braškėjo kaulai ir išsipūtė kaklo venos. Pagaliau koridoriuje kažkas griuvo, ir mes įstengėme prasibrauti pro atsiradusį plyšį.

Prieš palikdamas butą, švelniai pabučiavau Veldą ir pasakiau:

— Surask Patą. Apskambink visas vietas, kur jis galėtų būti. O jeigu jo nerasi, tai pranešk apie įvykį prokuratūrai. Tik būtina paskelbti Klaido paiešką.

Man žengiant per slenkstį, Velda riktelėjo kažką įkandin, bet nesupratau ką. Šįkart pasinaudojau pagrindiniu liftu. Kai perlėkiau vestibiulį, šveicorius admirolišku mundūru bandė mane sulaikyti, tačiau gavęs kumščiu į kaklą iškart atsikabino.

Praskriejęs porą kvartalų ėmiau mąstyti, kokį maršrutą man pasirinkti, kad kuo greičiau pasiekčiau Lipskio agentūrą. Netikėtai prisiminiau, jog ten nuvyko Koni ir mano oda pašiurpo. Kelintą kartą šįvakar!

Vėl papuoliau į laiko gniaužtus, vėl privalėjau skubėti, skaičiuodamas sekundes.

Už namo, kuriame buvo įsikūrusi Lipskio agentūra, durų degė blausi lemputė, apšviesdama laikraštį skaitantį durininką. Išvydęs mane, jis pastukseno pirštu į laikrodį ir mostu pasiūlė nešdintis velniop. Atsakydamas aš taip spyriau į duris, kad iš jų vos neišbyrėjo stiklai. Senukas metė laikraštį ir nenuimdamas grandinėlės vos vos pravėrė duris.

— Ko jums reikia? — sušvapsėjo jis. — Visur jau seniai uždaryta.

— Ar neseniai čia ką nors įleidote?

— Po vidurnakčio čia niekas nebuvo įėjęs. Eikite sau, čia jums nėra ko veikti.

— Dar kartą pagalvokite. Tai labai svarbu.

— Aš gi sakau, nieko čia nebuvo.

Negi Klaidas nudūmė į kitą vietą? To negali būti... Buvau įsitikinęs, kad mano spėjimas teisingas.

— Ar galinės durys užrakintos?

— Žinoma. Be mano žinios pro jas niekas negali praeiti. Išeikite, kitaip aš iškviesiu policiją.

— Kvieskite! Ko delsiate?

— Niekaip neįkertu, ko jūs čia ieškote? — senuko smalsumas nugalėjo.

— Žudiko! Jis tikriausiai jau seniai klaidžioja po pastato aukštus su revolveriu rankoje!

— Juokaujate! — jis atšlijo.

— Kaipgi, daugiau neturiu kuo užsiimti antrą valandą nakties! Aš vardu Maikas Hameris. Šią pavardę galėjote matyti laikraščiuose. Aš persekioju žudiką, o mane patį persekioja policija. Viskas susimaišė šiame prakeiktame pasaulyje. Nuo to, ar įleidote čionai ką nors ar ne — priklauso ne vieno žmogaus gyvybė.

— Įeikite, — jis nuėmė grandinėlę. — Čia buvo užėję keli žmonės. Vienas dirbo viršvalandžius, o vaikinai iš draudimo kompanijos užbėgo pasiimti savo gėrimų... Bet visi jau seniai išėjo.

— Tada nuvežkite mane liftu į Antono Lipskio agentūrą.

Durininkas kažką sumykė ir pliaukštelėjo delnu sau per kaktą:

— Kaip aš, senas kvailys, galėjau užmiršti! Juk į tą agentūrą neseniai pakilo viena labai simpatiška jauna būtybė. Man regis, ji dar negrįžo.

— Mikliai aukštyn! Jai gresia pavojus.

— Geriau jūs vienas važiuokite, — senukas susigūžė. — Aš negaliu palikti posto.

Aš jėga nusitempiau jį ir mes nulėkėme aukštyn. Senukas paklaikusiomis akimis stebėjo, kaip išsitraukiau liugerį ir ruošiausi pulti.

Kai pasiekėme reikalingą aukštą, rūkte nurūkau prie agentūros durų. Jos buvo atlapotos, o viduje degė ryški šviesa — aiškus įrodymas, kad neseniai čia kažkas lankėsi. Ėmiau tyrinėti patalpą, laikydamasis atsargumo, o senukas, sunkiai šnopuodamas, sekiojo paskui. Apžiūrėjęs drabužinę, tualetus, sandėliuką ir fotolaboratoriją aš pagaliau radau tai, ko ieškojau — archyvą.

Staigiai atplėšęs duris, aš nepajėgiau sulaikyti dejonės. Tik po minutės sutvardžiau savo jausmus ir priverčiau pajudėti sustingusį kūną.

Kambario viduryje, įsmeigusi į lubas stiklines akis, gulėjo Koni. Jos veide nepastebėjau jokių smurto žymių, tik nenatūraliai pasukta galva nurodė aiškią mirties priežastį — kaklo slankstelių lūžis.

Ir vėl aš pasirodžiau per vėlai...

Visa patalpa nuo grindų iki lubų buvo prikimšta aplankų, popierių, segtuvų. Storas dulkių sluoksnis liudijo, kad žmonės čia užsuka retai. Tik vienoje lentynoje žiojėjo tuščia vieta.

Kad nenukristų, senukas atsišliejo į mane. Jis žvelgė į šoną tarsi nematydamas kūno. Iš burnos jam nutįso seilė. Jį atstūmęs, pasilenkiau prie Koni kūno. Net mirusios jos veidas buvo ramus ir taikus. Ačiū Dievui, ji nesikankino, žuvo nuo vieno vienintelio negailestingo smūgio. Jos dešinės rankos pirštai buvo mėšlungiškai sugniaužti. Atgniaužęs juos radau popieriaus skiautę su tipografiniu tekstu: "Garso reguliavimui būtina..." Matyt, tai buvo kokio nors buitinio radijo prietaiso eksploatacijos instrukcija.

Aš dar kartą atidžiai apžiūrėjau lentyną, nuo kurios buvo nubrauktos dulkės. Atspaudas kvadratinis, matyt, čia stovėjo nemenka dėžė. Kvadratinė dėžė buvo pastatyta ant grindų, o paskui nuvilkta į koridorių. Ten pėdsakas baigėsi.

Palikęs praviras duris nuėjau į prieškambarį. Svyruodamas kaip girtas, budėtojas sekiojo paskui mane. Naudos iš to nebuvo jokios — matyt, nuo viso to, ką matė, jis gerokai išsigando.

Iš prieškambario paskambinau į policiją, pranešiau

apie žmogžudystę ir padiktavau adresą. Tada kartu su senuku nusileidau liftu prie galinių durų.

Mano spėjimai pasitvirtino. Patikimai užrakintos durys, budėtojo žodžiais tariant, buvo plačiai atlapotos. Jokių abejonių, žudikas paspruko būtent pro jas.

Ir nors durininkas su ašaromis maldavo mane pasilikti, aš atstūmiau jį ir nubėgau prie savo automobilio.

Dabar žinojau, kas tikrasis žudikas ir kur jį rasti.

13 skyrius

Viskas, skubėti nebėra kur. Pašėlusios lenktynės baigėsi. Aš neskubėdamas riedėjau centro link ir buvau įsikandęs cigaretę, pirmąją po daugelio beprotiškų valandų. Net sniegas, kurį paskutines paras keikiau, manęs nebedirgino. Pasaulis pasikeitė, kai laikas man ėmė tekėti normaliu tempu.

Pagavęs policininkų naudojamą bangą, išgirdau savo pavardę ir iškart perjungiau radijo imtuvą. Švarus baltas sniegas paslėpė to apdergto pasaulio purvą ir atmatas, apvalė mano nuodėmingą sielą. Aš apverkiau nelaimingosios Koni žūtį. Ji tikrai nenusipelnė mirties... Vargšė mažoji patiklioji Koni...

Privažiavęs pažįstamą namą, aš tvarkingai pastačiau savo vežėčias tarp dviejų sniegu apneštų automobilių ir kaip tvarkingas pilietis net užrakinau dureles. Kai kur languose degė šviesa, tačiau aš nesugebėjau atskirti, ar mano ieškomo buto langai dar šviečia.

Sustojęs priešais paradines duris, užsitraukiau paskutinį kartą ir nusviedžiau nuorūką į kanalizacijos griovį, kur ji ir užgeso, mirktelėdama atsisveikinimui. Paskui paspaudžiau skambučio mygtuką ir neatitraukiau piršto, kol durys, tyliai girgžtelėjusios, atsivėrė.

Neskubėdamas pakilau laiptais, nužingsniavau erdviu holu ir priėjau jau prie atlapotų buto durų.

— Labas vakaras, Junona, — šaltai išspaudžiau.

Nesulaukęs jos atsakymo, įėjau vidun ir pradėjau kruopščią metodišką kambarių kratą. Išverčiau spintas, atitraukiau nuo sienų stalus ir kušetes, perverčiau visus čiužinius, nuplėšiau vonios užuolaidą, atsukau užuolaidas, žodžiu, patikrinau visas vietas, kur galėjo slėptis žmogus. Ir visą laiką budriai stebėjau aplinką, o mano liugeris buvo parengtas bet kuriam netikėtumui. Tačiau krata nedavė jokių rezultatų ir aš susmukau krėsle jausdamas, kaip senka mano jėgos. Nuovargis sunkiu presu užgulė mano pečius. Žvilgsniu susiradęs Junoną greičiau sušnibždėjau nei ištariau:

— Kur jis?

Jos akyse spindėjo ašaros, krūtinė sunkiai kilojosi, o dešinė ranka nevalingai glostė gerklę.

— Nieko nesuprantu, Maikai... — tykiai sušlamėjo ji.

— Kartoju! Kur jis slepiasi? — atsukau į ją pistoleto vamzdį.

Junona užsimerkė ir žengtelėjo porą žingsnių atgal.

— Tu paslėpei jį kažkur čia. Tučtuojau sakyk — kur jis?

— Maikai, kaip tu gali taip kalbėti... — ji lėtai traukėsi į svetainės pusę. — Tu pakvaišai...

— Junona, aš ką tik iš jūsų agentūros. Ten radau Koni lavoną. Ji guli archyve su perlaužtu sprandu. Visi kompromituojantys dokumentai dingo. Klaidui dar pakako laiko juos pagrobti, kai nugalabijo Koni. Tačiau kai ką aš radau. Žiūrėk...

Ištiesiau Junonai iš Koni kumščio ištrauktą popieriaus skiautę. Gražuolė žvilgtelėjo į ją ir gūžtelėjo pečiais.

— Tai televizoriaus eksploatacijos instrukcija. To paties, kurį manekenės susidėjusios nupirko Džin Troter sutuoktuvių proga. Tu žinojai, kad jai neprireiks to daikto ir paslėpei jį archyve. Iki šio vakaro niekas nežinojo, kad jis ten. Koni aptiko jį atsitiktinai, viską suvokė ir už tai sumokėjo gyvybe. Ar tai padarė Klaidas, kad išsuktų tave?

Junona žvelgė į mane plačiai atvertomis akimis ir jose atsispindėjo viskas: baimė, nesupratimas, nuostaba, tiktai ne atgaila. Bet manęs tos puikios akys jau negalėjo apgauti.

— Kur jis? — griežtai pakartojau grėsmingai mosteldamas liugeriu.

— Maikai, ką tu šneki? Juk įsitikinai, kad čia nieko nėra.

— Junona, jau žuvo septyni žmonės... Supranti, septyni... Tu susijusi su visomis tomis mirtimis. Aišku, jūsų planas buvo toks gudrus, kad tavęs neturėjo paliesti nė menkiausias įtarimo šešėlis. Iš pradžių aš nusekiau klaidingais pėdsakais. Tačiau dabar žinau, kaip ir už ką žuvo tie žmonės. Jūsų gaujai nepasisekė. Jei tąnakt Vilerio kambaryje būtų buvęs kas nors kitas, byla būtų ramiai užgesusi. Bet jūs suteršėte garbingą mano vardą, ir aš verčiausi per galvą, kad tik surasčiau žudiką.

— Maikai, liaukis! — ji prispaudė rankas prie krūtinės. — Man baisu.

Tuo buvo galima patikėti. Jos keliai virpėjo, pirštai spaudė gerklę, o akys plūdo ašaromis. Bet šįkart ji persistengė. Griebusi už kėdės atkaltės, Junona lėtai, su jai būdinga gracija nutūpė ant kraštelio.

— Liaukis maiviusis! — šiurkščiai aprėkiau ją. — Iš pradžių aš gaujos vadeiva laikiau Antoną Lipskį, bet pasirodė, jog klydau. Jo kišenėje radau Klaidui siųsto registruoto laiško kvitą. Matyt, jam buvo siunčiamos nuotraukos ir naujų šantažo aukų adresai. Įdomu, kas pirmasis sumanė guldyti storkišenius į lovą kartu su manekenėmis ir fiksuoti jų seksualinius žaidimus fotojuostoje? Pinigai plaukė Klaidui upe. Šantažas ir lošimų verslas davė milžiniškas pajamas. Tu verbavai ir pristatinėjai merginas, užtikrinančias "Užvažiuojamojo kiemo" klestėjimą. Ar tiesą sakau? Kodėl tyli, Junona?

Ji nepratarė nė žodžio.

— Bet vėliau aš ėmiau abejoti. Su Antonu viskas aišku, kad jam vietoj smegenų — košė. Jis tik gabus vykdytojas, ne daugiau. Nors šlamančių sukalė nemažai ir investavo juos į puikią paveikslų kolekciją. Vadinasi, vadeiva Klaidas. Bet aš pažįstu jį jau daugelį metų. Jis žiaurus, godus, plėšrus — ir ne daugiau. Negi jis taip išgudrėjo per pasku-

tiniąsias atostogas kalėjime? Kažkaip nesitiki. Liko tik vienas pretendentas į gaujos įkvėpėją ir vadovą — tai tu, Junona. Taip, taip, aš nejuokauju. Klaidas tau tarnavo kaip saugumo tarnybos šefas ir tiek. Apie kitus aš nė nešneku.

Pakėlusi galvą, ji įsmeigė į mane nuo ašarų paraudusias akis.

— Maikai, tu nori mano mirties...

— Junona, privalau išsiaiškinti, kur slepiasi Klaidas. Jei man to nepasakysi, aš tave nušausiu, o paskui vis tiek jį surasiu. Turi tik dvi išeitis: arba tylėti — ir po minutės atsidurti pragare, arba išduoti — išsigelbėti pačiai ir duoti šansą jam. Sutinku kautis su juo plikomis rankomis, be ginklo. Ko jam bijoti? Juk jis neįtikėtinai stiprus, išmėginau tai nuosavu kailiu.

Junona atkakliai tylėjo. Jos skruostus išterliojo blakstienų tušas, akis apniaukė abejonės.

Ką turėjau daryti? Jei nenudėsiu jos dabar, tai ji neabejotinai išsisuks, juk tiesioginių įkalčių prieš ją nėra. Tik aš vienas žinau jos kaltės laipsnį, o juk ji netgi kaltesnė nei žudikas. Vadinasi — mirtis!

Aš nusitaikiau jai į galvą ir atlaužiau saugiklį, tačiau kažkokiu būdu mano pirštas atsisakė paklusti smegenims. Neapykanta pamažu išblėso, o abejonės palaužė mano ryžtą. Mano akys degė įniršiu, o ranka vis dar virpėjo. Dar kartą nusitaikęs į galvą išvydau auksinius Šarlotos plaukus. Protas liepė šauti, o pirštai nepakluso. Gerklę man užgniaužė spazmas. Visa tai, aišku, atsispindėjo mano veide, aš sunkiai kvėpavau...

— Ne, negaliu, — nuleidau pistoletą. — Tu nusipelnei mirties, bet aš negaliu žudyti moters. Tai viršija mano jėgas. Šiandien mirtis tave aplenkė, tačiau nesidžiauk tuo labai. Aš nuvešiu tave į policiją ir pasistengsiu, kad iš tavęs išmuštų reikalingus parodymus. O tada spręs teismas. Jei Dievas yra, jis palaimins tau skirtą elektros kėdę.

Įdėjęs pistoletą į dėklą, paėmiau ją už parankės.

— Eime, Junona. Policijoje dirba geras mano draugas, jis degte dega troškimu su tavimi susipažinti.

Toliau viskas vyko žaibo greitumu. Atrodė, Junonoje įsikūnijo velnias. Lengvai išsisukusi iš mano rankų ji taip vožė man kumščiu į veidą, jog nugara įsirėžiau į sieną. Kitą akimirką geležiniai pirštai suspaudė mano gerklę. Pabandęs priešintis, gavau klastingą smūgį keliu į paširdžius. Klaikus skausmas perlenkė mane pusiau ir kitą sekundę Junona jau sėdėjo ant manęs raita. Kriokdami mes raičiojomės ant grindų. Staiga ji išmetė priekin dešinę ranką, ketindama iškabinti man akis. Per stebuklą aš išsisukau ir jos aštrūs nagai tik perdrėskė mano skruostą.

Šis stiprus skausmas galiausiai pažadino mano protą. Supratau, kad dar šiek tiek ir man galas. Prisitaikęs trenkiau kumščiu jai į veidą. Trakštelėjo lūžtanti tarpunosė ir ant manęs iš viršaus pliūptelėjo kraujas. Neleisdamas Junonai atsipeikėti, aš apipyliau ją smūgiais, tačiau ji tarsi nieko nejuto. Kaukdama lyg žvėris ji kovėsi žiauriai ir negailestingai. Jos rankos su šėtono jėga vis veržė mano kaklą. Mane apėmė siaubas, kai suvokiau, jog ilgiau nebeatsilaikysiu.

Tuomet, panaudojusi kažkokį kovos menų būdą, ji keliu prispaudė mane prie grindų ir vos nesulaužė stuburo. Nė pats nežinau, kaip sugebėjau išsprūsti iš jos plieninio glėbio. Matyt, išgelbėjo mane jos platus chalatas. Trūktelėjęs už skverno, atplėšiau nuo savęs Junoną, tačiau chalatas plyšo nuo viršaus iki apačios ir Junona liko vien su šilkinėmis kojinėmis bei aukštakulniais bateliais.

Akimirksniu pasisukusi į mane nugara, ji puolė į svetainę ir ištraukė spintos stalčių, kuriame blykstelėjo revolverio metalas. Tačiau mano liugeris buvo vikresnis.

— Nejudėk! — kimiai karktelėjau. — Iš tokio atstumo neįmanoma nepataikyti.

Ji sustingo, leisdama man pasigrožėti jos pieno baltumo nugara ir stamantriomis juodu šilku aptemptomis kojomis. Junonos piršteliai apmirė už poros centimetrų nuo ginklo, bet, manau, ji suprato, kad nors ir mažiausias judesys jai reikštų mirtį.

Nenuleisdamas patrankos, aš prisitraukiau telefono

aparatą ir paskambinęs į informacinę tarnybą sužinojau Klaido telefono numerį. Ragelį pakėlė policininkas, kurį gana sunkiai įkalbėjau pakviesti Veldą.

Galvą man kvaršino tik vienas klausimas, ir iškart gavau į jį išsamų atsakymą. Velda pasakė, kad Klaido kūną policija rado katilinėje. Jo kaukolė buvo sukneţinta. Greta gulėjo kruvinas žarsteklis — mėlynakis ūsočius atkeršijo už savo dukters garbę.

Vadinasi, Klaidas net neįţengė į agentūrą ir tai pasuko įvykių versiją visai kita linkme. Priartėjo šios užsitęsusios tragedijos pabaiga. Visos šachmatų figūrėlės išsidėliojo savo vietose. Kaip ir kodėl visa tai vyko, žinojau ir anksčiau. Dabar sužinojau svarbiausią dalyką — žudiko vardą.

Galima padėti tašką. Mirusieji tegu ilsisi ramybėje, jų skriaudikams atkeršyta.

— Pasisuk į mane veidu, Junona! — įsakiau. — Mikliai!

Ji pasisuko lėtai ir grakščiai. Tokios gracijos pavydėtų bet kuri pasaulio balerina. Plačiai atvertos bedugnės akys plieskė tokiu pykčiu, kad atrodė, tuoj sudegins mane žvilgsniu. Pusnuogė dievaitė stovėjo priešais mane visu savo grožiu ir jos atlasinė oda švytėjo lempų šviesoje.

Aš pasiekiau savo tikslą. Rytoj prokuroras atsiprašinėdamas grąţins man licenciją, o ţiniasklaida, iki šiol piktai vambrijusi, apipils mane ditirambais. Edas Kuperis gaus savo sensaciją. Visa tai — rytoj, bet dabar man teks atlikti nedidelį, tačiau nemalonų reikaliuką.

— Kaip aš nepastebėjau to iškart, kvailys, — iškošiau pro dantis. — Juk kiekvienąkart mums susitikus mane apimdavo pavojaus nuojauta. Tačiau vienu savo akių žvilgsniu ir nedideliu flirtu tu išblaškydavai neaiškius mano įtarimus. Mane apvyniojo aplink pirštą, apdūmė man akis! O aš maniau, jog ţinau apie moteris viską! Koks aš asilas! Turėjau viską suvokti dar tą dieną, kai įviliojai mane į pedikų restoraną. Kaip suglumo lesbietė, nusekusi paskui tave į tualetą. Tu nuostabi aktorė ir labai gaila, kad tokią Dievo dovaną naudoji šlykštiems tikslams. Šiandien sužino-

jau apie tave visą tiesą ir atskleisiu ją visam pasauliui. Tai tu nužudei Vilerį, atsitiktinai pažinusį vieną tavo manekenę. Paskui nugalabijai tave apmauti bandžiusį Reinį. Džin Troter žinojo pernelyg daug ir sumokėjo už tai gyvybe. Dėl tos pačios priežasties žuvo ir Marion Lester, tavo numylėtinė. Paskutinę nužudei Koni, kilstelėjusią tavo paslapties kraštelį. Ar ne per ilgas sąrašas, brangioji?

Tarsi apimtas gilaus liūdesio aš primerkiau akis ir nuleidau pistoletą. Daviau Junonai šansą ir ji nedelsė juo pasinaudoti. Akimirksniu jos rankoje atsidūręs revolveris nukrypo į mane. Tačiau aš spėjau spustelėti gaiduką pirmas...

Dabar niekas — o svarbiausia, mano paties sąžinė — nepapriekaištaus man, jog nušoviau beginklę moterį.

Pirmoji kulka tik privertė Junoną atsitraukti prie sienos. Beveik vaikiška nuostaba sustingo jos veide. Matyt, ji ligi pat galo netikėjo pralaimėsianti. Aš šypsodamasis išpyškinau į ją visą apkabą, nes buvau tvirtai įsitikinęs, kad ji, nors ir ne dievaitė, bet žmogiškajai giminei irgi nepriklauso. O šėtono viena kulka nenudėsi. Kiekvienas šūvis mesteldavo ją toliau ir toliau, o akys vis degė tokia neapykanta...

Kai agonija baigėsi, dar kartą pažvelgiau į tą tobulai sudėtą, raumeningą kūną, kurį visada kruopščiai slėpdavo ilgos uždaros suknelės. Greta perplėšto chalato voliojosi liemenėlė su puikiai pagaminta dirbtine krūtine. Olimpo dievaitė buvo tik tobula klastotė. Mane nupurtė nervingas juokas ir aš pagaliau supratau, kas sukeldavo tą keistą jausmą, panašų į šleikštulį.

JUNONA BUVO VYRAS!

Garsaus JAV detektyvų rašytojo kūrinių esmę galėtų perteikti du žodžiai: *kraujas* ir *aistra.* Siekdamas kuo didesnės siužeto įtampos, Mickey Spillane atsisako bet kokių pagražinimų ir visą skaitytojo dėmesį sutelkia į aštrius ir netikėtus pojūčius.

Jo romanų herojus Maikas Hameris, privatus detektyvas, nuolat peržengia įstatymo nubrėžtas ribas. Pagrindinis jo gyvenimo ir darbo principas: nusikaltėlis privalo atsakyti už savo padarytus veiksmus. Maikas nesiruošia aiškinti, mokyti, visi jo argumentai atsiremia į tvirtą ranką ir kietą charakterį. Svarbiausia Hameriui — TEISINGUMAS, dėl kurio nesudrebės nei ranka, nei širdis...

ISBN 9955-01-097-5

9 789955 010975